

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

27- 532.

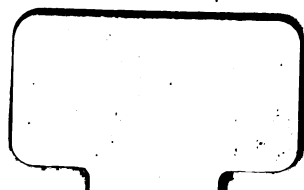

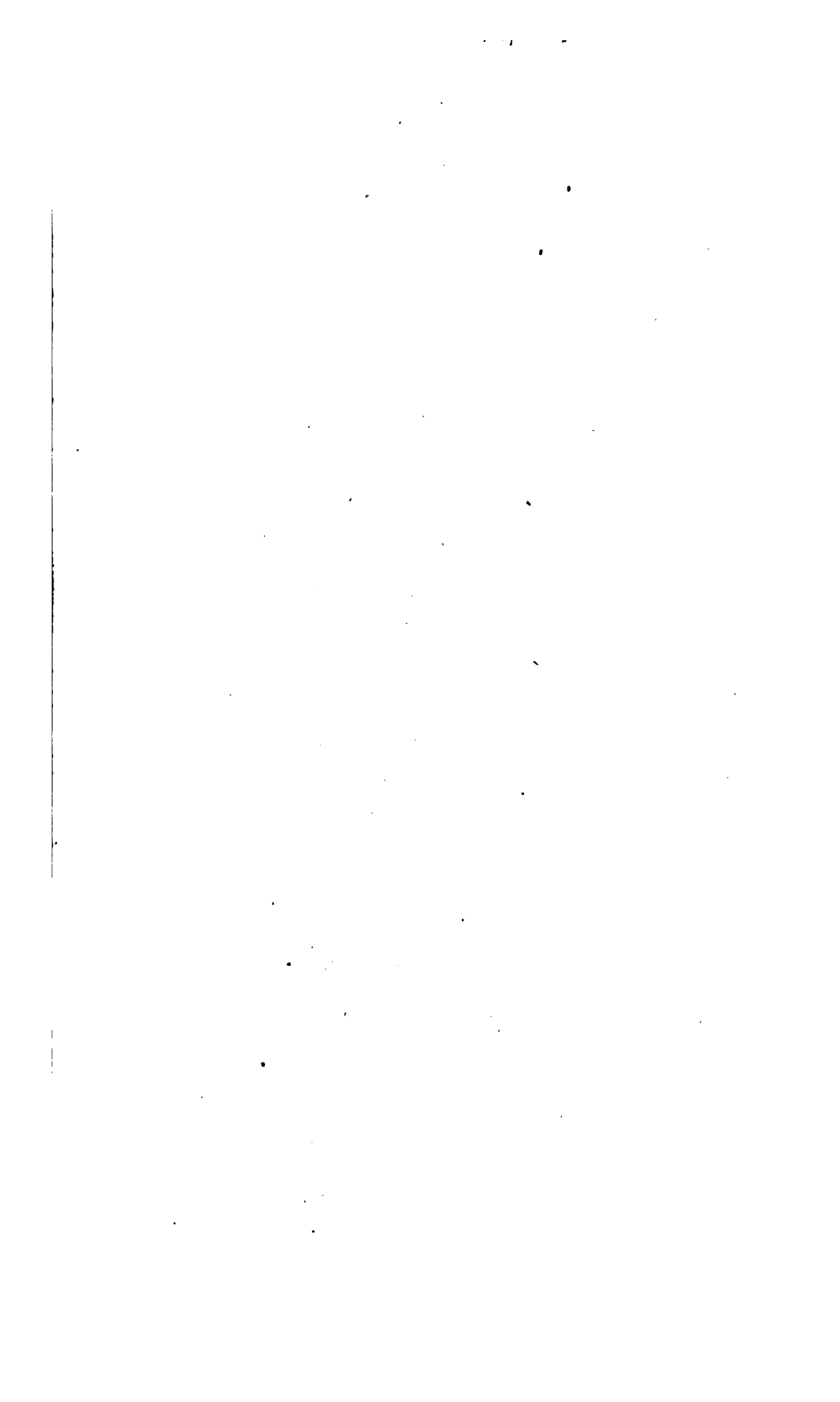

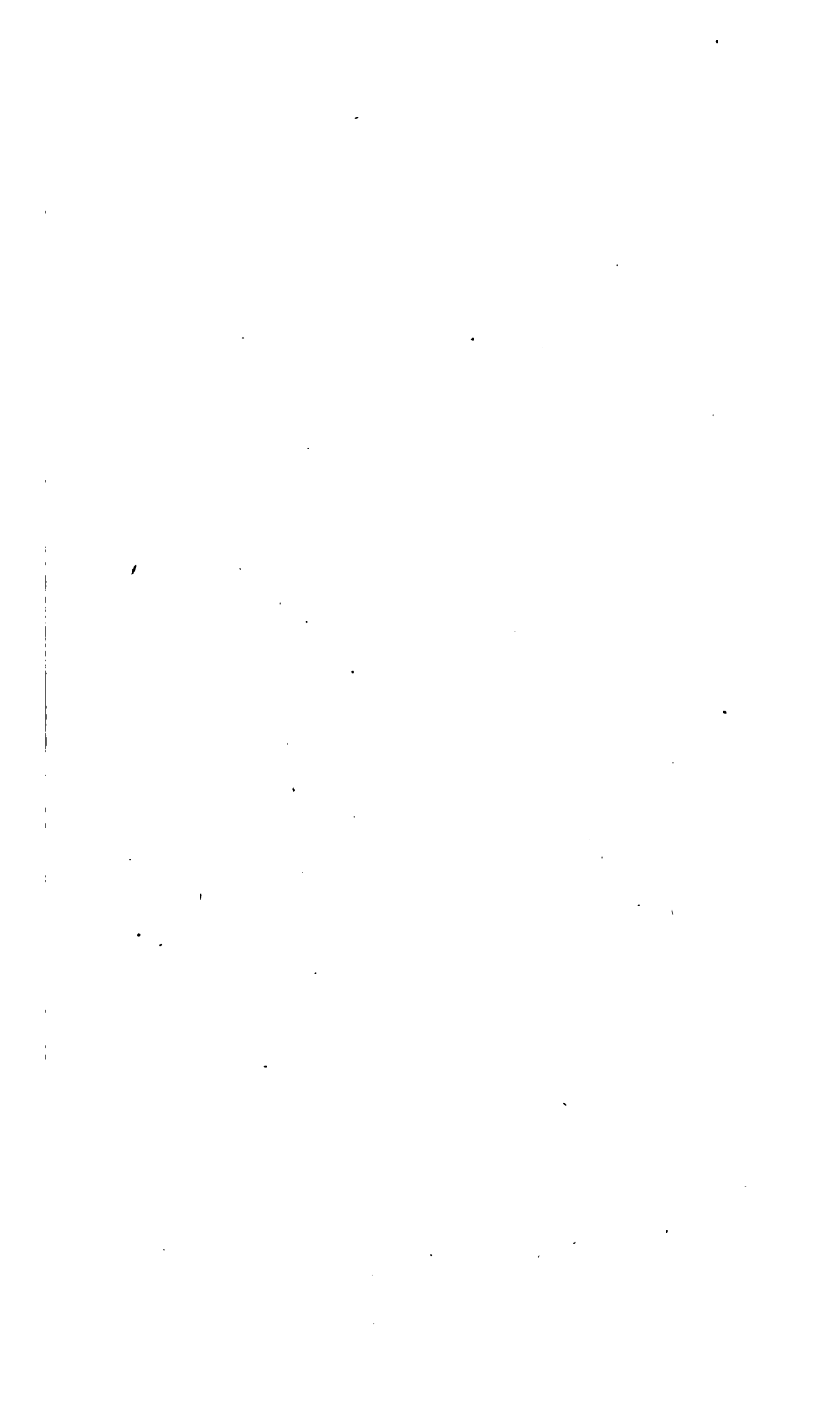
600004910K

27- 532.

1. *am 27. 1827.*
HOMERI^{27.}
HYMNUS

IN

CEREREM,

NUNC PRIMUM EDITUS.

A

DAVIDE RUHNKENIO.

ACCEDUNT

DUAE EPISTOLAE CRITICAE,

EX EDITIONE ALTERA, MULTIS PARTIBUS

LOCUPLETIORES.

LIPSIÆ

US C. H. F. HARTMANNI

XXVII.

12

I A M I O E
 U I T E H
 17 2 3 4 5 6 7 8 9 10
 Editio Lipsiensis expressa est ex editione Lei-
 densi secunda a. 1782, cuius paginarum nume-
 ri marginibus appositi sunt, quod magno lecto-
 rum incommodo facere omisit qui editionem
 Leidensem tertiam a. 1808. curavit, minus quam
 secunda emendate excusam.

R A I E
 262

P R A E F A T I O.

Nihil minus cogitavi, quam fore unquam, ut Homeri Hymnus in Cererem, quem quidem altero a. C. N. seculo superfuisse sciebam, sed in rebus dudum deperditis numerabam, ut is igitur in Bibliotheca quadam reperiretur, aut, si forte repertus esset, mea qualicunque cura in lucem prodiret. Nec minus mirabile mihi videbatur, Hymnum mitti ex Moscovia; ubi tale antiquitatis monumentum latere, si quis forte narrasset, omnes eum jocari potius, quam serio loqui, putassent. Verum cum res ipsa nobis fidem fecerit, omnemque admirationem sustulerit, reliquum est, ut, quomodo ille Hymnus inventus sit, et cujus beneficio nostras in manus pervenerit, breviter explicemus. Ante aliquot annos e Germania Moscam vocatus est vir utriusque linguae peritissimus, in quo Ernestinae disciplinae alumnum facile agnoscas, Christianus Fridericus Matthaei, ut oriens in illius urbis Academia bonarum literarum studium aleret et confirmaret. Qui cum eo delatus audivisset, luculentam copiam Graecorum Codicum, quos nemo legeret, nedum intelligeret, in Bibliotheca S. Synodi servari, inopinata re percussus, statim hunc thesaurum excutere coepit. Cumque plures libros eximios, quorum notitia ab ipso suo tempore tradetur, reperisset, incidit etiam in Codicem Homeri, scriptum illum quidem sub finem seculi XIV. sed, ut res ipsa docet, ex veterrimo praestantissimoque ductum, qui praeter fragmentum Iliadis, editos Hymnos XVI. vulgari fere ordine complectebatur. Sed ecce! Hymno XVI. qui editorum ultimus est in Codice, primum subjecti erant duodecim versus ex Hymno deperdito in Bacchum: tum sequebatur bene longus, et, si posteriorem partem excipias, satis integer Hymnus in Cererem. Triumphans Cla-

rissimus Matthaei tali ac tanto invento, nec moram, quam Editio multis de caussis Moscae habitura esset, ferens, per me monumentum, quod tot secula latuerat, in lucem proferri voluit, quem sciret Homericos Hymnos diligentius tractasse, in iisque castigandis Criticae tirocinium posuisse. Neque his finibus se continuit singularis ejus et inusitata erga me humanitas, sed ultra progressa, beneficium cumulavit excerptendis ex eodem Codice Variantibus editorum Hymnorum: quibus quot quam foeda sint inveterataque ulcera sanata, alio loco planissime intelligitur. Susceptis igitur Editoris partibus, quas ipse vir doctissimus aut aequae bene, aut melius agere potuisset, Hymnum cum aliis Homeri carminibus studiose comparavi, nam alias ob caussas, tum inprimis, ut mihi, suusne sit Poëta, an aliunde pendeat, constaret. In locis vitiosis, cum non alius Codex, qui opem ferret, superesset, ad ingenium, Codicis vicarium, confugi. Obscuriora, quam brevissime potui, explicavi, ne Hymni Editio, quae in tanta studiosorum expectatione esset, longius traheretur. Versionem autem Latinam, nescio, an nonnullis invidis, consulto praetermisi, melius existimans, Graecos Poëtas ignorare, quam ex versione cognoscere. Neque, si verum fateri volumus, aliunde, nisi ex versionibus, apud plerosque nata est ista cum Homeri, tum ipsarum Graecarum literarum contemptio. Atque hic praefationis finem facere possem, nisi paucis disceptare visum esset, sitne ille Hymnus a Poëtarum principe, ut titulus profitetur, an sub ejus nomine ab alio scriptus? Homerum Hymni auctorem editi testis idoneus, Pausanias, nec semel, et quasi praetereundo, sed quatuor locis, et constanter, Attic. 38. bis, Messen. 50. Corinth. 14. Ne tertio quidem loco, Messen. 50. ubi Τύχης nomen, quo nusquam Homerus usus est, rem suspectam facere potuisset, quicquam dubitationis ostendit. Igitur, si Pausaniae standum est iudicio, rem confectam habemus. Ego tamen ingenue fateor, non unam mihi injectam esse dubitatio-

nem. Primum Scholiastes Nicandri ad Alexiph. 130. ita loquitur, ut hunc Hymnum pro suppositio habuisse videatur: *ὅτι δὲ διὰ γλήχωνος ἐπιεν ἡ Δημήτηρ τὸν πυκῶνα, καὶ διὰ τὴν χλεύην Ἰάμβης ἐγέλασεν ἡ θεά, ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Ὕμνοις λέγεται.* Sed multo certius argumentum, quo Hymni, ut ita dicam, germanitas dubia reddatur, ex ipso duci carmine potest; in quo, etsi pulcherrimo, tamen nervos, sanguinem, spiritum, quibus Homeri praestantia maxime censetur, saepe desideramus. Quam jacent, ut alia taceam, illae nihil proficientes Iridis, Hecatae, et Rheae legationes! Nec aliter de Homericis Hymnis in univēsum judicavit Grammaticus vetus apud Allatium de Patr. Homeri cap. 15. *Οὐδὲν δὲ αὐτοῦ θετέον ἔξω τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ τῆς Ἰλιάδος. ἀλλὰ δὲ καὶ τοὺς Ὕμνους, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐς αὐτὸν φερομένων ποιημάτων ἡγήτεον ἀλλότρια, καὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς δυνάμεως ἕνεκα.* Forma dicendi, fateor, tota est HomERICA. Quanquam sic quoque Homeri studiosus pauca quaedam, quae vix pro Homericis agnoscat, reperiet, v. c. vs. 9. *Πολυδέκτης*, et alibi *Πολυδέγμων* pro *Plutone*, vs. 12. *κᾶρα* pro *κάρατα*, vs. 208. *ἄλφι* pro *ἄλφιστα*, vs. 210. *ἐρυσμός*, vs. 209. *ἀντίτομον*, vs. 221. *προθάλης*, vs. 264. *ἐλενήν* pro *ἐλεεινήν*, etc. His fere rationibus moveor, ut hunc partum Homero subditum credam, nec tamen ab auctore ipso, cujus aetas talem fraudem ignorabat, sed a notis illis falsariis, qui, ut regibus Alexandriae et Pergami libros carius venderent, operum titulos mutabant, nobilius nomen, velut Homeri, minus claro substituentes. Jam ad Pausaniam quod attinet, nolim dicere cum Fulvio Ursino ad Virgil. Ecl. IV. 59. eum parum intelligentem esse talium rerum existimatorem. Nam Criticum egregium se ostendit in judicio de Orphei et Musaei carminibus, Attic. 14. de Homeri Thebaide, Boeot. 9. de Hesiodi Theogonia, ibid. 27. Veruntamen, cum etiam Phocic. 37. Hymnum in Apollinem, et Boeot. 50. omnes adeo Hymnos, qui sub Homeri nomine ferun-

tur, pro veris ac germanis habuerit: quod ne Léoni quidem Allatio l.c. et Steph. Berglero Praef. ad Odys. p. 16. quibus nemo de his Hymnis magnificentius sensit, probatur: cum igitur Pausanias tam facilis fuerit in iis Homero tribuendis, suspicor, illorum splendorem ita ejus oculos praestrinxisse, ut ad manifesta indicia, quibus alius Homero scriptor proderetur, conniveret. Nec tamen cuiquam auctor sim, ut ingenio otioque abutatur ad Hymni antiquitatem convellendam. Nam, ne dicam, Pausaniae judicium certe in hanc partem valere, ut, quod carmen ab ipso pro Homérico habitum sit, ab omnibus longe antiquissimum sit habendum; talis in singulis versibus viget *χρoῦς ἀρχαιοπνής*, sive *robigo vetustatis*, ut a Poëta, qui vel statim post Homerum, vel Hesiodi aetate vixerit, scriptum videatur. Hoc a peritis sentiri potest, imperitis, quid sit, explicari non potest. Quid? an Apollonii Rhodii, et alterius Poëtae, qui carmen inter Theocritea xxv. scripsit, auctoritas parvi est facienda? Qui, cum Hymni locos exquisitiores ad imitationem vocarint, quantam jam tum vetustatis opinionem habuerit, manifesto declarant. Gratulemur igitur aetati nostrae, cui prorsus insperanti monimentum obtigit, quod non minorem ab ultima antiquitate, quam a prisca simplici que venustate commendationem habet, idque non solum ad pulcri sensum alendum, sed etiam ad alios sive Graecos sive Latinos Poëtas rectius intelligendos conferamus. In quo genere quantum inde utilitatis capi possit, tribus exemplis, quae se ultro non quaerenti obtulerunt, declarabo.

Catullus de Nupt. Pel. et Thet. 281.

*quos propter fluminis undas
 Aura parit flores tepidi fecunda Favoni,
 Hos indistinctis plexos tulit ipse corollis,
 Queis permulsa domus jucundo risit odore.*

Hic Vulpus longius petiit dicit, domus jucundo ri-

sit odore. Sed ecce fontem, unde venustum illud loquendi genus fluxerit, in Hymno nostro vs. 13. *Κηῶδες δ' ὀδμῇ πᾶς οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν, Γαῖα τε πᾶσ' ἐγέλασσε.*

Idem Catullus eodem carmine vs. 128.

*Tum tremuli salis adversas procurrere in undas,
Mollia nudatae tollentem tegmina surae.*

ubi Interpretes *tegmina surae* perperam sumunt pro cothurnis, vel fasciis. Intelligenda est tunica, nuda crura tegens, quam Ariadna, ne aqua madefieret, tollebat. Hanc explicationem plane confirmat Hymnus vs. 176. *Ὡς αἰ' ἐπιπρόχόμεναι ἐκκῶν πτύχας ἱμεροέντων, Ἦῖσαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν.* Quem imitatus est Apollonius Rhod. III. 874. *Τρώων εὐρείαν κατ' ἀμαξιτόν. ἂν δὲ χιτῶνας Δεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρως αἰετον.* Adde simillimum locum Moschi II. 123. *Εἶρνε πορφυρέας κόλπον πτύχας, ὄφρα μὴ ᾧην Δεύη ἐφέλκομένην πολὺς ἄλος ἄσπετον ὕδαρ.*

Virgilius Aen. IV. 52.

*Solane perpetua moerens carpere juventa?
Nec dulces natos, Veneris nec praemia noris?*

Hic interpretes dubitant, ipsi nati intelligendi sint, tanquam matrimonii munera, an concubitus. Dubitationem omnem tollit Hymnus, *concubitum*, δῶρα Ἀφροδίτης vocans, vs. 101. *Γρηῖ παλαιγενεῖ ἐναλίγκιος, ἥ τε τόκοιο Εἰρηγεται, δῶρων τε φιλοστεφάρου Ἀφροδίτης.* Quamquam sic etiam, praeter nostrum Poëtam, locuti sunt Hesiodus Asp. 47. et Pindarus Nem. VIII. 12.

Sed ego, Hymnum edidisse contentus, talem Poëtarum comparisonem aliorum industriae relinquo. Vale.

Haec ante menses non ita multos praefati sumus. Brevi post, paucis Hymni exemplis in vulgus emissis, deprehensum est, huic editioni multum ad integritatem, casu quodam, deesse. Res ita se habet. Cum

Clarissimo Matthaei, Hymnum describenti, nihil longius videretur, quam ut mihi necopinanti laetitiam objiceret, aliosque per me inexpectato munere bearet, accidit hac festinatione, ut post vs. 198. viginti versus, post vs. 413. unus oculatissimi hominis aciem fallerent. Qui error, quamvis humanus, viro optimo tantum molestiae attulit, ut sibimet ipse totus displiceret, nec, nisi consolatione mea mitigatus, secum in gratiam rediret. Jam nihil aliud restabat, nisi ut, ista editione penitus abolita, novam omnibusque numeris expletam adornarem. Quod consilium Cl. Matthaei humanitas enixe adjuvit non solum versibus, qui deessent, supplendis, sed singulis etiam literarum apicibus, quos vetus Codex haberet, iterum anxia diligentia rimandis. Velim igitur, ista editio pro mutila, sicut est, et paene non edita; at quae nunc profertur, pro vera, integra, sincera, atque adeo prima habeatur. Huic etiam versionem Latinam subjunximus. Nam cum permulti essent, qui dicerent, sese, etiamsi carminis Graeci venustatem sentire non possent, velle tamen ejus argumentum, tractationem, inprimisque ea, quae ad historiam sive veram sive fabulosam pertinerent, ex versione cognoscere, rogavi virum Graecae Latineque doctissimum, Jo. Henr. Vossium, ut eorum desiderio satisfaceret, meque aliis occupationibus impeditum hoc labore levaret. Cujus nomen quoniam nunc primum in Batavis auditur, addere liceat, eum adhuc regere Scholam ignobilis oppidi, Otterndorpii, sed dignissimum esse, cujus doctrina majore in theatro spectetur. Speramus igitur, futurum, ut Germani, qui vel in summa eruditorum hominum copia tale ingenium fovere deberent, certe illud in tanta, quae nunc est, hujus generis penuria complectantur. Iterum vale.

Ο ΜΗΡΟΥ

Τ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑΝ

Ἥ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' οἰ νεῦσε Κρονίων.
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος 5
 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.
 Ὡς εἰπὼν, ἐκέλευσε καρήατι μητίετα Ζεὺς.
 Πλαθεῖ, εἰραφιῶτα, γυναιμανές. Οἱ δέ σ' αἰοῖδοι
 Αἰδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ'. οὐδέ πη ἐστὶ
 Σεῖ' ἐπιληθόμενον ἰσθῆς μεμνησθαι αἰοιδῆς. 10
 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διώνυσ' εἰραφιῶτα,
 Σὺν μητρὶ Σεμέλῃ, ἣν περ καλέουσι Θυώνην.

4. Ἥ, καὶ κυανέησιν] Hi tres nobilissimi versus etiam reperiuntur Il. A. 528. quorum unum sic imitatus est Apollo. Rhod. II. 679. χρύσειοι δὲ παρειαῶν ἑκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώωντο κίοντι.

7. Ἐκέλευσε καρήατι] Lege: ἐπέκλυσε καρήατι. ut H. in Cer. 196.

8. Πλαθεῖ] MS. Πλαθ'.

9. Αἰδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ'] Il. I. 97. Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἀρξομαι. quod laudant Philo Jud. T. I. p. 499. Seneca Pater Contr. 111. p. 284. et praeter alios multos imitatur Virgil. Ecl. VIII. 11. ubi vide F. Ursinum. Hesiodus apud Eustath. ad Il. Σ. p. 1163. Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναϊς τε, χοροῖς τε. Ἀρχόμενοι δὲ Αἶνον, καὶ λήγοντες καλέουσιν. Sic corrige versus, quos depravavit Simsonus Chropic. ad A. M. 2499. Ceterum hic locus confirmat scripturam vexatissimi versus apud Hesiodum Theog. 48. Ἀρχόμεναι δ' ὕμνευσαι θεαί, λήγουσαι τ' αἰοιδῆς. ubi αἰοιδῆς a veteribus pronuntiabatur ὠδῆς, ut deinceps etiam scribi coepit. De talibus saepe (3) ad Homerum monuit Clerkius. Vide ad H. in Cerer. vs. 425.

10. Σεῖ' ἐπιληθόμενον] MS. ἐπιλαθόμενοι, quod correxi ex altero Homericō Hymno in Bacchum vs. 58. Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιος· οὐδέ πη ἐστὶ Σεῖό γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμήσαι αἰοιδάν. Obiter emendamus Orpheum apud Scholiast. Apoll. Rhod. III. 1. Οὐδέ τι λήγονται Μουσῶν βροταί· αἱ γὰρ ἔασιν Κοῖραναι, αἰσι μέμλετο χορὸς θυλίας τ' ἐρατεινῆς. Lege: Οὐδέ τι λήθονται Μουσῶν βροταί.

12. Θυώνην] Vide Cl. Valckenarium Diatrib. in Euripid. XV. p. 154.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Τ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρ' ἠΰκομον, σερμῆν θεάν, ἄρχοι' αἰδεῖν,
 Αὐτήν, ἥδ' θυγάτρα ταχύνουρον, ἣν Αἰδωνεύς
 Ἠρατῆεν, δῶκε δὲ βαρύντυπος εὐρύνοπα Ζεὺς,
 Νόσφιν Δήμητρος χρυσαόρου ἀγλαοκάρπου
 Παιζούσαν κούρησι σὺν Ὀκεανοῦ βαθυκόλποις,
 Ἀνθεῖα τ' αἰνυμένην, ῥάδα, καὶ κρόκον, ἡδ' ἰα καλὰ,
 Λειμῶνα μαλακὸν, καὶ ἀγαλλίδας, ἡδ' ὕακινθον,

1. Δήμητρ'] Eodem initio est Hymnus in Cererem, tribus tantum versibus constans, inter Homericos n. x. Δήμητρ' ἠΰκομον, σερμῆν θεάν, ἄρχοι' αἰδεῖν, Αὐτήν, καὶ κούρην περικαλλέα Περσεφόνειαν.

2. Αὐτήν, ἥδ' θυγάτρα] Post αὐτήν interpunxi, ut ad Cererem referatur, non ad Proserpinam, ut in MS. Il. B. 761. Τῆς τ' ἀρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἐστίν, σὺ μοι ἄννηπε, Μοῦσα, Αὐτῶν, ἡδ' Ἰππῶν. Sic etiam interpungendum Il. N. 331.

3. Ἡν Αἰδωνεύς] Iisdem prope verbis Hesiodus Theog. 913. Ἡ τίς Περσεφόνην λευκαλέων, ἣν Αἰδωνεύς Ἠρατῆας ἥς παρὰ μητρός, ἔδωκε δὲ μητέρα Ζεὺς.

4. Χρυσαόρου] Χρυσάορος, perpetuum Apollinis epitheton, nullo modo convenit Cereri. Legendum: Νόσφιν Δήμητρος χρυσοθρόνου ἀγλαοκάρπου.

6. Ἀνθεῖα τ' αἰνυμένην] Moschus Eid. II. 65. Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἡ δ' ὕακινθον, ἡ δ' ἰον, ἡ δ' ἱερὸν (6) ἀπαύκνυτο. Sed totus ille locus comparandus.

Ἡ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος 5
 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.
 Ὡς εἰπὼν, ἐκέλευσε καρήατι μητίετα Ζεὺς.
 Παθι, εἰραφιῶτα, γυναιμανές. Οἱ δέ σ' αἰοιοὶ
 Αἰδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ'. οὐδὲ πη ἐστὶ
 Σεῖ' ἐπιληθόμενον ἱερῆς μεμνησθαι αἰοιδῆς. 10
 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διώνυσ' εἰραφιῶτα,
 Σὺν μητρὶ Σεμέλῃ, ἣν περ καλέουσι Θυώνην.

4. Ἡ, καὶ κυανέῃσιν] Hi tres nobilissimi versus etiam reperiuntur Il. A. 528. quorum unum sic imitatus est Apollon. Rhod. II. 679. χρύσειοι δὲ παρειῶν ἑκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώοντο κίοντι.

7. Ἐκέλευσε καρήατι] Lege: ἐπέκλυσε καρήατι. ut H. in Cer. 196.

8. Παθι] MS. Παθ'.

9. Αἰδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ'] Il. I. 97. Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. quod laudant Philo Jud. T. I. p. 499. Seneca Pater Contr. 111. p. 284. et praeter alios multos imitatur Virgil. Ecl. VIII. 11. ubi vide F. Ursinum. Hesiodus apud Eustath. ad Il. Σ. p. 1163. Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε, χοροῖς τε. Ἀρχόμενοι δὲ Αἶνον, καὶ λήγοντας καλέουσιν. Sic corrige versus, quos depravavit Simsonus Chroptic. ad A. M. 2499. Ceterum hic locus confirmat scripturam vexatissimi versus apud Hesiodum Theog. 48. Ἀρχόμενοι δ' ὕμνευσσιν θεαῖ, λήγουσαι τ' αἰοιδῆς. ubi αἰοιδῆς a veteribus pronuntiabatur ὥδης, ut deinceps etiam scribi coepit. De talibus saepe (3) ad Homerum monuit Clarkius. Vide ad H. in Cerer. vs. 425.

10. Σεῖ' ἐπιληθόμενον] MS. ἐπιλαθόμενοι, quod correxi ex altero Homericō Hymno in Bacchum vs. 58. Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδὲ πη ἐστὶ Σεῖο γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμήσας αἰοιδάν. Obiter emendemus Orpheum apud Scholiast. Apoll. Rhod. III. 1. Οὐδέ τι λήγονται Μουσῶν βροτοῖ. Lege: Οὐδέ τι λήθονται Μουσῶν βροτοί.

12. Θυώνην] Vide Cl. Valckenarium Diatrib. in Euripid. XV. p. 154.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Τ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρε ἡύκομον, σερμῆν θεάν, ἄρχοι αἰδεῖν,
 Αὐτήν, ἥδε θυγάτρα ταχύθυρον, ἣν Αἰδωνεύς
 ἤρπαξεν, ὅπως δὲ βαρύντυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
 Νόσφιν Δήμητρος χρυσαόρου ἀγλαοκάρπου
 Παῖδουσαν κοῦρησι σὺν Ἰλκεανοῦ βαθυκόλποις,
 Ἀνθεά τ' αἰνυμένην, ῥάδα, καὶ κρόκον, ἥδ' ἰα καλὰ,
 Λειμῶνα μαλακὸν, καὶ ἀγαλλίδας, ἥδ' ὑάκινθον,

1. Δήμητρε] Eodem initio est Hymnus in Cererem, tribus tantum versibus constans, inter Homericos n. x. Δήμητρε ἡύκομον, σερμῆν θεάν, ἄρχοι αἰδεῖν. Αὐτήν, καὶ κοῦρην περικαλλία Περσεφόνηαν.

2. Αὐτήν, ἥδε θυγάτρα] Post αὐτήν interpuncti, ut ad Cererem referatur, non ad Proserpinam, ut in MS. Il. B. 761. Τῆς τ' ἀρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σὺ μοι ἔειπες, Μοῦσα, Αὐτῶν, ἥδ' ἔπην. Sic etiam interpungendum Il. N. 331.

Ibid. Ἡν Αἰδωνεύς] Iisdem prope verbis Hesiodus Theog. 913. Ἡ τέτις Περσεφόνην λευκάλερον, ἣν Αἰδωνεύς ἤρπαξε ἥς παρὰ μητρός, ἔδωκε δὲ μητιέτα Ζεὺς.

4. Χρυσάορου] Χρυσάορος, perpetuum Apollinis epitheton, nullo modo convenit Cereri. Legendum: Νόσφιν Δήμητρος χρυσοθρόνου ἀγλαοκάρπου.

6. Ἀνθεά τ' αἰνυμένην] Moschus Eid. II. 65. Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον, Ἡ δ' ἰον, ἡ δ' ἔρπυλλον (6) ἀπαίχυντο. Sed totus ille locus comparandus.

Νάρκισσόν θ', ὃν φύσε δόλον καλυκώπιδι κούρη
Γαῖα Λις βουλῇσι χαριζομένη Πολυδέκτη,
Θαυμαστόν γανόωντα, σέβας τότε πᾶσιν ιδέσθαι 10
Ἀθανάτοισ τε θεοῖς ἡδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
Τοῦ καὶ ἀπὸ ρίζης ἑκατὸν κᾶρα ἐξεπιφύκει,

7. *Λειμῶνα μαλακόν*] Scribendum, ut sententia constet: *Λειμῶν ἂν μαλακόν*. Infra vs. 176. *Ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα κορεσσάμεναι φρένα φορβῇ*. Ovid. Fast. IV. 425. *Filia, consuevis ut erat comitata puellis, Errabat nudo per sua prata pede*.

7. *Ἀγαλλίδας*] Nicander apud Athen. XV. p. 683. E. *Ἰοις δ' ἐν ρίζῃσιν ἀγαλλίδι ἡδ' ὑακίνθῳ Δίαστῃ προσέειπε*. Sic locum bene correxit Sopingius ad Hesych. v. *Ἀγαλλίς*.

8. *Νάρκισσόν θ'*] Ne cui poeta nimis in hoc parcesso describendo videatur, scire licet, eum vulgi hac de re fabulas secutum esse. Pamphus, cujus Hymnum in Cererem Homerus saepe ob oculos habuit, apud Pausaniam in Bœot. 31. tradit, *Κόρη τὴν Δήμητρος ἀρπασθῆναι παίζουσαν καὶ αἴθη ἀγλάγουσαν ἀρπασθῆναι δὲ οὐκ ἴοις ἀπατηθεῖσαν, ἀλλὰ νάρκισσῳ*. Eodem respexit Sophocles Cœd. Col. 673. *Θαλλὲ δ' ἰδὲ ράνιας ὑπ' ἀγῶας Ὁ καλλιβότρυς κατ' ἡμᾶς αἰεὶ Νάρκισσος, μεγάλακ' θέειν Ἀρχαῖον στεφάνωμα*. ubi vide Scholiast.

Ibid. *Καλυκώπιδι*] MS. *καλικώπιδι*.

9. *Πολυδέκτη*] Non semel Pluto a Poeta nostro *πολυδέκτης* ἐν *πολυδέγμων*, *multos recipiens*, vocatur. Quod nomen an apud alios poetas reperiat, nescio. Sed satis illud confirmat Oropuntus locus appositissimo de N. D. 35. *ἐπονομαζέτας δὲ ἐπιθετικῶς καὶ πολυδέκτης, καὶ πολυδέγμων, καὶ πολυαρχος*. Folte *πολυδέγων* reddendum Orpheo Hymno in Plutonem vs. 11. p. 210. ubi nunc editur, quod non intelligo: *Ὁς προτίεας θνητῶν Θανάτῳ χάριν, ὃ πολυδαῖμον*. Nihil differt *Ἀδης πανδοκεὺς* apud Lycophron: 655. *Ορασὸν Ορκοῦ* Horatio II. Carm. 18. 50. restituit R. Bentley. Simile Plutonis epitheton ἐστὶ *πολυδέγμων* apud Aeschyl. Prometh. 153.

(7) 10. *Σέβας τότε πᾶσιν*] Cl. Wyttienbachius malit: *σέβας δὲ τε πᾶσιν* etc. Certe τότε friget.

12. *Τοῦ καὶ ἀπὸ ρίζης*] Eadem forma II. A. 249. *Τοῦ καὶ ἀπὸ γένεσος μέλειος, γλυκίων δὲν ἀνδρῶν*, ex quo Hermiprus apud Athen. I. p. 29. F. *Ὁ καὶ ἀπὸ τοῦ βλάπτου τῶν ἀνοικομενῶν Ὁ γένειων*. Cum sequentibus compares II. A. 179. *Τοῦ κίρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαυδὲκαδωρα πεφύκει* ubi κίρα pro

Κῶδης τ'. ὁδμῇ πᾶς θ' οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθε
Γαῖά τε πᾶς ἐγάλασε καὶ ἄλμυρόν οἶσμα θαλάσσης.
Ἡ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέετο χερσὶν ἅμ' ἅμφω 15
Καλὸν αἶθυρμα λαβεῖν. χάνε δὲ χθὼν εὐφράγνια
Νύσιον ἀμπεδιόν, τῇ ὄρουσεν ἀναξ Πολυδέγμων

κέρτα ponitur, ut h. 1. κάρτα pro κάρτατα. Sic δέπα pro δέ-
πατα Od. O. 465. σφέλα pro σφέλατα Od. P. 231. σκίπα pro
σκίπατα Hesiod. *E. κ. H.* 532. αἰεῖφα pro αἰεῖφατα Callim.
Fr. 12. γούνα pro γούνατα Aratus Phaen. 521. κρέα pro κρέα-
τα passim.

13. Κῶδης τ'.] Κῶδης pro κῶδεia est apud Hesychium,
sed non aptum huic loco. Repone: Κηφίδει δ' ὁδμῇ πᾶς τ'
οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθε. Emendationem nostram secutus est
Brunckius, elegantissimi vir ingenii, ad Apollon. Rhod. IV. 1171.
Ut hic γελᾶν ὁδμῇ, sic γελᾶν ὅπλ' apud Hesiodum Theog. 49.
γελᾶ δέ τε δαίματα πατρὸς Ζηνὸς ἐριγδούποιο, θιᾶν ὅπλ' λει-
ποίσσῃ Σκιδναμένη. Catullus quomodo hunc locum imitatus
sit, in Praefatione ostendimus. Ceterum juvabit cum hoc loco
contulisse Il. *Σ.* 174.

15. Χερσὶν ἅμ' ἅμφω.] Ἄμφω indeclinabile est, sicut δύνω.
Vide Cl. Brunckium ad Apollon. Rhod. I. 1169.

16. Καλὸν αἶθυρμα.] Sic Anacreon Od. 53. rosam vocat (8)
Ἀφροδίσειον αἶθυρμα. Nicander Alexiph. 234. τοῖα περ ὥρῃς
ἔλαριναι φορέουσιν ἐνεργήματα κούραις. Idem apud Athen. II.
p. 51. *E.* Καὶ μορέης ἥ παιστὶ πέλει μελλίγμα νέοισι. Catull.
Carm. LX. 22: ramulis, Quos Hamadryades deae Ludicrum
tibi roscida Nutriant humore. ubi Is. Vossius in voce *Ludi-*
cum, quae nil nisi oblectamentum significat, arguitur. Vide
D. Heinsium Lect. Theocr. 21. p. 368.

17. Νύσιον ἀμπεδιόν] Magna scriptorum veterum de loco,
ubi Proserpina rapta sit, dissensio est. Alii enim Atticam, alii
Argolidem, alii Arcadiam, plerique Siciliam fuisse tradunt. Quo-
rum testimonia collecta a Spanhemio ad Callim. H. in Cerer. 9.
nihil attinet repetere. His adde Orpheum Argen. 1194. qui
raptum in occidentali litore Hispaniae ponit, ut placet Gesnero
Prael. 1. de navig. extra col. Hercul. p. 432. item Propertium
III. 21. 4. qui in Mysia circa Cyzicum; denique Tzetzzen ad
Hesiod. *Erg. καὶ Hμ.* 33. qui in Creta. Ab his omnibus dis-
crepat Homerus, raptum in campis Nysiis locans. Verum cum
tot urbes Nysae nomen habuerint, quanam ex his intelligenda?

Ἰπποῖς ἀθανάτοισι, Κρόνον πολυώνυμος υἱός· Ἀ
 Ἀρπάξας δ' αἰέκουσαν ἐπὶ χροσέοισιν ὄχλους·
 Ἦγ' ὀλοφυρομένην, ἰάχῃσιν δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ, 120
 Κεκλομένη πατέρα Κρονίδην ὑπάτον καθ' ἄριστον·
 Οὐδέ τις ἀθανάτων, οὐδὲ θνητῶν ἀνθρώπων
 Ἦκουσεν φωνῆς, οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐλαίαι,
 Εἰ μὴ Περσαίου θυγάτηρ ἄταλ' ἑρυνέσσα.

Nempe Nysa Carya, ubi raptam Proserpinam dicit Strabo XIV. p. 960. et numi veteres apud Spanhem. l. c. confirmant.

20. [Ὀρθία φωνῇ] Infra vs. 432. ἐβόησα δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ. Utroque loco Codex MS. male ὄρθια. II. A. 11. Ἐνθα (9) στασ' ἦυσε θεὰ μέγα τέ, δεινόν τε, Ὀρθία Ἀχαιοῖσιν. Apollon. Rhod. IV. 70. Ὀρθία δ' ἤπειτα διὰ κλέους ὄρθια φωνῇ Ὀπλοτάτον Φοῖβονο περαιόθεν ἦνδ' ἐπαῖδον. Hic tragicum verbum ὄρθιαζεῖν, de quo H. Valesius ad Harpocrat. p. 16.

23. Οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐλαίαι. Bene quidem ἐλαίαι ἀγλαόκαρποι dicuntur; ut ab Oppiano *Alimut.* IV. 272. Ἐνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος αἶλος σχεδὸν ἐστὶν ἐλαίη. Sed quid ad rem olivæ? Lege: οὐδ' ἀγλαόμορφοι ἐταῖραι. Intelliguntur filiae Oceani, Proserpinae comites, de quibus vs. 31. De voce ἐταῖραι mihi convenit cum viris doctissimis, Fonteinio, Wyttenbachio, Bekkio, Eldikio, etc. Ἀγλαόκαρπος, est, qui servare malis, propterea quod Thetis ἀγλαόκαρπος dicitur a Rindano *Nem.* III. 97. Νύμφευσε δ' αὖτις ἀγλαόκαρπον Νηρείης θυγάτηρα. Sed Thetis sic vocatur ob partum Achillis. Καρπὸς enim cum similibus verbis eleganter ad liberos transfertur. Vide Gatakerum ad Stylo N. T. cap. 11. p. 71. Sic θαλός pro filia, Od. Z. 157. et in hoc Hymno vs. 66. item ὄρπηξ et στάχυς pro filio. Orpheus Argon. 213. Ναὶ μὴν καὶ διασπῶ δάπηνας ὑμνόμεν' ἡμῶν. Oppian. *Alimut.* II. 683. Θεσπείας τε πατὴρ καὶ φαιδμιος δερπηξ. Rursus Orpheus ibid. 216. Διόσπον δ' αὖ Βορέην καλὸν στάχυν εἰσενόησαι, quod, etsi veteris elegantiae est, tamen nuper aliquis tanquam novum et barbarum exagilavit. Adde Is. Casaubonum *Lect. Theocr.* 20. p. 279.

24. Περσαίου. Περσαῖος ab Homero dicitur, qui ab Hesiodo Theog. 409. et Apollodoro l. 2. p. 5. Πέρσης, frequentialium formarum permutatione. Hinc Hecato Περσηῖς, vel Περ(10)σεῖα, ut in veteri monumento apud Dörvillium ad Chant. p. 48. Quae posterior forma Orphici Hymno in Hecaten, qui in editionibus, etiam Gesneriana, temere cum Εὐχῇ πρὸς Μου-

"Αἶν' ἐξ ἄντρον Ἐκάτη λιπαροκρήδεμνος 25
 Ἥλωος τε ἔννεξ', Ἱπέριονος ἀγλαὸς αἴθερ, ἱερὸν δὲ
 Κούρης πεπλομένης πατέρα Κρονίδην ὅ δ' ὅσον
 "Ἦστο θεῶν ἀπάνευθε πολυκλίστῳ ἐνὶ νηῶ, 30
 Δέγμενος ἱερὰ καλὰ παρὰ θνητῶν ἀνθρώπων
 Τὴν δ' ἀπειρομένην ἦγε Διὸς ἔννεσίησι 30
 Παιτρὸς ἀνέστητος πολυσημάντωρ Πολυδέτῃων
 Ἱπποῖσι καθ' ἀπείρονα, Κρόνου πολυκύνερος ἵππος
 "Οφρα μὲν σὺ γαῖαν περ καὶ οὐρανὸν ἀπτερόντα
 Δεῦσε θεῶ, καὶ πόντον ἀγάρροον ἐχθρόντα
 Αὐγὰς τε ἡέλιον, ἐπὶ δ' ἤλπετο μητέρα καὶ ἦν 35

σοῖον coalluit, e libro MS. restituta est a Guil. Cantab. Noyar.
 Lect. II. 3. Id quod, praeter alia multa, Gesnerum latuit in
 Orphicis edendis. Sed quoniam de Hecate agimus, corrigamus
 Bacchylidis fragmentum apud Schol. Apollon. Rh. III, 467. Βα-
 χυλίδης δὲ Νουκτὸς φησὶν Ἐκάτην θυγατέρα Ἐκάτα θαλάσσης
 ὅς Νουκτὸς μεγαλοκλῆπων θυγάτηρ. Scribe: Ἐκάτα θαλάσσης
 ὅς. Namc enīθα θαλάσσης esse, vel hic Homer. Hymnus ab-
 cet vs. 52. Ἦντετο οἱ Ἐκάτη, σέλας ἐν χεῖρεσσὶν Ἠφροδίτα.
 Vide Spanhem. ad Callim. H. in Dian. 13.

Ibid. Ἀνὰ φρονέουσιν. H. B. 567. ἦθ' ὅσοι, ὅσ' αὐτὰ φρο-
 νέουσι. In Hesiodo Theog. 989. editur παῖδ' ἀνὰ φρονέου-
 σα. Sed MS. Paris. habet ἀνὰ, atque Gijetus scribi volebat.

25. [Ἐξ ἄντρον] Hecates antrum, Zerynthus in Samo-
 thrace erat. Vide Lycophron. 77. et ibi Meursium. Sed id
 longius remotum a Nysa Cariae, quam ut hic intelligi possit.

28. [Πολυκλίστῳ ἐνὶ νηῶ] Legendum, πολυκλίστῳ ἐνὶ νηῶ,
 ut H. in Apoll. 347. Ἀλλ' ἡ γ. ἐν νηοῖσι πολυκλίσταται με-
 νουσα. Τέμπετο οἷς ἱεροῖσι βορῆσις πότνια Ἥρη, ubi in Cod.
 Moscov. eodem errore scribitur πολυκλίστοις.

29. [Δέγμενος ἱερὰ] H. in Apoll. 274. Δέξαι ἱερὰ μελὰ
 περικτιόνων ἀνθρώπων.

34. [Δεῦσε] Sic Codex MS. per simplex σ, ut saepe (11)
 scribitur alibi. Sed λείσωω praefert Cl. Brunekius ad Apoll.
 Rhod. I. 1307.

35. Ἠλπετο intellige *mutabas, cogitabas; ne frigeret, quod*
sequitur, Τόφρα οἱ ἐλπίς ἐθαλε. Ἠλπεσθαι et ἐλπίζειν cen-

Ὀψεσθαι, καὶ φῦλα θεῶν αἰγιονοτάων,
 Τόφρα οἱ ἐλπίς ἐθέλγῃ μέγαν νόον ἀγνυμένης περὶ
 Ἥχρησαν δ' ὀρέων κορυφαὶ καὶ βένθεα πότον
 Φωνῇ ὑπ' ἀθανάτη. τῆς δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.
 Ὅθεν δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλαβεν, ἀμφὶ δὲ χαίτας 40
 Ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλῃσι,
 Κυνέον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλει ὤμων,
 Σεύατο δ', ὥστ' οἰωνὸς, ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην
 Μαιομένη. τῇ δ' οὔτις ἐτήτυμα μνησασθαι
 Ἦθελεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, 45
 Οὔτ' οἰωνῶν τις τῇ ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν.
 Ἐννήμαρ μὲν ἔπειτα κατὰ χθόνα πότνια Διὶ
 Στροφᾶτ', αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα,
 Οὐδὲ προτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἡδυπότοιο

ties sic dici, nemo Graeco doctus ignorat. Simillimus locus
 Od. T. vs. 328. Ὀφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐπὶ στήθεσσι ἐλ-
 πεύη. Ἰδομένησιν. Ὀδυσηὶ πολυφρόνι ὅνδε δόμοισι, Τόφρ' οὐτις
 κήμισις εἴς.

41. Χερσὶ φίλῃσι] MS. a manu prima, χερὶ φίλῃ.

(19) 42. Κυνέον δὲ κάλυμμα] Il. B. 93. κάλυμ' ἔλε δία
 θεῶν Κυνέον, τοῦ δ' οὔτε μελάντερον ἐπλετο ἔσθος.

43. Ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην] Il. E. 308. οἷ μ' οἰ-
 σουαὶ ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην.

46. Οὔτε οἰωνῶν τις] Hunc versum, caesura et rhythmo
 carentem, ita restituit doctissimus Brunckius: Οὔτε τις οἰωνῶν
 οἷ ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν. cujus correctionem probat Valcke-
 narius noster. Οἰωνὸς est avis auguralis, ex cujus auspicio ali-
 quid certi intelligatur, ut loco simili H. in Mercūr. 213. Οἰωνὸν
 δ' ἐνόει τανυσπτερον· αὐτίκα δ' ἔγνω Φωλετὴν γεγῶτα Διὸς
 παῖδα Κρονίωνος. Sic Polyidus vates ex avis volatu, ubi Glauci
 corpus situm esset, intellexit. Vide Euripidei Polyidi Fragmentum
 in praeclara illa Diatriba Valckenariana cap. XIX. p. 201.

Ibid. Ἐτήτυμος ἄγγελος] Il. X. 438. οὐ γὰρ οἱ τις
 ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἠγγεῖλ.

48. Αἰδομένας δαΐδας] Od. H. 101. Ἔστασαν, αἰδο-
 μένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες.

49. Καὶ νέκταρος ἡδυπότοιο Πάσσατ' ἐπηχ.] Ita hunc

Πάσσατ' ἀκηχεμένη· οὐδὲ χροῖα βύλλετο λουτροῖς. 50
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ οἱ ἐπὶ ἄλυσθε φαινόλη ἡώς,
 Ἦντιτό οἱ Ἐκάτῃ, σέλας ἐν χεῖρεσσιν ἔχουσα,
 Καὶ ῥά οἱ ὑγγελέουσα ἔπος ῥάτο φώνησέν τε·
 Πόντια Δημήτηρ, ὠρηφόρε, ἀγλαόδορε,
 Τίς θεῶν οὐρανίων ἢ θνητῶν ἀνθρώπων; 55
 Ἡρπασε Περσεφόνην, καὶ σὸν φίλον ἦμαρθε θυμὸν;
 Φωνῆς γὰρ ἤκουσ', αἰτὰρ οὐκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ὅστις ἔην· σοὶ δ' ὥκα λέγω νημερτέα πάντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη Ἐκάτῃ· τὴν δ' οὐκ ἡμείβετο μύθῳ·
 Ρεῖης ἠΰκόμου θυγάτηρ, ἀλλ' ὥκα σὺν αὐτῇ. 60

locum corrigimus. Codex MS. mendose; καὶ νύκτατος ἦδε (13)
 πότοιο Πάσα· τ' ἀκηχεμένη. Od. I. 87. Αὐτὰρ ἐπεὶ σίσυφός τ'
 ἐπασσάμεθ', ἡδὲ ποιήτορ. In verbo πάσσομαι, σφ, sigma, du-
 plicandum esse, docet Cl. Ernestus ad Callim. II. in Cer. 89.
 128. Homericum quoque est, ῥίος ἡδάπορος. Eandem rem
 sic expressit Callimach. II. in Cer. 17. Ἀνταλὲς, ἀπορός αἰ-
 καὶ οὐ φάγες, οὐδ' ἰλοίσσῃ. et Poeta noster vs. 200. ἀπασσός
 ἐδητύος ἡδὲ ποιήτορ.

50. Βύλλετο λουτροῖς] Βάλλειν interdum ad hoc pergen-
 vim habet. II. A. 536. Ἀς ἄρ' ἀφ' ἡππέλων ὀπλέων θαλά-
 μῳγες ἐβαλλον. II. Ψ. 502. Αἰεὶ δ' ἡνιοχὸν κοινῆς θαλάμῳ-
 γες ἐβαλλον. quo respiciens Hesychius ἐβαλλων explicat ἐρύαι-
 νον. Aeschyl. Agam. 1400. Βάλλει μ' ἐρμῆν ψακὰδὶ φόντιος
 θρόνου. Veredat tamen, ne βάλλετο vitiosum sit.

51. Φαινόλη ἡώς] Lege, φαινόλις ἡώς, ut in notissimo
 illo Sapphonis: Ἐπνερε πάντα γέρον, ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ'
 αὖτως. Hesychius: Φαινόλις. λαμπρά, γασφόρος.

54. ὠρηφόρε] Cod. MS. hoc loco habet ὠρηφόρε, vs. 193.
 ὠρηφόρος, sed recte vs. 497. ὠρηφόρε, quod recepi. Haec
 vox cum aliis pluribus hujus Hyinni, Lexicis addatur.

57. Φωνῆς γὰρ ἤκουσ'] Cl. Wassenbergius malit: Φωνῆς (14)
 γὰρ μὲν ἤκουσ'. Tamen γὰρ in caesura producit. Od. A. 826.
 Τοιῇ γὰρ οἱ πόμπος αἶμ' ἔρχεται. Ceterum geminus locus est
 H. in Mercúr. 208. Παιῖδα δ' ἔδοξα, γέροντε, παῖδες δ' οὐκ
 οἶδα νῶσθαι, Ὅστις δ' παῖς. ubi reponendum videtur: Παιῖδα
 δ' ὄππῃ, γέροντε, etc.

Ἥλιε, αἰδομένης δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
 Ἥλιον δ' ἵκοντα, θεῶν σποπὸν ἦδ' αἰ ἀνδρῶν,
 Στὰν δ' ἔκταν προπαρόισθε, καὶ εἰρέτο διὰ θεῶν.
 Ἥλιε, αἰδέσσαι με θεῆς ὑπερ, εἰ ποτε δὴ σευ.
 Ἡ ἔπει, ἧ ἔργω κραδίην καὶ θυμὸν ἴηα. 65
 Κούρην τὴν ἔτεκεν, γλυκερὴν θέλος, εἰδὲι κάρην,
 Τῆς ἀδινήν ῥπ' ἄκουσα δι' αἰθέρος ἀνρυγέτο.
 Ὡστε βιωμένης, ἀτὰρ αὖν ἴδαν ὀφθαλμαῖσιν;
 Ἀλλὰ, σὺ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόνταν
 Αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσιν; 70
 (Νημερτέως μὲν ἐνίσπε, φίλον τέκος, εἰ περ ἄπωπας)

62. Θεῶν σποπὸν] Hoc loco confirmatur scriptura Aeschyli Prometh. 95. Καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καὶ αἰ. ubi Stambolus πάνοπτον legere malebat, immemor similitudinis locorum Choëph. 985. Fragm. p. 643. Pindarus apud Dionys. Hal. de Demosth. p. 167. Ἄκως ἡλίου πολυσκοπε. Ante quos omnes Monneras II. Γ. 277. Ἥλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. Apud Ovidium etiam Fast. IV. 581. Ceres jubetur ex Sole quaerere, quis Proserpinam rapuerit: *Solehi de virgine rapta Consule, qui late facta diurna videt.*

63. Στὰν δ' ἵκων] Il. Ω. 286. Στῇ δ' ἵκων προπαρόισθεν.

64. Αἰδέσσαι με θεῆς ὑπερ] Vir egregius, P. Fonteinus legebat: Ἥλιε, αἰδέσσαι με Διὸς ὑπερ, per Iovem; Od. Θ. 261. (15) Ἀσσομὺ ὑπὲρ θυτῶν καὶ δαίμονας, Apollon. Rh. III. 701. Ἀσσομὺ ὑπὲρ μοκάρων.

Ibid. Εἰ ποτε δὴ σευ] Il. Α. 67. Κλυθὶ μιν — εἰ παρὲς τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, Ἡ εἰ δὴ ποτὲ τοι κατὰ πλοῖμα μηρὶ ἔκρηα, et ibid. 395. εἰ ποτε δὴ τι Ἡ ἔπει ὠνήσας κραδίην Διὸς, ἧδ' αἰ ἔργω. Infra hoc Hymno vs. 117. Αἰ κε σε φίλονται ἡμῖν ἔπει, ἧδ' αἰ ἔργω.

70. Καταδέρκεαι] MS. male καταδέρκεται Od. Α. 15. οὐδὲ ποτ' αὐτοὺς Ἥλιος φάεθων ἐπιδέρεται ἀκτίνεσσιν. ex quo Aeschylus Prometh. 795. ἄς οὐδ' ἡλίας προαδέρεται Ἀκτίσω.

71. Ὀπωπας] Sic scripsi pro ὠπωπεν, quod erat in MS. Od. Γ. 92. αἰκ' ἐθέλῃσθα Κελῖου λυγρὸν ὀλεθρὸν ἱστοπεῖν, ἄκου ὀπωπας.

"Ὅστις νόσφιν ἐμὸιο λαβὼν ἀέκουσαν ἀνάγκη
 Οἶχεται ἢ θεῶν ἢ καὶ θνητῶν ἀνθρώπων.
 "Ὡς φάτο· τὴν δ' Ὑπεριονίδης ἡμίβετο μύθῳ·
 Ρεῖης ἠυκόμου θυγάτηρ, Ἀήμητὲρ ἄνασσα, 75
 Εἰδήσεις. δῆ γὰρ μέγα ἄζομαι ἢ δ' ἐλευίρω
 Ἀχθυμένην περὶ παιδὶ τανυσφύρω. οὐδὲ τις ἄλλος
 Αἴτιος ἀθανάτων, εἰ μὴ ἀφελήγορέτα Ζεῦς,
 "Ὅς μιν ἔδωκε Ἀΐδῃ θαλερὴν κεκλησθαι ἄκοιτιν
 Ἀντοκασιγνήτῳ ὃ δ' ὑπὸ ζοφῶν ἠερόετα 80
 Ἀρπάξας ἱπποισιν ἄγχι μεγάλα ἰάχουσαν.
 Ἀλλὰ, θεῶν, κατὰπαυε μέγαν γόον. οὐδὲ τί σε χρὴ
 Μᾶψ αὐτως ἀπλητον ἔχειν χόλον· οὗτοι ἀεικής

72. Νόσφιν ἐμὸιο] Malim, ἐμεῖο. De horum pronominum differentia saepe disputat Brunckius ad Apollon. Rhod.

76. Μέγα ἄζομαι] Est, qui hiatu offensus, σ' ἄζομαι (16) scribat. Sed sic Hesiodus Theog. 532. Ταῦτ' ἄρα ἄζόμενος τιμα ἀριδείκτατον υἱόν.

77. Οὐδὲ τις ἄλλος] Od. Θ. 311. ἀτὰρ οὔτε μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ τοκῆς δύω.

79. Θαλερὴν κεκλησθαι ἄκοιτιν] Π. Σ. 268. Δώσω ὄπνιέμεναι, καὶ σὴν κεκλησθαι ἄκοιτιν.

81. Μεγάλα ἰάχουσαν] Od. I. 392. Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα. De hoc hiatu vide Clarkium ad II. A. 456.

83. Μᾶψ αὐτως ἀπλητον] Legendum videri possit: Μᾶψ αὐτως ἀτέλεστον ἔχειν χόλον. ut Od. II. 110. καὶ σίτον ἔδοντας Μᾶψ αὐτως ἀτέλεστον, ἀννύστω ἐπὶ ἔργῳ. praesertim cum vox ἀπλητος non sit Homérica. Verum, ne dicam, alias etiam voces, quae non sunt in Homeri carminibus, in hoc Hymno reperiri, ἀπλητος quam accommodate cum χόλος jungatur, ostendit Hesiodus Theog. 315. Ἀπλητον ποτίουσα βλῆ Ἡφαίστην. Idem aliis locis ἀπλητος posuit pro vasto, immuni. Asp. 147. Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων, Διωνῶν, (17) ἀπλήτων. ubi vide Graevium. Simonides in Stobaeo Grotii p. 313. ἀλλὰ μαινεταὶ τότε Ἀπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων. Idem et origine et significatione est ἀπλατος, quod interdum cum altero permutatur, ut apud Hesiod. Theog. 135.

Γαμβρός ἐν ἀθανάτοις πολυσημάντῳ Ἀιδωνεύς,
 Αὐτοκασίγμητος καὶ ὁμόπαρος. ἀμφὶ δὲ τιμὴν 85
 ἔλλαχεν, ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμός ἐτύχθη.
 Τοῖς μετὰ ναίεται τῶν ἔλλαχε κοίρανος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέλετο. τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλής

ubi pro Ἰαγὺς δ' ἀπλῆτος, κρατερή, Codex Reg. quoniam Parisiis contuli, ἀπλῆτος habet. Ceterum ἀπλῆτος eximendum est Epigrammati apud Steph. Byz. V. Θούριοι Ἡρόδοτον Αὐξίῳ ἀρύπτει κόνας ἢ δὲ θανόντα, Ἰάδος ἀρχαῖης ἱστορίας πρῶτα-
 νιν, Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἀπο. τὸν γὰρ ἀπλῆτον Μῶρον ὑπεκπροφυγῶν Θούριον ἔσχε πάτρην. ubi cum MSS, ἀπλῆτος habeant, scribendum: τῶν δ' ἄρ' ἀδελφὸς Μῶμον ὑπεκπροφυ-
 γων, Θούριον ἔσχε πάτρην.

83. Οὗτοι ἀεικλής] Fonteinius scribit, οὐ τῷ, scil. Jovi. Ovid. Fast. IV. 597. *Juppiter hanc lenit, factumque excusat amore; Nec gener est nobis ille pudendus, ait. Non ego nobilior, posita est mihi régia coelo. Possidet alter aquas, alter inane chaos.* Met. V. 526. *neque erit nobis gener ille pudori. — ut desint cetera, quantum est Esse Jovis fratrem! quid quod nec cetera desunt, Nec cedit nisi sorte mihi.*

86. Ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα] Il. O. 189. Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. Propius accedit Hesiod. Theog. 425. Ἄλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἐπλετο δασμός. Callimach. H. in Jov. 61. Πάντο πάλον Κρο-
 νίδῃσι διάτριχα δώματα νείμαι. ubi nihil caussae esse, quare cum Spanhemio et Ernesto διὰ τριχὰ legatur, hic Homeri locus ostendit. Eorum tamen ratio placet Brunckio V. C. ad Apoll. Rhod. II. 997.

87. Τοῖς μετὰ ναίεται] Mendosum versum ita corripbat Cl. Valckenarius: Τῶν μετὰ ναίεταιιν, ὧν ἔλλαχε κοίρανος (18) εἶναι. Vere, ut opinor. Brunckio autem nostro hic versus loco motus, et post vs. 81. reponendus videtur. Quam commodior sedem esse, facile concedo.

88. Τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλής] Plane ut Hesiod. Asp. 340. Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέλετο. τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλής Πλεῖψ ἔφερον θοὸν ἄρμα, κούροντες παδίασιν. Il. A. 532. τοὶ δὲ, πλη-
 γῆς αἰώντες, Πλεῖψ ἔφερον θοὸν ἄρμα. Notandum est, ὁμο-
 κλής cum in Hymno nostro, tum apud Hesiodum, sine adspiratione scribi; quod Iones faciunt in ἱρηῆς, οὐδὸς pro αἰδῶς, αἰδῶς pro ὄρος etc. Vide Eupath. ad Il. N. p. 920. Od. P.

Ῥίμψα φέρον θοὸν ἄρμα, τανύπτεροι ᾧσ' οἰωνοί.
 Τὴν δ' ἄχος αἰνότερον καὶ κύντερον ἵκετο θυμόν. 90
 Χωσαμένη δ' ἤπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
 Νοσφισθεῖσα θεῶν ὑγρόν καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὡλεῖται ἐπ' ἀνθρώπων πόλιν καὶ πύονα ἔργα.
 Εἶδος ἀμαλδύνουσα πολὺν χρόνον. οὐδὲ τις ἀνδρῶν
 Βίαιορόων γίνωσκε, βαθυζώνων τε γυναικῶν, 95
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαιμόνιος ἵκετο δῶμα,
 Ὅς τότε Ἐλευσῖνος θυοέσσης κοῖρανός ἦεν.
 Ἔζετο δ' ἐγγὺς ὁδοῖο, φίλον τετιμημένη ἦτορ,

p. 1815. In compositis verbis idem fieri, docet Hemsterhusius in Auctar. Emend. Hesych. v. *Κακόβας*.

89. Ῥίμψα φέρον] Malim, Ῥίμψ' ἔφερον, ut apud Homerum et Hesiodum locis allatis.

90. Αἰνότερον καὶ κύντερον] Od. A. 426. Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Utrumque vocabulum etiam conjungitur vs. 306.

92. Νοσφισθεῖσα θεῶν] Vir doctus legere tentabat: Νόσφον ἰούσα θεῶν ἀγορῆς κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον. Est tamen ἀπονοσφίζεσθαι cum accusativo H. in Mercur. 559. Ἦν δ' (19) ἀπονοσφισθεῖσα θεῶν ἡδεῖαν ἰδωδην.

94. Εἶδος ἀμαλδύνουσα] Inscriptio vetus apud R. Chandlerian p. 8. Τῇ δὲ θήκατο μὲν πάντ' ἔκλον.... Κάλλος ἀμαλδύνουσα καὶ ἀγλαίην ἐρατεινήν. Sic scribendum. Ne Graecum quidem est, quod editur: Κάλλος ἀπαλλύνουσα καὶ ἀγλαίην ἐρατεινήν. Idem verbum restituendum Hesychio: Ἀμυδύνουσα. Lege: Ἀμαλδύναι. Glossa pertinet ad Il. M. 28. Ἀν' τὸν χρόνον μεμύοντο Περσέϊδων καὶ Ἀπόλλων Τείχος ἀμαλδύναι.

96. Κελεοῖο] De Celeo omnia collegit Jo. Meursii diligentia Athen. Att. II. 1. et Att. Lect. IV. 21. Patrem ejus Eleusinion vocat Homerus vs. 106. quem inter heroës Atticos referunt Pausan. in Attic. 38. et Libanius T. I. p. 550. et Triptolemus patrem edunt Pansyasis apud Apollodorum I. p. 15. et Hyginus Fab. 147. Contra Suidas v. Παριῆς, Celei patrem Rharum appellat. Ita nihil certi in his genealogiis.

98. Τετιμημένη ἦτορ] Il. G. 456. Αὐταὶ δὲ χερσέσσιν ἐπὶ ἀνθρώποις πόδες ἔλγ' ἄλλοις θούσι, φίλον τετιμημένην ἦτορ.

Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὕδρευόντο πολῖται,
 Ἐν σπηΐ, αὐτὰρ ὑπερθε περὶ κελύφει δάμνοσ' ἐλαίης, 190
 Γρηΐ παλαιγενεὶ ἐναλίγκιος, ἥ τε τόκοιο
 Εἰρηγηταί, δώρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης,
 Οἵαί τε τροφοὶ εἰσὶ θεμιστοπόλων βασιλῆων
 Παῖδων, καὶ ταμίαι κατὰ δώματα ἡχῆαντα.
 Τὴν δὲ ἶδον Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θυγατρὸς, 105

99. Παρθενίῳ φρέατι] Pamphus, quem fere Homerus in hac fabula narranda secutus videtur, hunc fontem *Ἀνθρον* vel *Ἀνθριμόν* vocat. Pausan. in Attic. 39. Ταύτην ἐρχομένοις τὴν ὁδὸν, φρέαρ ἐστὶν Ἀνθριον καλούμενον· ἐποίησε δὲ Πάμφως ἐπὶ τρυφῇ τῇ φρέατι καθῆσθαι Διμητρα μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς παιδός, γρὰτ' εἰκασμένην. Ego vero vix dubitem, quin (20) Pamphus, et ex eo Pausanias, Παρθενίον scripserint, sicut Homerus. Παρθενίου nomen fons traxit a pura et integra aqua; quam ut Latini *virginem*, sic Graeci παρθένον dicebant. Aeschyl. Pers. 615. Λιβᾶσιν ὕδρηλαῖς παρθένον πηγῆς μετὰ. Vide Cl. Valckenar. ad Euripid. Hippol. 1005. Alii Cererem in fonte Callichoro, vel prope illum in πέτρα Ἀγελάστῳ, condisse dicunt. Vide Meursium Eleusin. cap. 3. et Interpretes ad Callim. H. in Cerer. 16. Ab his omnibus diversus Etymologus M. p. 96. l. 29. scribit: Ἀνακληθρὶς, πέτρα ἐν Μεγάροις, ὅτι ἡ Διμητρα καθεσθεῖσα ἐπ' αὐτῆς, ἀνεκαλεῖτο τὴν Κορὴν καὶ ἐκ τῆς ἀνακλησεως τὴν πέτραν Ἀνακληθρίδα καλοῦσιν.

99. Ὅθεν ὕδρευόντο πολῖται] Idem hemistichium est Od. H. 131. ubi prava lectio ὕδρεῖνται, qua nonnulli usi sunt, ut diphthongos ante consonantes corripere posse ostenderent, hujus etiam Hymni auctoritate repudiatur.

101. Γρηΐ παλαιγενεὶ] Il. Γ. 386. Γρηΐ δὲ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ. MS. male παλαιγενέη. Ovid. Fast. IV. 517. simulat animum, mitraque capillos Presserat.

103. Θεμιστοπόλων βασιλῆων] Hesiodus apud Schol. Lycophr. 284. Ἕλληνας δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες. Hesychius: Θεμιστοπόλοι, ἄρχοντες δίκαιοι. Sic ille locus distinguendus. Apud eundem alio loco est: Θεμιστός, δίκαιος, βασιλεὺς, ὅσιος. Scribendum: Θεμιστοπόλος, δίκαιος βασιλεὺς, ὅσιος. Idem est δικασπόλος, de quo Spanhem. ad Callim. H. in Jov. 3.

(21) 105. Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θυγατρὸς] Rem eodem modo ex Pampho narrat Pausan. in Attic. 39. Ἐντεῦθεν δὲ αὐτὴν,

Ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον, ὅφρα φέροιεν
 Κάλπισι χαλκείῃσι φίλα πρὸς δώματα πατρός,
 Τέσσαρες, ὥστε θεαί, κουρήϊον ἄνθος ἔχουσαι,
 Καλλιδίκη, καὶ Κλεισιδίκη, Δημῶ τ' ἐρέεσσα,
 Καλλιδόη δ', ἣ τῶν προγενεστάτῃ ἦεν ἀπασῶν, 110
 Οὐδ' ἔγνων χαλεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν ὁράσθαι.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμεναι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Τίς, πόθεν ἐσσι, γρῆν, παλαιγενέων ἀνθρώπων;

ἄτε γυναικα Ἀργεῖαν, ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Κελεῦ πο-
 μισθῆναι παρὰ τὴν μητέρα. καὶ εἰ τὴν Μετάνειραν οὐδὲ
 πιστεῦσαι τοῦ παιδὸς τὴν ἀνατροπὴν. ubi forte legendum
 ἄτε γυναικα γραῖαν. item Photius Lex. MS. Κλειδός, καὶ αἱ
 θυγατέρες ὑπεδέξαντο τὴν Δήμητραν ἐν Ἐλευσίῃ. Alii ali-
 ter, ut Ovidius Fast. IV. 511. unam tantum Celei filiam com-
 memorans.

106. Ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ] Od. T. 154. καὶ δὲ μεθ'
 ὕδωρ Ἐρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε θάσσον ἰοῦσαι. Εὐήρυ-
 τος addepdum Lexicis. Κοτυλήρυτος est Il. Ψ. 34.

107. Κάλπισι χαλκείῃσι] Od. H. 20. Παρθενικῇ εἰ-
 κυῖα νεηνίδι, κάλπιν ἔχουσα. Apollon. Rh. I. 1107. Τόφρα
 δ' ἴλας χαλκῇ σὺν κάλπιδι νοσφιν ὀμίλου. Δίητο κρήνη
 ἱερὸν ῥόνον. Vide Valckenarium nostrum ad Euripid. Hippol.
 121. MS. κάλπησι, quam formam lex carminis repudiat, etsi
 Hesychius et alii Grammatici eam agnoscant.

108. Κουρήϊον ἄνθος ἔχουσαι] Il. N. post vs. 433.
 hunc versum cum aliis insertum reperit Eustathius: Ἐως ἔθ'
 ἦβην εἶχεν, ὅφελλε δὲ κόρυμνον ἄνθος. Orpheus Argon. 1336.
 Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κόρυμνον ἄνθος. Eodem fere
 sensu ἄριον ἄνθος dixit auctor Epigrammatis apud Sponium.
 Itin. T. III. p. 149. Παρθένον ἧς ἀπέλυσε μήτηρ, ἧς ἄριον
 ἄνθος ἔσχεν ἐν ἡμιτελεῖ παύσαντων θαλάμῳ.

109. Κλεισιδίκη] Posterior pars huius nominis, ubi Χαλ- (22)
 λιδίκη praecessit, vitiosa videtur.

111. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ] Il. T. 131. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ
 φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Sed hic idem sensus est, qui Od. A. 155.
 χαλεπὸν δὲ ταδε ζωοῖσιν ὁράσθαι. aut Od. K. 373. εἰς ἀν-
 θεὸν οὐκ ἐθέλοντα Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοίτε, ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα
 κίοντα.

113. Τίς, πόθεν ἐσσι] Il. Φ. 150. Τίς, πόθεν εἰς ἀν-

Τίπτε δὲ νόσφι πόλῃος ἀπέστιχες, οὐδὲ δόμοισι
 Πιλνᾶς, ἐνθα γυναῖκες ἀνὰ μέγαρον σκιδόντα 115
 Τήλικαι, ὡς σύ περ ᾧδε, καὶ ὀπλότεραι γεγάσιν,
 Αἰ κέ σε φίλονται ἡμὲν ἐπει, ἥδὲ καὶ ἔργω.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐπέεσσιν ἀμείβετο πόντα θεάων·
 Τέκνα φίλα, τίνες ἐστὲ γυναικῶν θηλυτεράων,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν μυθήσομαι οὔτι αἰεὶς 120
 Ὑμῖν εἰρομένησιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Δὼς ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστὶ· τὸ γὰρ θέτο πόντια μήτηρ.

δρῶν, ὃ μὲν ἐτλῆς ἀκρίως ἐλθεῖν; Mox MS. πόλιος pro πό-
 λης, ut variatur in Cod. Apollon. Rh. III. 887.

115. Πιλνᾶς] Scribe cum Vossio, Πιλνασαι, quod magis
 Homericum est.

116. Τήλικαι] Sic scripsi pro τηλικας, quod MS. habet.
 Il. B. 486. Μνησαι πατρός σεῖο, θεοῖς ἐπιτεκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλικου, ὥσπερ ἐγὼν, ὅλω' ἐπὶ γήραος οὐδῶ. Sophocles Oed.
 Tyr. 507. Ἀλλ' οἴκτισεν σφᾶς, ᾧδε τηλικασδ' ὄρων. Vide
 Cl. Valckenarium Diatrib. in Euripidi. cap. 13. p. 141.

Ibid. Ὡς σύ περ ᾧδε] Il. B. 398. Ἀφνειὸς μὲν ὄδ'
 ἐστί, γέρον δὲ δῆ, εἰς σύ περ ᾧδε.

(23) 117. Αἰ κέ σε φίλονται] Recte Cl. Brunckius scribit:
 Αἰ κέ σε φιλήσιναι, quae te exciperent.

118. Ὡς ἔφαθ' Cl. Vossius, Ὡς ἔφαν. Plures enim
 loquebantur.

119. Τέκνα φίλα, τίνες ἐστὲ] Placet mihi conjectura Pe-
 tri Fonteinii, viri pereruditi: Τέκνα φίλ', αἵτινες ἐστὲ etc.

120. Οὔτι αἰεὶς] Fonteinus malit: οὔτοι αἰεὶς.

122. Δὼς ἐμοὶ γ' ὄνομ' Od. I. 366. Οὔτις ἐμοὶ γ'
 ὄνομ' ἐστ'. Οὔτιν δέ με κινλήσκουσι Μήτηρ, ἥδὲ πατήρ, ἥδ'
 ἄλλοι πάντες ἐταῖροι. Apollon. Rhod. IV. 1514. Εὐρυμέδων
 καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν ὄνομα μήτηρ. At metrum claudicans,
 non Δὼς, sed aliud nomen, a poeta positum arguit. Lege:
 Δωρὶς ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστὶ. Nec temere Ceres nomen, quod
 atheni Deae marinae proprium est, assumpsit. Etymol. M. p. 293.
 Δωρὶς, ὄνομα θεᾶς, δια τὴν γενομένην δωρεάν τοῖς ἀνθρώ-
 ποις. Et hoc alia Cereris nomina, quae δαδᾶ vel donandi
 significationem habent, quodam modo confirmant. Grammaticus
 MS. in Catalog. Bibl. Riccardianae p. 38. Κλήσεις Δημήτρος

Νῦν αὖτε Κρήτηθεν ἐπ' αὐρία νῶτα θαλάσσης
 Ἥλιδον οὐκ ἐθέλουσα. βίη δ' ἀέκουσαν ἀνάγκη
 ἄνδρες, ληϊστῆρες ἀπήγαγον. οἱ μὲν ἔπειτα 126
 Νηϊ τοῦ Θεοῦ Θορικόνδε κατέσχεδον, ἔνθα γυναῖκες
 Ἠλείων ἐπέβησαν ἀλλῆες, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Λεῖπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο μελίφρονος ἦρατο θυμός.
 Λάτρη δ' ὀρμηθεῖσα δι' ἠπείροιο μελαίνης, 130
 Φεῦγον ὑπερφαίλους σημάντορας, ὄφρα κὲ μὴ με
 Ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀποναίαιτο τιμῆς.
 Οὕτω δεῦρ' ἰκόμεν ἀλαλημένη, οὐδέ τι οἶδα,

Βότεира, ξειδωρος, ὄνησιδώρα, βωτιάνειρα, κυσίζορος, Δηώ,
 ξωδοτέειρα. ubi pro ὄνησιδώρα scribendum ἀνησιδώρα. Vide
 St. Berglerum ad Alciphron. l. 3. Haec mea de hoc loco sen-
 tentia est, in qua non acquiescens Cl. Fonteinus, scribere ma-
 lebat: Δηώ ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστὶ. ut Ceres, nondum nota Διούσ
 nomine, tum primum illud, quo melius lateret, assumsisse in-
 telligatur. Doctissimus Brunckius, nihil offensus nomine Διώς, (24)
 emendabat: Διώς μὲν ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστὶ.

123. Νῦν αὖτε] Scribe: Νῦν δ' αὖτε.

126. Θορικόνδε] Stephan. Byz. Θορικὸς, δῆμος τῆς Ἀνα-
 μαντίδος φυλῆς. — ὁ δημότης Θορίκιος, καὶ Θορικεύς. τὰ
 τοπικά, ἐκ Θορικοῦ, Θορικόνδε, Θορικοῖ. Formam Θορικεῖς
 restitue in inscriptione apud Chandler. p. 70. ubi editur Θορα-
 κείς. Vide Harpocrat. in v. et ibi Valesium. Idem Stephanus
 v. Ἀστὺ versum laudat ex Eratosthenis Erigona: Εἰσόκε δὴ
 Θορικοῦ καλὸν ἔκιν ἐς Ἀστὺ. Sic lege, et intellige de Baccho
 cum Cerere ad Thoricum appellente. Quam fabulam plenius
 narrat Apollodorus. III. 13. p. 227.

127. Ἠλείων ἐπέβησαν] Od. O. 497. Κατὰ δὲ πρυμνήσια
 ἔδσαν. Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, Λεῖπ-
 νόν τ' ἐπὶ τύνοντο.

132. Ἀπριάτην] Il. A. 99. Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλων (25)
 δομεναὶ ἑλικώπιδα κούρην Ἀπριάτην, ἀνάποιον. Περὰσαν-
 τες, est. ὑπέρσαντες, ut Od. E. 267. Κεῖθε δὲ μὴ οἷς περάσῃσι,
 καὶ Ἀσπετον ὄνον ἔλοιτο.

Ἦτις δὴ γὰρ ἐστὶ, καὶ οὔτινες ἐγγεγάασιν;
 Ἀλλ' ὑμῖν μὲν πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες 135
 Δοῖεν κουριδίους ἄνδρας, καὶ τέκνα τεκέσθαι,
 Ὡς ἐθέλουσι τοκῆς· ἐμὲ δ' αὐτ' οἰκτεῖρατε, κοῦραι,
 Προφρονέως, φίλα τέκνα, τέως πρὸς δώμαθ' ἵκωμαι
 Ἀνέρος ἢ δὲ γυναικὸς, ἵνα σφίσιν ἐργάζωμαι
 Πρόφρων, οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέτυκται. 140
 Καὶ κεν παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκοίνῃσιν ἔχουσα
 Καλὰ τιθηνοίμην, καὶ δώματα τηρήσαιμι,
 Καὶ κὲ λῆχος στορέσαιμι μυχῶ θαλάμων εὐπύκτων
 Δεσπόσυνον, καὶ κ' ἔργα διαθήσαιοι γυναικὸς.
 Φῆ γὰρ θεὰ. τὴν δ' αὐτὴν ἀμείβετο παρθένος Ἀδμήη, 145

134. Οὔτινες ἐγγεγάασιν] Od. N. 232. ὅφρ' εὖ εἰδῶ, τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἄνδρες ἐγγεγάασιν; H. in Apoll. 467. ὅφρ' εὖ εἰδῶ, τίς δῆμος, τίς γαῖα, τίνες βροτοὶ ἐγγεγάασιν; MS. ἐγγεγάασιν, ut semper in verbis huius compositionis variatur.

135. Δοῖεν κουριδίους ἄνδρας] Od. Z. 186. Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινῶς, Ἄνδρα τε καὶ οἶκον.

136. Ὡς ἐθέλουσι τοκῆς] Sequor Cl. Fonteinii correctionem: Οἱ ἐθέλουσι τοκῆς· ἐμ' αὐτ' οἰκτεῖρατε, κοῦραι. Vt hoc versu κοῦραι et φίλα τέκνα, sic τέκος et φίλος vicina sunt H. Ψ. 626. Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν εἵπες. Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυνῆ, φίλος, πόδες.

138. Τέως] Sic scripsi pro τέων, quod est in MS.

(26) 144. Δεσπόσυνον] Post hunc versum in Cod. MS. alius legitur, ex vs. 144. et 145. corruptus: Φῆ γὰρ θεὰ, καὶ κ' ἔργα διαθήσ' αὐτὴν ἀμεί. Quem delendum esse, librarius monuit punctis subnotatis.

Ibid. Καὶ κ' ἔργα διαθήσαιοι γυναικὸς.] Nihil certius emendatione viri eruditissimi, Jo. Henr. Vossii: Καὶ κ' ἔργα διδασκῆσαιμι γυναῖκας. Hesiodus Ἐ. καὶ Ἡμ. 64. αὐτὰρ Ἀθήνην, ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν. Od. X. 421. Πεντήκοντά τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες Δμωαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάσκειν ἐργάζεσθαι, Εἴρια τε φαίνεσθαι, καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι.

145. Παρθένος Ἀδμήης] Od. Z. 109. Ὡς ἤγ' ἀμειψόμενοι μετέπρεπε παρθένος Ἀδμήης.

Καλλιδίῃ, Κελεοῖο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη·
Μαῖα, θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
Τέτλαμεν ἄνθρωποι· δὴ γὰρ πολὺ φέρτεραί εἰσι.
Ταῦτα δὲ τοι σαφέως ὑποθήσομαι, ἥδ' ὀνομήνω
Ἀνέρας οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς, 150
Δήμου τε προὔχουσιν, ἰδὲ κρήδεμνα πόλῃος

147. Θεῶν μὲν δῶρα] Od. Σ. 141. Ἄλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα
θεῶν ἔχοι, ὅστις διδοῖεν. Z. 190. Καὶ πον σοι τὰδ' ἔδωκε,
σὲ δὲ χρῆ τέτλαμεν ἔμμη. Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 718. Μηδὲ
πατ' οὐλομένην πενίαν θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν,
μακάρων ὅσοις αἶεν ἔντων. Theognis vs. 446. ἀλλ' ἐπιτολμῶν
Χρῆ δῶρ ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν. Recte Veteres, tan-
quam Plutarchus de aud. poet. p. 32. δῶρα θεῶν in Homero
interpretantur sortem divinitus datam, Quod Tragici imita-
tione sua confirmant. Aeschyl. Pers. 343. Ὅμως δ' ἀνάγκη
πημνας βροτοὺς φέρειν, θεῶν διδόντων. Sophocles Philoct.
1309. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν Τύχας δοθεῖσας ἔστ'
αναγκαιὸν φέρειν. Euripides in Stobaeo Grotii p. 451. τὰς δὲ
δαμνῶναι τύχας Ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός. (27)
Nec aliter hanc locutionem accipiam H. in Apoll. 190. Τυχεῦ-
σιν ἢα θεῶν δῶρ ἀμβροτα, ἥδ' ἀνθρώπων Τλημοσύνας. et
munera Deorum in Horatio IV. Carm. 9. 46. rectius occurrat
Nomen beati, qui Deorum Muneribus sapienter uti, Duram-
que callet pauperiem pati. Δῶρα θεῶν pro sorte eo modo
ponuntur, quo δῶρα Μουσῶν pro carmine, δῶρα Ἀφροδίτης
pro venustate, et eius generis alia, de quibus Dorvillius Crit.
Vann. p. 643.

Ibid. Καὶ ἀχνύμενοί περ] MS. ἡχνύμενοι. Cl. Brunchius
bene corrigit: καὶ ἀχνυμένοις περ ἀνάγκη Τετλάμεν ἀνθρώποις.
Haec tamen scriptura sine ulla varietate repetitur vs. 216.

148. Δὴ γὰρ πολὺ φέρτεροί εἰσι] Simili sententia Theo-
gnis vs. 617. Οὐτὶ μάλ' ἀνθρώποις κατακτῆμα πάντα τελεί-
ται· Πολλὸν γὰρ θνητῶν κρείσσονες ἀθάνατοι.

151. Κρήδεμνα πόλῃος Εἰρυνάται] Π: Π. 542. Ὅς Ἀντήν
εἰρυτὶ δίκηοι τε καὶ σθένει φ. Hesiodus Asp. 105. Ὅς Θή-
ρης κρήδεμνον ἔχει, ρύεται τε πόλῃα.

Ibid. Δήμου τε προὔχουσιν] Ex ὅσων, quod praecessit,
φ. assumendum. Od. B. 54. Δολὴ δ', φ' ἔθέλοι, καὶ οἱ νε-
χαρισμένος ἔλθοι. Homeric. Hymn. IX. 4. ἥ σὺν Ἀργῇ μέλει
πολεμήμα ἔργα, Καὶ εἰ ἐρρύσαντο λαόν. ubi huius constructionis

Εἰρύεται βουλῇσι καὶ ἰδεῖναι δίκην.
 Ἡ μὲν Τριπτολέμου περικμήδεος, ἥ δὲ Διόκλου,
 Ἡ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο

ratio fefellit Ernestum meum, qui eandem recte ceperat H. in Mercur. 165. Ταρβαλίον, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπαυλίδου ἐκινῆται. Pausan. Phocic. 14. οἷς γε οὐκ ἀρχεῖα, οὐ γυμνάσιον ἐστίν, οὐ θέατρον, οὐκ ἀγορὰν ἔχουσιν.

- (28) Ἡ μὲν Τριπτολέμου] In ἡ μὲν intelligo οἰκία vel στέγη. Quae frequentissima ellipsis est. Vide Marklandum ad Lysiam Or. XII. p. 559. De hac interpretatione nos haud dubitare simit similis scena Od. K. 105. ubi Ulyssis socii, ut regionem cognoscerent, praemissi, obviam sunt regis Antiphatæ ἑλλιάς, aquam ex fonte, qui extra urbem esset, petenti. Quae illis quaerentibus, quis imperium in ea regione teneret, non modo regis nomen, sed etiam regias aedes indicat: Ἡ δὲ μὲν αὐτῆς πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ. Notandum est, Triptoleum ab Homero, non Celei filium dici, ut a plerisque, sed principem vel regulum Eleusinis. De eo nota omnia. At mihi vulgare est, quod habet Lexicon Rhetoricum MS. Κορωνίδαι, γένος Ἀθήνησιν ἱερὸν ἀπὸ Κάνωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Κόρωνος. Καὶ Κορωνίδαι, γένος ἱερὸν Ἀθήνησιν. ἀμφότεροι δὲ ἦσαν παῖδες Τριπτολέμου. ubi ex Harpocrate v. Κοιρωνίδαι, corrigendum: Κοιρωνίδαι, γένος Ἀθήνησιν ἱερὸν ἀπὸ Κοίρωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Κρόκωνος. καὶ Κροκωνίδαι, γένος etc. Croconi Saesaram, Celei filiam, nupsisse, narrat Pausanias in Attic. 38. Quod ipsum argumento est, Triptoleum, Croconis patrem, non fuisse Celei filium.

Ibid. Διόκλου] Dioclis memoriam, praeter Homerum, unus conservavit Plutarchus Thes. p. 5. B. ἀλλὰ Θησέα φανὴν, οὐχ ὅτε τὸ πρῶτον ἐβὰδίζεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλ' ὕστερον, ἔλευσιν αὐτὸν λαβεῖν Μεγαρέων ἐχόντων, παρακρουσάμενον Διοκλῆα τὸν ἄρχοντα. Qui hic Διοκλος, infra Διοκλῆς dicitur. Nec tamen Διοκλος mutem. Nam certissimum est, quicquid Munckerus ad Antonin. Lib. 34. contra disputet, veteres promiscue dixisse Ἰφικλος, Ἰφικλῆς, Πάτροκλος, Πάτροκλῆς, Ἀθήμιος, Ἀθημιόκλῆς, Ἐπειόκλος, Ἐπειόκλῆς, etc. Vide Eustath. ad Il. A. p. 112. et Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. XI. p. 377. Pro ἡ δὲ MS. ἡ δὲ habet.

- (29) 154. Καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο] Hunc locum laudet Pausanias, de Eumolpo agens, in Attic. 38. Ὅμηρος δὲ ἐς μὲν τὸ γένος ἐστὶν αὐτοῦ πεποιημένον οὐδὲν ἐπονομάζει δὲ ἀγῆτορα

Καὶ Δολιχοῦ, καὶ πατρὸς ἀγῆγορος ἡμετέρου. 155
 Τῶν πάντων ἄλοχοι κατὰ δώματα πορσαίνουσι.
 Τάων οὐκ ἂν τίς σε κατὰ πρῶτιστον ὀπωπῇ
 Εἶδος ἀτιμήσασα, δόμων ἀπονοσφίσσειεν,
 Ἀλλὰ σε δέξονται· δὴ γὰρ θεοεικέλός εἶσι.
 Εἰ δὲ θέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δώματα πατρὸς 160
 ἔλθωμεν, καὶ μητρὶ βαθυζῶν Μετανείρη

ἐν τοῖς ἔπεισι τὸν Εὐμόλπον. Ex quo apparet, Pausaniam in Hymnī exemplo, quo utebatur, duorum epithetorum sede permutata, scriptam reperisse: *Ἡ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀγῆγορος Εὐμόλοιο, Καὶ Δολιχοῦ, καὶ πατρὸς ἡμετέρου*. Quod nec mihi displicet, praesertim cum epitheton ἀμύμων patri etiam tribuatur Od. H. 29: *ἐπεὶ μοὶ πατρὸς ἀμύμονος ἔγγυθι νῆστι*. De Eumolpo videndi Interpretes ad Ovidii Met. XI. 93. Polyxeni et Dolichi nulla, quod sciam, apud alios mentio reperitur.

156. Πορσαίνουσι] Hoc loco firmatur lectio Homeri Il. Γ. 411. *Κείνου πορσαίνουσα λέχος*, ubi in aliis libris est *πορσυνέουσα*. Vide Schol. et Eustath. *Κατὰ* cum verbo iungendum, ut sit *δῶματα καταπορσαίνουσιν*, domos curant. MS. *περσαίνουσιν*.

158. Ἀπονοσφίσσειεν] Sic veteres scribebant, sed ἀπονοσφίσσειεν pronunciabant. Vide ad vs. 33g.

160. Ἴνα πρὸς δώματα πατρὸς] Ἴνα, ut; vix aptum huic loco. Scribe igitur cum Brunckio: *ἕως πρὸς δώματα πατρὸς*, ut vs. 138.

161. Μετανείρη] De Metanira, cuius nomen per li- (30) bratiorum errorem saepe abiit in Meganira, vide Meursium Athen. Att. III. 1. et, qui Meursiana repetiit, N. Heinsium ad Ovid. Fast. IV. 539. Quae ab omnibus constanter *Μετανείρα*, in Matmore chronico Oxon. p. 22. *Nealga* vocatur, forte marmorarii culpa. Eandem non Celei, sed Hippothoontis, uxorem dicit Schol. Nicandri Alexiph. 130. et, qui hunc compilavit, Schol. Eurip. Orest. 964. Sed Nicandri Scholiastes in aliis quoque variat, ut ad Theriac. 486. *ἡ Δημήτηρ Κελεὸν λαβούσα, ἀνέτρεφεν ὡς νῖον*, nisi corrigere malis: *ἡ Δημήτηρ Τριπτόλεμον Κελεὸς λαβούσα*. Certius est, apud eundem ex Antonino Liber. cap. 24. legendum esse: *τῆς δὲ θυσίας γενομένης ἐπ' αὐτῇ, πατρὶν Ἀσκάλαβος ὁ νῖός Μετανείρας*. Vulgo pro

Εἶπωμιν τάδε πάντα διαμπερές, αἱ κέ σ' ἀνώγει
 Ἡμέτερόνδ' ἵεναι, μηδ' ἄλλον δώμῳ ἐρευνᾶν.
 Τηλύγετος δέ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω
 Ὀψιγόνος τρέφεται, πολυεύχεται, ἀσπασίος τε. 165
 Εἰ τὸν γ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἤβης μέτρον ἵκοιτο,
 Ρεῖά κε τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτέρων
 Ζηλώσαι τόσα κεν τοι ἀπα θρεπτήρια δοίη.
 Ὡς ἔφαδ' ἡ δ' ἐπένευσεν καρήατι. ταὶ δὲ φαιναὶ
 Πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι. 170
 Ρῖμφά δὲ πατρός ἱκόντο μέγαν δόμον, ὥκα δὲ μηκρὶ
 Ἐννεπον, ὡς εἶδον τε καὶ ἔκλυαν ἡ δὲ μάλ' ὥκα
 Ἐλθούσας ἐκέλευε καλεῖν ἐπ' ἀπειρόν τι μισθῷ.
 Αἱ δ' ὥστ' ἡ ἑλαφοί, ἡ πορτίες ἡαῖρες ὦρον

Ἀσκάλαβος legitur Ἀβας, vitio facile nato ex scripturae com-
 pendio.

162. Αἱ κέ σ' ἀνώγει] Brunckius legit ἀνώγοι, quem
 vidē ad Apoll. Rh. I. 623. Fonteinus ἀνώγη, ut Il. 4. 353.
 καὶ αἱ κεν τοὶ τὰ μέμνη.

166. Ἡβης μέτρον ἵκοιτο] Od. Σ. 216. Νῦν δ' ὅτε δὴ
 μέγας ἔσαι, καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνεις. Vide Graevium ad He-
 siodum *Erg.* καὶ *Ημ.* 132.

167. Ρεῖά κε τίς σε] Cl. Brunckius et hic, et vs. 222.
 scribere malit: Ρεῖά σε τίς κεν ἰδοῦσα.

(31) 168. Ἀπὸ θρεπτήρια δοίη] In Cod. MS. et hic, et infra
 vs. 223. ubi idem versus repetitur: τόσα κεν τοι ἀποθρεπτήρια
 δοίη. Perperam. Il. 4. 478. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέ-
 δωκε. Hesiodus *Erg.* καὶ *Ημ.* 188. οὐδὲ μὲν οἷγε Γηγά-
 τεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. Oppian. *Ἀλιευ.* V. 85.
 Φροντίσι γηροκόμοισιν ἀπὸ θρεπτήρια τίτων. Vide Cl. Valcke-
 narium ad Euripid. *Phoeniss.* 45.

170. Κυδιάουσαι] Praeferam formam Ionicam, κυδιώσαι.
 Quanquam altera forma aliis etiam locis, quae Cl. Ernestus ad
 Homer. *Hymn.* V. 41. collegit, reperitur.

172. Ὡς εἶδον τε] Scribe; ὅσσ' εἶδον τε. Frequens error.

174. Αἱ δ' ὥστ' ἡ ἑλαφοί,] Brunckius, vir Graece doctus
 in paucis, ad Apoll. Rh. I. 540. recte scribit: Αἱ δ' ὥστ' ἡ

Ἄλλοντ' ἄρ' λειμῶνα, κορυσσάμεναι φρένα φορβῇ, 175

Ὡς αἰ' ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας ἡμεροέντων.

Ἦϊξεν κοίλῃν κατ' ἀμαξιδίαν· ἀμφὶ δὲ χαῖται

Ῥμοῖς αἰσσοῦντο κροκῆϊν ἄνθει ὁμοίαι.

Τέτμον δ' ἐγγυς ὁδοῦ κυδρὴν θεῶν, ἐνθα πάρος περ
Κάλλιπον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλα πρὸς δώματα πατρὸς 180

Ἠγεῦνθ'· ἧ δ' ἄρ' ὀπισθε, φίλον τετιμημένη ἦτορ,

Στείχε κατακρήθην κεκαλυμμένη· ἀμφὶ δὲ πέπλος

Κυάνεος ῥαδινοῖσι θεῆς ἐλελίζετο ποσσίν.

Αἶψα δὲ δώμαθ' ἵκοντο διοτρεφέος Κελεῦο,

Βῆν δὲ δι' αἰθοῦσης, ἐνθα σφίσι πότνια μήτηρ 185

ἐλαφοῖς. etc. quod recepi. pro codicis scriptura, ὡς τοῖς Ε. Π. Α. 270. -Οἱ δ' ὅτε· ἡ ἐλαφὸν κεράον· ἡ ἀγρίον αἶγα etc. Comparandus similis locus: Od. Κ. 410. Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγέλαϊας ἐλθούσας ἐκ κόπρον, ἐπὶν βοτάνης μορῖσσονται, Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντία. Dionysius Perieg. 843. Σὺν καὶ παρθενικαῖ, νεοθῆλεις· οἳά τε νεβροὶ, Σκαίρουνσι.

Ibid. Ἥραρος] Scrib. εἶαρος, quamvis ea scriptura bis occurrat apud Hesych. v. Ἥαρ, et v. Ἡεροπότης.

176. Ὡς αἰ' ἐπισχόμεναι] Apollon. Rhod. III. 875, ἂν (52) δὲ χεῶνας λεπταλέους λευκῆς ἐπιγονυλίδος ἄχρῃς αἶρον. ubi hoc loco usus est Brunckius. De Catulliana horum versuum imitatione vide Praefat.

Ibid. Ἐανῶν] Sic sine aspiratione scribitur in MS. Vide supra ad vs. 88.

177. Ἀμφὶ δὲ χαῖται] Π. Ζ. 509. ἀμφὶ δὲ χαῖται Ῥμοῖς αἰσσοῦνται. Mox κροκῆϊν ἄνθει, ut Ovid. Art. I. 530. croceas irrehigata comas.

182. Κατακρήθην κεκαλυμμένη] Od. Θ. 92. Ἀψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν. Vox κατακρήθην divisim scribitur apud Hesiod. Theog. 574. et Hesych. conjuncte Π. II. 548. Od. Α. 587. et apud Etymol. M. quod praefereendum. Cod. MS. male κατ' ἀκρήθην.

183. Θεῆς ἐλελίζετο ποσσίν] Q. Calaber XII. 529: τῆς δ' ὑπὸ δαίρη, Εἰς ἀνέμων ἅτε πρέμνον, ἄδην ἐλελίζετο πάντη.

Ἦστο παρὰ σταθμὸν τέγευς πύκα ποιητοῖο,
 Παιδ' ὑπὸ κόλπῳ ἔχουσα, νέον θάλας. αἱ δὲ παρ' αὐτὴν
 Ἔδραμον. ἡ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἔβη ποσὶ· καὶ ῥα μελάθρου
 Κῦρε κάρη· πλῆσσε δὲ θύρας σέλαος θείοιο.
 Τὴν δ' αἰδῶς τε, σέβας τε, ἰδὲ χλωρὸν δέος εἶλεν. 190
 Εἶξε δὲ οἱ κλισμοῖο, καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
 Ἀλλ' οὐ Δημήτηρ ὠρηφόρος, ἀγλαόδωρος,
 Ἦθελεν ἐδριάσθαι ἐπὶ κλισμοῖο φαιεινῷ,

(33) 186. Ἦστο παρὰ σταθμὸν] Od. A. 333. Στῆ ῥα παρὰ
 σταθμὸν τέγευς πύκα ποιητοῖο.

188. Μελάθρου Κῦρε κάρη] Nobilem illam Eridis men-
 suram, quae est Il. A. 443. Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ
 χθονὶ βῆναι. non modo Poëta noster, sed etiam Callimachus
 transtulit ad Cereris magnitudinem declarandam, H. in Cer. 59.
 γέλαιο δ' ἂ θεῆς· Ἰδυατὰ μὲν χέρσω, κεφαλὰ δὲ οἱ ἄνωγε
 Ολύμπῳ. Ex hoc autem loco emendandus est Homericus Hy-
 mnus in Vener. 173. Ἐσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῖ δια
 θεάων, Ἔστη παρ' κλισίῃ εὐποιήτοιο μελάθρου. Ἡ ρε κάρη.
 Lege et distingue: Ἐσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῖ δια θεάων,
 Ἔστη παρ' κλισίῃ· εὐποιήτου δὲ μελάθρου Κῦρε κάρη. In
 hac correctione quod praecipuum est κύρε, suppediavit Codex
 Moscov. eximiae bonitatis. Brúncius, V. C. ad Apoll. Rh. IV.
 219: versum concinniores futurum p̄bet, si scribatur: Ἔστη
 παρ' κλισίῃ· ἀτὰρ εὐτύκτω μελάθρου Κῦρε κάρη. Sed haec
 conjectura a vulgatis literis mimis recedit, nec necessaria vide-
 tur. Μελάθρου κύρε κάρη explica, caput trabes tecti tēgite.
 Verbum κύρειν vel κυρεῖν praeclare illustravit Valckenarius noster
 ad Euripid. Hippol. 744.

190. Πλῆσσε δὲ θύρας σέλαος] Od. T. 38. in simili ἐπι-
 (34) φανελα Minervae: Εἰλάτιναι τε δοκοί, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχον-
 τες, Φαίνοντ' ὕψαλμοις, ὥσθι πυρὸς αἰθομένοιο. Ἢ μαλα-
 τες θεὸς ἔνδον. Saepe Deorum praesentia lumine cognosceba-
 tur. Vide, ne in re nota sim longior, inf. vs. 281. Ovid. Fast.
 VI. 251. et Jo. Pricæum ad A. A. XII. 7.

191. Εἶξε δὲ οἱ κλισμοῖο] Od. II. 42. Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι
 πατὴρ ὑπέειπεν Ὀδυσσεύς. Theognis vs. 931. ὅμως ἴσοι, οἳ
 τε κατ' αὐτὸν εἴκουσιν χώρης, οἳ τε παλαιότεροι. Phocyl-
 des vs. 207. Αἰδεῖσθαι πολιορκητάφους, εἴκτω δὲ γέραςιν
 Ἐδρης.

Ἀλλ' ἀκίονσα ἔριμνε, κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα.
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ οἱ ἔθηκεν Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα 195
 Πηκτὸν ἔδος, καθύπερθε δ' ἐπ' ἀργύφειον βάλε κῶας.
 Ἐνθα καθεζομένη προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην,
 Ἀφρον δ' ἀφθογγος τέτιμμένη ἦσ' ἐπὶ δίφρου,
 Οὐδέ τιν' οὔτ' ἐπεὶ προσπτύσσετο, οὔτε τι ἔργω,
 Ἀλλ' ἀγέλαστος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτητός, 200

194. Κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα] Idem hemistichium est H. in Vener. 157. quod venuste expressit Virgil. Aen. XI. 480. oculus *decorata decoros*. Apollon. Rhod. III. 1062. *οἶμα ποδῶν παίρος ὅσσε βαλοῦσα*. Achilles Tat. VI. p. 371. *ἀνανεύσασκε μικρὸν, αὐθις τοὺς ὀφθαλμοὺς κατέβαλεν*.

195. Ἰάμβη] Hunc locum laudat Scholiastes ad Nicandri Alexiph. 130. *Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει. ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἔδέξατο, λέγουσα, μὴ στυγνὸν εἶναι πιεῖν αὐτῇ οἶνον, ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρὸς· ἀλείψων δὲ αὐτὴν κυκεῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι· ὃν δεξαμένη ἐπιεν. Ἰάμβη δὲ τις θούλη τῆς Μετάνειρας, αἰθυμοῦσαν τὴν θεὸν ὄρωσα, γελωτώδεις λόγους καὶ σκαρμυατά τινα πρὸς τὸ γελῶσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν. — ὅτι δὲ διὰ γλήγανος ἐπιεν ἢ Δημήτηρ τὸν κυκεῶνα, καὶ διὰ τὴν γλῆνν Ἰάμβης ἐγέλασεν ἢ θεῖα, ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένοις ὕμνοις λέγεται. Ita Scholion corraxi ex Scholiaste ad Euripid. Orest. 965. qui Nicandri interpretem descripsit. De Iambā, vide (35) quos laudat Kusterus ad Suid. v. Ἰάμβη.*

Ibid. Κέδν' εἰδυῖα] Od. A. 428. Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα Εὐρύκλεια.

196. Βάλε κῶας] Sic correxi, quod in Cod. MS. legebatur, κῶα. Od. T. 100. ἡ δὲ μάλ' ἑτραλείως κατέθηκε φέρουσα Δίφρον εὐξέστον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν.

197. Προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην] Od. II. 416. Ἀντα παρειάμεν σχομένην λεπὰρ κρηδεμένα.

199. Οὐτ' ἐπεὶ προσπτύσσετο] Pro eo supra vs. 117. dixit: Αἱ κέ σε φιλήσαιν' ἡμὲν ἐπεὶ, ἠδὲ καὶ ἔργω. Προσπτύσσειν est elegans est et Homericum. Od. B. 77. Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ αὖτον ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ. quo pertinet glossa Hesychii: Προτιπτυσσοίμεθα. ἀσπαζοίμεθα, παρακαλοίμεν.

200. Ἀγέλαστος] Lexicon Sangermanense MS. Ἀγέλαστος, ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, καὶ ὁ στυγνός. ἐστὶ δὲ καὶ πέ-

Ἦστο, πόθῳ μινύθουσα βαθύμορος θυγατὴρ
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ χλευῆς μιν Ἰαμβή κέον· εἰδὼτα
 Πολλὰ παρασκώπτουσα τρέφατο πότνια, ἀρχὴν
 Μειδῆσαι, γελάσαι τε, καὶ Ἰλαον σχεῖν θυμόν.
 Ἦδη οἱ καὶ ἔπειτα μεθύστερον ἔβαδεν ὀργαῖς. 205

πρὸς Ἀθήνησιν οὕτως λεγομένη. Δίαχυλος δὲ φησὶ καὶ φρὴν ἀγέλαστος. οὐκ οὖν οὐκ ἐκάλυψε λέγειν καὶ τοὺς ἀγέλαστος, καὶ διάνοια ἀγέλαστος, καὶ τὰ ὅμοια. Idem: *Αγέλαστα πρόσωπα, Δίαχυλος*. sail, Agam. vs. 803. ex alio loco: *Ἀδούλας βλος ἐρεῖς*, ταπεινότης, ὃ μὴ δούλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδύλακτος βλος, καὶ ἀγέλαστος βλος, καὶ ἄγαμος βλος. Φρύνιχος ἐν Μενοικρόπῳ: *Ὀκωμὶ δὲ μούστι Μονότροπος. Ζῷ δὲ Πλατωνος βλον, ἄγαμον, αὔγον, αἰσθημον, ἀπρόσωπον, ἀγέλαστον, ἀδύλακτον, ἰδιογενήματα*. Quae omnia sumta sunt ex Phrynichi (36) Apparatu Sophistico integriore, quam nunc superest. A personis vox transit ad res tristes et acerbis. Od. 9. 307. *Δεῦρ ἔνα ἔργ' ἀγέλαστα καὶ οὐκ ἐπιεικῆ ἰδμεν*, Aeschylus, qui hac voce delectatus videtur, Choeph. 28. *ἀγέλαστοις ἑυφοραῖς*.

Ibid. *Ἀπαστος ἔδητύος*. Od. A. 788. *Κεῖν ἄρ' αἰετός, ἄπαστος ἔδητύος ἤδ' ἐποτήτος*. H. T. 320. *Ἀκμηον πόσιός καὶ ἔδητύος*. Amici dicunt *ἀγευστος τροφῆς*. Phrynichus *Παρασκ. Σοφ. MS. Ἀγευστος θοίνης, καὶ τροφῆς, καὶ τῶν ὁμολων, κατὰ γενικὴν*. item *ἀναρίστητος καὶ οὐδὲν βεβρωκώς*. Lexicon Sang. MS. *Ἀλλὰ γὰρ, ἀντὶ τοῦ δέ. Εὐπολὶς Βάνταις ἀναρίστητος ὦν καὶ οὐδὲν βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ στέφανόν ἔχων*.

201, *Πόθῳ μινύθουσα*] Apollon. Rhod. I. 286. *Σεῖο πόθῳ μινύθουσα δύσαμμορος*. Vide J. F. Gronovium ad Liv. XXI. 52.

203. *Παρασκώπτουσα τρέφατο*] Cl. Vossius metri causa legit: *παρασκώπταυσ' ἐτρέφατο*.

204. *Μειδῆσαι γελάσαι τε*] Plus est γελάσαι, quam μειδῆσαι. Est igitur in his gradatio quaedam. Aelianus V. H. VIII. 13. *Ἀναξαγόραν φασὶ μὴ γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε μειδῶντα τὴν ἀρχήν*.

Ibid. *Καὶ Ἰλαον σχεῖν θυμόν*.] Huic manifestae corruptellae, non habeo, quomodo medear.

205. *Ἦδη οἱ καὶ ἔπειτα*] Lege: *Ἦ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα μεθύστερον εὐαδεν ὀργαῖς*. Jambe etiam in posterum ei placuit moribus suis, sive, Ceres etiam in posterum delectata

Τῇ δὲ δέπας Μετάνειρα δίδου μελιτῆρος οἶνον
Πλήσας· ἡ δ' ἀνένευσ'. οὐ γὰρ θεμιτόν τοι, ἔφασκε,
Πίνειν οἶνον ἐρυθρόν· ἄνωγε δ' ἄρ' ἄλφι καὶ ὕδωρ
Λοῦναι μίξασαν πέμεν γλήχωνι τερείνῃ.
Ἡ δὲ κυκῶ· τεύξασα θεῶ πόρον, ὡς ἐκέλευε. 210
Δεξαμένη δ' ὁσίης ἔνεκεν πολυπότνια Δῖο.

*est Jambes dicacitate. Od. Φ. 24. Αἱ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα γό- (37)
νος καὶ μῦθα γέγοντο. Ὅργαι sunt mores, ingenium; quam
vocis vim multi illustrarunt. Alcman in Scholio Hippocrat. apud
Foës. Oecon. v. Ὅργαν· Ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὅργαι βεβριμέναι
μυρία. ubi lege, ὅργαι διασκευμέναι, e Zenobio III. 25. et
Hesychio v. Διγχοί, qui Bacchylidi versum tribuunt. Vide
quae diximus ad Xenophont. Ἀπομν. II. 6.*

207. Θεμιτόν τοι, ἔφασκε,] Scrib. Θεμιτόν γ' οἱ, ἔφασκε
ut legit Schol. Nicandri l. c.

208. Ἄλφι καὶ ὕδωρ] Ἄλφι pro ἄλφιτα. Cujus ampu-
tationis auctorem Antimachum laudat Strabo VIII. p. 560. Epi-
charmum Suidas in v. Antimachi locus est ap. Etym. M. p. 18.
l. 39. ἐν δ' ἀδόροισι χέειν εὐήλατον ἄλφι. Quomodo haec ver-
sus soluta oratione expresserit Scholiastes Nicandri l. c. vide
supra ad vs. 195. Ἀφίτων κυκῶνα cum pulegio etiam alii
in hac fabula commemorant. Nicander l. c. Τῷδε σὺ πολλὰς
μὲν γλήχῳ ποταμησὶ νύμφαις, Ἐμβλήδην κυκῶνα πόροις ἐν
κύμβεσι τεύξας, Νησιτεῖρης Διούς μορὸν ποτόν. Ex ejusdem
Ἐτεροιοιμένοις haec narrat Antonin. Liberal. cap. 29. Καὶ
δοδοὶ ποτόν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνι καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό.
Ovid. Metam. V. 450. Dulce dedit, testa quod coxerat ante
potenta.

209. Τερείνῃ.] MS. τερίνῃ. Hipponax apud Hephaest.
p. 16. Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλὴ τε καὶ τέρινα. Apol-
lon. Rhod. I. 1143. Αὐτομάτῃ γυνεὶ γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίησ.
III. 898. τὰδε καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίησ. Quibus Apollonii
locis usus est Etymologus M. p. 752. l. 31.

211. Δεξαμένη δ' ὁσίης ἔνεκεν] Ingeniose. Cl. Vossius (38)
legit· Δεξαμένη δ' ὁσίης ἐπίβη. ut sensus sit· Ceres, potione
accipiens, sacri honore compos est facta, vel sacro honore
frui coepit. H. in Mercur. 173. ἀμφὶ δὲ τιμῆς. Καὶ τῇ
ὁσίης ἐπιβήσομαι, ἥπερ Ἀπρίλλων. Hesiod. Theog. 396. Τε-
μῆς καὶ γεράων ἐπιβήσμεν ἢ θεμὶς ἔδωκε. Librario, ἐπίβη in-
ἔνεκεν mutanti, notior erat formula ὁσίης ἔνεκα, dicis causā,

Τῇσι δὲ μύθων ἤρχεν εὐζωνος Μετάνειρα·
 Χαῖρε, γύναι, ἐπεὶ οὐ σε κακῶν ἅπ' ἔολπα τοκῶν
 ἔμμεναι, ἀλλ' ἀγαθῶν· ἐπεὶ τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδῶς
 Καὶ χάρις, ὡσεὶ πέρ τε θεμιστοπόλων βασιλῶν. 215
 Ἀλλὰ θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 Τέτλαμεν ἀνθρώποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κέεται.
 Νῦν δ', ἐπεὶ ἴκεο δεῦρο, παρέσσεται, ὅσα τ' ἐμοὶ περ.
 Παῖδα δέ μοι τρέφε τόνδε, τὸν ὀψίγονον καὶ ἄελπον
 Ὡπασαν ἀθάνατοι· πολυάρητος δέ μοι ἐστίν. 220
 Εἰ τὸν γε θρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἴκοιτο,
 Ἥ ῥά κε τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων

quam rara significatio verbi ἐπιβῆναι. Poëta forte respicit ad ritum sacrum, quem initiati in Eleusiniis celebrabant, primum, Cereris exemplo, jejunantes, deinde cinnum sumentes. Clemens Alex. Protr. p. 18. *Κᾶσι τὸ σύνθημα Ἐλευσινίων μυστηρίων· ἐνήστευσα, ἐπιὼν τὸν κυκεῶνα.* quae sic vertit Arnob. V. p. 175. *Eleusiniorum vestrorum notas producant: Jejunami, atque ebibi cycceonem.* Vide Jo. Meursium Eleus. cap. 10.

213. Οὐ σε κακῶν ἅπ' II. E. 472. οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ. Poëtam nostrum imitatur Auctor Carminis inter Theocritea XXV. 38. ἐπεὶ οὐ σέ γε φημι κακῶν ἐξ ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν, Οἶόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ex quo, metro etiam postulante, scribendum, ἐπὶ τοι πρέπει.

217. Ἐπὶ γὰρ ζυγὸς] Orpheus H. in Nemesin: Ἦν πάν- (39) τες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες. Moschio in Stobaeo Grot. p. 127. Πᾶν τλήμ' ἀνάγκης συγγόν, ἥ κατ' αὐχένων ἤμων ἐρεῖδεις· τῆσδε λατρείας ζυγόν.

220. Πολυάρητος δέ μοι ἐστίν.] Non dubitavi hanc lectionem reponere pro corrupta Codicis MS. πολυήρατος δέ μοι ἐστίν. Od. T. 404. Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὐρεο, ἄν- τι κε θεῖης Παιδὸς παιδὶ φίλῳ· πολυάρητος δέ τοι ἐστίν. Idem est πολυεύχετος supra vs. 165. Vide magnum Hemsterhusium ad Hesych. v. Ἀποθείστος. Πολυάρητος autem et πολυήρατος non solum librarii confuderunt, sed ipse etiam Hesychius v. Πολυήρατος.

221. Εἰ τὸν γε θρέψαιο] Supra vs. 166. Εἰ τὸν γ' ἐ- θρέψαιο.

Ζηλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Δημήτηρ·
 Καὶ σὺ, γύναι, μάλα χαίρε, θεοὶ δέ τοι ἐσθλὰ πόροισιν. 225
 Παῖδα δέ τοι πρόφρων ὑποδέξομαι, ὥς με κελεύεις,
 Θρέψω. κοῦ μιν, ἐολπὰ, κακοφραδίῃσι τιθήνης,
 Οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίῃ δηλήσεται, οὔθ' ὑποταμόν.
 Οἶδα γὰρ ἀντίτομον μέγα φέρτερον ὕλοτόμοιο,
 Οἶδα δ' ἐπηλυσίης πολυπήμονας ἐσθλὸν ἐρυσμόν. 230

226. Ὡς με κελεύεις] H. in Vener. 284. Τῷδε σὺ μν-
 θεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.

227. Θρέψω. κοῦ μιν] Vossius scribere malit: Θρέψω τ'.
 οὐ μιν. Certe κοῦ pro καὶ οὐ nusquam reperitur apud Homerum.

Ibid. Κακοφραδίῃσι τιθήνης] Nimirum peritae nutricis (40)
 erat, infantum collo alligare amuleta veneficiorum, incantationis,
 invidiae. Orpheus de Lapid. 34. p. 310. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι
 παιδὸς ἀεριάζουσα τιθήνη Λαῶν, ἐρητύσει κακομήτιος ὕσσε
 Μεγαίρης.

228. Ἐπηλυσίῃ δηλήσεται] Codex MS. ἐπηλυσίῃσι δηλή-
 σεται. quod, metro et constructione postulante, correxi. Vox
 ἐπηλυσίῃ etiam reperitur H. in Mercur. 37. de quo loco mox
 dicemus. Bene et ad hunc locum accommodate Hesychius: Ἐπη-
 λυσία. ἐπωδὴ φαρμάκων. Eandem fere vim habent vocabula
 ἐπαγωγή et ἐπιπομπή, de quibus disputavimus ad Timaei Lex.
 Platon. p. 84.

Ibid. Οὔθ' ὑποταμόν] Ab hoc ulcere manum abstineo.

229. Οἶδα γὰρ ἀντίτομον] Frequens est loquendi forma,
 τέμνειν φάρμακον, pro medicamentum parare. Plato de Legg.
 VIII. p. 645. G. καὶ τί τέμνων φάρμακον τούτοις ἐκάστοις,
 τοῦ τριούτου κινδύνου διαφυγὴν εὐραχσεῖ; Vide Salmasium Plin.
 Exerc. p. 96. Hinc ἄκος τομαίων pro remedio apud Aeschyl.
 Choëphor. 537. et ἀντίτομον eadem potestate. Hesychius: Ἀν-
 τίτομον φάρμακον ἀντιπαθές, ὅπερ ὁ πῶν οὐ βλάπτεται ὑπὸ
 τινος. ἀλεξίφάρμακον. ubi vide Interpretem. Eandem vocem
 Polluci V. 152. praeter alios, vindicavit Adr. Heringa Observ. 3.
 p. 27. Sed nemo melius explicuit, quam Stanlejus ad Aeschyl.
 Agam. 17.

230. Οἶδα δ' ἐπηλυσίης] Hunc versum ubi primum vidi;
 nullo negotio similem et verbis et sententia restitui, Hymn. in

"Ὡς ἄρα φωνήσασα, θυνώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
 Χερσὶν τ' ἀθανάτησι. γεγῆθαι δὲ φρένα μήτηρ.
 "Ὡς ἣ μὲν Κελεοῖο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱὸν,
 Δημοφῶνθ', ὃν ἔτικτεν εὐζώνος Μετάνειρα,
 Ἔτρεφεν ἐν μεγάροις. ὃ δ' ἀέξετο δαίμονι ἴσος, 235
 Οὐτ' οὐν σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος. Δημήτηρ
 Χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὥσει θεοῦ ἐκγεγαῶτα,
 Ἥδ' ὑ καταπνείουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα.

Mercur. 37. Ἡ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσαι αἶχμα.
 (41) sive, ut in Cod. Moscov. αἶχμα. Repone: Ἡ γὰρ ἐπηλυσίης
 πολυπήμονος ἔσσαι ἔχμα. Ἐχμα idem est, quod ἐρυσμός.
 Sic Apollon. Rhod. IV. 201. scuta vocat θητῶν τοὺς ἔχμα βο-
 λῶν. ubi vide Scholiast. Quo autem errore librarius αἶχμα
 pro ἔχμα, eodem Hesychius scripsit: Αἶχματα. καλύματα. ut
 viri docti viderunt. Ἐρυσμός, forma tantum discrepans ab
 ἔρυμα, in Lexicis desideratur.

231. Θυνώδεϊ δέξατο κόλπῳ] Il. Z. 483. ἣ δ' ἄρα μιν
 κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ.

234. Δημοφῶνθ'] Δημοφῶν Celci filius etiam dicitur ab
 Apollodoro I. 5. p. 14. in libris scriptis, quos Th. Galeus vidit.
 Vulgati male habent Δημόφῶν. Ovidius et alii idem de Tripto-
 lemo narrant. MS. Δημοφῶνθ'.

236. Δημήτηρ Χρίεσκ' ἀμβροσίῃ] Hunc locum imitando
 suum fecit Apollonius Rhod. IV. 869. idem de Thetide et Achille
 narrans, quod Homerus de Cerere et Demophonte: Ἡ μὲν γὰρ
 βροτῆας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιεν Νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ
 πυρός· ἡματα δ' αὐτὲ ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, δόρα
 πέλοιτο Ἀθάνατος, καὶ οἱ στυγερόν χροῖ γῆρας ἀλάλκῃ. Ἀν-
 τὰρ ὃ γ' ἐξ εὐνῆς ἀναπαύμενος εἰσενόησε Παιδᾶ φίλον σπαί-
 ροντά δια φλόγος· ἦκε δ' αὐτὴν Σμερδαλὴν εἰδὼν, μέγα
 κήπος. ἣ δ' αἰούσα Τὸν μὲν ἄρ' ἀρνάσθην χαμάδις βάλε κέ-
 κλησθῆτα· etc. Hinc σποδεύνας dicitur Achilles in Dosiadae
 Ará secunda p. 141. ubi vide Salmasium.

(42) 238. Ἥδ' ὑ καταπνείουσα] Id. est, divinum ei vigorem
 afflabat. Ovid. Fast. IV. 540. Jungere dignata est os pueri
 suo, Pallor abit, quibetque vigent in corpore vires. Tan-
 tus coelestis venit ab ore vigor. Claudianus de Laude Seren. 86.
 Nec tua mortalis meruit cunabula nutrix. Ubera prima da-

Νύκτας δὲ κρύπτεισσι πυρὸς μένει, ἥντε δαλὸν,
 Λάθρα φίλων γονέων. τοῖς δὲ μέγα θαῦμ' ἐτέτυκτο, 240
 Ὡς προθαλῆς τελέθεσκε, θεαῖσι δὲ ἅντα ἐφίκει.
 Καὶ κεν μιν ποιήσεν ἀγέρων τ' ἀθανάτων τε,
 Εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίῃσιν εὖζωνες Μετάνειρα,
 Νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐν θαλάμοιο
 Ἐνέψατο, κώνυεν δέ, καὶ ἄμφω πλήξατο μηρῶ, 245
 Δείσας ὅ περὶ παιδὶ, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῷ,
 Καὶ ῥ' ὀλοφύρομένη, ἔπαυ πτερόεντα προσήρδα.
 Τέκνον Δημοφῶν, ξείνη σε πυρὶ ἐνὶ πολλῷ
 Κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γόνυ καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν.
 Ὡς φάτ' ὀδυρομένη τῆς δ' αἶε δῖα θεάων. 250
 Τῇ δὲ χολωσαμένη καλλιστέφανος Δημήτηρ,
 Παιδα φίλον, τὸν ἄελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε,
 Χεῖρας ἀθανάτησιν ὑπὸ ἔο θῆκε πέδουδε,

*bant gremiis redolentibus Horae, Ternaue te nudis innectens
 Gratia membris Afflavit.*

259. Νύκτας δὲ κρύπτεισσι] Ovidius Fast. IV. 553. *Inque
 foco pueri corpus vivente favilla Obruit, humanum purget ut
 ignis onus. ubi non imiter Burmannum, ex uno Cod. opus
 praeferentem. Onus est, quicquid terrenum et mortale est in
 homine, quicquid, ut Virgilii verbis utar Aen. VI. 730. igneum
 coelestemque vigorem hebetat et tardat. Philosophi Platonici
 ὄγκον et ὄχλον dicunt. Vide quae discipulorum meorum opti-
 mus, Daniel Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 34.
 disputavit.*

241. Θεοῖσι δὲ ἅντα ἐφίκει] Idem hemistichium Il. 2. 630.

242. Καὶ κεν μιν ποιήσεν] Od. E. 136. ἡδὲ θρασυὺν Θή-
 σιν ἀθανάτων καὶ ἀγέρων ἡμᾶτα πάντα. Hesiod. Theog. 949.
 Τὴν δὲ οἱ ἀθανάτων καὶ ἀγέρων θῆκε Κρόνῳ. Pro ποιήσεν
 MS.ποίησα.

245. Καὶ ἄμφω πλήξατο μηρῶ] Il. M. 162. Ἀἴφα (43)
 τὸν ἡμῶν τε καὶ ὡς πληξάτο μηρῶ.

253. Ἀπὸ ἔο θῆκε πέδουδε] Il. M. 205. ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν
 ἤκε χαμᾶζε. Od. I. 461. τὸν κρινὲν ἀπὸ ἔο πέμπει θυγάτηρ.
 MS. habet, ἀπὸ ἔο.

Homer. Hymn.

Ἐξανελούσα πυρὸς, θυρᾷ κοτέσσα μάλ' αἰνῶς,
 Καὶ ῥ' ἄμυδις προσέειπεν εὖζωνον Μετάνειραν 255
 Νηΐδες ἄνθρωποι καὶ ἀφράδμονες, οὐτ' ἀγαθοῖο
 Αἴσαν ἐπερχομένου προγνώμενοι, οὔτε κακῖο.
 Καὶ σὺ γὰρ ἀφραδίῃσι νεῆς μῆκιστον ἀάσθης.
 Ἴστω γάρ, θεῶν ὄρκος, ἀμείλικτον Στυγὸς ἔδωρ,
 Ἀθάνατον κέν ται καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα 260
 Παῖδα φίλον ποίησα, καὶ ἀφθιτον ὅπασα τιμῇ.
 Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὥς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.
 Τιμὴ δ' ἀφθιτος αἰὲν ἐπέσσεται, οὔνεκα γουναῶν.
 Ἡμετέρων ἐπέβη, καὶ ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἵαυσεν.
 Ὄρησι δ' ἄρα τῷ γε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, 265

254. Ἐξανελούσα πυρὸς] Apollodorus I. 5. p. 15. in ceteris fere consentiens Homero, Demophontem igni consumptum tradit.

256. Νηΐδες ἄνθρωποι] Hunc locum manifesta imitatione (44) expressit Pseudo-Orpheus Fragm. p. 394. ed. Gesn. Θῆρές τ' οἰωνοὶ τε, βροτῶν δ' ἀλιτήρια φύλα, Ἀχθεα, γῆς εἰδωλα τετυγμένα, μηδάρ' μηδὲν Εἰδότες, οὔτε κακῖα προσερχόμετοιο νοῆσαι Φραδμονες, οὐτ' ἀποθνή μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος, Οὐτ' ἀγαθοῦ παριόντος ἐπιστρέψαι τε καὶ ἔρξαι Ἰδρωες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι. Forte etiam Typhiodorus vs. 300. Σχέτιον ἀφραδῶν μερόπων γένος, οἷσιν ὁμίχλη Ἀσκοπος ἐσομένων κενεῷ δ' ὑπὸ χάσματι πολλοὶ Πολλὰκις ἀγνώσσοῦσι περιπταλόντες ὀλέθρῳ. Notissimum est illud Virgilii Aen. X. 501. Nescia mens hominum fati, sortisque futurae.

261. Ποίησα] MS. ποιήσασα.

262. Νῦν δ' οὐκ ἔσθ'] Leviter mutavi scripturam Codicis, quae haec est: Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὥς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι. II. Φ. 565. Οὐκ ἔσθ' ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.

263. Ἀφθιτος] MS. ἀφθιτον.

264. Καὶ ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἵαυσεν] II. Ε. 213: Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρεστοῦ ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἵαυεις.

(45) 265. Ὄρησι δ' ἄρα τῷ γε] Cl. Fontelnus corrigit: Ὄρησι δ' ἄρα τοῦ γε. ut significet, matura ejus aetate.

Παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ ἀνδροπνίαν αἰεὶ
 Αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συναΐσσουσ' ἡμάτε πάντα
 Εἰμι δὲ Δημώτηρ τιμάρχος, ἧ τε μέγιστος
 Ἀθανάτοισι Θνητοῖσι τ' ὄνειαρ καὶ χάρις τέτυκται
 Ἀλλ' ἄγε, μοι νηὸν τε μέγαν, καὶ βωμόν ἐπ' αὐτῇ, 270

267. Αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συναΐσσουσ'] *Lego cum elegantissimo Vossio: Αἰὲν ἐν ἀλλήλοισιν αἰῶνα, ἡμάτε πάντα.* Ceterum ex hoc loco intelligitur, bellum civile inter Eleusinos fuisse; ejus historia nullam, quod sciam, mentionem facit.

268. Τιμάρχος] H. in Vener. 51. de Vest. Πάσι δ' ἐν νηαῖς θεῶν τιμάρχος ἐστὶ. Τιμάρχος, vel ποσειδα τιμάρχος est, qui primum locum tenet, summo honore praeditus est. Unde magistratus in nonnullis Graecorum civitatibus τιμάρχαι dicebantur. Vide Is. Casaubonum ad Aeth. IV. 13.

269. Θνητοῖσι τ'] MS. Θνητοῖσιν. Ut versus rectis pedibus incedat, scribendum: Ἀθανάτοισι Θνητοῖσι τ' ὄνειαρ, χάρις τ', ἐνύχθη, vel ἐνύχθη. Nam parum refert, prima, an tertia persona ponatur. H. P. 248. Ὁ γὰρ οἱ, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες, οἷτε παρ' Ἀνρείδῃ, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ, Δημῖα πίνουσιν. Plato Phaedon, p. 393. G. ὥσπερ ἂν τις λέγων οὔτι Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει, νῶν πράττει, κηρύττει ἐπιχειρήσας λέγειν τὰς αἰτίας ἐκαστῶν ὧν πράττει, λέγει etc. Curtius IV. 13. Vos ite ad copias, quibus quisque praesent, ubi Acidalius et Heinsius frustra rescribunt praesentis. Petron. cap. 126. Rogo, inquam, num quid illa, quae me amat, tu es. De hoc transitu ab altera persona ad alteram vide Dorrivillium ad Chariton. p. 89. Ὀνειαρ ut hic de Cerere, sic de Jove dicitur apud Aratum Phaen. 15. Χαίρει πατερ, μέγα θαῦμα, μέγ' ἀνθρώποισιν ὄνειαρ. Sic etiam χάρις de Apolline, H. in Apoll. 25. Αἰεὶ τέκε χάρις βοροῖσιν.

270. Νηὸν τε μέγαν] Hoc est inclytum illud ἐν Ἐλευ. (46) σὺν ἱερῶν, vel τελεστηρίων, interdum simpliciter. Ἐλευαῖς appellatum; quod, dubito, an satis perspexerint Interpretes ad Ovid. Ep. IV. 67. Ab eo diversum est τὸ Ἐλευθέριαν Ἀθηναίων. Elysias c. Andecidi, p. 105. ex emendatione Valckeniana] θυσίαι — τὰ μὲν ἐν τῷ ἐνθάδε Ἐλευσινίῳ ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι. ubi vide Jo. Taylorum. Nullam hujus templi descriptionem dedit Pausanias Attic. 38. religionē, ut ipse fatetur, tactus. Styum quidem accurate finivit Poeta noster. De Callichoro fonte vide Spanhemium ad Callim. H. in Cerer. 16.

Τευχόντων πάρ' ὄμιλος ὕπαι' πόλιν, αἰὲν τε τεῖχος,
 Καλλιχόρου καθ' ἑτέρθεν, ἐπὶ πρυχόντι κολώνῳ.
 Ὅργια δ' αὖτις ἔργων ὑποθήσομαι, ὥς αὖ ἐπειτι,
 Εὐκλείας ἔρδοντες, εἰμὼν νόον ἱλασκιοσθε.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ, μέγας καὶ εἶδος ἄμεινε, 275
 Ἰήρας ἀπωσαμένη. περὶ τ' ἄμφι τε κάλλος ἤτο,
 Ὀδμή δ' ἰμερόεσσα θνητῶν ἀπὸ πέπλων
 Σκιδνατο, τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο
 Λάμπε θεῆς, ἑκάρθαι δὲ κόμαι κατενένοθεν ὤμους,
 Ἀρχῆς δ' ἐπλήσθη πυκνὸς δῶμος, ἀστεροπῆς ὥς. 280
 Βῆ δ' αὖ δι' ἐκ μεγάρων. Τῆς δ' αὖτις γαῖαν ἔλυστο,
 Διὸν δ' ἄφθγγος γένετο χρόνον, οὐδὲ τι παῖδος.
 Μνήσατο τῆρυγέοιο ἀπὸ δαπίδου ἀνελεσθαι.

274. Εἰμὼν νόον] MS. εἰμὼν νόον.

275. Μεγας καὶ εἶδος] Scribe: μέγας τε καὶ εἶδος. quia καὶ fere semper corrigitur ante vocalem. Et sic & Codicibus Moscoviensi et Parisino legitur H. in Vener. 82. Παρθεῖναι ἀμνητὴν μέγας τε καὶ εἶδος ὁμολῇ. Vulgo τε omittitur.

276. Κάλλος ἤτο] Hesiodus Asp. 8. Τῆς καὶ ἀπὸ κρήθεν, βλεφαρῶν τ' ἀπὸ κυναεῶν Τυδίων ἤηδ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης: ad quem locum respexit Etymologus M. p. 23. l. 15. ἤτο explicans ἀπαυγάζει. Hoc verbum, quod in (47) primis frequentavit Apollon. Rhod. II. 81. III. 288. 688. IV. 1673. interdum isdem translationibus inseruit, quibus Latinitatem eripuit. Vide Eastath. ad II. O. p. 1242.

279. Κόμαι κατενένοθεν ὤμους] Leges ξανθὴ δὲ κόμαι κατενένοθεν ὤμους. Hesiodus Asp. 269. πολλὴ δὲ κόμος κατενένοθεν ὤμους: ubi quam ipania sit Guesii conjectura, πολλὴ δὲ κόμος ἐπενένοθεν ὤμοις, hic locus ostendit.

280. Ἀρχῆς δ' ἐπλήσθη] Sic eorum quod erat in Cod. MS. Αυτῆς δ' ἐπλήσθη. Hesiodi Epigramma ex emendatione nostra Ep. Crit. II. p. 44. Ἀρχῆς γὰρ οἱ εὐκα (Diana). Ἰστοῦ παρὰ κροκαίαν, ὥς ἀρχὰς πυρός. Vide supra ad vs. 189.

282. Διὸν γὰρ χρόνον] Il. E. 206. Ἰδὼν γὰρ διὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχοντα. Hymn. Hom. XXVI. 13. στήθεν δ' Ἰππεύοντος ἀγλαῆς οὐδ' Ἰπποῦς ἀκρόποδας διὸν χρόνον.

Τὴν δὲ καθύκνητα φασὶν ἐσθλάσσειν ἑλάνην, 285
 Καθ' ἣν ἀπ' εὐστρωτῶν λεχέων θόρον· ἢ μὲν ἔπειτα, 285
 Παῖδ' ἀνὰ χερσὶν ἑλόντα, ἐν ἑκαπύκτῳ κόλπῳ
 Ἡ δ' ἔρα πῦρ ἀνέκα· ἢ δ' ἔσαντο πρὸς ἀπαλύνειν
 Μητέρ' ἀναστήσουσα θυώδεος ἐν θαλάμῳ
 Ἀρσόμεναι δὲ μὴ αὐτοῖς ἐλόντα καταβόντα
 Ἀμφαπαρόμεναι, τῶν δ' οὐ μελίεσσιν, θυμός, 290
 Χειράσσειν καὶ οὐ μὴ ἄχοι τροφαὶ γὰρ πύργῳ
 Ἀμὲν παγκύκλι· κούρην θάλασσαν ἰάσσαντο
 Δείματι παλλόμεναι, ἀμὰ δ' ἦτορ φανασσέμεναι
 Εὐρυβία Κλέω κρηίδεσσιν ἐνδοκίμοι
 Ὡς ἐπέταλλε θεῶν, καλλιτέτακτος Ἀημίτηρ, 295
 Αὐτὰρ ἣ χ' εἰς ἀγορὴν κάλῃσι πολυπύργονα λείον·
 Ἦνωγ' ἦνέκοι Ἀημίτερος πύργῳ
 Ποῆσαι, καὶ βωμόν ἐπὶ προαύῳ καλῶν
 Οἱ δὲ μάλ' αἰψ' ἐπίθοντο, καὶ ἔκλυον αὐδῶσαντος,

284. Ἑλάνην] Pro ἑλάνην, quod citi Cod. MS. est, rariorem formam ἑλάνην. nepotum, uti Xenoph. laboranti medere. Grammaticus MS. in Bibl. Sangermanensi: ἑλάνων, ἀνὰ τοῦ, ἑλάνων. Beroles. MS. Xenophod. Philoct. 867. Τῶναι (48) ὁ ἑλάνων. ὅδε καὶ παρὰ τῶν παλαιῶν. Eustath. ad Il. X. p. 1278. Ὅτι δὲ τὸ ἑλάνων, καὶ ἑλάνων τοιούτου ἑλέγετο, παρὰ δεικνύναι οὐ τεχνικῶς. Sic ἀνέλεμον pro ἀνελέμων. Lexicon Sangerm. MS. ἀνέλεμον καὶ ἀνελέμων φασίν. Νωδάρως δὲ ἀνέλεμον λέγει. Et ἀνέλες pro ἀνέλες. Vide Dervill. ad Chariton. p. 724.

285. Καθ' ἣν ἀπ' εὐστρωτῶν] Moschus II. 16. Ἦν ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρον· δείματι δὲ πύργῳ.

287. Πῦρ ἀνέκα] Hanc lectionem de correctione nostra in textum recepit. Codex MS. habet: πυρὶν ἔκαρ. Eundem librorum errorem in Homero Od. T. 251. Erbstad. in Herodoto IV. 145. Wesselingii et Valckenarii notant.

289. Ἐλόντα] Haec forma nobis suspecta est.

295. Ὡς ἐπέταλλε] Konteinus et Vossius legunt: θεῶν (49) ἐπέταλλε θεῶν. Bene. Idem vitium sustulimus supra vs. 192.

297. Ἦνωγ'] MS. Ἦνωγει.

Τεύχον δ', ὡς ἐπέτελλε· ὁ δ' αἶετο δαίμονος νόσῃ. 300
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐτέλεσαν, καὶ ἐρώησαν καμάτου,
 Βῆν δ' ἱερὸν οἴκον ἑκάστος· αὐτὰρ ἐαυτὴν Ἀθημήτηρ
 ἔρδα παθεσμένη, μακάρων ἀπὸ νόσφιν ἀπάντων,
 Μίμνε πόθεν μιν ὀδύσσα βαθυζώντο θυγάτηρ.
 Αἰνότετον δ' ἐκινυτοὺν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείραν 305
 Ποιῆσ' ἀνθρώποις καὶ κύνεσσιν· οὐδὲ τι γαῖα.
 Σπέρμ' ἀνδρῶν κρύπτει γάρ ἐν στέφανος Ἀθημήτηρ.
 Πολλὰ δὲ καρπὺν ἀρότρῳ ματὴν βόες εἵλκον ἀρότρῳ.
 Πολλὸν δὲ ἐρ' ἄνθρωποι ἐτάσσον ἔρπυσσ' γαίῃ.
 Καὶ νῦν παμπανόλκασε γένος μαρσίων ἀνθρώπων 310
 Ἄρου' ὑπ' ἀργαλέης· γεράων τ' ἐρικυδέα τιμὴν
 Κατ' ὄνυκτον ἤλασεν Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντας,
 Εἰ μὴ Ζεὺς ἐνόησεν, ἐφ' ὃ ἐφράσατο θυρῷ.
 Ἴριν δὲ πρῶτον χρυσοπτερον ὥρσε καλέσσαι

301. *Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐτέλεσαν*] Monuit me amicissimus Valckenarius, verum iusto longiorē sic corrigendum esse: *Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐτέλεσαν, καὶ ἐρώησαν καμάτου*. Non cum Cl. Wyttenbuchiā scribe: *Ἦν δ' ἱερὸν*.
 305. *Αἰνότετον δ' ἐκινυτοὺν*] Crudele, Cereris consilium etiam Quidius narrat Met. VI. 477. seqq. Ergo illic saeva ventantia glebas. Fregit aratra, manibus pariliq. irata colonis (50). Ruricolaeque boues leto dedit, arvaque iussit fallere, deponere, vitiareque equino fecit, etc. Contra Carcinus, poeta tragicus, apud Pindorū Sicul. V. p. 354. credit, Siculos praemovere, quem ex Proserpinae raptu cepissent, agriculturam neglexisse, et sic fame perisse: *πένθει δὲ παρθένου. Σίτων ἀμοιβὴν διοτρεφέος, στήθεσσι γένος*.
 305. *Ἀνθρώποις*] MS. *ἀνθρώποισι*, invito metro.
 309. *Ἐτασσον ἔρπυσσ' γαίῃ*] Il. P. 633. de telis frustra iactis *ἔρπυσσ' γαίῃ*.
 310. *Ἰριν δὲ πρῶτον*] Hanc certam et liquidam emendationem recepi. In Cod. MS. legitur, *Ἰριν δὲ πρῶτον χρυσοπτερον*, errore nato ex recentiorum Graecorum pronuntiatione. Il. P. 398. *Ἰριν δὲ πτερον χρυσοπτερον ἀγγελεύσαν*. Iridis ministerium in hac fabula etiam commemorat Claudianus de Rapt. Proserp. III. 1.

Δήμητρά· ἥνιομον, πολυήρατον εἶδας ἔχουσαν. 315
 Ὡς ἔφαθ'· ἥ δὲ Ζηρὶ κελαινέφει Κρονίωνι
 Πείθετο, καὶ μεσσηγὺν διέδραμεν ὥκα πόδεςσιν.
 Ἰκετο δὲ πταλίεθρον Ἐλευσίνος θυοέσσης,
 Εὖρε δ' ἐνὶ νηῶι Δημήτερα κυανόπεπλον,
 Καί· μιν· φωνήσασα, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 320
 Δημήτερ, καλέει σε πατήρ· Ζεὺς ἄφθιτα εἰδώς,
 Ἐλθέμεναι μετὰ φύλα θεῶν τιμειγμένοντων.
 Ἀλλ' ἴδι, μηδ' ἀτέλεστον ἐμὸν ἔπος ἐκ Λιδὸς ἴστω.
 Ὡς φάτο λισσομένη· τῆς δ' οὐκ ἐκπεπύθετα θυμός.
 Ἀντίς ἔπειτα μάκαρας θεοὺς αἰὲν ἔοντας 325
 Πάντας ἐπιπροΐαλλεν· ἀμοιβηδὶς δὲ κύντες
 Κίκληραχον, καὶ πολλὰ δίδου περικαλλέα δῶρα,
 Τιμὰς θ' ἅς κ' ἐθέλοιτο μετ' ἀθανάτοισιν ἐλέσθαι.

316. Ὡς ἔφαθ'.] Ante hunc versum, Jovis ad Iridem (51) orationem elapsam suspicatur Wyttenbachius noster.

317. Μεσσηγὺν διέδραμεν.] H. in Apoll. 107. Ἀντὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκαρσε ποδὴννεμος ὥκεια Ἴρις, Βῆ φά θείῳ, ταχέως δὲ δῆνυσσε πᾶν τὸ μεσσηγύ.

319. Εὖρε δ' ἐνὶ νηῶι] Sic edidi, cum MS. habeat, Εὖρε δ' ἐν νηῶ.

321. Καλέει σε πατήρ] Forte, ejectis vocibus, σε πατήρ, legendum: Δημήτερ, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς. ut II. Ω. 88. Ὅρσο, θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς. Eadem formula est H. in Vener. 453. et apud Hesiod. Theog. 545. 561.

323. Μηδ' ἀτέλεστον ἐμὸν ἔπος] Pro eo dicitur II. B. 361. Ὅντος ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται. II. Ω. 92. οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται. H. in Apoll. 540. Ἡέ τι τηῦσιόν γ' ἔπος ἔσσεται.

325. Ἀντίς ἔπειτα] Libens amplector virorum exaditissimorum, Wassenbergii et Fonteinii, emendationem: Ἀντίς ἔπειτα θεοὺς μάκαρας Ζεὺς αἰὲν ἔοντας. Eodem fere modo legendum conjecit Valckenaerius.

328. Τιμὰς θ'] Intellige partes, quas Ceres haberet in hujus universi administratione. Vim vocis, paucis cognitam,

Ἄλλ' οὐτ' ἵσται δύνατο φρένας οὐδὲ νόημα
 θυμῷ χωομένης· στερεῶς δ' ἡναιετο μύθους. 330
 Οὐ μὲν γὰρ ποτε, φάσκε, θυώδεος Οὐλύμποιο
 Πρὶν γ' ἐπιβήσεσθ', οὐ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν.
 Πρὶν ἴδοι ὀφθαλμοῖσιν ἐὴν εὐάπιδα κοῦρην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε βαρύνκτερος εὐρύοπα Ζεὺς,
 Εἰς Ἑρεβος πέμψε χρυσόρραπιν Ἀργεϊφόντην, 335
 Ὅφρ', Αἶδην μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
 Ἀγνὴν Περαιφρόντιαν ἀπὸ ξόφου ἡρόεντος
 Ἐς χρεὸς ἐξαγάγοι μετὰ δαίμονας, ὅφρα ἑ μήτηρ,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα, μεταλήξει χόληιο.

egregie explicuerunt Heimsterhus. ad Lucian. Dial. Deor. XXVI. p. 285. et Valckenariis ad Euripid. Hippol. 107. Vide infra vs. 346. *Μοῖραν* vocat Hesiodus Theog. 204. *γέρας* 393. *ὄωρον* 939. *αἶσαν* 422. *λάξιν* Callimach. H. in Jov. 80.

329. *Φρένας οὐδὲ νόημα*] Bene Brunckius et Vossius corrigunt: *φρένας ἢ δὲ νόημα*. Haec enim nomina copulanda, non disjungenda. Sic vs. 65. *κραδίην καὶ θυμόν*.

330. *Στερεῶς δ' ἡναιετο μύθους*] Il. I. 506. *Ὅς δὲ κ' ἀνήνεται, καὶ τε στερεῶς ἀπολείπῃ*.

332. *Πρὶν γ' ἐπιβήσεσθ'*] Vossius hunc versum bene sic constituit: *Πρὶν γ' ἐπιβήσεσθαι, ἢ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν*.

333. *Πρὶν ἴδοι*] Metro flagitante, scribe: *Πρὶν γ' ἴδοι*. (53) *Πρὶν* saepe duplicavit Homerus, ut Od. A. 475. *Οὐ γὰρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν* — *Πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτιοι διπτεῖος ποταμοῖο Αἴτις ὕδωρ ἔλθῃς*. et, Homeri exemplo, Sophocles Trachin. 637. *δέδοικα γὰρ, Μῆ πρὶν λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ, Πρὶν εἰδέναι τάκεῖθεν εἰ ποθούμεθα*. nisi ibi cum doctissimo Brunckio ad Aeschyl. Prometh. 702. Iegeré malis: *Μῆ πρὶν λέγοις ἂν* etc. Pro *πρὶν*, *πρὶν* eodem pleonasmo etiam dicitur *πάρους πρὶν* Od. B. 127. *προσθε πρὶν* Od. Ψ. 137. item *πρότερον*, vel *πρωτον*, *πρὶν*. Plato Phaedon. p. 389. F. *μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσῃ ἀναιμαχόμενος*. Vide Dukerum ad Thucyd. VI. 57.

339. *Μεταλήξει*] Sic MS. Quam scripturam antiquiorem judicant viri eximii, Ernestus ad Il. O. 31. et Brunckius ad Apoll. Rh. I. 1271. III. 110: 931. In talibus veteres litteram

Ἑρμῆς δ' οὐκ ἀπιδήσεν, ἄφαρ δ' ὑπὸ κεύθεα γαίης 340
 Ἑσσυμένως κατέρρουσε, λιπὼν ἔδος Οὐλύμπιοιο.
 Τέτμε δὲ τὸν γε ἄνακτα δόμων ἔντοσθεν ἔοντα,
 Ἥμενον ἐν λεχέσσι σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι,
 Πόλλ' ἀεκαζομένη μητρὸς πόθῳ ἡδ' ἐπ' ἀτλήτων
 Ἔργοις θεῶν μακάρων μητίσέτο βουλῇ. 345
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένος προσέφη κρατὺς Ἀργειφόντης·
 Αἰδη κυανοχαῖτα, καταφθιμένοισιν ἀνάσσαν,
 Ζεὺς σε πατὴρ ἤνωγεν ἀγανὴν Περσεφόνηϊαν
 Ἐξαγαγὼν Ἐρβευσσε μετὰ σφέας, ὄφρα ἔ μήτηρ,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα, χόλου καὶ μῆνιδος αἰνῆς 350
 Ἀθανάτοισι παύσειεν ἐπεὶ μέγα μῆδεταί ἔργον,
 Φθίσαι φθλ' ἀμνητὰ χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 Σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, καταφθινύθουσα δὲ τιμὰς
 Ἀθανάτων. ἡ δ' αἰνὰν ἔχει χόλον, οὐδὲ θεοῖσι
 Μίσγεται, ἀλλ' ἀπάρευσθε θυώδεις ἔνδοθεν νηοῦ 355
 Ἦσται, Ἐλευσίνος κραναὸν πτολίεθρον ἔχουσα,

pronunciando geminabant. Ita in hoc Hymno vs. 14. ἐγέλασε, vs. 40. ἔλαβεν, vs. 158. ἀπογοσφίσαιεν, vs. 313. ἐφράσατο.

Ibid. Μεταλήξει χόλου] Il. I. 157. Ταῦτα κέ οἱ τέλεσαιμι μεταλήξαντι χόλου.

344. Ἡδ' ἐπ' ἀτλήτων etc.] Pro μητίσέτο βουλῇ, facile (54) patet, scribendum esse, μητίετο βουλῇ. Sed reliqua felicioribus ingeniis emendanda relinquo.

346. Κρατὺς Ἀργειφόντης] MS. κρατερός Ἀργειφόντης. Vide vs. 377.

348. Ζεὺς σε πατὴρ] Malim cum Cl. Wytttenbachio: Ζεὺς με πατὴρ. ut hoc ipse de se dicat Mercurius.

351. Παύσειεν] Pro παύσασιν.

Ibid. Ἐπεὶ μέγα μῆδεταί ἔργον] Od. F. 261. μάλα γὰρ μέγα μῆσατο ἔργον.

352. Χαμαιγενέων ἀνθρώπων] H. in Vener. 108. κύνιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων. Hesiodus Theog. 879. Ἐργ' ἔρατά φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων.

Ὡς φάτο, μείδῃσεν δὲ ἄναξ ἐνέρων Ἀδάμευς.
 Ὀφρύσιν, ὅθ' ἀπιδῆσέ Αἰὼς βασιλῆος ἐφετμή.
 Ἐσσυμένως δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι Περσεφόνει.
 Ἔρχεο, Περσεφόνη, παρὰ μητέρα κακὸν ἐπέπλεον, 360
 Ἥπιον ἐν στήθεσσι μένος καὶ θυμὸν ἔχουσα.
 Μῆδ' ἐτι δυσθύναινε λίην περιώσιον ἄλλον.
 Οὔτοι ἐν ἀθανάτοισιν αἰετὴς ἔσομι' ἀκαίτης,
 Αὐτοκασίγνητος πατρός Αἰὼς ἐνθάδ' ἰούσα.
 Δεσπόσεις πάντων, ὅποσα ζῶει τε καὶ ἔρπει, 365
 Τιμὰς δὲ σήρησθα μετ' ἀθανάτοισι μέγιστας.
 Τῶν δ' ἀδικησάντων τίσις ἔσεται ἥματα πάντα,
 Οἳ κεν μὴ θυσίῃσι τεὸν μένος ἰλάσκονταί.
 Εὐαγέως ἔρδοκτες, ἐναίαιμα δῶρα τελοῦντες.
 Ὡς φάτο, γῆθησε δὲ περίφρων Περσεφόνειά,
 Καρπαλίμως δ' ἀγόρουσ' ὑπὸ χάσματός· Αὐτὰρ ὃν αὐτὸς
 Ροιῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν μελιθεά λαδρῇ.

(55) 357. *Μείδῃσεν - Ὀφρύσιν*] Ita Hermesianax apud Athen. XIII. p. 597. C. de Cocyto: *Κοκυτὸν τ' ἀθέμιστον ἐπ' Ὀφρύσι μείδῃσαντα*.

Ibid. *Ἐνέρων*] MS. *ἀνέρων*.

362. *Δυσθύναινε λίην*] Eleganter Wytttenbachius conjicit: *Μῆδ' ἐτι δυσθύναινε, φίλη, περιώσιον ἄλλως*. "Allois est frustra. Vide Il. Ψ. 144. et ibi Eustath. Supra vs. 83. οὐδέ τι σὲ χρεὶ Μὰν αὐτῶς ἄπλητον ἔχειν χόλον.

363. *Οὔτοι*] Scribe, *Οὐ ται*, non tibi, et vide vs. 83.

364. *Ἐνθάδ' ἰούσα*] Lege: *ἐνθα δ' εἰούσα*.

(56) 365. *Δεσπόσεις*] Corrige *Δεσπόζης*. Cum hoc loco comparandus Claudianus de Rapt. Proserp. Il. 294. seqq.

Ibid. *Ὅποσα ζῶει τε καὶ ἔρπει*] Pro eo Il. P. 447. *ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνεῖσι τε καὶ ἔρπει*.

366. *Τιμὰς δὲ σήρησθα*] Forte: *Ἀμφὶ δὲ τιμὰς ἔχησθα μετ' ἀθανάτοισιν μεγίστας*, ut *ἀμφὶ* redundet, sicut sup. 85. *ἀμφὶ δὲ τιμὴν ἔλλαχεν*,

368. *Ἰλάσκονται*] MS. *ἰλάσκονται*. Sed recepti necessariam Valckenarii correctionem.

372. *Ροιῆς κόκκον ἔδωκε*] Veterum de hac fabula locis,

Ἀμφὶ ἐνωμήσας, ἵνα μὴ μένοι ἡμᾶτα πάντα
 Αὔθι παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι κυανοπέπλω.
 Ἴππους δὲ προπάροιθεν ὑπὸ χρουσίοισιν ὄχεσφι 376
 Ἐντυεν ἀθανάτους πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς.
 Ἡ δ' ὄχεων ἐπέβη, παρὰ δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης,
 Ἥνια καὶ μάστιγα λαβὼν μετὰ χειρὶ φίλησι,
 Στυε δι' ἐκ μεγάρων τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Ρίμφα δὲ μακρὰ κέλευθα δέηνυσαν οὐδὲ θάλασσα, 380
 Θῶδ' ὕδαρ ποταμῶν, οὐτ' ἄγνεα ποιήεντα,
 Ἴππων ἀθανάτων, οὐτ' ἄκριες, ἔσχεθον ὀρμῇ,
 Ἀλλ' ὑπὲρ κνίσιον βαθὺν ἤσρα τέμνον ἰόντες
 Στήσε δ' ἄγων, ὅθι μέμνεν ἑστατέφανος Δημήτηρ,
 Νηοῖο προπάροιθε θυώδεος ἥ δὲ ἰδοῦσα 385
 Ἥε, ἥτε μαινὰς ὄρες κατὰ δάσκιον ὕλης.

a. Jo. Meursia. Elemis. cap. 25. collectis; adde Ovidium Met. V. 536. et Porphyrium de Abst. Am. IV. p. 353.

Ibid. [Μελιηδία λαθρή] Bege: "Ροιῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν, μελιηδία δαῖτα. ut infra vs. 392. Ἐμβαλέ μοι ροιῆς κόκκον, μελιηδία ἔδωδόν. MS. hoc versu nullum distinctionis signum habet; ut λαθρή etiam ad sequens, Ἀμφὶ ἐνωμήσας, referri possit. Quod tamen ne sic quidem intelligo.

373. Ἀμφὶ ἐνωμήσας] Hoc non satis intelligo.

375. Ἴππους — Ἐντυέν] II. E. 720. Ἡ μὲν ἰποιό- (57) μένη χρουσάμπυκας ἐντυεν ἵππους. ubi nihil opus esse Clarkii conjectura ἐντυέν, hic locus ostendit. Quanquam Hesychius etiam vulgaram in Homero lectionem satis confirmat.

377. Ἡ δ' ὄχεων ἐπέβη] Simillimus locus II. E. 364. Ἡ δ' ἐς ὄχεον ἐβαινεν, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Παρὶ δὲ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἥνια λαβέτω χειρὶ. Μάστιγ' ἐν δ' ἔλααν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

384. Στήσε δ' ἄγων] Hunc locum emendavi ex II. B. 557. Ἀίας δ' ἐκ Σαλαμίνος ἄγειν θυράλδεκα νῆας, Στήσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναῖον ἴσαντο φάλαγγες. In Cod. MS. erat, Στήσε δ' ἄγων.

386. Ἦτε μαινὰς] Saepe irati et furiosi Maenadibus (58) comparantur. At quis, sana mente praeditus, matrem ad con-

Περσεφόνη δ' ἐτέρω

Μητρός ἐης κατ

Ἄλτο θεῖον

Τῇδε

Α

390

Τέκνον, μή ῥ' ἀτίμ

Βρώμης· ἐξαιδ

Ὡς μὲν γάρ κε μέουα

396

spectum filiae, quam perisse putabat, exultantem, Maenadi similem faciat? Repone: ἡ δὲ ἰδοῦσα ἡδὲ, κίμωτος ὄρος κατὰ δάσκιον ὕλης. Hesychius: Κίμωτος· ἐλαφὸς νῖος. Latine, *himulus*. Pro κίμωτος saepe κίμωτος scribitur. Supra vs. 174. Αἰ δ', ὥστ' ἡ· ἐλαφαι, ἡ πόρτις ἐλαφὸς ὄρεσσι, Ἄλλεντ' ἂν λειμῶνα. ubi vide annotationem. Ὀρεος sive ὄρεως κατὰ δάσκιον ὕλην legere malit Cl. Vossius. Od. E. 470. Εἰ δὲ κεν ἐς κλυτὴν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην. Euripid. *Androm.* 860. Κατὰ πόντον, ἡ κατ' ὕλην ὄρεων. ubi miror, Sam. Musgraviō durūm visum esse ὕλην ὄρεων. Ego tamen minore mutatione corrigam: ὄρος κατὰ δάσκιον ὕλην.

387. Περσεφόνη δ' ἐτέρω] Hic complurium versuum nunquam reparandam jacturam fecimus. De qua lacuna, non alienum fuerit, Cl. Matthaei verba apponere: „Hic versu 387. seqq. „et infra vs. 462. seqq. ex medio folio pars prioris et vetustioris chartae interiit. Ejus locum nunc recentior charta occupat, quae glutine est priori juncta. Ubi hic spatium vacuum reliqui, ibi in Codice etiam est vacuum spatium. Quae autem „linea notavi, a manu recentiori partim scripta sunt, partim „denuo atramento inducta. Quia autem Codicis singula folia „binas columnas habent, accidit, ut in altera pagina exciderent „postrema verba versuum; in altera priora.“ Hactenus ille. Nos, quicquid manus recentior scripsit, minusculis literis exscribendum curavimus.

(59) 393. Μή ῥ' ἀτίμ.] Vossius scribit: μή ῥά τε μ... Certe, quod editum est, non recipit versus.

395. Ὡς μὲν γάρ κε μέουα.] Lege: Ὡς μὲν γάρ κε ἐνιοῦσα, et mox vs. 397. de Cl. Vossii correctione, κατὰ τοὺς. Sic habet κε, quo referatur.

Καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ πατρὶ κελαινέφει Κρονίων.
 Ναιετάεις πάντεσσι τετιμημένη ἄθανάτοισι.
 Εἰ δὲ πᾶσα πάλιν ἰοῦσ' ὑπὸ κεύθεσι γαίης
 Οἰήσεις ὀρέων τριτάτην μοῖραν εἰς ἐνιαυτὸν.
 Τὰς δὲ δῶα παρ' ἐμοὶ τε καὶ ἄλλοις ἄθανάτοισι. 400
 Ὅπποτε δ' ἄνθεσι γαί' εὐώδεν ἡρινοῖσι.
 Παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ἀπὸ ζόφου ἡρώεντος
 Αὐτὶς ἀνεί μέγα θαῦμα θεοῖς θνητοῖς τ' ἀνθρώποις.
 Καὶ τιν' ἑξαπάτησε δόλῳ κρυτέρος Πολυδάκτυλον.
 Τὴν δ' αὖ Περσεφόνη περικαλλὴς ἀντηῦδα 405
 Τοὶ γὰρ ἐγὼ σοι, μῆτιρ, ἐρῶ νημερέϊα πάντα!

397. *Τετιμημένη ἄθανάτοισι*] Graeculus, lacunas explere conatus, metri inscitiam non uno prodidit indicio, velut hic *τετιμημένη* scribens pro *τετιμένη*.

398. *Εἰ δὲ πᾶσα*] Sensus mutili loci hic esse videtur: Si mihi in Orco gustasti, apud me et Jovem patrem manebis. Sin quid gustasti, tertiam anni partem in Orco deges. Quo magis mihi blanditur conjectura Wyttenbachii: *Εἰ δ' ἐπάσω, σὲ gustasti*. Totum locum sic constituam: *Εἰ δ' ἐπάσω, πάλιν αὐτὶς ἰοῦσ' ὑπὸ κεύθεσι γαίης, Οἰκήσεις ὀρέων τριτάτην (60) μοῖραν παρ' ἀκοίτη. Πάλιν* et αὐτὶς centies junguntur. Hesiod. Theog. 772. *Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἔῃ πάλιν*. Comparandus infra vs. 445. *Νεῦσε δὲ οἱ κούρην ἔτεος περιτέλλομένοιο Τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἡρώεντα, Τὰς δὲ δῶα παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἄθανάτοισι*. Hinc Graeculus bene supplevit μοῖραν. Sed εἰς ἐνιαυτὸν alienum est, et metrum perimit. Mihi placet Cl. Fonteinii supplementum: *παρ' ἀκοίτη*.

401. *Εὐώδεν ἡρινοῖσι*] Melius doctissimus Fonteinus supplet: *Ὅπποτε δ' ἄνθεσι γαί' εὐώδεν, ἥλιος ὥρη*.

403. *Αὐτὶς ἀνεί*] Sic vetus Codex. Wyttenbachius legit *ἀνεί*, secunda persona futuri verbi *ἀνείμι*, *sursum eo, redeo*.

404. *Καὶ τιν' ἑξαπάτησε*] Lege per interrogationem: *Καὶ τίνι δ' ἑξαπάτησε*. quanquam καὶ vix ferri potest hoc loco. Videtur unus alterve versus, quibus hic per καὶ jungeretur, excidisse.

405. *Περικαλλὴς ἀντηῦδα*] Supple potius: *περικαλλὴς ἀντίον ἡῶδα*.

406. *Τοὶ γὰρ ἐγὼ σοι*] Od. O. 266. *Τοὶ γὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλα ἀρεπέως ἀγορεύσω*.

Εὐτέ μοι Ἑρμῆς ἐριούμιος, ἄγγελος ὤκτις,
 Παρ πατέρος Κρονίδαο καὶ ἄλλων οὐρανόωντων
 Ἐλθεῖν ἐξ Ἑρέβους ἄμ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα,
 Λήξαις ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς, 410
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος: ἀτὰρ λάθρη
 Ἐμβαλέ μοι ροιῆς νόκκον, μελιηδὲς ἑδωδὴν,
 Ἀκουσαν δὲ βίῃ με προσσηνάγκασε πᾶσασθαι.
 Ὄς δὲ μ' ἀναρπάξας Κρονίδαο πυκινὴν διὰ μῆτην
 Ὀλιχeto πατρὸς ἐμοῖο φέρων ὑπὸ κευθεα χαίτης, 415
 Ἐξερῶ, καὶ πάντα δαΐζομαι, ὥς ἐρεείνεις
 Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι ἂν ἱμερτὸν λαιμόνα,

(61) 407. Ἑρμῆς ἐριούμιος] Lex metri postulat: Ἑρμείης ἐριούμιος.

409. Ἐλθεῖν ἐξ Ἑρέβους] Scribendum: Ἠλυθεν ἔξαγα-
 γὼν, ὅφρ', ὀφθαλμοῖσι μ' ἰδοῦσα, Λήξαις ἀθανάτοισι χόλου
 καὶ μήνιος αἰνῆς. Supra vs. 348. Ζεὺς με πατὴρ ἠνωγεν
 ἀγαιὴν Περσεφόνειαν Ἐξαμαρτεῖν. Ἑρέβουσι μετὰ σφίας, ὅφρα
 ἐ μῆτηρ, Ὄφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα, χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς. Ἀθα-
 νάτοισι πᾶσαιεν. Inde Græculus versum 410. bene quidem
 supplevit: at temere arripuit. Ἑρέβους, quod contextus repudiat.

411. Αὐτὰρ ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος] Lere: Εἶδαρ
 ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος. Quod confirmat vs. 371. unde
 supplementum sumtum est: Καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρ-
 ματος.

Ibid. Ἀτὰρ λάθρη Ἐμβαλέ μοι] Miror, hunc locum sic
 esse interpolatum ex corrupto vs. 372. cum in promptu esset ex
 vs. 371. legere: αὐτὰρ ὃ γ' αὐτὸς Ἐμβαλέ μοι etc. Vossius
 tamen malit: ἀλλ' ὄγε λάθρη.

412. Με προσσηνάγκασε] Vitioso versui sic medetur Fon-
 teinius: Ἀκουσαν δὲ βίῃ μέρος ἠνάγκασε πᾶσασθαι.

(62) 416. Ἐξερῶ, καὶ πάντα] Il. I. 61. Ἐξείπω, καὶ πάντα
 δαΐζομαι. Mox Cl. Fonteinus legit: ὅσσ' ἐρεείνεις. quod probō.

417. Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι] Hunc locum laudat Pau-
 sanias Messen. cap. 30. ut Τύχης nomen ab Homero omnium
 primo commemoratum doceat: Πρῶτος δὲ, ὃν οἶδα, ἐποιήσατο,
 ἐν τοῖς ἐπεικῇ Ὀμήρου Τύχης μνήμην. ἐπικήματα δὲ ἐκ ὕμνων
 τῇ ἐς τὴν Δήμητρα, ἄλλας τε τοῦ Διαιμονίου θογαλέας κα-

Λευκίππη, Φαινώ τε, καὶ Ἠλέκτρη, καὶ Ἰάνθη,
 Καὶ Μελλίτη, Ἰάχη τε, Ῥόειά τε, Καλλιρόη τε
 Μηλοβότη τε, Τύχη τε, καὶ Ὠκυρόη καλυκῶπις, 420
 Χρυσήϊς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τ', Ἀδμήτη τε,
 Καὶ Ῥοδόπη, Πηοντώ τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ,
 Καὶ Στυξ, Οὐρανίη τε, Γαλαξάουρη τ' ἐρατεινῇ,
 Παλλὰς τ' ἐργεμάχη, καὶ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,

ταρταρῶν, ὡς ὁμοῦ Κόρη τῇ Δήμητρος παῖδ' ἔστιν, καὶ
 Τύχην, ὡς Ὀκεανοῦ καὶ ταύτην παῖδα οὖσαν. καὶ οὕτως ἔχει
 τὰ ἔπη. Ἡμεῖς μὲν μᾶλα πάντα ἀν' ἱμερόν λευκῶνα, Λευ-
 κίππη, Φαινώ τε, καὶ Ἠλέκτρη, καὶ Ἰάνθη, Μηλοβότις τε,
 Τύχη τε, καὶ Ὠκυρόη καλυκῶπις. Πέρα δὲ ἐδήλωσεν οὐδὲν
 εἶναι, etc. Versum interjectum 419. quia nihil ad rem pertine-
 bat, sive ipse Pausanias, sive ejus librarius, omisit.

418. Λευκίππη, Φαινώ τε] Has nymphas omnes Oceani
 filias dicit Poëta noster vs. 5. Sed ab aliis partim ut Oceani,
 partim ut Nerei filias, commemorantur. Vide Homerum II.
 Σ. 39. Hesiod. Theog. 243. inprimis 349. Apollodor. I. 2.
 p. 5. 6. et Hygin. Fab. 1. Electra Proserpinae nutrix dicitur a
 Claudiano de Rapt. Proserp. III. 171.

419. Ἰάχη τε] Sic MS. non Ἰαχὴ τε.

Ibid. Ῥόειά τε] Scribe, Ῥόειά τε, ex Hesiodo Theog.
 451. ubi Ῥοδία secunda longa.

420. Μηλοβότη τε] Apud Pausaniam l. c. rectius le- (63)
 gitur, Μηλόβοσις τε. Atque ita Hesiodus l. c. 354. hanc nym-
 pham appellat.

Ibid. Ὠκυρόη καλυκῶπις] MS. Ὠκύροη καλλικῶπις.
 Recepi Pausaniae lectionem.

421. Ἀκάστη τ'] Sic scripsimus ex Hesiodo l. c. 356.
 Male Cod. MS. Ἀκατάστη, Ἀδμήτη τε.

423. Γαλαξάουρη τ'] Hoc quoque nomen restituimus ex
 Hesiodo l. c. 353. MS. Ταλαξάουρη.

424. Παλλὰς τ' ἐργεμάχη] Minervam et Dianam, propter
 commune virginitatis studium, una cum Proserpina flores legisse,
 magno consensu tradunt Diodor. Sicul. V. p. 332. Pausan. in
 Arcad. 31. Valer. Flacc. V. 343. Statius Achill. II. 150. et
 Claudian. de Rapt. Proserp. I. 227. quanquam hic Venerem
 quoque Proserpinae comitem deum, secutus fortasse Orpheum

Παίξομεν, ἢ δ' ἄνθεα δρεπόμεν· χεῖρες δ' ἐρδόντα, 425
 Μίγδα κροκόεντα γανόν, καὶ ἀγαλλίδας, ἢ δ' ὑάκινθον.
 Καὶ ῥοδέας κάλυκας, καὶ λείρια θαῦμα ιδέσθαι,
 Νάρκισσόν θ', ὃν ἔφυσ', ὥσπερ κρόκον, εὐρεῖα χθών,
 Ἀντὰρ ἐγὼ δρεπομένη περὶ χάσματι· γαῖα δ' ἐνεργε.
 Χώρησεν. τῇ δ' ἐκθορ' ἄναξ κρατερὸς Πολυδῆρυμος, 430
 Βῇ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν ἐν ἔρμασι χρυσείοισι.

Argon. 1190. "Ὡς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα ἡεραὶ δρε-
 πουσιν· Ἐξάπαρον συνόμαιμοι ἂν εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος·
 qui sororum nomine Venerem videtur comprehendisse.

425. Ἄνθεα] Non scribendum, sed pronunciandum, ἄνθη,
 ut saepe ad Homerum monuit Clarkius.

(64) 426. Κροκόεντα γανόν] Vox γανός pro flore, dubito, an
 Graeca sit. Valckenario nostro placebat: Μίγδα κρόκον τε γά-
 νος. ut crocum dixerit per periphrasin γάνος κρόκου. Hoc si
 cui Tragicis proprium videatur, is cum viro optimo, Fonteinio
 legat: Μίγδα κρόκω κύανον. Vē flore cyano vide Salmasium
 Plin. Exerc. p. 93.

427. Καὶ ῥοδέας κάλυκας] Sic viri praestantissimi, Hey-
 nius, Wassenbergius, Brunckius, et Eldikius, duarum literarum
 transpositione, pulchre emendant scripturam Codicis, Καὶ ῥόδα
 ἐς κάλυκας. Rufinus Anthol. VII. p. 616. Ἔστι κρίνον, ῥο-
 δὴν τε κάλυξ. Paulus Silentarius. ibid. p. 592. χεῖλε' σὺ ῥο-
 δῶν ἀβροτέρῳ κάλυκων.

428. Ὡσπερ κρόκον] In croco perinde, atque in narcisso,
 aliquid μυστηριώδες fuisse, colligas e Sophocle Oed. Col. 673.
 Θάλλει δ' αὐρανίας ὑπ' ἄχνας· Ὁ καλλιστότερος κατ' ἡμᾶρ αἰεὶ
 Νάρκισσος, μέγαιν θεαῖν Ἀρχαίων στεφάνωμι, ὃ τε Χρυ-
 σαυγῆς κρόκος. Vide supra ad vs. 8. Fateor tamen, verba
 ὥσπερ κρόκον vehementer frigare.

429. Δρεπομένη περὶ χάσματι] Pro δρεπομένη scribe
 δρεπόμην. Suidas: Δρέπομαι — τὰ καλλίστα δρεπούμενος τῆς
 φιλίας ἄνθη. ubi corrige, τῆς φιλοσοφίας. In περὶ χάσματι
 vitium haeret.

430. Τῇ δ' ἐκθορ'] Supra vs. 16. χανέ· δὲ χθών· εὐρεῖα-
 γυνία Νύκτων ἀμπεδιον, τῇ ὄραντες ἄναξ Πολυδῆρυμος. Sed
 hic verbum ἐκθορεῖν Genitivum postulat, τῆς δ' ἐκθορ'. Sic
 etiam Brunckio et Fonteinio placebat.

Πόλλ' αἰκαζομένην ἐβόησα δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ.
 Ταῦτά τοι ἀχνυμένη περ ἀληθείᾳ πάντ' ἀγορεύω.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσαι,
 Πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμὸν ἱαίνον, 435
 Ἀμφαπαζόμεναι ἀγέων δ' ἀπεπαύετο θυμός.
 Γηθοσύναι δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων ἐδίδοντο.
 Τῇσιν δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἐκάτη λιπαροῦρηδαμνος.
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἀγνήν,
 Ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἐκλεῖ ἀνασσα. 440
 Ταῖς δὲ μετ' ἄγγελον ἦκε βαρύνκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς.
 Ρεῖην ἡΰκομον, Δημήτερα κυανόπεπλον.
 Ἀξέμεναι μετὰ φύλα θεῶν, ὑπέδεντο δὲ τιμὰς.
 Δωσέμεν, ἅς κεν ἔλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Νεῦσε δὲ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένωιο 445
 Τὴν τροιιάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα,
 Ταῖς δὲ δύο παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.

433. Ταῦτά τοι ἀχνυμένη] Od. H. 297. Ταῦτά τοι, (65)
 ἀχνυμένης περ, ἀληθείην κατέλεξα.

434. Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ] Idem hemistichium
 Od. I. 161. Pro ἔχουσαι MS. ἔχουσα.

437. Γηθοσύνας] Forte scribendum: Γηθοσύνας δὲ δέ-
 χοντο παρ' ἀλλήλων, ἐδίδον τε. Od. T. 8. Ἀλλήλησι γέλωτα
 καὶ εὐφροσύνην παρέχουσιν. Forma δίδον est supra vs. 307.

542. Ρεῖην ἡΰκομον, Δημήτερα] Hanc scripturam repro-
 sui de verissima Fonteinii emendatione. Cod. MS. habet: Ρεῖην
 ἡΰκομον, ἣν μητέρα κυανόπεπλον, Ἀξέμεναι etc. Primum ἣν
 non convenit huic loco, quod Rhea non ad solam Cererem, sed
 ad Cererem et Proserpinam, missa est. Deinde verbum ἀξέ- (66)
 μεναι potest carere casu suo.

445. Νεῦσε δὲ οἱ] Desideret aliquis verbum, a quo pen-
 deat κούρην ἔτεος etc. fore, vel mansuram. Vide, an vulgata
 lectio defendi possit ex Il. Θ. 175. ubi κατένευσε sic fere est
 sine vetbo; Γηγνώσκω δ', αἶψα μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 Νίκην καὶ μέγα κῆδος, αἰτᾶρ Δαναοῖσι γε πῆμα.

Homer. Hymn.

D

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀνέθηςεν θεὰ Διὸς ἀγγελίαν·
 Ἐσσημένως δ' ἦϊε κατ' Οὐλύμπιον καθήνων,
 Εἰς δ' ἄρα ῥίον ἔει, παρὰ βίαν αἰάτω ἀφάρτης 450

449. Οὐδ' ἀνέθηςεν — ἀγγελίαν] *Lesbomax* p. 181. hoc
 schema *νησιότικον* vocat. Sed Poeta haud dubie scripsit· οὐδ'
 ἀνέθηςεν θεὰ Διὸς ἀγγελίαν, ut vs. 358. οὐδ' ἀνέθηςεν Διὸς
 βασιλῆος ἑστέρης.

450. Εἰς δ' ἄρα ῥίον ἔει] Repono: Εἰς δ' ἄρ' Παρίον
 ῥίον. Nobilis est in historia Attica campus Rharius: de quo
 veterum loca, quae Jo. Meursius de Regn. Att. I. 14. con-
 gessit, repetere nolum. Nec tamen, quae Pausanias Attic. 38. ad hunc
 locum accommodata tradit, sine fraude lectoris omitti possunt:
 Τὸ δὲ περὶ τὰ Ῥαρίον παρῆναι πρῶτον λέγουσι, καὶ πρῶ-
 τον αὐτῆσαι καρπούς, καὶ διὰ τοῦτο οὐλαίς τῷ αὐτοῦ ἀρροῦσθαι
 (67) σφίδας, καὶ ποιεῖσθαι πίπματα ἐς τὰς θεσίας καθίστηται.
 Μεταῦθα ἄλλως καλουμένη Τριπτόλεμου, καὶ βορρὸς δεικνύται.
 Adde, quod Meursio videre non coarctis, *Μεμορῶτα* p. 23.
 ἀφ' οὗ Τριπτόλεμος καρπὸν ἐσπεύον ἐν τῇ Παγῷ καλουμένη
 Ἐλευθίνῃ. Rhari celebratissimum in hac fabula nomen, ex quo
 non modo campus Rharius, sed ipsa etiam Ceres dicta est
 Rharias, restituendum videtur Scholiastae ad Aristid. Panathen.
 p. 91. Ὁ γὰρ μῦθος πρὸς τὸν Κελεῶνα λέγει, παρὰ θεῶν δεξα-
 μένους τὰ σπερματὰ δι' Ἀδῶν, καὶ διὰ Κελεῶν, καὶ διὰ Τρι-
 πτόλεμον. Sie etiam habet vetus Codex Scholiastae, nuper ex
 Bibliotheca Burmanniana in publicam Lēdensem translatus. Sed
 legendum: διὰ Παῖον, καὶ διὰ Κελεῶν, etc. Quae certissima
 est correctio. Suidas: Παρίος. Ἀθηναίος. Ῥάριος γὰρ ἔστιν
 ὕδων Κελεῶν. Κελεῶς δὲ, Τριπτόλεμος, ὃς δι' Ῥάριος μετακλή-
 νησεν τὴν Ἀθηναίαν, καὶ ἐνταῦθα τὰς Κέρους ἀνέστησεν ἐν κα-
 οῖκῳ. ὑπὲρ τῆς τοιαύτης οὖν χάριτος ἡ Ἀθηναίη τὸν ἀπο-
 γόνον Ἀδῶν Τριπτόλεμον ἐδίδου τὰς τὰς εἰδὸς γεωργίας.
 Eadem opera emendandus Servius ad Georg. I. 19. *Triptole-
 mus frumenta dedit*. Quod minus et Ceres dedit propter
 humanitatem patris Icarī, qui eam, cum Proserpinam raptam
 in conjugium a Plūtōne quæreretur, in Atticā suscepit hospi-
 tio. Lege: propter humanitatem patris Rhari. Nam Choeti-
 lus apud Pausan. Attic. 14. Photius Lex. MS. et Hesychius in
 Ῥάρη, non avum Triptolemi, sed patrem, dicunt.
 Ibid. Οὐδ' ἀφάρτης] Il. I. 142. Εἰ δὲ καὶ Ἄργος ἐκὼ-
 μεν, Ἀργείων, αἰάτω ἀφάρτης. Max forma, καὶ, ἀφάρ τόντι,
 est Il. Z. 126.

Τὸ πρῖν, ἀταρ τότε γ' οὐτὶ φευξέσθων, ἀλλὰ ἐπὶ κλον
Εἰστήκει πανάφυλλον· ἔπειθε δ' ἔρθε κρεῖσσον
Μῆδεσσι Διμήτρος· καλλισφύρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Μέλλεν ἄφαρ· ταῦτα οἰσὶ κομήσειν ἄσταχ' ἑσθιν,
Ἥρος ἀεξομένοιο, πέδῳ δ' ἄρα πῖνοντες ὄγμοι 453
Βρυσέμεν ἀσταχύνων, τὰ δ' ἐν Ἑλλεδαῖοις δεδέσθαι.
Ἐνθ' ἐπέβη πρῶτιστον ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἀσπασίως δ' ἶδον ἄλλήλας, κεχάρητο δὲ θυμῷ.
Τὴν δ' ὦδ' ἐκρούσας· Ρῆη Ἀπαρρηχέμενος·
Δεῦρο, τέκος, καλέει σὲ βαρύνκτοπος εὐρύνοπι Ζεὺς, 459
Ἐλθέμεναι μετὰ φυλᾷ θεῶν, ὑπέδειπτο δὲ τμήας
Δωσίμεν, ἃς κε θέλησθα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

451. Ἄλλ᾽ ἔκθλον Εἰσότηκει πανάφυλλον] *Legē partim de meo, partim de Cl. Wytttenbachii coniectura: ἄλλ' ἀπέτθλον* *Ἔσση καὶ πανάφυλλον. nisi praeteras quod Fonteinio placuit: ἄλλ' ἀπέτθλον Εἰσότηκει καὶ ἄφυλλον. Ἀπέτθλον accipio sine culmo, sive sterile. Sic πέτθλα culmos dixit Hesiodus Asp. (58) 280. ubi vide Graevium.*

454. *Ταραοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν*] Malim: *ταραοῖσι κομήσειν ἀνθερίκεσσιν*. Est enim ingrata ejusdem vocis, tantillo intervallo, repetitio. II. T. 227. *Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θεόν, οὐδὲ κατέκλων.*

455. Πῶς δ' ἄρα πόντες ὄμοι βροῦμεν] Βροῦμεν, cuius prima semper corripitur, lex metri respuit. Lege: *Πρὸς αἰθρόμενον, πῶς δ' ἄρα πόντες ὄμοι βροῦμεν ἀσπαρχῶν*, τὸ δ' ἐν εἰς. *Βρίθειν*, quod eodem errore apud Orpheum H. XXXIX. 18. cum βρῦειν permutatur, proprium in tali copia verbum esse, docet Gatakerus ad M. Antonin. III. §. 21. Similissimus est locus Hesiodi Asp. 289. *ὅτ' ἔν περ ἥμων Αἰχμῆς ὀξεῖσι κορωνιόωντα πέτληα, Βροδόμενα σταχύων*, videt *Ἀγχιπερος ἀπὲρ*. *Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλιδανόσσι θύον, καὶ ἱππῶν ἀλῶν*. Infra vs. 457. *Πῶσα δὲ φύλλωσιν τε καὶ ἄνθεσσιν εὐρεῖα χθονὶ ἔβριε*. Sed locus ne sic quidem persanalus videtur.

462. *Δωσμέν, ὡς κτ'* Hæc lacunas Græculus explevit ex (69) vs. 444. et seqq. unde etiam vs. 465. sic restituere poterat: *Τὰς δὲ θυῶ παρὰ σοὶ τὲ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοις.* Sed ille hoc supplementum alieno loco, id est, vs. 466. intravit.

Νῦν δὲ σοὶ κούρην ἔτερος προτελλομένηο
 Τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ Ζῆφον ἠερσέντα,
 — — — — — ἀθανάτοισι. 465
 — — — — — ὦν
 — — — — — ὦν
 — — — — — φερέσβιον οὐδαρ ἄρ — — —
 — — — — — γ' οὔτε φερέσβιον, ἀλλὰ — — —
 — — — — — ἐκευθε δ' ἄρα κρῖ — — — 470
 Δύο δὲ παρ' αὐτ' ἴσασθαι, ἐγὼ δ' ἐπένευσα κάρητι.
 Ἀλλ' ἴθι, τέκνον ἱμόν, καὶ πείθεο, μηδὲ τι λίην
 Ἀζηχὲς μενιάινε κελαινεφεῖ Κρονίωνι.
 Αἶψα δὲ καρπὸν ἄεξε φερέσβιον ἀνδρώποισι.
 Ὡς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθυσεν εὐστέφανος Δημήτηρ 475
 Αἶψα δὲ καρπὸν ἀνήκεν ἀρουράων ἐριβόλων.
 Πᾶσα δὲ φύλλοισιν τε καὶ ἀνδρῶσιν εὐρεία χθών
 Ἔβρισ'. Ἡ δὲ κούρῃσα θεμιστοπόλοισι βασιλεῦσι
 ἔειπε, Τριπτολέμω τε, Διοκλεῖ τε πληξέσπινω,

Ibid. [Ἀθανάτοισι] Hos sex versus, teste Cl. Matthaeo, manus recentior lineis subductis notaverat, tanquam alienos ab hoc loco.

471. Δύο δὲ παρ' σοὶ ἴσασθαι] Hoc supplementum turpiter claudicat, nec aptum est loco. Res talem sententiam desiderat: Hoc Jupiter promisit, et caputis nulli confirmavit, ut Il. O. 75. Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμὲ δ' ἐπένευσα κάρητι. Ad hanc rationem Cl. Vossius supplebat: Ὡς μὲν ὑπέσχετο ἴσασθαι.

(70) 475. Ὡς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθυσεν] Hoc supplementum ductum est ex vs. 448.

477. Πᾶσα δὲ φύλλοισιν τε] Ovid. Fast. IV. 615. *Tam demum vultusque Ceres animique recepit; Imposuitque suae spicea sarta comae. Longaque provenit cessatis messis in arvis; Et vix congestas urea cepit opes,*

479. ἔειπε, Τριπτολέμω] Tres ex hoc loco versus, 479. 480. 481. cum varietate quadam lectionis, laudat Pausanias Corinth. 14. Οὐ γὰρ ἂν πρὶν Ὀμήρου παρήκεν αὐτόν (Dysaulem)

Εὐμόλπου τε βίη, Κελεῷ θ', ἡγήτορι λαῶν, 480
Δρησμοσύνην θ' ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια καλὰ·
Τριπτολέμω τε, Πολυξείνῳ, ἐπὶ τοῖς δὲ Διοκλεῖ.

ἐν τοῖς ἔπαισι. ἔστι γὰρ καὶ Ὀμήρου πεποιημένα ἐς Διμήτρα, ἐν δὲ αὐτοῖς καταλέγων τοὺς διδαχθέντας ὑπὸ τῆς Θεοῦ τὴν τέλειν, Δυσσὺλὴν οὐδένα οἶδεν Ἐλευσίνιον. ἔχει δὲ οὕτω τὰ ἔπη· Δείξεν Τριπτολέμω τε, Διοκλεῖ τε πληξίππῳ, Εὐμόλπου τε βίη, Κελεῷ θ', ἡγήτορι λαῶν, Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν. Primum Pausanias pro εἴπε habet δείξεν, quod non spreverim. Nam δεικνύναι exquisite ponitur pro dicere, docere. Od. K. 302. πόρε φάρμακον Ἀργεῖόν-της, Ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν. Euripid. Phoeniss. 532. ἀλλ' ἡ μπειρία ἔχει τι δείξαι τῶν νέων σο-φώτερον. ubi alia exempla plena manu dedit Cl. Valckenasius. Mox in Cod. MS. legitur, Χρησμοσύνην θ' ἱερῶν. quod cum nullam sententiam haberet, quantivis pretii lectionem, quae (71) est apud Pausaniam, Δρησμοσύνην ἱερῶν recepi. Etymologus M. p. 287. l. 1. et Hesych. Δρησμοσύνην. Θεραπεῖαν, ὑπηρεσίαν. Altera forma δρησμοσύνη est Od. O. 320. Denique Pausanias pro ὄργια καλὰ legit ὄργια πᾶσιν. quod Codicis veteris scripturae non videtur praefendum.

482. Τριπτολέμω τε] Scribendum: Τριπτολέμω τε, Πολυξείνῳ τ', ἐπὶ τοῖς δὲ Διοκλεῖ. quanquam hoc leve est. At quo modo hic versus cum reliquis cohaeret? Aut quid opus erat, Triptolemi et Dioclis mentionem repetere? Forte aliquis hunc versum expungendum putet, ut ceteri sic conjungantur: καὶ ἐπέφραδεν ὄργια καλὰ, Σεμνὰ, τὰ γ' οὐπως etc. Verum tantum abest, ut versus abundet, ut potius plures, quibus aptus connexusque fuerit, deesse videantur. Non dubium lacunae indicium facit Pausanias Attic. 38. τὰ δὲ ἱερὰ τοῖν Θεοῖν Εὐμόλπος καὶ αἱ θυγατέρες. θρῶσιν αἱ Κελεοῦ. Καλοῦσι δὲ σφᾶς Πάμφως τε κατὰ ταῦτα καὶ Ὀμηρος, Διογένειαν καὶ Παμμερόπην καὶ τρίτην Σαϊσάραν. Atqui Homerus nusquam has Celei filias aut memoravit, aut memorare potuit, nisi hoc loco, quo, quibus Ceres sacrorum suorum curam demandarit, enarrat. Quarum mentio cum hic nulla sit, quis eam intercidisse ambigat? Celei autem filias Cereris sacerdotes fuisse, gravissimo ipsius Eumolpi testimonio confirmat Suidas v. Εὐμόλπος. οὗτος ἔγραψε τέλειος Διμήτρος, καὶ τὴν ἐς Κελεόν ἀφίξιν, καὶ τὴν τῶν μυστηρίων παράδοσιν, τῇ ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ γενομένην. Illud tamen mirari subit, sacrorum ministerium non quatuor Celei filiabus, quae Cererem exceperunt, ut supra vs. 103. nar-

Σμῖνὰ, τὰ γ' οὕτως ἐστὶ παρεξέμεν, οὔτε πυθέσθαι,
Οὐτ' ἀχέειν· μέγα γάρ τι θεῶν ἄχος ἰσχύει αὐδῆν.

Ὀλβιος, ὃς τὰδ' ὅπως ἐπιχθονίων ἀνθρώπων· 485.

Ὅς δ' ἀτελής, ἰερῶν ὃς τ' ἄμμορος, οὐποθ' ὁμοίων
Αἴσαν ἔχει, φθιμένός περ, ὑπὸ ζόφῳ εὐρώοντι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάνθ' ὑπεδήματρο, διὰ θεῶν,

catur, datum esse, sed tribus aliis, quarum nullae in hac re partes fuerunt. Ex his tribus sororibus Saesara Croconi de quo ad vs. 153. diximus, nupta fuit. Vide Pausan. Attic. 38.
(72) Eademque hoc praecipuum habuit praeter sorores, ut Eleusis ex ejus nomine *Saesaria* diceretur. Hesychius: *Σαισαρία, ἢ Ἐλευσὶν πρότερον*.

483. *Παρεξέμεν*] *Παρεξέμεν*, si sana est scriptura, designat praetermittere, negligere. *Ἐξέμεν* est Il. A. 141.

484. *Οὐτ' ἀχέειν*] Hujus loci explicationem pete vel a Casaubono ad Spartian. Hadrian. 23. vel a Spanhemio ad illa Callimachi H. in Cer. 18. *Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Ἀηοί*.

Ibid. *Θεῶν ἄχος ἰσχύει αὐδῆν*] Valckenario, V. C. in mentem veniebat legere: *θεῶν ἄχος ἰσχύει αὐδῆν*. *Dearum reverentia*. Il. Z. 387. *θείος ἰσχύει ἄνδρας*. ex quo Theocrit. Carm. XXIV. 35, et Apoll. Rh. III, 612.

485. *Ὀλβιος, ὃς τὰδ' ὅπως ἐπὶ*] Veteres scriptores, quorum loca Meursius Eleusin. cap. 17. et Valckenarius ad Euripid. Hippol. 25. laudant, vix modum tenent in initiatorum felicitate praedicanda. Poetae nostri locum, nescio, an ob oculos habuerit Sophocles apud Plutarch. de aud. poet. p. 27. *ὡς τρισόλβιοι Κείνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δευχθέντες τέλη, Μόλουσ' ἐρ' ἄδου· ταῖα δὲ γὰρ μένοις ἐκεί· Ζῆν' ἔπει, τοῖσ' δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεί· ναυκά*. Notanda etiam proprietates verbi *ὅπως*, pro *ἀπώπτης* factus est.

486. *Ὅς δ' ἀτελής*] Ex multis locis, quae Meursius Eleusin. cap. 18. et Casaubonus Exerc. XVI. adv. Baron. p. 546. congesse-
runt, satis sit, unum simillimum Platonis Phaedon. p. 380. F. afferre: *ὃς αὖ ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ἄδου ἀφικνται, ἐν βορβόρῳ κέλθεται· ὃ δὲ κημασμένος τε καὶ τετελεσμένος· ἐκείτῃ ἀφικόμενος, μετὰ θεῶν οἰκίσει*.

(73) Ibid. *Οὐποθ' ὁμοίων*] Viri imprimis eruditi, Fonteinus et Vossius legunt: *οὐποθ' ὁμοίην*. quod altero melius.

Βάν ὃ ἱμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγευον ἄλλων.
 *Ενθα δὲ καίεταόουσι παρὰ Διὶ τεργικτεράνῳ 490
 Στρίναι κ' αἰδοῖσθαι τε. Μὲν ὀλβιος, ἐν τῷ ἐκείνῳ
 Προφρονέως φιλῶνται ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
 Αἴψα δὲ αἱ πέμπουσιν ἐφέστιον ἐς μέγα δῶμα
 Πλοῦτον, ὃς ἀνθρώποις ἀφενὸς θνητοῖσι δίδωσιν.
 Ἀλλὰ θ', Ἐλευσίνος θυιάσεως δῆμον ἔχουσαι, 491
 Καὶ Πάρον ἀμφιρύτην, Ἀντρωῖ τε πέτρῃεντα,
 Πότνια, ἀγλαοδώρ, ὠρηφόρος, Ἀγροῖ ἀγασσα,

489. Βάν ὃ ἱμεν Οὐλυμπόνδε] Π. Τ. 142. *Αἱ ἱμεν, Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγευον ἄλλων.

491. Μὲν ὀλβιος] Homericus Hymn. XXVIII. in Matrem olympium: ὃ δ' ὀλβιος, ὅς περ ἐν θύμῳ Προσφρονέως τμήσεται. Max in subjunctivo φιλῶντας supplenda est particula αὖ, vel κεν, ut saepe.

494. Πλοῦτον] Plutarchus Hesiodus Theog. 969. Cereris filiam dicit. Quo respiciunt Cornutus de N. D. 28. p. 211. et Theophrastus Or. XXX. p. 351. Igitur hic Πλοῦτας, capiendus de frugum fructuumque ubertate; quae in prisca illa simplicitate unica vocis significatio erat. Vide Dan. Heinsium ad Hesiod. *Εργ. καὶ Ἡμ. 125.

Ibid. *Ὅς ἀνθρώποις ἀφενός] De eodem Plato Hesiodus l. c. τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὐκ ἐς χεῖρας ἔχεται. Τὸν δ' ἀφενὸν ἔθηκε, πολὺν τὲ οἱ ὠπασεν ὄλβον.

496. Ἀλλὰ θ'] Ita MS. Scribe, Ἀλλὰ θ'. Sic apud (74) Hesiod. Asp. 185. pro Ἀλλὰ γὰρ δίδωσιν MS. Paris. habet Ἀλλὰ γὰρ δίδωσιν: ut ubique variatur. Vide G. Roettium ad Gregor. de Dialect. p. 36.

496. Πάρον ἀμφιρύτην] Parus olim Cereris sacra fuit. Unde et Δημητριάς appellata est, et Καβαρνίς, unde Καβαρνίδος τὸν μνησκόντος τὴν ἀρχαίην τὴν Δημήτριος τῆς Θυγατρὸς, icite Stephanus Byz. v. Παρος. Cabarni posteros Cereris sacrorum suorū antichines constituit. Antimachus apud Strab. v. Ὀρχομένους. Πάρον Καβαρνίου θῆκεν ἀγασσάας ὀρχομένους, de quo loco vide Valesium ad Harpocrat. p. 315. Hesychius: Καβαρνίς οἱ τῆς Δημήτρος ιερῆς, ὡς Παρίου. A Paro Cereris religio venit ad Thasios, eorum colonos. Qua de causa Dionys. Perieg. 523. Thasum vocat Δημήτερος ἀκρὴν. De ejusdem cultu apud Antenorios nihil reperi apud alios.

Αὐτῇ, καὶ κούρη περικαλλὲς Περσιφόνεια,
 Πρόφρονες ἀντ' ὧδ' ἑς βίοντον θυμῆρε' ὄπαζε.
 Ἀντὰρ ἐγὼ καὶ σείω καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοδῆς. 500

499. *Πρόφρονες ἀντ' ὧδ' ἑς etc.*] His duobus postremis versibus etiam clauditur Homericus Hymnus XXVIII. in Matrem omnium. Sed ibi *πρόφρων* est, quod preces ad unam duntaxat Deum fiunt. Hic contra est pluralis nominum femininorum cum verbo singulari *ὄπαζε*. Quod constructionis genus, a Boeotia et Pindaro frequentatum, veteres Grammatici Boeotium, Thebanum, Pindaricum appellabant. Vide Lesbonactem de Schem. p. 184. et Apollon. Alexandr. de Syntax. III. p. 223. quorum hic tale Pindari exemplum ponit: *Ἀχέται ὄμφα μελέων σὺν αὐλοῖς*. pro quo Fr. Portus scribit: *Ἀχέιτε ὄμφα μελέων etc.* At syntaxis, sic si legatur, nihil Boeotium aut singulare habet, (75) quia *σὺν* pro *καὶ* accipitur, ut *cum* pro *et* apud Latinos. Livius XXI. 60. *dux cum aliquot principibus capiuntur*. ubi vide Gronovium. Igitur, ut Boeotismus in hoc exemplo appareat, scribendum: *Ἀχέτω ὄμφα μελέων σὺν αὐλοῖς*. Quam formam, quis miretur, in vulgarem mutatum esse a librariis Dionysii Hal. *περὶ Συνθέσεως*. p. 23. *Ῥυνεῖτε ὄμφα μελέων σὺν αὐλοῖς*. Idem Pindarus Olymp. VIII. 10. *Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίων ἀνδρῶν λιταί*. Haec est Asclepiadis lectio, quam libri scripti confirmant. Item Olymp. XI. 5. *μελιγάρυες ὕμνοι Τούτερων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται*. ubi Scholiastes, neminem neque ante, neque post Pindarum, sic locutum esse contendens, vehementer errat. Homerus II. P. 387. *Χεῖρες τ', ὀφθαλμοὶ τε, παλάσσετο μαρναμένοιο*. ubi ab Eustathio p. 1110. haec annotantur: *Ὅρα, ὡς ἐπηγάγε τοῖς τῶν διαφόρων γενῶν πληθυντικαῖς ὀνόμασι τὸ παλάσσετο ῥῆμα ἐνικόν. καὶ φασὶ Πινδαρικόν τὸ σχῆμα οἱ παλαιοὶ οὐχ ὅτι Πίνδαρος εὗρεν αὐτὸ, τῆς γὰρ Ὀμήρου μεταλλείας καὶ τοῦτο ἐκεῖνος ἐκέρθανεν, ἀλλ' ὅτι διαδεξαμένος καὶ ζηλώσας, κατεχρήσατο*. Manetho IV. 333. *Μαρμαρυγῇ δ' ἀκτίνες ὅταν σελητηφόρου Ἑρμοῦ Ἀμφὶ σεληναίῃ σκολιὸν λαβύρινθον ὀρίνη*. quam structuram aliis ejusdem exemplis defendit Dorvillius ad Charit. p. 750. Vel sic tamen vs. 495. *Ἄλλ' αἶψ' ἔχουσα, et vs. 499. πρόφρων* legere malim, ut omnia ad unam Cererem referantur, versus autem 498. *Αὐτῇ, καὶ κούρη etc.* in parenthesi accipiat.

HOMERI HYMNUS

IN

CEREREM,

LATINE VERSUS

▲

JOANNE HENRICO VOSSIO.

Cererem crine-decoram, venerandam Deam, ordior
canere,

Ipsam, et filiam teretem-pedes, quam Pluto
Rapuit, dedit autem grave-sonans late-cernens Jupiter,
Seorsum a Cerere aureo-solio-insidente, pulchrum-fru-
ctum praebente,

Ludentem cum filiabus Oceani pepla-profundo-sinu-
indutis, 5

Floresque legentem, rosas et crocum et violas pulchras.

Per molle pratum, et gladiolos et hyacinthum,

Narcissumque, quem produxit fraudem roseae puellae

Terra Jovis voluntate gratificata Orco,

Mire laetum, quo stupuerunt tunc omnes intuentes, 10

Tam Dii immortales quam mortales homines:

Cujus adeo ex radice centum capita excreverant,

Et fragrante odore omne caelum latum superne

Terraque omnis ridebat et salsus aestus aequoris.

Illa vero admirata ambas simul protendit manus, 15

Pulchrum ludicrum ut-sumeret. Sed hiavit terra vasta

Nysiis in-campis, qua prorupit rex Pluto

Equis immortalibus *invectus*, Saturni nobilis filius.

Rapuit vero invitam et aureo curru

Abstulit ejulantem: clamavit autem intenta. 20
 Invocas patrem Saturnium summum et potentissimum.
 Sed neque immortalium quisquam, neque mortalium
 hominum,

Ejus vocem audivit, neque pulchrae sociae,
 Nisi quod Persaei filia mitis - animum
 Audivit ex antro, Hecate vitta - tenui - nitida, 25

Et Sol rex, Hyperionis illustris filius;
 Puellam invocantem patrem Saturnium. Hic vero seorsum
 Sedebat procul a Diis precibus - expetito in templo,
 Accipiens sacra pulchra a mortalibus hominibus.

Sed illam coactam abstulit, Jovis consilio, 30
 Patruus multis - imperans Pluto,

Equis immortalibus, Saturni nobilis filius.
 Quamdiu igitur terram et caelum stellatum
 Videbat Dea, et mare aestuans piscosum
 Radiosque Solis, et adhuc sperabat matrem venerandam 35

Se - esse - visuram, et genera Deorum aeternorum:
 Tandiu dispes mulces, ut magnifera animidum, quamvis laesenti.
 Resonabant autem montium cacumina et profunda maris
 Voce immortalis: eamque percepit alma mater.

Acer vero ejus animum dolor invasit, et super comis 40
 Ambrosiis vittam discidit manibus suis,

Caelumque velantem ambobus circumjecit humeris,
 Seque concitavit, instar volucris, per terram et mare
 Quaerens. Sed illi nemo vera dicere

Voluit, neque Deorum, neque mortalium hominum, 45
 Neque volucrum quaequam illi vera nuntia venit.

Novem deinceps dies per terram alma Ceres
 Vagabatur, ardentes faces in manibus tenens,

Nec unquam ambrosia et nectare dulci
 Frucebatur moerens, neque corpus suum immergebat la- 50
 vacris.

Sed postquam decima ei advenerat lucida aurora,
 Occurrit ei Hecate, lumen in manibus gerens;

Et vero hanc nuntians allocuta est, et dixit:
 Alma Ceres, tempestiva adferens, splendida - donis;

Quis Deorum caelestium aut mortalium hominum? 55
 Rapuit Proserpinam, et tuum afflixit animum?

Vocem enim audiui, sed non vidi oculis,
 Quinam esset. At tibi celeriter dico vera omnia.

Sic dixit Hecate. Illi autem non respondit servaturo
 Rhae crines - decorat filia, sed subito cum illa 60

Proripuit - se, ardentes faces in manibus tenens.
 Solem vero adierunt, Deorum speculatorem atque hominum,

Steteruntque ante equos; et rogavit sancta Deorum:
 Sol, reverere me Deam propter, si unquam tibi
 Vel verbo, vel facto cor et animum hilaravi! 65
 Fillam, quam peperì, dulce germen, forma egregiam:
 Cujus anxiam vocem audivi per aëra vacuum,
 Tanquam violatae, verum non vidi oculis:
 Sed, tu enim omnem terram et pelagus
 Aethere ex sacro despectas radius, 70
 Vere mihi dicas: caram natam, sicubi vidisti,
 Quisnam absente me rapuerit invitam vi.
 Aufugiens, vel Deorum vel etiam mortalium hominum:
 Sic dixit: Illi autem Hyperionis filius respondit sermone:
 Rheae crines-decorae filia, Ceres regina, 75
 Audies; certe enim magnopere te veneror, et misereor
 Lugentis natam proceram. Sed nemo alius
 Causam habet immortalium, nisi nimbos-ciens
 Qui eam dedit Orco florentem Jupiter conjugem,
 Fratri suo. Ille autem sub tenebras caligantes 80
 Raptam equis duxit magna-voce clamantem.
 Verum, Dea, comprime gravem luctum; minime te decet
 Temere et frustra indomitam exercere iram; haud te
 indignus.

Gener inter immortales multis-imperans Pluto,
 Frater et consanguineus; praetereaque honorem 85
 Sorte-tulit, cum primum tripartita divisio fieret,
 Ut cum iis habitet, quorum sortitus-est dominatum.
 Sic locutus, equos increpuit. Illi vero territi minis
 Raptim egerunt celerem currum, extentis-alis ut volucres.
 Illi autem dolor gravior et crudelior invasit mentem. 90
 Irataque deinde atris-nubibus-cincto Saturnio,
 Vitans Deorum concilium et altum Olympum
 Abiit ad hominum urbes et pingua culta.
 Formam tegens per longum tempus. Nec ullus virorum
 Conspiciens eam agnovit, aut profunde-succinctarum
 mulierum, 95

Ante quam Celei prudentis advenit domum,
 Qui tum Eleusinis odorae rex erat.
 Consedit autem prope viam, imo afflicta pectore,
 Parthenium ad puteum, unde hauriebant cives,
 Sub umbra, quippe superne natus-erat frutex olivae; 100
 Anni grandaevae similis, quae partu
 Arcetur, donisque coronas-amantis Veneris:
 Quales nutrices sunt jura-dantium regum
 Filiorum, et promae per aedes sonantes.
 Illam autem viderunt Celei Eleusinidae filiae, 105

Venientes ad aquam haustu-facilem, ut ferrent
 Situlis aeneis caras ad aedes patris,
 Quatuor, instar Dearum, juventutis flore conspicuae,
 Callidice, et Clisidice, Demoque venusta,
 Et Callithoe, quae illarum natu-maxima erat omnium; 110
 Neque cognoverunt: difficiles enim Dii mortalibus ad-
 spectu sunt.

Prope autem stantes dictis volantibus compellarunt:
 Quae, unde es, anus, grandaeavorum hominum?
 Quid autem ab urbe secessisti, neque domibus
 Propinquas, ubi mulieres per aedes umbrosas 115
 Simili aetate, qua tu fere, et juniores esse-solent,
 Quae te exciperent-amicis et verbis et factis.
 Sic dixerunt; at verbis respondit sancta Dearum:
 Filiae dilectae, quaecunque estis mulierum,
 Salvete. Ego vobis dicam; haud dedecet 120
 Vobis rogantibus vera dicere.

Doris mihi nomen est: hoc enim imposuit alina mater.
 Nunc autem ex Creta supra lata dorsa maris
 Veni haud cupiens; sed vi invitam cogentes
 Praedatores abduxerunt. Hi postea 125
 Navem celerem ad Thoricum appulerunt, ubi mulieres
 In continentem egressae sunt frequentes, atque etiam ipsi
 Coenam sibi-paraverunt juxta retinacula navis.
 Sed mihi non coenae dulcis cupidus-erat animus.
 Clam vero proripiens-me per continentem nigram, 150
 Effugi superbos dominos, ne forte, me
 Nullo emtam pretio vendentes, mei fruantur pretio.

Ita huc veni errans, neque scio,
 Quae tandem terra sit, et quinam incolant.
 At vobis omnes Olympias domos tenentes 135
 Dent juveniles maritos, et liberos parere,
 Ut optant parentes! Mei autem miseremini, puellae;
 Benevole, carae filiae, donec ad aedes venero
 Viri atque mulieris, apud illos operatura
 Libenter, quaecunque mulieris vetulae opera esse-solent. 140
 Et puerum recens-natum in ulnis habens
 Bene nutricarem, et aedes custodirem,
 Et lectum sternerem in intimo penetralium firmorum
 Herilem, et opera (*artes texendi*) docerem mulieres.
 Dixit Dea; ei autem continuo respondit virgo indomita, 145
 Callidice, Celei natarum formosissima:
 Nutrix, Deorum munera, quavis gravate, necessario
 Toleramus homines; namque multo potentiores sunt.
 Haec vero te plane edocebo, atque nominabo

Viros, penes quos hic summum est imperium; 150
 Et in populo qui eminent, et moenia urbis
 Tuentur consiliis et justis judiciis.
 Haec domus est Triptolemi sapientia, illa Dioclis,
 Illa Polyxeni, et egregii Eumolpi,
 Et Dolichi, et patria strenui nostri. 155
 Horum omnium uxores aedes curant:
 Quarum haud ulla te, vel primo aspectu,
 Formam aspernata, a domibus arceret;
 Verum te excipient: nam sane Deae-similis es.
 Sin maxis, mane, dum ad aedes patris 160
 Eamus, et matri profunde-succinotae Metanirae
 Dicamus haec omnia ordine, si forte te jusserit
 Nostram domum venire, nec aliorum aedes quaerere,
 In senectute genitus ei filius in conclavi solido
 Sero-natus nutritur, exoptatus et gratissimus. 165
 Si hunc eutripes, et pubertatis metam contingeret,
 Facile aliqua tibi mulierum
 Invideret, tanta tibi nutricia daret!
 Sic dixit; et haec annuit capita. Illae vero splendentia
 Impleta aqua ferebant vasa exultantes. 170
 Celeresque patris venerunt magnam domum, statimque
 matri
 Nuntiarunt, quae viderant atque andiverant. At illa
 confestim
 Ire-eas jussit, et arcessere ingente mercede.
 Hae vero, sicut aut. cervae aut vitulae venis tempore
 Saliunt per pratum, saturatae animum pastu. 175
 Sic hae, attollentes peplorum rugas decororum,
 Properabant ad cavatam plaustri-viam, comaeque circum
 Humeros quassabantur, croceo flori similes.
 Invenērunt autem prope viam praecclaram Deam, ubi antea
 Reliquerant; et deinceps caras ad aedes patris 180
 Duxerunt; haec vero pons, imo afflicta pectore
 Ibat capite velato, et peplum
 Caeruleum circum teneros Deae strepitabat pedes.
 Confestimque ad aedes pervenerunt Jovis-alumni Celei,
 Et perrexerunt per porticum eo, ubi illis veneranda 185
 mater
 Sedebat juxta postem triclinii affabre structi,
 Infantem sub sinu habens, recens germen. Illae autem
 ad eam
 Currebant; at vero haec limen conscendit pedibus, et
 ecce! traham-testi
 Tetigit capite, implevitque fores splendore divino.

Condant omnis populus, sub urbe altoque muro;
Super Callichorum, in prominente colle.

Orgia autem ipsa: ego docebo, aut in posterum erit.

Rito, sacrificantes meam mentem placetis, aut cupimus.

Sic locuta Dea, staturamque et formam misit; 275

Senectute dejecta, et circumneiros venustas spirabat;

Odorque jucundus fragrantibus a peplis.

Spargebatur, et procul lux a corpore immortalis.

Effulgebat Dea; flavique capilli ferebant per humeros,

Et splendore implebatur solidum cubiculum; 280

fulguris.

Exiit autem ex aedibus. At illius subito genua soluta sunt;

Ex per longum voce caruit tempus, neque filium

Recordata est sero: genitum de pavimento tollere.

Hujus autem sorores vocem addierunt miserabilem,

Et a bene-stratis lectis desiluerunt: 285

Infantem manibus sublatam, suo excepit sinu;

Illa ignem accendit; illa autem properavit pedibus teneris

Matrem excitaturam fragrantem ex thalamo.

Congregatae autem illum circum lavaverunt palpitantem,

Amantissime - complectentes: sed ejus non definitis - est

290

Deterrones, eam iam eum habebant atrices atque nutritices.

Illae quidem per totam noctem venerandam Deam pla-

cabant.

Metu concussae; at, simul aurora illucente,

Late-potenti Caeleo vere narrabant,

Quaecumque jussérat Dea, pulchre coronata Ceres. 295

Ille vero ad concionem vocans immensum populum

Jussit comas decorae Cereri opimum templum

Conderet: aram, in prominente colle.

Hi autem continuo paruerunt, obediētes dictis,

Et extruxerunt templum, sicut jussérat: illud vero ex-

300

crevit divino fato.

Sed postquam absolverant, et destiterant a labore,

Iverunt suam quisque domum. At flava Ceres

Ibi, considens, caliculis seorsum ab omnibus,

Permansit, desiderio tabescens atque cinctae filiae.

Gravissimum vero annum supra tellurem feracem 305

Effecit hominibus et crudelissimum; neque ullam terra

Semen emisit, abscondebat enim coronis laeta Ceres;

Multaque curva aratra frustra boves traxerunt in arvis.

Multumque hordeum albens irritum incidit terras.

Et sane universum perisset genus voces-articulantiur

310

Fame, gravi, munerumque celebrato honore,
 Ac victimarum privasset Olympias domos tenentes;
 Nisi Jupiter sensisset; et in suo deliberasset animus.
 Irin vero primum aureis - alis delabi jussit ad vocandam
 Cererem crine - decoram, et forma egregia;
 Dixit; at illa Jovi atris - nubibus - cincto Saturnio
 Paruit; et intervallum percurrit velociter pedibus.
 Adijt, autem urbem Eleusinis odora,
 Invenitque in templo Cererem caeruleo - poplo ornata;
 Et eam vocans dictis volentibus alloquitur:
 Ceres, vocat te pater Jupiter haud - irrita decernens.
 Ut - venias ad gentes Deorum aeternorum.
 Quare ito, neque caducum sit, quod nuntio, verbum Jovis!
 Sic dixit obsecrans; et hujus non inflectebatur animus.
 Rursus deinceps pater felices Deos, sempiternos
 Omnes ad - eam legavit. Et alius - alium subsequentes
 Vocabant, et multa dabant insignia dona,
 Honoresque, quoscunque vellet inter immortales habere.
 Verum haud quisquam flectere potuit mentem et sententiam
 Toto - animo irascentis; sed obstinate renuit, verba.
 Negavit enim, odorum, Olympum,
 Prius se - esse - conscensuram, aut prius terrae fructum
 emissuram,
 Quam vidisset oculis suam formosam filiam.
 Quae postquam audierat grave sonans late - cernens Jupiter,
 In Erebum misit aurea - virga - ornatum Argicidam,
 Qui, Plutonium mollibus hortatus dictis,
 Castam Proserpinam ex tenebris caligantibus
 In lucem reduceret ad divos; ut, eam mater
 Oculis videns, poneret iram.
 Mercurius autem non renuit, sed continuo subter pro-
 funda terrae
 Velox delapsus est, relicta sede Olympi.
 Et invenit illum regem aedibus intus,
 Sedentem in toro cum veneranda conjuge,
 Multa reluctante ob matris desiderium: sed illa nihil
 dum cessans

Rebus Deorum felicium grave intendebat consilium. 545
 Prope vero accedens cum allocutus est fortis Argicida:
 Pluto, caeruleae crines, manibus imperans,
 Jupiter me pater jubet indyctam Proserpinam
 Reducere ex Erebo ad ipsos; ut, eam mater
 Oculis videns, iras et ultionis saevae 550
 In immortales finem faciat. Nam grave molitur facinus:
 Ut perdat nationes imbecillas terrigenarum hominum,
 Semem sub terra abscondens, minuentque honores
 Immortalium; horribitem vero exercet iram, neque Diis
 Se immiscet, sed seorsum odor in templo 555
 Sedet, Eleusinis arctam saxa urbem tenens.
 Sic dixit; subruit autem rex inferorum Pluto
 Superciliis, neque neglexit Jovis regis mandatum.
 Confestimque hortatus est prudentem Proserpinam:
 I, Proserpina, ad matrem caeruleo peplo ornatam, 560
 Mitem in pectore animum atque ingenium gerens;
 Neque moerens graviter supra modum frustra.
 Haud tibi inter immortales indignus ero maritus,
 Germanus patris Jovis. Sed huc cum veneris,
 Domineris omnibus, quaecunque vivant et moventur, 565
 Honoribus statas inter immortales maximis.
 Improborum vero poena erit per omne tempus,
 Si qui non victimis taum animum placant,
 Rite sacra facientes, justa munera persolventes.
 Sic dixit; at lactata est prudens Proserpina, 570
 Subitoque exiluit gaudio. Veram ille ei
 Mali-punioi granum dedit edendum dulce clanculum,
 Ad se tractae, ne maneret dies omnes
 Illic apud venerandam Cererem caeruleo-peplo-ornatam.
 Equos autem ante currui curreo 575
 Subjunxit immortales multis-imperans Pluto.
 Illa vero currum conscendit; juxtaque fortis Argicida,
 Habenas et flagellum capiens manibus suis,
 Agitavit ex aethibus; illique haud segnes volabant.
 Raptimque longa itinera emensi sunt: neque mare, 380
 Neve unda fluminum, neve convalles herbosae,

Equorum immortalium, neve juga, tardaverunt impetum;
Sed super illa profundam caliginem sciderunt cuntes.
Sistebat vero agens, ubi morabatur pulchre-coronata

Ceres, 385

Templum ante odorum. Sed illa ut-vidit, 385

Prosiluit, sicut hinculus montis per umbrosam silvam.

Proserpina vero ex-altera-parte 390

Matri suae obviam 390

Desiluit ut-curreret 390

Illi autem 390

390

390

Nata, nihilne 395

Cibi? Loqua 395

Sic enim rediens 395

Et mecum una et cum patre atris-nubibus-cincto Saturnio 395

Habites, omnibus honorata immortalibus.

Quodai vero gustasti; de quo profecta sub profunda terrae

Deges temperum tertiam partem quovis auno,

Duas vero apud me et caeteros immortales. 400

Sed quando floribus terra bene-olentibus vernis

Omnigenis viret, tunc ex tenebris caligantibus.

Rursum ascendes; ingens miraculum Diis mortalibusque

hominibus.

Et quonam te-decepit dolo fortis Pluto?

Huic contra Proserpina formosa respondit: 405

Equidem tibi, mater, dicam vera omnia.

Cam Mercurius, utilitatum-auctor, nuntius celer,

A patre Saturnio et caeteris caelitibus,

Veniet me-redacturus, ut oculis me videns

Finem faceres in immortales irae et ultionis saevae; 410

Subito ego exsilui gaudio. Ille vero clanculum

Injecit mihi mali-punici granum, dulcem escam,

Invitamque vi me coëgit gustare.

Quomodo autem me raptam, Saturnii arcanum per-con-

sultum

Patris mei, abstulerit sub profunda terrae: 415

Dicam, et omnia edisseram, ut rogas.
 Nos fere omnes per amoenum pratum,
 Leucippe, Phaenoeque, et Electra, et Janthe,
 Atque Melite, Jacheque, Rhodiaque, Calliroeque,
 Melibosisque, Tycheque, et Oocyroe rosea, 420
 Chryseisque, Janiraque, Aeasteque, Admeteque,
 Et Rhodope, Plutoque, et ventista Calypso,
 Atque Styx, Uraniaque, Galaxauraque amanda,
 Pallasque pugnam-excitans, et Diana sagittis-gaudens,
 Ladebamus, atque flores carpebamus manibus jucundos, 425
 Mistim crocumque mollem, et gladiolos, atque hyacinthum,
 Et roseos calyces, et lilia; mira visu,
 Et narcissum, quem produxit praeclarissimum lata tellus.
 At ego carpebam mihi gaudens. Terra autem subter
 Hiavit; et inde prosiluit rex fortis Pluto, 430
 Abstulitque me sub terram in aereo chrua,
 Multa detrectantem; clamavi autem intenta voce
 Haec tibi, quanquam tristis; vera omnia narraui.
 Sic tum totum diem concordia junctae animos,
 Plurimum sibi-vicissim mentem et animum hilarabant; 435
 Amantissime se-complectentes; et a doloribus requievit
 animas;
 Gaudiaque acceperunt invicem et dederunt.
 Has autem prope accessit Hecate tenui-vitta nitida,
 Multumque complexa est puellam Cereris castam;
 Quod sibi ministra et comes fuerat regina. 440
 His vero nuntiam misit grave-sonans late-cernens Jupiter
 Rheam crine-decoram, quae Cererem caeruleo-peplo-
 ornatam
 Duceret ad nationes Deorum; et pollicitus est, honores
 Se-daturum, quoscunque optaret inter immortales Deos;
 Annuitque ei puellam anni circumgolvantis, 445
 Tertiam partem sub tenebris caligantibus,
 Duas vero apud matrem et caeteros immortales.
 Sic dixit; nec recusavit Dea Jovis mandata,
 Sed repente delapsa Olympi jugis,
 In Rharium venit, fertile uber agri 450

Ante, sed tunc minime fertile; verum sine-aristis
 Jacobat, omni-que-folio-orbum, et abscondebat hordeum
 albicans,

Consilio Cereris pedes+venustae; sed fas erat, postea
 Statim longis florere spicis,
 Vere crescente, soli autem pingues sulcos. 455

Horrere spicis, illaque in manipulos ligatum iri.
 Huc descendit primum ex aethere vasto.

Et libenter se conspexerunt invicem, et lactatae sunt animo.

Illam vero sic allocuta est Rhea tenui-vitta-nitida:

Veni, nata! vocat te grave-sonans late-carpens Jupiter, 460

Ut venias ad gentes Deorum; et pollicitus est honores

Se-daturum, quosunque optares inter immortales Deos;

Annuique tibi puellam anni circumvolventis:

Tertiam partem sub tenebris caligantibus,

Duas vero apud te et caeteros immortales. 465

Ita promisit futurum, suoque annuit capite.

Quare eas, nata mea, et pareas, neque nimis

Immodice irascaris nubibus-atris-cincto Saturnio;

Sed statim fructum augeas vitalem hominibus.

Sic dixit; neque recusavit pulchre-coronata Ceres. 470

Statimque fructum produxit arborum glebosorum;

Et omnis foliisque et floribus lata tellus

Inhorruit. Sed illa abiens jura-dantibus regibus

Monstravit, Triptolemo, et Diocli equorum-domitori,

Eumolpoque forti, Celeoque duci populorum, 475

Ministerium sacrorum, et instituit orgia pulchra.

* * *

Triptolemoque, Polyxenoque, super hosque Diocli
 Sancta, quae haud fas est negligere, neque explorare,
 Neque dolere; magna enim Deorum reverentia reprimat
 vocem.

Felix, qui illa vidit terrestrium hominum! 480

Qui autem non-initiatus sacris neque particeps est, nun-
 quam simili

Sorte gaudet, mortuus quidem sub caligine situ-horrida.

Sed postquam omnia praeceperat sancta Dearum,
Perrexerunt ire in Olympum, Deorum ad coetum cac-
terorum:

Ibi autem habitant apud Jovem fulmine-laetum, 485
Sanctae atque venerandae. Beatissimus, quem illae
Benigne amant terrestrium hominum!

Nam statim huic mittunt semper-praesentem in magnas
aedes

Plutum, qui hominibus divitias mortalibus largitur.

At tu, quae Eleusinis odorae civitatem tenes, 490

Et Parum circumfluam, Antronemque saxosam,

Alma, splendida-donis, tempestiva-adferens, Ceres
regina,

Ipsa, et filia pulcherrima Proserpina,

Propitia pro cantu vitam jucundam praebe!

Verum ego et tui et alius memor-ero cantici. 495

DAVIDIS RUHNKENII
E P I S T O L A
C R I T I C A I.

IN
HOMERIDARUM HYMNOS

ET
HESIODUM,
AD VIRUM CLARISSIMUM,
LUDOV. CASP. VALCKENARIUM.

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

OF LONDON

VOLUME 40

PART 1

1910

**EXCELLENTIS INGENII ET
DOCTRINÆ VIRO,**

LUDOV. CASP. VALCKENARIO

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Multa sunt, Valckenari, Vir Clarissime, quae in Te (3) admirari soleo, ingenium acre, subtile iudicium, eximia Antiquitatis omnis, priscaeque elegantiae cognitio. De Graecarum vero literarum scientia quid dicam? qua omnium consensu ita excellis, uni ut cedas Hemsterhusio, discipulus magistro. Atque has tot tam praeclaras virtutes mirifice ornat animi Tui magnitudo; quae quo rarius in his, qui in hoc ipso literarum genere versantur, reperitur, eo magis in Te videtur suspicienda. Multum igitur debeo hominibus integerrimis, qui mihi, ante hos duos annos, benivolentiam Tuam, amicitiamque conciliarunt: qua, ne vivam, si quid unquam mihi aut carius fuerit, aut esse omnino possit. Nisi forte leve quiddam et contemnendum est, crebris literis a Te erudiri, consilio prudenti juvari, ad praeclara denique capessenda cum exemplo, tum cohortatione incitari. Cogitanti vero mihi, quod tandem amoris erga Te mei monumentum ponerem, visum est, hanc Epistolam illustri nomini Tuo publice inscribere: praesertim cum haud sciam, cujus iudicio meas in Homeridarum Hymnos castigationes rectius subijciam, quam Tuo, *Ομνηστικὴ* Valckenari. (4) Noli tamen aliquid expectare vel ingeniose excogitatum vel multo perpolitum studio. Nam etsi nemini elegan-

tiorum literarum amore concedimus, Jurisprudentiae tamen studium latissime patens tantum sibi temporis vindicat, ut, si horis subsecivis animum reficere Poëtarum lectione liceat, valde nobis beati videamur. In Homericis autem Hymnis quod Critices tirocinium ponam, et Te magnopere probare scio, et omnes, qui Veneres antiquas sentire possunt, probaturos confido. Nihil enim ex omni antiquitate superest, quod auream illam Homeri simplicitatem, nativamque elegantiam referat planius. Haec tamen Hymnorum pulcritudo paucorum animos ita pepulit, ut, quas injuria temporis hominumque susceperant maculas, abstergerent ac delerent. Quo magis laudandus est vir sagacissimus idemque eruditissimus, Bernardus Martinus, Jctus, qui, editis Variis Lectionibus Lutetiae Parisiorum 1605. plurima Hymnorum loca vitata corruptaque miro acumine redintegravit. Cujus libellus cum in hac turba novorum voluminum vix amplius compareret, commodenobis oblatum est a divino viro, Tiberio Hemsterhusio, quo praeceptore gloriamur. Longo post intervallo Josua Barnesius alia in his Hymnis satis feliciter sanavit, alia temere corruptit. Nec quisquam post eum, quod sciam, qui illis medicinam faceret, est inventus. Sed quoniam opera nostra inprimis in supposititiis versibus indagandis versatur, nec quicquam vulgo aegrius ferunt homines, quam ea, quae quasi longi temporis praescriptione possessionem obtinuerint, rursus inde deici atque expelli, age, breviter, quid nobis hac de re videatur, explicemus. Omne Critici officium tribus partibus absolvi constat, vel obscuris illustrandis, vel corrigendis pravis, vel sinceris ab adulterinis discernendis. Ultimum munus ut nobilissimum, ita difficillimum semper existimatum est; quo nemo fungi cum aliqua laude possit, nisi acerrimam, quam a natura nactus sit, iudicandi facultatem assidua veterum auctorum lectione subegerit. Ac vetustissimorum quidem Criticorum praecipuam curam in eo versatam esse scimus, ut versus *παρεμβεβλημένους* distinguerent ab ipsius Poëtae; cum pul-

(5) cre intellexissent, praestantissimorum Poëtarum carmina variis esse modis interpolata. Quippe semidocti magistelli vel Codicum lacunias de ingenio supplebant, vel, quae pressius aut obscurius dicta essent, additis novis versibus illustrabant, vel ipsius Poëtae versus importune repetebant, transferebant, mutabant. Quid? saepe casu magis aut descriptorum inscitia, quam interpolandi consilio, accidit, ut ex glossis, quas vocant, marginalibus,

et *διερωγραφίας* novi versus conflarentur; cuius generis luculentum exemplum videbimus Hymno in Vener. 136. Quae res quantam antiquis Poëtis labem adperserit, nemo Te, Praestantissime Valckenari, intelligit melius. Sit enim carmen aliquod quamvis multis ingenii doctrinaeque luminibus frequentatum. Simulatque interpolatur, languidum fit et friget, divini ingenii cursu velut retardato: ipsa argumentorum, explicatio turbatur ac pervertitur: omnis denique lepos et elegantia perit. Jam haec Criticorum provincia quam egregie a veteribus illis administrata est, tam turpiter neglecta a recentioribus. Certe si a Josepho Scaligero, Nicolao Heinsio, Richardo Bentley, paucisque aliis discesseris, quotusquisque est, qui ex immensa ista Correctorum turba ullum spurium versum obelo confoderit? Cujus quidem rei tres causae videntur esse. Primum complures ex his, qui ad veteres Auctores castigandos accedunt, hebetiore sunt ingenio, et ab ipsa natura ad eam inertiam abjecti, ut plane tam severi res iudicii ab iis tractari nequeat. Tum saepe etiam hi, quos ingenii sagacitas et interioris doctrina cultus supra vulgus evexit, tamen hanc viam vel non ingrediuntur, vel ingressi pedem offendent, propterea quod in veterum monumentis evolvendis desultoria levitate vagantur. Atqui nemo, modo hunc, modo illum Auctorem arripiens nec cum ullo intimam familiaritatem contrahens, falsa et supposititia distinguat a legitimis et germanis. Is demum se sciat ad hanc iudicandi facultatem perventurum, qui saepius repetita lectione in justam scriptoris consuetudinem venerit, ejusque ingenium dicendique formam ita cognoverit, ut, quid *γνώσιον*, quid *ὑποβολιμαῖον* sit, sentire et quasi gustare possit. Nam saepe haec sentiuntur facilius, quam verbis explanantur. Denique multo plurimos nescio quae puerilis incessit superstitio, ut non audeant ea supposita dicere, quae tot homines eruditi tot seculis pro veris et germanis habuerunt. Quo hominum genere, nescio, an nullum sit impudentius, et literis nobisque magis molestum. Nam quod angustiae pectoris sui non capiunt, non solum gravi supercilio damnant, sed etiam invidiose clamant, hoc demum esse urere, secare, mutilare. Sed istorum voculas silentio potius et contemptu vindicabimus, quam ulla seria confutatione. Neque tamen (ut eo radeat, unde digressa est, oratio) severum hoc iudicii genus in quosvis Poëtas exerceri debet, sed tantum in antiquiores illos, ingenio arteque perfectos, qui raro aliquid de virtute sua remittant. Nam recentiores saepe de antiquis

τολδγος, ita frigidi, itaque pueriles, ut, quid a Glossographo, quid ab ipso Auctore profectum sit, vix dijudicari queat. Quae cum ita sint, Vir eximie, non est committendum, ut diutius a sciolis ludibrio habeamur. Turpe sit docto viro; et erectiore animo praedito, versus, quos de Literatorum faece tenebrio stulte temereque inferserit, tanquam vetusti Poetae laudare et admirari. Me certe pudet, plurima tanquam Homeri, Theocriti, et Callimachi ante legisse, quae nunc, mentito tantorum virorum nomine, subjecta esse ab aliis, sacramento contendere ausim. Igitur justa, ut arbitramur, poenitentia ducti, ex Homeridarum Hymnis plurimos versus tanquam subditios familia submovimus. Qua in re non quilibet nobis iudex feratur, sed Tu, Valckenari, et ut quisque Tui est similimus. Certe oculi Tui quam sint in falsis indagandis perspicaces, satis nuper intelleximus ex Epistola reconditae eruditionis plena, quam ad M. Röverum scripsisti. Quicumque vero neque Homerum, neque hosce Hymnos ita legerit, ut versibus eorum notandis tritas aures habeat, is sibi de conjecturis nostris existimandi auctoritatem, quaeso, ne assumat. Quos quo saepius atque accuratius excusserit, eo nos certius fraudes patefecisse profligasseque intelliget. Sed tandem transeamus ad Hymnum in Apollinem; cuius, sicut caeterorum Hymnorum, incertus auctor est. Scimus, a Thucydide III. 104. venustissimi carminis scriptorem Homerum perhiberi. Sed (7) nunquam a nobis impetrabimus, ut, ubi res ad testimonium redierit, unius hominis, quamvis summam, auctoritatem ratam habeamus, plurimarum gentium repudietur. Atqui quod affirmat Thucydides, negant.

Σμύρνα, — *Κολοφών*, *Ἰθάκη*, *Πύλος*, *Ἄργος*, *Ἀθήναι*.

ut alias civitates taceam. Quarum quaeque, dum sibi Homerum civem vindicat, hunc in Apollinem Hymnum, ubi Homerus Chius dicitur, *ὑποβολιμαῖον* esse clamat. Idem poema Cynaetho Chio tribuit Scholiastes Pindari ad Nemeor. Od. II. princ. cuius sententiam cum Fulvius Ursinus ad Virgilium, tum pauci alii sequuntur. Sed eam Barnesius rationibus chronologicis facile refutavit. Vixit Cynaethus circa Olymp. LXIX. At Thucydides historiam condidit Olymp. LXXXIX. Jam quis credat, hoc carmen tam brevi temporis intervallo tantam vetustatis opinionem consecutum esse, ut a Thucydide Poetarum Principi adscriberetur? Neque cum Fabricio Bibl. Gr. II. 2. p. 265. colligam ex Scholiaste Apollonii Rhodi II. 1215. Herode-

rum esse scriptorem Hymnorum, qui Homero tribuuntur. Scholiastae locus hic est: Τα δ' αὐτὰ περὶ τοῦ Τυφῶνος καὶ Ἡρόδωρος φησὶν. ἐνθα καὶ περὶ τῆς Νύσης ἱστορεῖ, λέγων·

Ἔστι δὲ τις Νύση, ὑπάρχον κίρας, ἀνθέων ὕλη,
Τηλοῦ Φωκίας, σχεδὸν Αἰγύπτου ῥοάων.

Nihil de hoc loco decernit T. Hemsterhusius ad Lucian. Deor. Dial. IX. p. 229. Sed verissime judicat P. Wesselingius ad Diodor. Sic. I. p. 19. mutilum esse Scholion, et Poëtae nomen ante binos versus allatos excidisse. Est igitur incertum scriptoris nomen: quamvis, quod secutus est, dicendi genus satis ostendat, eum non multum ab Homeri aetate abfuisse. Certius est, Hymnum in Apollinem, qui in scriptis editisque libris unus est, in binos Hymnos dividendum esse. Versus enim 165. Ἀλλ' ἄγε δὴ Ἀητῶ etc. habet solitum Hymni epilogum et finem. Tum sequitur alterius Hymni initium. vs. 176. Ὡς ἄνα καὶ Δουκίην καὶ Μηρόνιην etc. Prior Hymnus Apollinis Delii, (8) posterior Apollinis Delphici laudem complectitur. Priorem autem eo loco, quem indicavimus, finire, non solum ratio docet, sed etiam veterum scriptorum auctoritas confirmat. Thucydides III. 104. Τῶν γὰρ Ἀηλιακῶν χορὸν τῶν γυναικῶν ὑμνήσας, ἐτελεύτα τοῦ ἐπαίνου ἐς ταῦτα τὰ ἔπη, ubi verba ἐτελεύτα τοῦ ἐπαίνου non significant finem fecit laudis choro Deliaci tributae, sed finem fecit Hymni in Apollinem, ut recte intellexit Aristides. T. II. p. 409. διαλεγόμενος (Ὁμηρος) ταῖς Ἀηλιάσι, καὶ καταλύων τὸ προοίμιον, εἰτις ἔροισ' ὑμᾶς φησὶν ὃ κοῦραι etc. ubi L. Norrmannus, nihil hac de re suspicatus, misere se torquet in explicandis verbis καταλύων τὸ προοίμιον.

Hymn. in Apoll. vs. 52.

Αἶψα Τ', Εἰπεσσαι' τε, καὶ ἀγγιᾶν Πενάρηθος.

Legendum:

Αἶψα, ΠΕΙΠΕΣΣΑΙ' τε, καὶ ἀγγιᾶν Πενάρηθος.

Iresiae quidem memorantur a Livio XXXII. 13. Evastata sunt oppida, Phacium, Iresiae, Euhydrium. Sed hic quoque malim Piresiae. Πειρσαιᾶ, urbs Magnesiae, de qua L. Holstenius ad Steph. Byz. v. Ἀστίριον, et v. Πειρσαιᾶ, N. Heinsius ad Valer. Flacc. I. 356. et Adr. Heringa Obserr. cap. 19. p. 161. Error in Hymno natus est e prava scriptura Τειρσαιᾶ pro Πειρσαιᾶ, quam etiam habent Codices Regii in Orpheo Argon. 162. et Apollon.

Rh. I. 37. Pro ἀγγιᾶλη in duobus MSS. Regius legitur ἀγγιαλος, magis ex more Homeri.

vs. 40.

Καὶ Κλάρος ἀγλήεσσα, καὶ Αἰσαγέης δρος αἰπύ.

Idem mons Αἰγαγέη dicitur a Nicandro Thériac. 217. 218.

Οἷα περὶ τρήχυν Βουκάστερον, ἣ καὶ ἔθρυμδος

Αἰγαγέης περὶων καὶ Κέφαρος ἐντὸς ἑσπερι.

(9) ubi Scholiastes: Βουκάστερος, καὶ Αἰγαγέη, (ita leg.) καὶ Κέφαρος, ὀνόματά εἰσιν ὄρων τῆς Ἀσίας. Sed quidam Nicandri Codd. Αἰσαγέης habent, ut in Hymno. Utra lectio verior sit, incertum.

vs. 45.

Εἴ τις οἱ γαῖων νίει θέλει οἰκία θεοῖσι.

Editio prima, Εἴ τις σοι. Recte MS. Regius: Εἴ τις γαῖων νίει θέλει οἰκία θεοῖσι. quod etiam Barnesius secutus est.

vs. 51. 52. 53.

Ἀλλ', εἰ γὰρ κ' ἐθέλοις ἔδος ἔμμεναι υἱὸς ἑμοῖο,

Φοῖβον Ἀπόλλωνος, θεῖσθαι τ' ἐνὶ πύονι νηὶν;

Ἄλλος δ' οὐτις σεῖο πόθ' ἄψεται, οὐδέ σε ΑἴΐΣΣΕΙ.

Codd. Regii, et Editio prima, ἐθέλεις. Εἰ γὰρ pro utinam accipit Heynius, V. C. ad Virgil. Aen. VI. 187. Sed malim cum Cl. Ernesto legere: Ἀλλ', εἰ γ' οὐκ ἐθέλεις. Mox omnino scribendum:

Οὐδέ σε ΤίΐΣΣΕΙ.

ut vs. 88. Τίσει δὲ σέ γ' ἔξοχα πάντων. Αἰσσει pro λίσσεται, dubito, an idoneum auctorem habeat. Est quidem apud Hesychium: Αἰσσει. παρακαλεῖ. Sed glossa vel ex hoc turbido fonte fluxit, vel mutanda est in Αἰσσου. παρακάλει. Idem Hesychius mire, ut saepe solet: Πατίζει. πρεσβεύει. Tolle particulam ῥα, male adhaerentem, ut sit Τίζει. πρεσβεύει. Contrarium verbum ἀτίζειν reddendum Apollonio Rhod. I. 478.

θεοὺς δ' ἀνέγκιν ἀτίζειν.

Vulgo editur, ἀτύζειν. — Cl. Ernestus ad Homericum Hymnum d. l. non meminerat eorum, quae scripsi Epist. Crit. II. p. 5.

(10)

vs. 57.

Ἀνθρωποὶ τοὶ πάντες ἀγνοοῦσιν ἑκατόμβας.

Recte Barnesius edidit:

Ἀνθρώποι τοι πάντες ἀγνήσουσ' ἑκατόμβας.
cujus correctionem duo MSS. Regii confirmant.

vs. 59.

Ἀνδρῶν ἄνακτ' εἰ βόσκουσ, οἷτε θεοὶ καὶ σ' ἔχωσιν.

Sic primus edidit H. Stephanus, ex codice, incertum, an ex conjectura. In duobus Codd. Regiis legitur cum lacuna: *Ἀνδρῶν ἀναξ εἰ βόσκουσ. . . .* Editio vero prima sic locum exhibet: *Ἀνδρῶν ἄναξ εἰ βόσκουσ, θεοὶ καὶ σ' ἔχωσιν.* Quod, vereor, ne recentioris Grammatici supplementum sit. Locus est corruptissimus, et frustra tentatus a Barnesio; in quo, nollem, nos destituisset Codex Moscoviensis, ceteris multo praestantior. Ab eo enim absunt omnia inde a vs. 25. usque ad vs. 73.

vs. 74. 75.

*Ἐνθ' ἐμὲ μὲν μέγα κύμα κατὰ κρατὸς ἄλις αἰεὶ
Κλύσει· ὁ δ' ἄλλην γαίαν ἀφίξεται ἢ κεν ἀδοίῃ.*

Codex alter e Regiis: *Ἐνθ' ἐμὲ μὲν μέγα κύμα κατὰ κρατὸς ἄλις αἰεὶ Κλύσει· ὁ δ' ἄλλην γαίαν ἀναφίξεται ἢ κεν ἀδοίῃ.* Moscov. habet κατὰ κρατὸς divisim, ut Edit. pr. κατακράτος conjunctim. Sed vulgata firmatur ex Od. K. 362. *Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων.* Mbx Moscov. mirifice, *ἦκεν ἀδοίῃς.*

vs. 78.

Οἶκία ποιήσονται ἀκηδία, χήτει λαῶν.

Bini Codices Regii insigni varietate: *Οἶκία ποιήσονται ἑκαστὰ τε φύλα νεπούδων.* Vulgata bene habet, si ἀκηδία adverbialiter accipias pro ἀκηδῶς, secure.

vs. 124. 125.

(11)

*Ἄλλ' ὅστις νέκταρ τε καὶ ἄμβροσίνην ἐρατεινὴν
Ἀθανάτησιν χερσὶν ἐπήρξατο.*

Cod. Moscov. ἐπώρξατο· quo ne quis putet absonum istud et Graecis inauditum πορέξατο, quod Bernardo Martino Var. Lect. I. 27. in mentem venit, confirmari, is legat virum summum, J. Fr. Gronovium Observ. I. 4.

vs. 135 — 139.

*Χρυσῷ δ' ἄρα Ἀῖλος ἄπαντα
Βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Ἀητοῦς τε γενέθλην,
Γηθοσύνη ὅτι μιν· θεὸς εἴλετο οἶκία θείσθαι*

*Νήσων ἠπείρου τε· φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον,
Ἦνθησ' ὥς ὅτε ῥίον οὖρεος ἀνθεσιν ὕλης.*

Olim vs. 139. nullo modo cohaerentem cum praecedentibus, aliunde irrepsisse putabamus. Nunc nos alio ducunt duo Codd. Regii et Moscoviensiis, omittentes vs. 136. 137. 138. retinentesque vs. 139. Nec dubitem, quin tres illi versus ex alio poeta huc immigrarint. Certe, illis ejectis, bene coit vs. 139. cum vs. 155. Idem Codices metrum ita fulciunt: *Ἦνθησ' ὥς ὅτε τε ῥίον οὖρεος ἀνθεσιν ὕλης.* quo confirmatur τι. quod ante ῥίον bene insererat Barnesius, in ceteris non audiendus.

vs. 151.

*Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρωις ἔμμεναι ἀνὴρ,
Οἱ τὸτ' ἐπαντία σείῳ τ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.*

Vix animum meum explet conjectura B. Martini Var. Lect. III. 25. a Barnesio et Clarkio valde laudata MSS. Regii: *Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρωις ἔμμεναι ἀνὴρ, Οἱ δὴ τὸτ' ἐπαντία σείῳ τ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.* Moscov. *Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρωις ἔμμεναι ἀνὴρ, Οἱ τὸτ' ἐπαντία σείῳ τ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.* Horum librorum vestigia secutus, sic emendo:

*Φαίης κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρωις ἔμμεναι ἀνὴρ
Οἱ τὸτ' ἐπαντία σείῳ γ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.*

(12) Π. O. 697. *Φαίης κ' ἀκηχτας καὶ ἀτεριέας ἀλλήλοισιν ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ.* Neque opus est, versu sequenti pro ἴδοιτο et τέρωται scribere ἴδοιο et τέρωαιο. Nam illa personarum mutatione nihil usitatius.

vs. 156.

Πρὸς δέ, τόδε μέγα θαῦμα ὅτου κλέος οὐποτ' ὀλείται.

Recte Barnesius ex Π. B. 323. ubi idem hemistichium est, edidit, ὅου κλέος. quod MSS. Regii, et Edit pr. confirmant. Moscov. *Πρὸς δέ, τόδε μέγα θαῦμα δ' οὐ κλέος etc.*

vs. 157.

Κοῦραι Ἀηλιάδες, Ἐκατηβελέταιο θεράπαιναι.

MSS. Regii: *Κοῦραι Ἀηλιάδες δ', Ἐκατηβελέταιο θεράπαιναι.* Recte θεράπαιναι, ut alii quoque viderunt.

vs. 165.

Ἄλλ' ἄγε δὴ, Ἀητῶ μὲν, Ἀπολλῶν τ', Ἀρτέμιδι ξύν.

MSS. Moscov. et Regii, item Edit. pr. hunc versum sic scriptum exhibent: *Ἄλλ' ἄγε δὴ, Ἀητῶ μὲν, Ἀπόλλων,*

Ἀρτέμιδι ξύν. Moscov. praeterea *δη* omittit. Haec varietas verissimam scripturam, quam Thucydides III. 104. conservavit, et L. Norrmannus ad Aristid. T. II. p. 592. vindicavit, egregie confirmat:

Ἄλλ' ἄγεθ', ἰλήκοι μὲν Ἀπόλλων, Ἀρτέμιδι ξύν.

Aratus Phaen. 657. *Ἀρτεμις ἰλήκοι* Dionys. Perieg. 447. *Ἄλλ' ὁ μὲν (Ἀπόλλων) ἰλήκοι.* Fortasse huc etiam referenda Hesychii glossa: *Ἰλήκοι. ἐν εὐμενεῖα ἔστω.* Paulo aliter hunc versum constituebat doctissimus Berglerus Praef. ad Odyss. p. 3. *Ἄλλ' ἄγεθ' ἰληθεῖ μὲν Ἀπόλλων Ἄρτεμιδι ξύν.* Sed melior est altera ratio, quod *ἄγεθ'* non ad Apollinem et Dianam, sed ad Deliades refertur.

vs. 171 — 176.

(13)

*Τμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε Ἄφ' ἩΜΕΩΝ.
Τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσση,
Τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν αἰῶναι.
Ἡμεῖς δ' ἡμέτερον κλέος οἴσμεν ὅσον ἐπ' αἶαν
Ἀνδρῶπων στρεφόμεσθα πόλεις εὖ παιστασάσας.
Οἱ ἐπιδη πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐσται.*

Omnes, quas vidi, Editiones vs. 171. habent *ἄφ' ἡμῶν.* Aristides T. II. p. 409. qui vs. 169. 170. 171. 172. affert, *ἄφ' ὑμῶν.* sicut duo Codd. Regii h. l. Thucydides III. 104. quaedam ex his laudans, *αφῆμως.* Quam lectionem probat Laurent. Norrmannus ad Aristidis d. i. Sed haec quoque mendosa est; scribendumque auctoritate Thucydidis Codicum:

ἸΤμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' ἘΥΦΗΜΩΣ.

quod, nescio, cur a nuperis Historici Editoribus neglectum sit. Dicerem, a Scholiaste quoque *εὐφήμως* agnoscī, qui interpretatur: *αιρή, ἡσυχία, ὑπόθεσις*, i. e. *ἀνευ θρόνου.* nisi Hesychius quoque in Lexicon suum retulisset: *Ἀφήμω, ἐν κόσμῳ, ἡσυχῇ.* Quae glossa fluxit ex hoc vitioso loco, et in *εὐφήμως* mutanda est, iudice Cl. Kustero. Nemo tamen Poetae sententiam cepit; qui non *silentium* postulat, sed *bona verba et laudes.* Vs. 174. pro *ἡμέτερον* ex MSS. Regiis et Moscov. lege *ὑμέτερον*, ut Cl. Ernestus etiam correxit. vs. 176. *Οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται*, de Barnesii conjectura. MSS. Regii: *Οἱ δ' ἐπὶ δὴν πείσονται.* Sed hoc levius est: illud gravius, versus 173. 174. 175. et 176. non a venustissimo Hymni scriptore, sed a futili inficetoeque versificatore profectos esse. Nam primum vs. 173. tanquam ad Homerum pertinentem. vix praec-

terisset Thucydides d. l. si in exemplaribus, quibus tum utebantur, esset repertus. Deinde quale istud est, ἀριστεύουσιν αἰοῖδαί. Tua te lingua prodit, o! bone. Digna haec sunt Nonni aetate, non Homeri. Denique v. 174. et 175. maxime 176. sunt ejusmodi, ut nemo, semel monitus, eos pro Homericis sit habiturus. Hanc animadversionem, gaudeo, me cum aliis, tum Tibi etiam, κριτικώτατα Valckenari, privatis literis probasse.

(14)

vs. 181.

Αὐτὸς δ' αὖ Δήλοιο περικλύσσης μέγ' ἀνάσσεις.

Codex Moscov. Αὐτὸς γάρ Δήλοιο περικλύστων μέγ' ἀνάσσεις. Barnesius etiam περικλύστων legebat.

vs. 184.

Ἀμβροτα εἶματ' ἔχων τε θυώδεα. —

MSS. Regii: εἶματ' ἔχοντε θυώδεα. Barnesius legebat: Ἀμβροτα εἶματ' ἔχων τεθνωμένα. quod Clarkius Homericum esse negat. Sic tamen locutus est poeta veterrimus, Stasinus apud Athen. XV. p. 682. F. οἷς Ἀφροδίτῃ Ὠραῖς παντοίοις τεθνωμένα εἴματα ἔστο.

vs. 189.

Μοῦσαι μὲν δ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.

Hic versus desideratur in duobus MSS. Regiis. Neque eum laudat Dioder. Sic IV. p. 252. ut L. Rhodomannus putabat, sed alium simillimum ex Od. Ω. 60. Est tamen in MS. Moscov. ceterisque libris, et servandus videtur.

vs. 192.

Ζῶουσ' ἀμφαδέες καὶ ἀμήχανοι. —

Facilem ac veram Barnesii correctionem, ἀφραδέες, confirmat Codex Moscoviensis.

vs. 197.

Τῇσι μὲν οὐτ' αἰσχρὴ μεταμείλπεται, οὔτε λάχεια.

Sic Codex Moscov. et libri editi. At MSS. Regii, οὐτ' ἐλάχεια, ut semper in his vocibus apud Homerum variatur. Vide Kusterum ad Suid. v. Λάχεια. Mox MS. Moscov. καὶ αἶδος ἀγανῇ, praeter Homeri consuetudinem.

(15)

vs. 208—213.

Ἢέ σ' ἐπὶ μνηστῆσιν αἰῶδα καὶ φιλότῃ,
Ὅππός ἀνέμῳ ἐκίς Ἀλκονίδα κούρην,

Ἰσὺν ἅμ' ἀντιθέω Ἐλατιονίδῃ εὐλίπῳ,
 Ἡ ἅμα Φόρβαντι Τριοῦ γένος, ἢ ἅμ' Ἐρενθεῖ,
 Ἡ ἅμα Δευκίπῳ καὶ Δευκίπῳιο δαμαρτί
 Πιερός, ὃ δ' ἵπποισιν· οὐ μὴν Τριοπός γ' ἐνέλειπεν.

Huic loco tenebras offundit historiae ignoratio. Vs. 208. MSS. et Edit. pr. habent *μνηστῆσιν*, Edd. recentiores *μνηστῆρσιν*, quod placet. De vs. 209. duplex est conjectura B. Martini Var. Lect. IV. 8. Ὡς ποτε μνωόμενος ἔκies Ἀβαντίδα κούρην. vel, Ὡς ποτε μνωόμενος ἔκies ἐς Ἀβαντίδα χώρην. Verissime restituit, Ὡς ποτε μνωόμενος. In Cod. Moscov. legitur, Ὀππόταν ἔμενος. Tum Martinus pro Ἀβαντίδα conjicit Ἀβανίδα, ut Coronis, Phleggyae filia, cujus procus Apollo cum Ischye, Elati filio, fuit, intelligatur. Quod secutus est P. Burmannus ad Ovid. Met. II. 599. Enimvero Coronis non *Azanis* vel *Arcadia* dicenda erat, sed *Thessala* vel *Larissaea*, sicut vocatur ab Ovidio Met. II. 542. ubi vide Heinsium. Multo minus nobis probatur alterum Martini commentum, ἐς Ἀβαντίδα χώρην. Non deerit aliquando, qui ex Codicis Moscovien-sis scriptura Ἀτλαντίδα veram lectionem eruat. Nescio, an tanti sit memorare, ἔκies eodem versu ineptissime in ἔκies mutari a Fr. Morello ad Liban. T. I. p. 3. Versus 211. Ἡ ἅμα etc. in MSS. Regiis omissus est, librarii ocu-lis ad sequentem versum, qui iisdem verbis incipit, aber-rantibus. In MS. Moscov. ita scribitur: Ἡ ἅμα Φόρβαντι Τριοῦ γένος, ἢ ἅμ' Ἐρεχθεῖ. *Erechthei* nomen etiam Barnesius de conjectura reposuit. Sed praeterea scriben-dum: Ἡ ἅμα Φόρβαντι Τριοπαγεντι. Τριοπαγεντός, ut Ἀτλαγεντός apud Hesiodum *E.* καὶ *Hμ.* 383. De Phor-bante, Triopae filio, vide Wesselingium ad Diodor. Sicul. V. p. 377. Denique vs. 213. pro ἐνέλειπεν vel ἐνέλειπεν MS. Moscov. habet ἐνέλειπεν.

vs. 216.

Πιερίης μὲν πρῶτον ἀπ' Οὐλύμπῳιο κατῆλθες.

Pro Πιερίης in Cod. Moscov. est Πετρίην. Igitur scri- (16)
 bendam:

Πιερίην μὲν πρῶτον ἀπ' Οὐλύμπῳιο κατῆλθες.

vs. 217.

Λέκτον τ' ἡμαθόεντα παρίστιχες, ἢ Μαγνήτας.

Codex Moscov. ἢ Ἀγνήτας: in quo Barnesiana lectio, ἢ Μαγνήτας, an alia lateat, videant acutiores.

vs. 220.

τό τοι οὐχ ἄδε θυμῷ
Τεύξασθαι νηὸν τε καὶ ἄλσεια διενδρῆντα.

MS. Moscov. τῷ ε' οὐχ ἄδε θυμῷ, Scribendum:

τόθι οὐχ ἄδε θυμῷ.

Sic vs. 244. *Βῆς δ' ἐπὶ Δελφούσης, τόθι τοι ἄδε χῶρος ἀπήμων.*

vs. 224.

Ἐς Μυκαλισσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποῖν.

MS. Moscov. *Ἐς Μυκαλισσὸν ἰὼν καὶ Τεμμισον λεχεποῖν.* Duo Regii pro *Τευμησσὸν* exhibent *Τελμησσόν*, ut semper in hoc nomine variari, Tu, Valckenari, ad Euripid. Phoeniss. 1107. erudite copioseque docuisti. Vulgatam scripturam firmat Stephan. Byz. hunc versum laudans, v. *Τευμησσόν*.

vs. 227.

Οὐδ' ἄρα πάποτε ἦσαν ἀταρπιτοί, οὐδὲ κέλευθοι.

MS. Moscov. et unus ex Regiis cum Edit. prima: *Οὐδ' ἄρα πάποτε γ' ἦσαν ἀταρπιτοί.* Rectius alter Regius: *Οὐδ' ἄρα πω τότε γ' ἦσαν ἀταρπιτοί.*

vs. 232.

Ἐλκὼν ἄρματα καλὰ, χαμαὶ δ' ἐλατῆρ ἀγαθὸς περ.

Hic versus desideratur in Cod. Moscov.

(17)

vs. 247.

Δελφοῦς, ἐνθάδε δὲ φρονέω περικαλλία νηὸν.

Codex Moscov. qui vs. 244. vulgatam scripturam *Δελφούσης* retinet, reliquis locis, ubi hic Boeotiae fons memoratur, *Τελφοῦσα* praebet, ut MSS. Regii, et Edit. pr. vs. 377. 379. 386. 387. Veteres hoc nomen variis modis scribunt, *Δελφοῦσα* et *Τελφοῦσα* Auctor Hymni et Stephan. Byz. *Τιλωῶσα* Pindarus apud Athen. II. p. 41. E. Strabo IX. p. 630. et Eustathius, Athenaeum excrībens, ad II. X. p. 1263. Od. K. p. 1668. *Τιλωῦσα* Pausanias Boeot. 33. ubi vide Sylburgium. Ab hoc fonte Apollo apud Boeotios dictus est *Δελφούσιος*, vel *Τιλωούσιος*, ut in hoc Hymno vs. 386. et Lycophrone vs. 562. ubi vide Tzetzen, et Potteri errorem ex iis, quae disputavimus, emenda.

vs. 308.

Ἐδὲ δ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γελνᾷ Ἀθήνην.

Cod. Moscov. *Ἦνεκ' ἄρα Κρονίδης ἐρικυδέα γελνᾷ Ἀθηνῆν.* ubi *ἦνεκ'* vel pro *εἵνεκ'*, vel pro *ἦντι* scriptum videtur. Sed vulgata melior est.

vs. 317. 318.

*Παῖς ἔμδς Ἥφαιστος, ρικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτῇ,
ῥίψ' ἀνὰ χερσὶν ἐλοῦσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ.*

(19) Post vs. 517. in Editione prima notatur: *Λεῖπει.* In Codd. nostris nullum est lacunae indicium; nec quicquam ad sententiam desideres, si modo legas et distinguas:

*Παῖς ἔμδς Ἥφαιστος, ρικνὸς πόδας, ὃν γε μὲν αὐτῇ
ῥίψ' ἀνὰ χερσὶν ἐλοῦσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ.*

Barnesianum, *ὃν τε κεν αὐτῇ*, bene refellit Clarkius. In MSS. Regiis pro *ἔμβαλον* male est *ἔμβαλεν*.

vs. 322. 323.

*Σχέτλις, ποικιλομήτα, τί νῦν ἔτι μήσεαι ἄλλο;
Πῶς ἔτλης οἷος τεκέειν γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην;*

MS. Moscov. *perperam, τί νῦν μητίσσαι ἄλλο.* Locus expressus est ex Od. A. 473. *Σχέτλις, τίπτ' ἔτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; Πῶς ἔτλης αἰδοόσδε κατελθέμεν;*

vs. 325.

καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης

*Ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.*MSS. Regii et Moscov. *Ἦ ῥ' ἐν ἀθανάτοισιν.*

vs. 326.

Καὶ νῦν τοι γὰρ ἐγὼ τεχνήσομαι ὥς κε γένηται.

Cod. Moscov. *Καὶ νῦν μέντοι ἐγὼ γ' ἐκθήσομαι ὥς κε γένηται.*

vs. 328.

Οὔτε σὸν αἰσχύνας ἱερὸν λῆχος, οὔτ' ἐμὸν αὐτῆς.

Barnesius legit *αἰσχύνας*, ut ad Junonem referatur; Clarkius tenet *αἰσχύνας*, ut ad *παῖς*. Nobis placet Barnesii ratio, praesertim cum a MS. Regio confirmetur.

vs. 336.

Ὡς εἰποῦσ', ἀπὸ νόσφι θεῶν κτε χωριμένη κῆρ.

Atqui versu praecedenti dixit, θεοῖσι μέτεσσομαι ἄθα- (20)
νάταις. Igitur legendum:

Ὡς εἰποῦς, ἀπὸ νόσου Διὸς κλε χωομένη κῆρ.

vs. 349. 350.

Ἄλλ' ὅτε δὴ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύτουντο,

Ἄψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὥραι.

Codex Moscov. Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνες τε καὶ ἡμέραι ἐξετε-
λεύντο, Ἄψ ἐπιτελλομένου ἔτεος, Rectissime, μῆνες. Sic
enim legitur Od. A. 295. unde hi versus desumpti sunt.
Barnesius praeter rem conjiciebat: Ἄλλ' ὅτε δὴ νύκτες
τε καὶ ἡμέραι μακρὰ τελεύντο.

vs. 351 — 356.

Ἢ δ' ἔτεκ' οὔτε θεοῖς ἐναλλήκιον, οὔτε βροτοῖσι,

Δειπνῶν τ', ἀργαλέον τε, Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν.

Αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βωῶπις πότνια Ἥρη,

Δαίκεν ἔπειτα φερούσῃ κακῇ κακόν· ἧ δ' ὑπέδεντο.

Ὡς κακὰ πόλλ' ἔρρετο κατὰ κλυτὰ φύλα ἀνθρώπων,

Ὡς τῇ ἀντιάσει, φέροσκέ μιν αἰετμον ἥμαρ.

Cum olim juvenis in hoc tam impedito loco haeserim,
periculum faciam, an maturior aetas hinc sese expedire
possit. Primum duo versus in eandem vocem βροτοῖσι
desinentes auribus ejus, qui Codicem Moscoviensem de-
scripsit, tam ingrati acciderunt, ut versum 352. sic mutaret
Τυφάονα, πῆμα θεοῖσιν. Similis locus Hesiodi Theog. 295.
Ἢ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικός Ὀνητοῖς
ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Deinde non concinne
loquentis, sed plane balbutientis oratio est: ἧ δ' ὑπέδεντο.
Ὡς κακὰ etc. Ὡς τῇ etc. Versus quidem 355. si non de-
lendus est, tanquam repetitus ex vs. 303. certe rectius po-
neter post vs. 351. Librarius quoque Codicis Moscovien-
sis, turbata orationis serie offensus, pro Ὡς τῇ ἀντιάσει
scripsit Ὡς τῇ ἀντιάσει, ut hic versus ad Typhonem
referatur. Sed verba, ἧ δ' ὑπέδεντο, et, Ὡς τῇ ἀντιά-
σει, ad draconem (δράκαιναν) live Pythonem, qui Ty-
phonem nutriendum recepit, pertinere, sequentes versus
liquido ostendunt.

vs. 361.

Πύκνῃ καὶ ἐνθα καὶ ἐνθα ἰδύσσο, λίθῃ δὲ θυμῷ,

Φεῖναι ἀνακταίου.

In Edit. pr. deest καὶ ἐνθα. Qued restituit Guil. Canter
rus Nov. Lect. IV. 23. habentque MSS. nostri. Max

verissime monuit Clarkius, *λείβε θυμόν*, non esse locutionem Homericam. At prorsus Homericum est, quod de conjectura reponimus:

*Πικρά μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἔλλοσσετο, λείβε δὲ φωνὸν,
Θυμόν ἀποπνέουσ.*

Λείβε φωνὸν confirmat Hesiodus *Asp.* 174. *Δοιοί, ἀποπνέουσι ψυχὰς, κατὰ δὲ σφί κελαινὸν Αἰὼν ἀπελείβει ἔραξ.* Alterum *θυμόν ἀποπνέουσ* Homerus *Il.* 4. 524. *Κάππης σὲν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάρασι πετράσας, Θυμόν ἀποπνέων.*

vs. 367.

Οὐδέ τι τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ' οὔτε Τυφωεύς

Δοκίσει.

Codex, *Moscor.* *Οὐδέ τι τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ' οὔτε Τυφωεύς Δοκίσει.* Nolianda, rarior forma *Τυφωεύς*, quam etiam Hesychius agnoscit *Τυφωεύς, Τυφῶνι, ἐν τῶν γιγάντων.* Nam ut a *Τυφῶς* est *Τυφωεύς*, sic a *Τυφῶν* *Τυφωεύς*.

vs. 371.

ἐπὶ δὲ σκότος ὅσσο ἐκάλυψε.

Mollins MSS. nostri, ἐπὶ δὲ σκότος ὅσο ἐκάλυψε, ut semper apud Homerum.

vs. 372.

οὐκ ἔστιν ἔτι Πύθων κακὴ κακῆται· οἱ δὲ ἄντα

Πύθων κακῆται ἐπὶ θυμόν, οὐνεκα κείθε.

Αὐτὸν πύρε πέλωρ μένος ὀδὸς ἡέλλιοι.

Bene Bern. Martinus Var. Lect. I. 14. corrigit vs. 372.

- (22) *ἐπὶ δὲ σκότος ὅσο ἐκάλυψε.* Versu 375. inerte junguntur *καίθε* et *πύρε*. Forte scribendum: *οὐνεκα ἐκείθε αὐτοῦ πύρε πέλωρ* etc. Sed quid faciemus voci *Πύθων*, cujus media syllaba, contra perpetuam poetarum consuetudinem, porrigitur? Omnino versus 372. 373. 374. pueriles sunt, et paene barbari, quos nemo, Valckenari, probaverit aurbus Tuis, priscæ venustati sentiendæ adsueta. Eos, ut opinor, inculcavit Grammaticus, a verbo *πύρε* vs. 369. admonitus, commodè hic rationem nominis *Pythōn* explicari potest. Pro *πέλωρ* vs. 374. MS. Moscov. *πέλας*. An *πύρε* vs. 372. *πύρε* vs. 373.

vs. 382. 383.

Ἦ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὡσεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
ΠΕΤΡΗΕΙ ΠΡΟΧΥΤΗΣΙΝ, ἀπέκρυπεν δὲ ῥέεθρα.

Dudum suspicatus eram, poetam sic scripsisse:

Ἦ, καὶ ἐπὶ ῥίον αἶσαν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
ΠΡΩΤΗΣΙ ΠΡΟΧΥΤΗΣΙΝ, ἀπέκρυπεν δὲ ῥέεθρα.

vel certe:

ΠΕΤΡΑΙΔΕ ΠΡΟΧΥΤΗΣΙΝ.

Apollon. Rhod. IV. 1416. Ἦ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος.
et vs. 1456. πετραίη Μινύαι περὶ πίδακι δινεύσασιν. Q.
Smyrnaeus III. 576. ὡσεὶ τε μέλαν κατὰ πίδακος ὕδωρ Πε-
τραίης. Postea nos mirifice in hac conjectura confirma-
vit Callimachus, hunc ipsum locum imitatus, H. in Del.
134. 135.

Ἀλλὰ οἱ Ἄρης

Παγγαλον προθέλυμα καρήατα μέλλεν αἶσας
Εὐβαλίειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.

vs. 402. 403.

Τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπιφράσσαιο κηῖσαι,
Πάντοδ' ἀνασσειάσασκε, τίναςσε δὲ νῆϊα δούρα.

Codex Moscov. Τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπιφράσσαιο κηῖ-
σαι, Πάντοδ' ἀνασσειάσασκε, τίναςσε δὲ νῆϊα δούρος. Optime
ἀνασσειάσασκε. Cetera meliora in libris vulgatis. Pro πάντοδ'
MSS. Reg. πάντοσ'.

vs. 406. 407.

Οὐδὲ λυὸν λαῖφος νηὸς κυανοπρώροιο.

Ἄλλ' ὡς οἱ τὰ πρῶτα κατεστήσαντο βοεῦσιν.

Elegantius Cod. Moscov. Οὐδ' ἔλυον λαῖφος νηὸς κυανο-
πρώροιο. Ἄλλ' ὡς τὰ πρῶτα κατεστήσαντο βοεῦσιν. Oī
etiam abest a MSS. Regiis.

vs. 408.

Ὡς ἔπλεον, κραίηνος δὲ νότος κατόπισθεν Εἴπειρ
Νῆα θοήν.

Certa emendatione scribendum:

Ὡς ἔπλεον, κραίηνος δὲ νότος κατόπισθεν Εἴπειρ
Νῆα θοήν.

Od. M. 16, ἔπειρα γὰρ εἶρος ἐπάμων, quod expressit Vir-
gil. Aen. III. 130. Praequiritur eurgaei a puppi ventus eua-

tes. Sophocles Philoct. 1445. *Καιρός καὶ πλοῦς Ὀδῶν. ἐπι-
γει γὰρ κατὰ πρῶμναν.* Apollon. Rhod. IV. 1769. *χεῖρ τε
καὶ ἀσπετος οὐρὸς ἐπείγην.* Mamertin. Paneg. Maximiani
cap. 4. *cum navem secundus a puppi flatus impelleret.*

vs. 419. 420.

Ἄλλο παρὲν Πελοπόννησον πείραν ἔχουσα
Ἦεν ὁδὸν· πνοιῇ δὲ ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων
Ῥηϊδίως ἴδυν'.

Cod. Moscov. Ἀλλὰ παρὲν Πελοπόννησον πείραν ἔχουσα
Ἦι' ὁδὸν· πνοιῇ δὲ ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων Ῥηϊδίως
ἴδυν'. Aut ἦι'. legendum ex Codice, aut ἦεν cum jota
subscripto, contracte pro ἦεν, ut Clarkio placet. Ὀδὸν
junge cum ἔχουσα, non cum ἦεν. Barnesium ratio fugit.
Altera Codicis lectio πνοιῇ tametsi explicari potest, vul-
gata tamen potior videtur. Od. A. 10. τῇν δ' ἀνεμὸς
τε, κυβερνήτης τ' ἴδυνεν.

vs. 425.

Καὶ Θρόνον, Ἀλφειῖο πόρον, ἔνκτιμενον αἰπύ.

(24) MSS. Regii recte ante ἔνκτιμενον inserunt καί. Est
enim ex II. B. 592. ubi idem versūs occurrit, legendum:

Καὶ Θρόνον, Ἀλφειῖο πόρον, καὶ ἔνκτιμόν αἰπύ.

Vidit etiam Barnesius.

vs. 438.

Ἰξον δ' εἰς Κρήτην εὐδείκλον, ἀμπελόεσσαν,
Εἰς λιμέν'.

(MS. Moscov. Ἰξον δ' εἰς Κρήτην εὐδείκλον, ἀμπελόεσσαν,
Λιμένος δ'.

vs. 440.

Ἐνθ' ἐκ νηὸς ἄρουσεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων,
Ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἡματι, τοῦ δ' ἀπὸ πολλὰ
Σπινθαρίδες πατώντο, σείλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵεν.

Comparatio ducta est ex II. A. 75. Οἶον δ' ἀστέρα ἦεν
Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτω, Ἡ' ναῦται τέρας, ἥε στρατὸς
εὐρεῖ λαῶν, Λαμπρόν· τοῦ δ' ἐκ πολλοῦ ἀπὸ σπινθῆρος
ἵενται. Τῷ αἰνὶ ἦεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη· unde
etiam sumsit Apollon. Rhod. II. 40. αἱ δ' οὐρανὸν ἀνέ-
λακτος Ἀστέρι. Τυνδαρίδης οὐπερ κάλλισται ἔσαν Ἑσπε-
ρίην διὰ νύκτα φαινομένου ἀμαρναί. Locus Homeri-
dae prava interpunctione laborat. Nam, cum ἀστέρας
διάττοντες, de quibus vide E. Spanhemium ad Callim.
H. in Del. 38. non medio die, sed nocte, cerbantur, in-

terpungendam est post *ειδόμενος*, ut *μὲν ἦναι* cum *ὀρσεν* jungatur. Forma *οπινδαρίδες* nondum alibi reperia est, quod sciam.

vs. 444.

Ἐν δ' ἄρ' ὄγε φλόγα δαί, ἐπιφανσκομένος τὰ ἤ κηλα.

Veram lectionem conservarunt Codd. Moscov. et unus Regiorum:

Ἐν δ' ἄρ' ὄγε φλόγ' ἔδαμε, πιφανσκομένος τὰ ἤ κηλα.

Quam etiam Barnesius revocavit ex II. M. 280. ὅτι *ἄφετο μπίστα Ζεύς Νιφεμεν ἀσθράποισι, σιφανσκομένος τὰ ἤ κηλα.*

vs. 446.

(25)

αὶ δ' ὀδύνην

Κρισαγῶν ἄλοχοι, καλλιζωνοὶ καὶ θυγατρὲς.

MS. Moscov. *Κρισαγῶν*, ut supra *Κρίσα* pro *Κρίσσα*. Pro *Κρισαγῶν* J. St. Bernardus ad Thom. M. p. 208. legit *Κρισαγῶν*, rectius *Κρισαγῶν* Io. Casaubonus apud Barnes. et L. Holstenius ad Steph. Byz. v. *Κρίσι*.

vs. 447.

μὲγα γὰρ δῖος εἶπεν ἑκάστον.

MS. Moscov. *μὲγα γὰρ δῖος ἐμβάλ' ἐκάστον*.

vs. 450.

Πρωθήβη, χαίτη εἰλημένης εὐφρας ὤμου.

MSS. Regii et Moscov. *Πρωθήβη, χαίτης εἰλημένος εὐφρας ὤμου*. Scribe, *χαίτη*.

vs. 452.

Ἦ ξεινοί, τίνες ἐστέ; πόθεν πλείθ' ὕγρα κέλυσθα;

MSS. Regii et Moscov. *Ἦ ξεινοί, πόθεν ἐστέ; πόθεν πλείθ' ὕγρα κέλυσθα;*

vs. 495. 496.

*Ἦ ἐμὲ εὐχεσθαι Δελφίνιον ἀντάρ δ' ὀφθαλμοῖς
Αὐτὸς Δελφίνιος καὶ ἐπόπιος ἔσσεται αἰεὶ.*

Lege ex Moscov.

Ἦ ἐμὲ εὐχεσθαι Δελφίνιον ἀντάρ δ' ὀφθαλμοῖς

Αὐτὸς Δελφίνιος καὶ ἐπόπιος ἔσσεται αἰεὶ.

Quam lectionem juvat unus ex MSS. Regii, in quo *Δελφίος* pro *Δελφίνιος* legitur. Notissimus est *Ἀπολλὼ Δελφίνιος*.

ρήνιμυ. Orion Thebanus Etymol. MS. *Δελφίνος*, ὁ Ἀπόλλων· ὅτι Καστάλιος τῷ Κρητὶ εἰς ἀποικίαν στείλλομένην ὁ Ἀπόλλων, ὁμοιωθεὶς δελφίνι, προσηχάσατο πρὸς πρὸς τὸς τοῦ Κρισσαίου κόλπον· καὶ ἐκεῖ κατοικήσας ὁ Καστάλιος, οὗ υἱὸς Δέλφις, ἐπεκράτησε τὸν τόπον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ (26) *Δελφίνας* ἐκάλεσε τοὺς ἐγκοινοῦντας· καὶ *Δελφινίου* Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐκμυράτο. τινες δὲ φασιν, ὅτι ὁ δελφὶν εἰς τὴν ναὺν ἦλθε, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον ἐπῆδησεν εἰς τὴν θάλασσαν. unde corrigendus et supplendus est Etymologus M. p. 255. qui Orionem, suppresso nomine, descripsit. Ex eodem etiam profecit Tzetzes ad Lycophron. vs. 208. Adde Blaisarchum de Solert. Anim. p. 984 A. et e recentioribus Jo. Taylorum Lect. Lysias. cap. 1.

vs. 505.

Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ φησὶν ἐπὶ φημίμιν θαλάσσης.

MS. Moscov. *Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ φησὶν ἐπὶ* etc.

vs. 515.

Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἀγατὸν κισσὸν.

Insignis in hoc versu est lectionis varietas. Codex Moscov. *Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἑρπύλλον κισσὸν*. duo Regii: *Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων χρυσὴν κισσὸν*. Athenaeus hunc versum laudans, l. p. 22. C. ex eoque Eustath. ad Od. l. p. 460. *Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, χάριεν κισσὸν*. Nos unice tenemus vulgatam, quam librarii, cum ἀγατὸν pro ἀγαστὸν minus conquirent, temere mutarunt. Sic *θαυμάσια* ἔργα pro *θαυμάστα* Hymn. in Menaeo. 30. et in Bacch. 54. sicut libri etiam scripti, in his Parisinus, habent in Hesiod. Asp. 265. pro *θαυτά* ἔργα. Sic alibi *ἀδάματος* pro *ἀδάμαστος*, monente Casaubono ad Athen. l. d. et Lect. Theocrit. cap. 16. p. 271. Vide Eustath. ad Il. T. p. 400.

vs. 516.

οἱ δὲ φησόντες ἐπὶ

Κρήτες πρὸς Πυθίαν, καὶ Ἰθακήων ἄιδον.

Pulcerrima verissimaque lectio est, quam Cod. Moscov. suppeditat:

οἱ δὲ φησόντες ἐπὶ

Κρήτες πρὸς Πυθίαν, καὶ Ἰθακήων ἄιδον.

Il. Σ. 571. *οἱ δὲ φησόντες δμῶντ' Ἀχαιοὶ τ' Ἰθακῶν τε, πρὸς ἀγαθόντες ἐπὶ* etc. ubi in MS. Harleiano *πρὸς ἀγαθόντες* etc legitur, haud dubie pro *ἐπὶ ἀγαθόντες*, quoque unus est

Callimachus H. in Dian. 243. *ἐπὶ θείῳ δὲ λίθοις Ἀπταλίου σύριγγες, ἵνα πλήσωσιν ὁμαρτή*: ubi vidit Cl. Ernestum. Eustathius ad Homer. l. d. p. 1164. *οὐ δὲ ῥήσονται, ἀντὶ τοῦ, σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παύοντες*. Plena locutio *ῥήσεται πίδακας* vel *ὕδρας* est apud alios poetas.

vs. 525.

Τῶν καὶ ἀναιρόμενος. Κερταῶν ἀγὰς ἀνέκων ὑῖδα.

Barnesianam correctionem, *Τῶν καὶ ἀναιρόμενος*, firmat unus ex MSS. Regiis.

vs. 529.

Οὔτε τρυγηφόρος ἦδε γ' ἐπήρατος, οὔτ' εὐλείμων.

Barnesius pro *ἐπήρατος* scribit *ἐπήροτος*: quod confirmare potuisset ex Callimacho H. in Del. 268. *Αὕτη ἐγὼ τοίηδε δυσήροτος*. Librarii *ἐπήρατος* scripserunt, ut verum similem facerent illi Od. A. 606. *Αἰγίβοτος· καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβοτος*. Οὐ γάρ τις νῆσων ἱππήλατος, οὔδ' εὐλείμων. Dorrillius ad Chariton. p. 240. totum versum sic constituit; *Οὔτε τρυγηφόρος, οὔτε γ' ἐπήροτος, οὔτ' εὐλείμων*. Sed nescio, an satius sit, Cl. Ernesti explicationem sequi, praesertim cum verba, *ἦδε γ' ἐπήρατος*, respicere videantur vs. 521. *αἶψα δ' ἴκοντο Περνήσων καὶ χῶρον ἐπήρατον*.

vs. 537.

Ὅσσα ἐμοὶ γ' ἀγάγωσι περικλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων.

Cod. Moscov. *Ἄλλ' ἐμοὶ κ' ἀγάγωσι περικλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων*. In Regiis quoque MSS. est κ' pro γ'. Sequentem versum, *Νηὸν τε προφύλαχθε, δέδεχθε δὲ φύλ' ἀνθρώπων*, et Moscoviensis, et Regii omittunt. Neo est valde venustus, aut Homericus.

vs. 539.

καὶ ἐμὴν ἰδύν τε μάλιστα.

In hac vitiosa scriptura libri scripti editique consentiunt. Bern. Martinus Var. Lect. III. 25. legere tentat: *καὶ ἐμὴν ἰδύνετα δαίτα*. in cuius conjectura recipienda nimis faciles fuerunt Barnesius et Ernestus. Nam sententia (28) postulat, *meum consilium, meam mentem explicate*, vel simile quid. *Ἰδύν* vocabulum est Homericum. Od. II. 304. *Ἄλλ' οἶοι σὺ τ', ἐγὼ τε, γυναικῶν γινώσκων ἰδύν*. Hesychius: *Ἰδύν. φρόνησιν, τρόπον, βούλησιν, διάνοιαν*.

Pergimus ad Hymnum in Mercurium, quem Steph. Berglerus Praef. ad Odyss. p. 17. vel inprimis Homeri

ingentio dignum censebat. Is certe ita placuit summo et poetarum, et poetarum judici, Callimacho, ut non unum locum imitando exprimeret, e. g. Fragm. 7. *Καλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος.* fluxit et Hymno vs. 309. *εἰδ' ἀπόλοιτο βῶν γένος.* quod jam comparavit Martinus Var. Lect. I. 13. Fragm. 199. *Ἀρδμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φίλιαν ἔταμον.* ductum est ex Hymno v. 521. *Ἀητοῖδης κατένευσεν ἐπ' ἀρδμῷ καὶ φιλότῃ.* Epigram. 26. *Ἵμους Καλλίγνατος Ἰωνίδι, μὴ παρ' ἐκείνης ἔξαι μῆτε φίλον κρείσσονα, μῆτε φίλην.* ex Hymno vs. 522. *Μὴ τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσσεσθαι Μῆτε θεόν, μῆτ' ἄνδρα, Διὸς γόνον.* Eodem refer Hymn. in Jov. 78. *Φοῖβου δέ, λύρης εὖ εἰδότες οἶμους.* ex Hymno vs. 450. *Τῇσι χοροῖς τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς οἶμος αἰοῖδης.* ubi male MS. Moscov. *Τῇσι χορὸς μέλουσι καὶ ἀγλαὸς ὕμνος αἰοῖδης.*

Hymn. in Mercur. vs. 13.

Καὶ τὸτ' ἐγείνατο παῖδα πολύτροπον, αἰμυλομήτην.

MSS. nostri, *αἰμυλόμῃτην.* Lege, *αἰμυλόμυθον.* Et sic legisse videtur interpres Latinus, Georgius Dartona, Cretenensis, *blandiloquum* vertens. Infra vs. 317. *Ἀντάρ ὁ τέγγῃσιν τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν Ἦθελεν ἐξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον.* Hesiodus *Ἐ. καὶ Ἡμ. 77. Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης Ψεύδῃ δ' αἰμυλίου τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος Τεῦξε.* Apollon. Rhod. I. 792. *ἔμπα δὲ τόνγε Αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἰμυλίοισι.* Hesychius: *Αἰμίλιος. δόλιος.* Corrige, *Αἰμύλιος.* Erit fortasse, qui vulgatam lectionem defendat ex Aeschilo Prometh. 206. *αἰμύλας δὲ μηχανὰς Ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν.* Nec tamen muto sententiam, praesertim cum praecedat *πολύτροπον*, vix diversum ab *αἰμυλομήτην.*

vs. 25.

Ἑρμῆς τοι πρῶτιστα χέλυν τεκτῆναι αἰοῖδόν.

- (29) Non opus est magno acumine, ut videas, hunc versum e lenumate marginali natum esse. Ab iisdem initis perfectus est vs. 111. huic tam similis, ut nihil magis: *Ἑρμῆς τοι πρῶτιστα πυρήϊα πῦρ τ' ἀνέδωκε.* Abceant igitur eo, unde male pedem intulerunt.

vs. 27.

*Βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθιλέα ποιήν,
Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα.*

MS. Moscov. pessime, *Σκύλα ποσὶν βαίνουσα.* Simonides

apud Etym. M. p. 270. l. 46. *Καὶ σαῦλα βαίνων, ἵππος ὡς παρωνίτης.* Vide Hesych. v. *Σαῦλα*, et ibi Interpretes. Phaedrus V. 1. 13. *Veniebat gressu delicato et languido.*

vs. 36.

Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηγι.

In marginē MS. Regii Graeculus magister; nihil dubitans, quin Homerus hujus carminis auctor sit, adscripsit: *Σημείωσαι Ἡσίοδον κεκροφότα τὸν στίχον.* Est apud Hesiodum *Ἔργ. καὶ Ἡμ.* vs. 365.

vs. 42.

Αἰὼν' ἐξετόρησεν ὄρεσκόφωο χελώνης.

In Cod. Moscov. legitur *Αἰὼν*, hac notula in margine adscripta: *Γράφεται, ὡς δοκεῖ μοι, Ἀγῶν' ἐξετόρησεν.* Vulgata satis confirmatur vs. 119. *Ἐγκλίγων δ' ἐκύλινδς, δι' αἰῶνάς τε τορήσας.* Clarkius hanc locutionem inusitatam dicit. Sed αἰὼν apud veteres est *medulla*. Hesychius: *Αἰὼν. ὁ ὠτιατὶς μυελός, ὡς Ἰηποκράτης τὸν αἰῶνα τις νοσήσας.* Vide Foësius Oecon. Hippocr. in v. *Ac* fuerunt Grammatici antiqui, qui vocem ita caperent Il. T. 27. *Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται.*

vs. 45.

Αἶ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἁμαρναί.

MSS. Regii: *Ἀς ὅτε.* Barnesius, nihil admonito lectore, edidit: *Ἥ ὅτε.* quod verum puto.

vs. 55.

(30)

*Ἐξ αὐτοσχεδῆς πειρώμενος, ἥντε κοῦρος
Ἡβηταί. θαλήσει παραιβόλα κερτομέουσιν.*

Bene B. Martinus Var. Lect. II. 1. comparavit Pindarum Olymp. I. 22. *Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικὰς ἐν αὐτῷ, Οἷα παίζομεν φίλον Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ Τράπεζαν.* Poterat addere Apollonium Rhod. I. 457. qui hunc Homeridap locum expressit: *μετέπειτα δ' ἀμοιβὰς ἀλλήλοισι Μυθύνθ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαπτὶ καὶ οἶνω Τερπινῶς ἐπιώνονται.* Fundus locutionis est Il. A. 6. *Κερτομίους ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων.*

vs. 58.

Ὅν πάρος ὠρίζεσκον ἐταιρείῃ φιλόττη.

Clarkius conjecit: *Οἱ πάρος ὠρίζεσκον ἐταιρείῃ φιλ.* Sed scribendum:

ὡς παρὰς ἀριζέσκον ἐταιρείη φιλοῖται.

quod etiam editio Ernestina habet, casu, nescio, an consilio: Ἀριζέσκον contracte dicitur pro ἀριζέσκον. Hesychnus: Ἀριζει. ὁμιλεῖ, ἀδολεσχεῖ.

vs. 65.

Ἄλτο κατὰ σκοπὴν ἐνέδδοις ἐκ μεγάρου.

MSS. Regii: Ἰστο κατὰ σκοπ. Mox vs. 67. et alibi in Cod. Moscov. *φιληται* scribitur. Vide, praeter Barnes, ad h. l. Stanley. ad Aeschyl. Choëph. 1001. et Dörvillium ad Charit. p. 779.

vs. 82.

Τῶν τότε συνδήσας νεοθλέος ἄγκαλον ὕλης.

Digna est, quae notetur, Codicis Moscov. lectio: Τῶν τότε συνδήσας νεοθλέαν ἀγκαλωρήν.

(31)

vs. 86.

Οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδὸν, αὐτοπρεπὴς ὤς.

Nec vulgatum intelligo, nec quod MSS. Moscov. et Regii praebent: Οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδὸν αὐτοτροπήσας. Martinus Var. Lect. II. 12. pro ὤς acute legit *φῶς*, *vir-*. Sed quid αὐτοπρεπὴς significabit? Georgius Dartona *se decens* vertit; alii *in procinctu*, ut αὐτοτροπήσας legisse videantur. Ego hunc locum doctioribus vel sanandum, vel explicandum relinquo.

vs. 87.

Τόνδε γέρον ἐνόησε δομῶν αἰθουσαν ἀλώην.

Martinus Var. Lect. II. 12. pro δομῶν conjicit *κομέων* - at verius Barnesius *δέμων*. Totum versum ex fide Codicis Moscov. ita restitue:

Τόνδε γέρον ἐνόησε δέμων ἀνθοῦσαν ἀλώην.

Δέμων ἀλώην est *viridarium sepe munienis*. Infra vs. 188. δέμοντα παρὲς ὁδοῦ ἐρκος ἀλώης. Sio Herodotus II. 124. ὁδὸν ἐδειμαν; *viam munierunt*. Vide Wesselingium ad eundem VII. 200. Ἀνθοῦσα ἀλώη dicitur Homericō more. II. E. 98. Οὐτ' ἀρα ἐρκεα ἴσχει ἀλώων ἐριθλέων. Od. Z. 293. Ἐνθάδε πατὴρ ἐμοῦ τέμενος, τεθαλίει τ' ἀλώη.

vs. 90. 91.

Ὁ γέρον, ὃς τε φῶτα σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμους,

Ἡ πολὺ οἰμήσεις, εὐτ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσι.

Vs. 90. male Moscov. σκάπτεις ἐπικαμπύλα ξύλα. Lucia-

nus Timon. p. 113. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπιπικρυφώς. vs. 91. Regii: Ἡ πολὺ οἱ μῆσεις. quod nihili est. Verissima videtur Cod. Moscov. lectio: Ἡ πολὺ οἰνήσεις, id est, *vino abundabis*. Cl. Ernestus ait, οἰμήσεις a veteri glossa explicari *ὠφέληθῆσθαι*. Sed ea glossa est Graece nugantis Barnesii, non veteris Grammatici.

vs. 92.

(32)

Καὶ τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς ἀκούσας.

Aeschylus S. c. Th. 252. Μὴ νῦν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν. Similius est illud Plauti Mil. II. 6. 88. *Nae tu hercle, si te Dii amant, linguam comprimes Posthac: etiam illud, quod scies, nesciveris: Ne videris, quod videris.*

vs. 98.

Τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημοεργός.

Sic alius poeta Solem δημοεργόν dixit. Hesychius: Δημουργός. ὁ ἥλιος· ὅτι πάντα πέσσει καὶ θέρει.

vs. 99. 100.

Ἡ δὲ νέον σκοπιῇ προσεβήσατο διὰ Σελήνη,
Πάλλαντος θυγάτηρ Μεγαμηδείας ἀνακτος.

MSS. Moscov. et Regii rectissime: Ἡ δὲ νέον σκοπιῇ προσεβήσατο διὰ Σελήνη, Πάλλαντος θυγάτηρ Μεγαμηδείας ἀνακτος. Barnesius, vel sine libris scriptis, Μεγαμηδείας legendum vidit.

vs. 104.

Καὶ ληνούς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος.

Od. I. 22. ὄρος δicitur ἀριπρεπές. Suspicor tamen, Homeridam scripsisse:

Καὶ ληνούς προπάροιθ' ἱεροτρεπέος λειμῶνος.

Moschus II. 67. πολλὰ δ' ἔραζε Λειμῶνων ἱεροτρεπέων πίνταμα πέτηλα.

vs. 108. 109. 110.

Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.
Δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἔλων, ἐπέλειπε σιδήρῳ
Ἀρμενον ἐν παλάμῃ· ἀνὰ δ' ἄμπνυτο θεῖμος αὐτμή.

Non sunt praetermittendae notabiles Codicis Moscoviensis variantes: Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο (35) το τῦνη, Δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἔλων ἐνίαλλα σιδήρῳ Ἀρμενον ἐν παλάμῃ. ἄμπνυτο δὲ θυμὸς αὐτμή. Vs. 110. scribitur Homer. Hymn. G

bendum: ἄμα δ' ἀμνηστόν· θερμός· ἀνέμῃ. statim autem spirabat etc. Scaliger ad Severi Aetnam 562. hos versus laudans, scribit ἀνέμῃν. Sed utrumque probum.

vs. 113. 114.

λάμπετο δὲ φλόξ

ΤΗΛΟΣΕ ΦΥΞΑΝ ΊΕΙΣΑ πυρός· μέγα δαιωμένοιο.

Secutus depravatae scripturae vestigia, sic conjeci:

λάμπετο δὲ φλόξ

Τῆλ' ΕΙΛΥΦΑΖΟΤΣΑ πυρός· μέγα δαιωμένοιο.

Hesiod. Asp. 275. Τῆλε δ' ἀν' αἰδομένας δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. Sed lenior est medicina, quam huic versui Hemsterhusius adhibebat:

λάμπετο δὲ φλόξ

Τηλόσε ΦΥΞΑΝ Ίεῖσαι πυρός· μέγα δαιωμένοιο.

id est, procul mittens spiramen ignis. Apollon. Rhod. IV. 765. Εἶπε δὲ κοιμήσῃ φύσας πυρός. Post idem Clarkio in mentem venisse vidi. Ceterum Homeridae locus nobis in memoriam revocat hunc Orphei Argon. 966. 967.

Τισσιφόνῃ τε καὶ Ἀληκῶ, καὶ δία Μέραρα,
Πεύκαις ἀζαλαίς φόνιον σέλας ἈΐΣΣΟΤΣΑΙ.

ubi laboranti poëtae ita succurrendum:

Τισσιφόνῃ τε καὶ Ἀληκῶ, καὶ δία Μέραρα

Πεύκαις ἀζαλαίς φόνιον σέλας Αἰ' ΘΥΣΣΟΤΣΑΙ.

Idem vs. 898. 899. Ἀντάρ· ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλώπις ἀνάσσα· Ἰστανεν αἰθύνουσα πυρός· σέλας. Hic quoque oscitantis librarii culpa αἰθύνουσα irrepererat pro αἰθύσσουσα· quod docte restituit vir summus et natus bono literarum; P. Wesselingius ad Diodor. Sicul. II. p. 166. quem vide. At frustra in Orpheo αἰθύνουσαι mutamus, si verum est, quod viri praestantissimi, Musgravius ad Euripid. Bacch. 147. et Brunckius ad Apollon. Rhod. III. 225. disputant, (54) hoc verbum etiam transitivam significationem habere. Sed vereor, ne haec doctrina vitiosis locis nitatur. Certe in Euripid. Bacchis d. l. pro Πυρῶδῃ φλόγα πένκας· Ἐκ νάρθηκος αἶσσει, J. Piersonus Veris. I. 10. bene emendat αἰθύνσει. Ad quam normam idem quoque Tragicus refingendus est Orest. 1456. αἶσαν Ἑλένας εὐπαγέει κύκλῳ Ἰτερίῳ προ· παρηλθός αἶσσαν. Minore negotio Musgravio eripitur locus Sophoclis Ajace 40. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὦδ' ἔστιν χεῖρα; Lege: Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὦδ' ἔστιν χεῖρ; Superest Apollonius Rhod. I. 1254. Ἰνυμὸν ἐπατάσσῃ

παλάμη ξίφος. ubi dudum scripsimus: Γυμνὸν ἐπισσεῖων παλάμη ξίφος. ut IV. 1055. Σείον δ' ἐγχείας ἐνὶ ἡκάς ἐν παλάμῃσιν. Rem conficit Aelianus V. H. II. 44. καὶ γυμνὸν ἐπισσεῖαι τὸ ξίφος, φονῶντι ζοικώς.

vs. 116.

Τόφρα δ' ὑποβρυχίας ἔλικας βούς εἴκε θυράα.

Barnesius pro ὑποβρυχίας legere malit ἐριβρύχους, Dornvillius Mis. Observ. III. 1. p. 61. ὑπερβρυχίας. At Ernestus vulgatum tenet, quod ὑποβρύχιος pro mugiens etiam ab Apollonio Rhod. dicatur. In quo falli puto virum doctissimum. Apollonius hac voce usus est II. 1219. IV. 1757. sed pro submersus. Ut in re incerta, Barnesianam conjecturam praeferam. Hesiod. Theog. 852. Ταύρου ἐριβρύχῳ, μένος ἀσχετοῦ.

vs. 119.

Ἐγκλίνων δ' ἐκύνδε δι' αἰῶνάς τε τορήσας.

Cod. Moscov. Ἐκκρίνας δ' ἐκύνδε δι' αἰῶνας τετορήσας. Pro αἰῶνας MSS. Regii habent αἰῶνος. Quod sequitur vs. 120. Ἔργῳ δ' ἔργον ὅπαζε, comparandum cum Hesiodo E. καὶ Ἡμ. 582. ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

vs. 121.

Ὡς ἔτι νῦν τάμεθ', ἅσσα πολυχρόνιοι πεφύασι.

MS. Moscov. Ὡς ἔτι νῦν τὰ μετὰ πολυχρόνιοι πεφύασι. Barnesius scripsit πολυχρόνιον. Sed ne sic quidem verum intelligo.

vs. 127.

Ἐρμῆς χαρμόφρων ἐρύσατο πλοῖνα ἔργα.

Sic etiam MS. Moscov. Paulo melius Regii, χάρμα φέρων. Sed optime H. Stephanus correxit, χαρμόφρων, ex Hesychio: Χαρμόφρων. ὁ Ἐρμῆς.

vs. 131. 132. 133.

Ὀδμή γάρ μιν ἔπειρε καὶ ἀθάνατόν περ ἔδοντα
Ἥδῃ, ἀλλ' οὐδ' ὡς δι' ἐπιθετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
Καὶ τε μάλ' ἱμείροντι πτόην' ἱερῆς κατὰ δειρῆς.

Recentiorum Editorum socordia neque hic, neque aliis locis editionem primam inspexit, in qua, sicut in MSS, Moscov. et Regii, legitur Ἥδῃ, facili correctione mutandum in Ἥδει, suavis nidor. Od. I. 210. ὀδμή δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει. Vs. 132. MS. Moscov. habet, οὐδ' ὡς ἐπιτείδετο. vs. 133. περὶν, quod juvat Clarkii correctionem περὶν' pro περὶναι. Sed hoc quam sententiam habeat, explicant alii.

vs. 135. 136. 157.

μετήορα δ' αἰψ' ἀνάειρε
 Σῆμα νέης φωνῆς· ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν· αἰείρας
 Οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' αὐτμῆ.

Totus hic locus a vs. 120. usque ad vs. 152. tot tam foedis ulceribus scatet, ut, nisi Codices meliores, quam nobis obtigerunt, reperiantur, paene in desperatis sit habendus. Vs. 136. deest in Cod. Moscov. cujus auxilio in tanta corruptela aegre caremus. Dartona, qui primus Hymnos Latine vertit, νέης φωνῆς reddidit *novae caedis* ex quo illum νεοσφαγίης ea forma, qua apud Hesychium est *μηλοσφαγίαι*, legisse suspicabamur. At V. D. ad Geopon. prooem. p. 2. φωνῆς legendum, idque φωνῆς pronuntiandum putat. Quae conjectura analogia quidem utcunque, sed nullis veterum exemplis, adjuvatur. Mihi satius videtur, a loco tam obscuro manum abstinere. Pro οὐλοκάρηνα in MS. Moscov. scribitur οὐλοκάρηβα. (36) Clarkius οὐλόποδα et οὐλοκάρηνα adjective accipit, et cum ξύλα conjungit, credo, intelligens *ligna, quibus nec radices amputatae sint, nec vertex et rami*. Sed sic κατεδάμνατο privatur casu suo; ut nihil de insolenti loquendi genere dicam. Οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα sunt *integri pedes et integra capita boum*, ut interpretes vertunt.

vs. 138.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πάντα κατὰ χρεὸς ἤνυσε δαίμων.

MS. Moscov. Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα κατὰ χρεὸς ἠύλησε δαίμων. Regiis τοι abest.

vs. 140.

κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν
 Παννύχιος· καλὸν δὲ φῶς ἐπέλαμπε σελήνης.

MS. Moscov. κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν Παννύχιον· καλὸν δὲ φῶς κατέλαμπε σελήνης. Sed παννύχιος ratio vindicat, ἐπέλαμπε Homerus Il. P. 650.

vs. 148.

Ἰθύνας δ' ἄντρον ἐξέκετο πίονα νηόν.

Cod. Moscov. Ἰθύνας δ' ἄντρον ἐξέκετο πίονα νηόν.

vs. 152.

ἦύτε τέκνον

Νήπιον, ἐν παλάμῃσι παρ' ἰγνύσι λαΐφος ἀθύρων.

MS. Moscov. περιγνύσι, Edik. pr. παρ' ἰγνύσι. Sed quid est λαΐφος ἀθύρων? Conjeci:

ἐν παλάμῃσι παρ' ἰγνύσι παιδρὸς ἀθύρων.

Hoc certe intelligi potest. Martinus Var. Lect. I. 22. hunc versum aliter scriptum affert: παρ' ἰγνύσι λαίφος ἀείρων, quam lectionem in nullis libris invenimus.

vs. 157. 158. 159.

(37)

νῦν σε μάλ' οἶα
Ἦ τάχ' ἀμήχανα δεσμά περὶ πλευρῆσιν ἔχοντα,
Ἀητοῖδαν ὑπὸ χερσὶ, δι' ἐκ προθύροιο περιήσειν,
Ἦ σε λαβόντα μεταξὺ κατ' ἀγκυα φιλητεύσειν.

Cod. Moscov. νῦν σε μάλ' οἶα Δύσαχ' ἀμήχανα δεσμά περὶ πλευρῆσιν ἔχοντα, Ἀητοῖδου ὑπὸ χερσὶ διεκπροθύροιο περιήσειν, Ἦ σε φέροντα μεταξὺ κατ' ἀγκυα φιλητεύσειν. Vs. 157. expressus est ex Od. I. 69. Ἦ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἰσθὰ θύραζε.

vs. 159.

Ἐρῆε ΠΑΛΙΝ· μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν.

Mirum, ni Homeridas scripserit:

Ἐρῆε, ΤΑΛΑΝ· μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν.

Od. T. 68. Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο. Theocrit. Eidyll. XX. 2. ἔρῳ ἀπ' ἐμείο. Βακόλος ὦν ἐθέλεις με κῦσαι, τάλαν;

vs. 162. 163.

Μῆτερ ἐμῇ, τί με ταῦτα ΤΙΤΥΣΚΕΑΙ, ἦύτε τέκνον
Νήπιον· ὅς μάλ' αὖρα μετὰ φρεσὶν αἰσῦλα οἶδε.

Emenda:

Μῆτερ ἐμῇ, τί με ταῦτα ΠΙΝΥΣΚΕΙΣ, ἦύτε τέκνον
Νήπιον.

Il. E. 249. Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τετὶ ἐπίνυσαν ἐφ' ἐμῇ. Naumachius in Stobaeo Grotii p. 317. Μούνη δ' ἀφραδέοντα πινυσόμεν, ἀλλὰ κατ' αἴσαν. Callimach. H. in Dian. 152. Κερδαλέω μύθῳ σε, θεῇ, μάλα τῷδε πινύσκει. ubi vide illustrem Spanhemium. Suidas, ad Homeri locum allatum respiciens: Ἐπίνυσαν, ἀντὶ τοῦ διήγειραν. ubi recte Portum emendare διήγειραν, intelligitur ex Etymol. M. p. 122. l. 35. πινυτός, ὁ διεγχευόμενος τὸν νοῦν. Hesychius: Ἐπινύσκειν. διδάσκειν. Scrib. Ἐπίνωσκεν. ἐδίδασκεν. ut sit varians lectio loci Homeric. Contraria labes insedit Simonidis Fragmento apud Aristotel. Hist. (38) Anim. V. 9. quod in ordinem redigere conatus est Kusterus ad Suid. v. Ἀλκωνίδες ἡμέραι, T. I. p. 118.

Ὡς ὁπότεν Ζεὺς χειμέριον κατὰ μῆνα ΠΙΝΤ' ΣΚΗ.

Ἡματα τεσσαρακαίδεκα.

Jul. Caes. Scaliger *pinύσκη* vertit *temperat*; Kusterus *praeparat*: quem sane miror, cum mentem poëtae pulcre viderit, non vidisse maculam. Legendum haud dubie:

Ὡς ὁπότεν Ζεὺς χειμέριον κατὰ μῆνα ΤΙΤΤ' ΣΚΗ.

Ἡματα τεσσαρακαίδεκα.

Aratus Phaen. 418. Πολλάκι γὰρ καὶ τοῦτο νότω ἐπὶ σῆμα τινύσκει Νύξ αὐτή. Versus 165. Hymni in Cod. Moscov. sic scribitur: ὥς μάλα πολλὰ ἐνὶ φρεσὶν αἰμενα οἶδε. Repone:

ὥς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσιμα οἶδε.

Est enim imitatio Homeri Od. E. 433. περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἦδη. — Nunc conjecturae meae vs. 162. multum praefero certissimam correctionem Jo. Pierſoni ad Moerid. Attic. p. 119. Μῆτερ ἐμῇ, τί με ταῦτα δέδισκαι, ἥντε τέκνον Νήπιον. Il. T. 201. Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέσσι γε νηπιόντιον ὥς ἔλπεο δειδίξασθαι.

vs. 167. 168.

οὐδὲ θεοῖσι

Ναὶ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδοῖρητοι καὶ ἄπαστοι

Αὐτοῦ τῆδε μένοντες ἀνεξόμεθ', ὥς σὺ κελεύεις.

Codd. Regii pro ἄπαστοι habent ἄπλιστοι. quod fortasse natum est ex ἀπληστοι, non saturati. Quanquam nescio, an idonei scriptores ita loquantur. Pro ἀνεξόμεθ' Moscov. male ἀεξόμεθ'.

vs. 182.

Τίος τ' ἀγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα.

MS. Moscov. καὶ πότνια μήτηρ.

(39)

vs. 201.

Ὡς φίλος, ἀργαλίον μὲν, ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδωκα,

Πάντα λέγειν.

Barnesius legere malit, ἴδοι τις. Sed praestat, Codicis Moscov. scripturam sequi: ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιμι.

vs. 203.

Τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μὲν ἰσθλα, Φοιτῶσιν.

Librarius Codicis Moscov. φοιτῶσιν mutavit in προέσσουσιν, non intelligens, μεμαότες tam ad ἰσθλα, quam ad κακὰ referri.

vs. 207.

Παῖδα δ' ἰδοῖα, φέρωσι, σαφές δ' οὐκ οἶδα νοήσαι.

Bene MS. Moscov. σαφές δ' οὐκ οἶδα νοήσας.

vs. 211.

Φῆ ῥ' ὁ γέρων, ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε Φοῖβος Ἀπόλλων.

MS. Moscov. poëtae manum conservavit; Φῆ ῥ' ὁ γέρων, ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε μῦθον ἀκούσας. Vulgatam glossa videtur peperisse.

vs. 224.

Οὐτέ τι κεν ταύρου λασιανέχινός ἐστιν ὁμοῖα.

Elegans et plane Homericum est, quod Cod. Moscov. suppeditat: Οὐτέ τι κεν ταύρου λασιανέχινος ἔμπομαι εἶναι.

vs. 238.

ἦντε πολλήν

Πρέμνων ἀνδρακίην ὕλης σποδὸς ἀμφικαλύπτει.

MS. Moscov. vitiose: ἦντε πολλήν Πρέμνων ἀνδρακίην ὀλοσποδὸς ἀμφικαλύπτει. In optativo MSS. quoque Regii consentiunt.

vs. 239.

Ὡς Ἐμῆς ἐκείργον ἰδὼν ἀλέεινεν ἑαυτὸν.

Monstri simile est, et naturae repugnans, ἀλέεινεν ἑαυτὸν, se ipsum siccavit. Clarkius ἀλέεινεν ad ἐκείργον refert. Audio. At quid facies verbis, ἰδὼν ἑαυτὸν? Profecto spurius versus est, quem recentioris Graeculi, aliquid ad sensum deesse putantis, peperit inscitia,

vs. 278. 279. 280.

Ὡς ἄρ' ἐφη, καὶ πικρὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμάρυσσεν,

Ὅφρουσι ῥοπατάσκεν, ὀρώμενος ἐνθα καὶ ἐνθα,

Μάκρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον ὡς μῦθον ἀκούων.

In Cod. Moscov. pro ῥοπατάσκεν legitur ῥοπατάσκειν. Joannes Albertus, V. C. ad Hesych. v. Ῥοπατόντες scribendum conjicit: Ὅφρουσι ῥοπατάσκειν. Verum, ut taceam, ῥοπατάειν nimis græve pro re verbum esse, constructio postulat ὀφρῶς ῥοπατάσκεν, non ὀφρῶσι. Quid? si legamus: Ὅφρους ἐνιπτάσκεν, supercilio increpabat. Quod Tibi, mi Valckenari, imprimis placere scio. Verbum ἐνιπτάω est apud Apollon. Rhod. I. 492. 864. et Hesych. ἐνίπτω, ἐνίπτω, ἐνίσσω, ἐνιπτάω male a Grammaticis ad ἔνω referuntur, cum ad ἔνω, ἔνω, πρένω, πρένendo laedo, sunt referenda. Harum formarum primam Hesychio redde: Ἐννεπεν, ἐννείδισεν, ἐννείλησεν, ἐννεπλήσεν.

Legē: *Ἐνένιπεν*. Pertinet glossa ad Il. O. 546. *πρώτον δ' Ἰκτασονίδην ἐνένιπεν*, ubi vide Cl. Ernestum.

vs. 287.

*ὁπόταν κρειῶν ἐρατίζων
Ἀντήσεις ἀγέλῃσι βοῶν καὶ πῶσι μῆλων,*

MS. Moscov. *ὁπόταν μῆλων ἐρατίζων Ἀντήσης ἀγέλῃσι
βοῶν κ. π. μ.*

vs. 299.

Ἀρχὸς φιλητέων κεκλήσεται ἥματα πάντα.

MS. Moscov. *Ἀρχος φιλητέων.*

(41) vs. 302. 303.

*Εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἰφθίμα κάρηνα
Τούτοις οἰωνοῖς· εὐ δ' αὖθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.*

MSS. Moscov. et alter ex Regiis: *Εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν
ἰφθίμα κάρηνα. Τούτοις (Mosc. αὐτοῖς) οἰωνοῖται· σὺ δ'
αὖθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.* Et sic emendavit Barnesius.

vs. 306.

Σπύργανον ἀμφ' ὥμοισιν ἐλιγμένον.

Cod. Moscov. *Σπάργανον ἀμφ' ὥμοισιν ἐλλεμενος.* Sed vulgata melior est. Apollon. Rhod. IV. 604. *ἀμφὶ δὲ κοῦ-
ραι Ἡλιάδες, ταναῶσιν ἐλιγμέναι αἰγίστροισι.* Sic et MS. optime restituit Cl. Brunckius, quem vide.

vs. 308.

Ἡ με βοῶν ἐνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις;

MS. Moscov. vitiose: *Ἡ με βοῶν ἐνέχων δὲ χολούμενος
ὀρσολοπεύεις;* nec minus prave Regii, *ὀρσοπολεύεις;* sicut etiam editur in Poeta Alexandrino *περὶ καταρχῶν* vs. 107. *αἰεὶ κε πανήμερον ὀρσοπολεύοι Μῦθῳ ὀνειδίσῳ, ἣ καὶ
πληγῇσιν ἰάπτοι.* Veram scripturam *ὀρσολοπεύειν* γιν-
dicat Dorvillius Vann. Crit. p. 480.

vs. 522.

Αἶψα δ' ἴκοντο κάρηνα θυώδεος Οὐλύμποιο.

Prisca, si quæ alia, et recondita lectio est, quam egregius Codex Moscov. suppeditat:

Αἶψα δὲ τέτθρον ἴκοντο θυώδεος Οὐλύμποιο.

Cujus exquisitam elegantiam cum librarii minus caperent, Οὐλύμποιο κάρηνα ex Il. A. 44. reposuerunt. Hesychius: *Τέτθρον. ὁ λεγόμενος ἀρτέμων.* ἔνιοι δὲ, τὸ ἄκρον τοῦ κέρως. καὶ στέγη οἰκίας. τινὲς δὲ, τὸ ἐσχατον, καὶ ὑψηλόν.

Idem alio loco: *Τέρθεντον. ἔσχονον.* male pro *Τέρθρον.*
Hippocrates τοῦ πάθους τέρθρον metaphorice dixit morbi
praecipitium; de quo Erotianus, et Foësius Oeconom.

vs. 325.

(42)

Εὐμυλία δ' ἐχ' Ὀλυμπον ἀγάντινον.

MS. Moscov. *Εὐμυλία δ' ἐχ' Ὀ. ἀγ.* quod aeque intelli-
gimus, ac vulgatum.

vs. 338. 339.

Κέρτομον, ὅλον ἔγωγε θεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα,

Οὐδ' ἀνδρῶν ὅποσοι λησιμβροτοὶ εἰς' ἐπὶ γαίῃ.

MS. Moscov. *Τέρτομον,* et *ἐπὶ γαίαν.* *Λησιμβροτοὶ* sunt
fures, qui homines fallunt.

vs. 341. 342.

Ἐσπίριος παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,

Εὐθύπαρον δ' ἐλάων.

H. Stephanus, probante Barnesio, legit: *Εὐθύ πάρονδ'*
ἐλάων. Sed veriore lectionem Codex Moscov. praebet:
Εὐθύ Πύλονδ' ἐλάων. quam conjectura assecutus est Clar-
k. Infra vs. 355. *Εἰς Πύλον εὐθύς ἐλάοντα* etc.

vs. 346. 347.

Αὐτὸς δ' οἷος ὃδ' ἐκτός ἀμήχανος, οὐτ' ἀρα ποσσίν,

Οὐτ' ἀρα χερσίν ἔβαινε διὰ ψαμαθώδεα χάρον.

Nescio, quis primus invexerit; *Αὐτὸς δ' οἷος.* Melior
lectio est; etiam Ernesto iudice, *Αὐτὸς δ' οὗτος,* quae
non solum in Editione prima, sed etiam in MSS. Regiis
et Moscov. reperitur. Praeterea scribendum:

Αὐτὸς δ' οὗτος ὃδ' ἔξοχ' ἀμήχανος.

vs. 352.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθωιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν.

MS. Moscov. *πολὺν στίβον.*

vs. 356. 357.

(43)

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίᾳ κατέρεξε,

Καὶ διὰ πῦρ μάλ' ἄρῃσεν ὁδοῦ, τὸ μὲν ἐνθα, τὸ δ' ἐνθα.

Cod. Moscov. pro *μάλ' ἄρῃσεν* habet *παλάμῃσεν.* quae
vera lectio videtur. Hesychius: *Παλαμήσας. τεχνώσας, ἐρ-
γάζας.* Hinc substantivum *παλάμημα,* quod tanquam
exquisitum commendat Phrynichus *Προπαρασκ. Σοφιστ.*
MS. *Παλάμημα καὶ εὔρεμα. χρῶ.* Nihil tamen in reli-
qua versus obscuritate decernere audeo.

vs. 360. 361.

πολλά δὲ χερσὶν

αὐτὸς ὠμάρταζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.

Pro ἀλεγύνων MSS. Regii ἀλεγοίνων, Moscov. ἀλεγιζων.
Quid sit, αὐτὰς ὠμάρταζε, expriment, qui possunt.

vs. 368.

Ζεῦ πάτερ, ἤτοι ἐγὼ σοὶ ἀληθεῖην καταλέξω.

MS. Moscov. ἀληθείην ἀγορεύσω, ut vs. 558.

vs. 376.

τῷ δὲ οἷδε καὶ αὐτός.

Sic Editiones recentiores. Sed Editio prima cum tribus
MStis nostris: τὰδε τ' οἷδε καὶ αὐτός. ut Barnesius quo-
que rescripsit.

vs. 581.

Ἥλιον μάλα αἰδέομαι καὶ δαίμονας ἄλλους.

Rectius MS. Moscov. Ἥλιον δὲ μὴδ' αἰδέομαι.

vs. 583.

μέγαν δ' ἐπιδαίνομαι ὄρκον.

(44) Cod. Moscov. μέγαν δ' ἐπιδένουμαι ὄρκον. Neutra scri-
ptura sana videtur.

vs. 585.

Καὶ ποτὶ ἐγὼ τοῦτω τίσω ποτὲ νηλεῖα φωνήν.

MS. Moscov. non minus mendose: Καὶ ποτὶ ἐγὼ τοῦτω
τίσω πόντι νηλεῖα φωνήν. Miror, istud repetitum ποτὲ Ex-
nesto placere potuisse.

vs. 397. 398.

Τὼ δ' ἄμφω σπεύδοντο Διὸς περικαλλέα τέκνα

Ἐς Πύλον ἡμαθόεντα δ' ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον Ἴξον.

MSS. Moscov. et Regii pro σπεύδοντο recte habent σπεύ-
δοντες. Iidem δ' post ἡμαθόεντα omittant. Lege et distingue:

(66) Τὼ δ' ἄμφω σπεύδοντε Διὸς περικαλλέα τέκνα

Ἐς Πύλον ἡμαθόεντ', ἐπ' Ἀλφειῷ πόρον Ἴξον.

Ἥμαθους perpetuum Pyli epitheton est apud Homerum.

vs. 400.

Ἢχ' οὐ δὴ τὰ χρέματ' αἰτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Videant doctiores, an depravatissimo versui medicina
fieri possit ex his Codicum variantibus. Moscov. Ὅχον
δὲ τὰ χρέματα τιτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ. Regii: Ἢχ' οὐ

δη τὰ χεῖματα ἀσπάλλετο νυκτός ἐν ὄρῃ. Mox Moscov.
κίων ἐς λαίονον ἀντρον.

vs. 403.

Λητοῦδης δ' ἀπάνευθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Πέτρῃ ἐπ' ἡλιβάτω; τάχα δ' ἤρετο κύδιμος Ἑρμῆν.

MS. Moscov. Λητοῦδης δ' ἀπάνευθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Γαίῃ ἐπ' ἡλιβάτω; τάχα δ' εἶρετο κύδιμον Ἑρμῆν. Mox
idem: Ὡδὲ νεογνοίων καὶ νήπιος.

vs. 409. 410. 411.

(45)

Ὡς ἂρ' ἔφη, καὶ χεροὶ περιστρέφε καρτερὰ δεσμά
Ἄγνου. ται δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἵψα φύοντο
Αὐτόθεν ἀμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι.

Sic etiam legitur in MS. Moscov. At Regii et Edit. pr.
Ὡς ἂρ' ἔφη, καὶ χεροὶ περιστρέφει καρτερὰ δεσμά Ἄγνου.
ται δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἵψα φύοντο Αὐτόθεν ἐμβο-
λάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι. Locus difficilis est et impli-
catus, in quo non probo conjecturas B. Martini Var. Lect.
II. 10. Nam, quantum in his tenebris dispicere possum,
alienum sensum verbis poetæ affinxit.

vs. 418. 419.

λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρός
Πλήκτρῳ ἐπισητίζε κατὰ μέρος ἢ δ' ὑπὸ χεῖρός,
Σμερδαλέον κονάβησε.

Codex Moscov. vocem ad sententiam necessariam, quae
deerat, hoc modo supplet: λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ λύρην.
Verum cum prima in λύρα semper corripiatur, pronior
sim in H. Stephani correctionem: λύρην δ' ἐπ' ἀριστερὰ
χεῖρός etc. praesertim cum λαβὼν hic intrusum videatur e
simili loco vs. 496. κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρός.

vs. 420. 421. 422.

γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθησας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωή
Θυμῷ ἀκουάζοντα.

Eximius ille Codex Moscov. hunc locum pulcerrimo
versu auget:

γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθησας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωή
Θεσπεσίης ἐνοπῆς. καὶ μιν γλυκὺς ἡμερὸς ἦρκε
Θυμῷ ἀκουάζοντα.

vs. 430.

Τοὺς δὲ κατὰ πρέσβην τε καὶ ὡς γεγάσι. ἕκαστοι.

(46) MS. Moscov. *Τοὺς δὲ καὶ κατὰ πρόβλην τε καὶ ὡς γεγάσιν ἅπαντες.*

vs. 452. 453.

*Ἄλλ' οὐπω τί μοι ὦδε μετὰ φρεσὶν ὦδε μέλησιν.
Οἷα νέων θαλῆς ἐνδύξια ἔργα πέλονται.*

Non temere. Clarkio insolens visa est vocis ὦδε repetitio. Sic enim hi versus legendi sunt ex Codice Moscov.

*Ἄλλ' οὐπω τί μοι ὦδε μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέλησιν,
Οἷα νέων θαλῆσ' ἐνδύξια ἔργα πέλονται.*

vs. 455. 456.

*Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν ὀλίγος περ ἔων κλυτὰ μέγαρα οἶδας,
Σοὶ δ' αὐτῷ καὶ μητρὶ τὸδ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.*

Rursus Codex Moscoviensis nos duobus beat versibus, quos reliquorum librorum socordia praeterierat:

*Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν ὀλίγος περ ἔων κλυτὰ μέγαρα οἶσθα,
Ἰξε, πέπον, καὶ θυμὸν ἐπαίνει πρεσβυτέροισι.
Νῦν γάρ τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοις θεοῖσι.
Σοὶ τ' αὐτῷ καὶ μητρὶ τὸδ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.*

Pro θυμὸν ἐπαίνει scribe μῦθον ἐπαίνει, ut Il. B. 335. Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσεὺς θεῖται. Pro ἀγορεύσω malim ἀγορεύω. In ὅδ' αὐτῷ Moscoviensi consentiunt Regii. Quam scripturam si sequamur, locus sic interpretandus est:

*Νῦν γάρ τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοις θεοῖσι
Σοὶ τ' αὐτῷ καὶ μητρὶ τὸδ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.*

vs. 457.

Ναὶ μὰ τὸδε καρτεῖον ἀκόντιον.

MSS. Regii et Moscov. *καρτεῖον*. Cum prima vocis *καρτεῖος* semper ab Homero corripiatur, recte, arbitror, Martinum Var. Lect. II. 12. et Dorvillium Misc. Observ. Vol. X. p. 427. per unius literae transpositionem legere:

Ναὶ μὰ τὸδε καρτεῖον ἀκόντιον.

(47)

vs. 465.

Πρῶτος γὰρ, Διὸς υἱέ, μετ' ἀθανάτοις θαάσεις.

MS. Moscov. *Θαάσεις*. *Θαάζειν* pro *sedere* Tragicum esse, docent interpretes ad Hesych. v. *Θαάζει*. Sed *θαάσειν* proprium est Homero.

vs. 470.

Καὶ νῦν αὐτὸς ἐγὼ παῖδ' ἀφνειὸν δαδάηκα.

MSS. Regii et Moscov. *Καὶ νῦν αὐτὸς ἐγὼ παῖδ' ἀφνειὸν*

δεδάγηκα. quod notandum putavi, si forte tantilla varietas prodesse possit ad mendosum versum restituendum. Nam Martini in hunc locum conjecturae Var. Lect. II. 12. vix dignae sunt, quae commemorentur.

vs. 478.

Καὶ χορὸν ἱμερόεντα, καὶ ἐς φιλοκυδία κῶμον.

Sic MS. Moscov. et Edit. pr. In recentioribus Edd. est *φιλοκυδία*, operarum, ut puto, errore. Barnesius bene defendit *φιλοκυδία*. Praeferrem tamen MSS. Regiorum lectionem: *καὶ ἐς φιλομειδία κῶμον*. nisi Homericæ consuetudo μ in hac voce geminaret.

vs. 479. 480.

ὅστις ἄρ' αὐτὴν

Τέχνη καὶ σοφίη δεδαημένος ἐξερεῖν.

MS. Moscov. *ὅστις ἂν καὶ αὐτὴν Τέχνη καὶ σοφίη δαημένος ἐξερεῖν*. Regii quoque, *ὅστις ἂν αὐτὴν* etc. Mox idem *νόα* pro *νόφ*.

vs. 485.

Μὰψ αὐτως κεν ἔπειτα μετήορά τε θρυαλλίζοι.

Insolens forma verbi *θρυαλλίζοι*. Scribe, *θρυλλίζοι*. Est quidem apud Suidam: *θρυαλλεῖ. λαλεῖ. κηκᾶ. et: θρυαλλίζω. ψιδυρίζω*. Sed bene H. Stephanus Thes. Gr. L. Tom. I. p. 1580. corrigit *θρυλλεῖ*, et *θρυλλίζω*. Versu (48) praecedenti Moscov. *ἰών* pro *ἰών*.

vs. 486.

Γηθήσας. κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρός.

Hic versus deest in MS. Moscov.

vs. 498. 499.

Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἢ δ' ὑπὸ καλὸν ἱμερόεν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ἄεισε.

Haec est lectio Editionis primae, ex qua reliquae Editiones fluxerunt. Eandem rem Poëta sic expressit vs. 55. *Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἢ δ' ὑπὸ χεῖρός Σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν*. et vs. 419. *λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρός. Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἢ δ' ὑπὸ χεῖρός Σμερδαλέον κονάβησε*. Ac μέλος quidem ex vs. 55. pro μέλος binis aliis locis reponendum esse, satis demonstravit B. Martinus Var. Lect. II. 11. Ex iisdem locis Barnesius hos versus ita reſinxit: *Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἢ δ' ὑπὸ χεῖρός ἱμερόεν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε*. In qua correctione fa-

cile acquiescerem, nisi me Codicis Moscoviensis revocaret auctoritas, in quo hi versus sic scripti reperiuntur: *Πλήκτωρ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἡ δ' ὑπὸ νέρθεν Σμερδαλέον* (sic) *κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ᾄεισε.* Sane ὑπὸ νέρθεν ab ipso poeta profectum videtur: at σμερδαλέον a librario, qui hunc versum superioribus similem facere studebat. Nihil autem certius puto Barnesiana emendatione: *θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ᾄεισε.* Nam quod Is. Casaubonus ad Persii Prolog. p. 29. et V. D. ad Geoponic. Prolegom. p. 2. in μέλος liquidam λ pronunciando duplicari dicunt, vellem, id exemplis idoneis confirmassent. Affert quidem Casaubonus Antipatri Sidonii epigramma Anthol. III. 25. p. 401. *Ἀκμήν οἱ λυρόεν μελίζεται ἄμφι Βαθύλλω.* Sed Salmasius, virum magnum refellens, Epist. 87. scribendum docet: *Ἀκμήν λειριόεντι μελίζεται ἄμφι Βαθύλλω.* quod secutus est Cl. Brunnkius Analect. T. II. p. 27, Igitur in posterum legamus:

*Πλήκτωρ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ νέρθεν
Ἱμερόεν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ᾄεισε.*

(49) Origo erroris, quo μέλος pro καλὸν irrepserit, a Clarkio ad h. l. proditur.

vs. 500.

*Ἐνθα βόες μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα
Ἐτραπέτην.*

MS. Moscov. *Καὶ ὅα βόας μὲν ἔπειτα κατὰ ζάθεον λειμῶνα Δραπέτην.* Optime βόας, ut sensus sit: Apollo et Mercurius boves ad pratum verterunt. Idem vidit Clarkius, nullo Codice adjutus.

vs. 502.

*καὶ τὸ μὲν Ἑρμῆς
Ἀητοῦδην ἐφίλησε διαμπερές, ὥς ἔτι καὶ νῦν.*

MS. Moscov. *καὶ τὰ μὲν Ἑ.* Scribendum: *καὶ θ' ὁ μὲν Ἑρμῆς.*

vs. 507.

Ἱμερτὴν δεδαώς· ὁ δ' ὑπωλένιον κιθάριζεν.

Hic versus abest a Codice Moscoviensi. Nec quisquam eum magnopere requiret.

vs. 508.

Αὐτὸς δ' αὖθ' ἐτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην.

Ἐκμάσσατο habent etiam MSS. nostri. Nec mutem cum Barnesiano *ἐκμάσαντο*, ut Cl. Ernestus fecit. Eam formam satis vindicavit Clarkius, ed. II. P. 564. Locationem,

τέχνην ἐκμάσσεσθαι, hinc sumsit Manetho IV. 285. Ὁν
ὁ βίος χλεύης τέχνην ἀπεμάξαθ' ὁμοίην.

vs. 512. 513.

Μή μοι ἀκαλέψης κιθάραν καὶ καμπύλα τόξα.
Τιμὴν γὰρ παρ' Ἰηνοῦ ἔχεις, ἐπαμολβία ἔργα
Θήσεν ἀνθρώποισι.

MS. Moscov. Μή μοι ἄμα κλέψης κιθάραν, καὶ καμπύλα
τόξα. Τιμὴν γὰρ παρ' Ἰηνοῦ ἔχεις ἐπ' ἀμοιβήμα ἔργα Θήσεν
ἀνθρώποισι. Rectissime, ἄμα κλέψης, na mihi clam au- (50)
feras simul citharam et arcum. Reliquorum sententia haec
est: Jupiter has tibi partes dedit, ut mercaturam, quae
permutandis mercibus constat, inter homines constitueres.

vs. 540. 541.

Καὶ μὲν ἐμῆς ὁμφῆς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ
Φωνῇ καὶ περὺγεσσι τέληντων οἰωνῶν.

Cod. Moscov. Καὶ μὴ ἐμῆς ὁμφῆς ἀπονήσεται, οὐδ' ἀπα-
τήσω Φωνῇ· ἡδὲ ποτῆσι τέληντων οἰωνῶν. Primum ver-
ba, οὐδ' ἀπατήσω, huc temere tracta sunt ex vs. 542. Tum
non spreverim vulgatam lectionem, περὺγεσσι οἰωνῶν.
Sic enim Callimachus H. in L. P. 125. Γνωσέται δ' ὄρνι-
δας, ὅς αἰσιος, οἳ τε πέτονται Ἥλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγα-
θαὶ πτέρυγες. At multo exquisitior, magisque Homérica
est altera, Φωνῇ τ', ἡδὲ ποτῆσι. Od. E. 337. Αἰδυίῃ δ'
εἰνυία ποτὴν, ἀνεδύσατο λίμνης, ubi Grammatici antiqui
ποτὴν explicant πέτσιν. Homeri exemplo Aratus Phaen.
278. Ἀνταρ' οὔ' εὐδύωντι ποτὴν ὄρνιδι εἰοικώς.

vs. 549—551.

Μοῖραι γάρ τινες εἰσὶ κασίγνηται γεγαυῖαι
Παρθένοι, αἰκείσιν ἀγαλλόμεναι πτέρυγεσσι,
Τρεῖς.

Codex Moscov. Σεμναὶ γάρ τινες εἰσὶ κασίγνηται etc.
Egregie! Accidit hic, quod eenties alibi, ut glossa Μοῖ-
ραι germanam lectionem σεμναὶ sede sua depelleret. Nec
opus erat, Parcas proprio vocabulo nominare, facile ex
sororum nomine, numeroque ternario cognoscendas.
Saepe Parcae simpliciter tres sorores dicuntur. Nemo
nescit illud Horatii II. Carm. 3. 15. Dum res, et aetas,
et sororum Fila trium patiuntur atra.

vs. 557.

(51)

Αἱ δ' αἶτε μὲν θυϊσῶσιν ἐθηνδαί μελὶ χλωρόν.

Nec θυῖα Graecum verbum est, ut Barnesio videtur,

vs. 360. 361.

πολλά δὲ χερσὶν

αὐτὸς ὁμάρταζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.

Pro ἀλεγύνων MSS. Regii ἀλεγεινών, Moscov. ἀλεγιζών.
Quid sit, αὐτὰς ὁμάρταζε, explicent, qui possunt.

vs. 368.

Ζεῦ πάτερ, ἦτοι ἐγὼ σοὶ ἀληθεῖην καυχήσω.

MS. Moscov. ἀληθείην ἀγορεύσω, ut vs. 558.

vs. 376.

τὰ δὲ οἶδε καὶ αὐτός.

Sic Editiones recentiores. Sed Editio prima cum tribus
MStis nostris: τὰδε τ' οἶδε καὶ αὐτός. ut Barnesius quo-
que rescipit.

vs. 581.

Ἡέλιον μάλα αἰδέομαι καὶ θαύματα ἄλλους.

Rectius MS. Moscov. Ἡέλιον δὲ μάλ' αἰδέομαι.

vs. 585.

μέγαν δ' ἐπιδάλομαι ὄρκον.

(44) Cod. Moscov. μέγαν δ' ἐπιθεύομαι ὄρκον. Neutra scri-
ptura sana videtur.

vs. 585.

Καὶ ποτὶ ἐγὼ τοῦτω τίσω ποτὶ νηλεά φωνήν.

MS. Moscov. non minus mendose: Καὶ ποτὶ ἐγὼ τοῦτω
τίσω ποτὶ νηλεά φωνήν. Miror, istud repetitum ποτὶ Er-
nesto placere potuisse.

vs. 397. 398.

Τὼ δ' ἄμφω σπεύδοντα Διὸς περικαλλέα τέκνα

Ἐς Πύλον ἡμαθόεντα δ' ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἔχον.

MSS. Moscov. et Regii pro σπεύδοντα recte habent σπεύ-
δοντα. Iidem δ' post ἡμαθόεντα omittunt. Lege et distingue:

(66) Τὼ δ' ἄμφω σπεύδοντα Διὸς περικαλλέα τέκνα

Ἐς Πύλον ἡμαθόεντ', ἐπ' Ἀλφειῷ πόρον ἔχον.

Ἡμαθόεις perpetuum Pyli epitheton est apud Homerum.

vs. 400.

Ἢχ' οὐ δὴ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Videant doctiores, an depravatissimo versui medicina
fieri possit ex his Codicum variantibus. Moscov. Ὁχου
δὲ τὰ χρήματα τιτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ. Regii: Ἢχ' οὐ

δὴ τὰ χεῖματα ἀσπάλλετο νυκτός ἐν ὥρῃ. Mox Moscov.
κίων ἐς λαῖνον ἀντρον.

vs. 403.

Λητοῖδης δ' ἀπάγευθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Πέτρῃ ἐπ' ἡλιβάτω, τάχα δ' ἤρετο κύνδιμον Ἑρμῆν.

MS. Moscov. Λητοῖδης δ' ἀπάγευθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Γαίῃ ἐπ' ἡλιβάτω, τάχα δ' εἶρετο κύνδιμον Ἑρμῆν. Mox
idem: Ὡς γε νογνοῖαν καὶ νήπιος.

vs. 409. 410. 411.

(45)

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χεροὶ περιστρέψε καρτερὰ δεσμά
Ἄγνου. ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ γθονὸς αἶψα φύοντο
Αὐτόθεν ἀμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι.

Sic etiam legitur in MS. Moscov. At Regii et Edit. pr.
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χεροὶ περιστρέψε καρτερὰ δεσμά Ἄγνου.
ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ γθονὸς αἶψα φύοντο Αὐτόθεν ἐμβο-
λάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι. Locus difficilis est et impli-
catus, in quo non probō conjecturas B. Martini Var. Lect.
II. 10. Nam, quantum in his tenebris dispicere possum,
alienum sensum verbis poetæ affinxit.

vs. 418. 419.

λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερά χειρός
Πλήκτῳ ἐπιφωτίε κατὰ μέρος· ἢ δ' ὑπὸ χειρός,
Σμερδαλέον κονάβησε.

Codex Moscov. vocem ad sententiam necessariam, quae
deerat, hoc modo supplet: λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερά λύρην.
Verum cum prima in λύρα semper corripiatur, promior
sim in H. Stephani correctionem: λύρην δ' ἐπ' ἀριστερά
χειρός etc. praesertim cum λαβὼν hic intrusum videatur e
simili loco vs. 496. κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερά χειρός.

vs. 420. 421. 422.

γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἦλυθ' ἰωὴ
Θυμῷ ἀκουάζοντα.

Eximius ille Codex Moscov. hunc locum pulcerrimo
versu auget:

γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἦλυθ' ἰωὴ
Θεοπεσιῆς ἐνοπῆς. καὶ μιν γλυκὺς ἔμερος ἦρε
Θυμῷ ἀκουάζοντα.

vs. 430.

Τοὺς δὲ κατὰ πρίαβην τε καὶ ὡς γεγάσιν ἕκαστοι.

ἄρα νυμφῶν, καὶ τ' ἄλλα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσα ποιήεντα. Od. Z. 123. 124. Νυμφῶν, αἱ ἔχουσ' ὄρεων ἀπεινὰ κάρηνα, καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσα ποιήεντα. Illos ex Il. T. versus, a Plutarcho de Oracul. defect. T. II. p. 415. sine poëtae nomine laudatos, Dan. Heinsius nimis festinanter retulit inter Hesiodi Fragmenta p. 318. Πίσα, vel, ut interdum perperam scribitur, πίσσα, πείσα, πείσσεα, sunt loca irriguā et pecori pascendo idonea. Simonides apud Etymol. M. p. 135. l. 30. ex emendatione Fr. Sylburgii: Πίσα ποιήεντα παρὰ ὁδὸν Ἀργανθῶνς. Apollon. Rhod. I. 1266. Πίσα τε προλιπὼν καὶ ἑλσπίδας. III. 1218. Πίσα δ' ἔτρεψε πάντα κατὰ στίβον. ubi vide Schol. Homericus Hymnus in Pana vs. 2. οὐ τ' ὑνὰ πλοῦν Δευδρήεντ' ἄμυδις φοιτᾷ. ubi Barnesius veterem et bonam lectionem corrumpit. Hesychius: Πείσσεα. λειμῶνες, ἔλη, πέδη, ποτάμιοι, ποιῶδεις, ὕδατῶδεις τόποι. Tolle πέδη, tanquam variam lectionem vocis ἔλη. — Haec (54) ante multos annos scripseram, nondum copiam habens Editionis a Clarkio curatae. Quem post vidi mecum consentire in voce πίσα pro βήσσεα, vel, ut in MSS. Reg. et Edit. pr. est, βήσεα, reponenda.

vs. 116.

Ὡς δὴ τοι γλώσσᾳν τε καὶ ὑμετέρεην εὖ οἶδα.

Hic versus adeo illepidus et inficetus est, ut duro sit ingenio, qui eum pro Homérico agnoscat. Talia superior aetas nimis patiepter tulit. Veneremur, Optime Valckenari, antiquitatem, sicut par est. Sed longe a nobis absit male sana religio.

vs. 125.

Οὐδὲ ποσὶ ψαύειν ἐδόκουν φυσίζου αἴης.

Rectius MS. Moscov. Οὐδὲ ποσὶ ψαύσειν ἐδόκουν φυσίζου αἴης.

vs. 136. 137.

Οὐ σφιν ἀεικέλη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα.

Εἴ τι ἀεικέλη γυνή ἔσσομαι, ἢ καὶ οὐκί.

Saepe numero accidit, ut ex alterius versus glossis variisque lectionibus alter versus conflaretur. Quae superiorum indagandorum ratio cum sit perelegans, sagacique Critico inprimis digna, age, eam luculentis aliquot exemplis confirmemus. Hoc loco οὐ varians est vocis εἰ, τε vel τοι, ut in Moscov. est, vocis σφιν. Γυνή glo sa nominis νυὸς, nurus, pro quo pessime Διὸς legitur in Edd. recentioribus, Codice Moscov. cum Edit. prima, et

antiquis omnibus veram lectionem *νὸς* exhibente. Denique *ἀλλ' εἰνυῖα* est glossa verborum *ἦδ' καὶ οὐκ*. Ergo duo versus in unum coalescant, et ex binis putidissimis unus bellissimus:

Εἴ σπιν ἀεικέλι νὸς ἔσομαι, ἦδ' καὶ οὐκ.

Res manifesta est, nec, ut postea vidimus, Clarkium fefellit. Praeterea magnam emendationi nostrae auctoritatem fidemque afferunt Codices Regii, in quibus versus 137. prorsus omittitur, versus autem 136. hoc (55) modo scribitur: *Οὐ σπιν ἀεικέλι γυνή ἔσομαι, ἦδ' καὶ οὐκ*. Simile magistellorum flagitium deprehendimus in Hesiodo Theog. 611. 612.

*Ζῶει ἐνὶ στήθεσιν ἔχων ἄλλαστον ἀνὴρ
Θυμὸν καὶ κραδίη, καὶ ἀνήμεστον κακὸν ἔστιν.*

Scio, Homerum, Hesiodum, aliosque centies conjungere *θυμὸν* et *κραδίην*. At vero, qui *στήθεα*, *θυμὸν* et *κραδίην* conjunxerit, scio neminem. Sed vel mediocriter attentus videat, *θυμὸν* et *κραδίην* natum esse ex interpretatione vocum *ἐνὶ στήθεσιν*. Unde autem *ἀνήμεστον* irrepsit? An glossa dicenda vocis *ἄλλαστον*? Non, opinor. Quid ergo? Is, qui *ἀνήμεστον* scripsit, in Codice suo pro *ἄλλαστον* reperit *ἀνίαστον*. Rectene, an secus, nihil ad rem. Hesychius: *Ἀνήμεστον. ἀνίαστον*. Deleamus igitur verum 612. ut sua Hesiodo constet elegantia. Sed non omittendus est alius locus Hesiodi Theog. 827. 828. simili glossemate foedatus:

*ἔκ δ' οἱ ὄσων
Θεοπέσις κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε.
Πασέων δ' ἐκ κεφαλῶν πῦρ καίετο δερκομένοιο.*

Ecquis est, quin videat, *ἐκ κεφαλῶν* servire explicandae voci *κεφαλῆσιν*, et *πῦρ καίετο* verbis *πῦρ ἀμάρυσσε*. Neque est, quare hunc explanatorem reprehendamus. Is vero non optima fide egisse censendus est, qui has glossulas, in pedes coactas, Hesiodico carmini intruserit. Ab Hesiodo transeamus ad Orpheum, quem Tu, mi Valckenari, scis, ducentis prope monstris a nobis esse liberatum. De Lapid. vs. 267. 268.

*Καὶ οἱ καρφαλεῖς νεφέλαις παρέσουσιν ἀρούρας,
Ἡδὲ καὶ ἀνχηρῆσιν ἄγοι πολὺν ὄμβρον ἀρούραις.*

Illud de Lapidibus carmen reliquis Orphicis, ut argumenti dignitate, ita orationis cultu elegantiaque cedit. Versus sunt paulo duriores, minusque rotundi, interdum

loquaciores, quam decet. Hunc tamen locum sic, ut nunc circumfertur, a poëta profectum esse, quis credat? Videsne, *καρφαλέας* explicari per *αύχημας*, *νεφέλαις* πο-
(56) *ρέουσαι* per *πολὺν ὄμβρον ἄγουσι*. Ergo versus 268. tanquam ex glossa natus, abjiciatur. Tanta veterum Criticorum religio fuit in Homeri carminibus tractandis, et ad posteritatem transmittendis, ut non, nisi rationibus bene subductis, et verecundia, quae juvenilem inprimis aetatem decet, ad divinum opus castigandum accedam. Veruntamen in hoc etiam, post tot Aristarchi aliorumque oboelos, versus haud paucos, qui humili plebejorque Glossographorum ingenio debeantur, mihi videor deprehendisse. v. c. Π. Θ, 526. 527. 528.

*Εὐχομαι ἐλπίμενος Διὶ τ' ἄλλοισι τε θεοῖσιν
Ἐξελάν. ἐνθ' ἵνδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
Οὓς κῆρες φορέουσι μελαιναίων ἐπὶ νηῶν.*

profecto manifestis indiciiis se prodit ingenium manusque sciohi, qui rariori voci *κηρεσσιφορήτους* adscripserit interpretationem, *οὓς κῆρες φορέουσι*. Hanc deinde alius, pedibus clausam, in ipsum contextum immisit. Grammaticus tamen Homeri mentem, a qua nonnulli longius aberrarunt, rectissime cepit. Non alienum fuerit, Eustathii ad h. l. annotationem expendere: *Ὅτι τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ Ἕκτωρ κύνας κηρεσσιφορήτους λέγει ἐν τῷ, Εὐχομαι etc. Ἐἵτα ἐτυμολογικῶς τρόπῳ τὴν τελευταίαν λέξιν ἀναπτύσσων, ἐπάγει· οὓς αἱ κῆρες φορέουσι ἐπὶ νηῶν*. Scilicet egregie decebat Hectorem, dum concitata et spiritus plena oratione rapit Trojanorum animos ac percellit, ad leves frivolasque Grammaticorum etymologias descendere. Pergit idem: *μονονουχὶ λέγων ὅτι κηρεσσιφορήτους λέγω, οὐ τοὺς ἐνεργητικῶς ἐπάγοντας κῆρας τοῖς Τρωσὶν, οὐ γὰρ δύναντο τοῦτο, ἀλλὰ οὓς κῆρες φέρουσι πάσχοντας τὸ φέρεσθαι*. Posteriorem rationem sequuntur Hesychius, Etymol. M. Scholiastes Minor, etc. Sed priorem, omnium ineptissimam, probavit Suidas: *Κηρεσσιφόρητος. ὁ τὸν θάνατον φέρων*. — Sic juvenis de hoc Homeri loco disputabam. Post aetas et usus me docuit, poëtam, vel in summa ingenii ubertate, saepe eandem rem bis dicere. Quod paucis, sed simillimis, exemplis planum faciamus. Π. I. 124. *δαίδακα δ' ἵππους Πηγούς, ἀδλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο*. Π. N. 482. *δαίδακα δ' αἰνῶς Ἀνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὃς μοι ἐπεισιν*. Od. B. 65. *Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνδρώπους, οἳ περιγαιετάουσι*. Nec cum Ernesto suspectum habeam Od.

N. 391. Σὺν σοί, πότνια θεά, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἔπα- (57)
ρήγοις. quia vs. 389. praecedit: *Αἶνε μοι ὡς μεμανία πα-
ρασαιίης*. De aliorum, inprimis Tragicorum, tautologia
vide Stanlejum ad Aeschyl. Choëph. 5.

vs. 158. 159. 160.

*Ἐς λέχος εὐστρωτον, ὃ, τι περ πάρος ἔσκεν ἄνακτι
Χλαίησιν μαλακῆς ἑστρωμένον· αὐτὰρ ὕπερθεν
Ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε λεόντων.*

Hic locus cum aliqua varietate legitur in MS. Moscov.
*Ἐς λέχον εὐστρωτον, ὃ, τι περ πάρος ἔσκεν αὐτῇ Δίησι
μαλακῆσιν ἑστρωμένον· αὐτὰρ ὕπερθεν Ἐκ τῶν δέρματ'
ἔκειτο*, etc. Ceterum ex hoc loco confirmatur librorum
quorundam lectio, *χλαῖναν μαλακῆν*, Od. E. 521. ubi
nunc editur, *χλαῖναν μεγάλην*.

vs. 177. 178.

*κάλλος δὲ παρειῶν ἀπέλαμπεν
Ἀμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν εὐστεφάνου Κυthereίης.*

MS. Moscov. οἷόν τ' ἐστὶν *ἰοστεφάνου Κυthereίης*. quod
proprium Veneris epitheton est. Solon apud Plutarch.
in ejus vita p. 93. B. *Ἀσκηθὴ πέμπτοι Κύπρις ἰοστεφάνος*.
Polystratus in Analect. Brunck. T. II. p. 1. *Παφίης ἔρνος
ἰοστεφάνου*. Alter Homericus in Venerem Hymnus vs. 18.
Ἐλδος θαυμάζοντες ἰοστεφάνου Κυthereίης. ubi contra MSS.
Regii habent *εὐστεφάνου*.

vs. 190. 191.

*ἔπει οὐ βιωθάλμιος ἀνὴρ
Γίγνεται ὅσας θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτησι.*

MSS. Moscov. et Regii male, *βιοφθάλμιος*. Similis vox
est *ζωθάλμιος*. Pindarus Olymp. VII. 19. *Ἄλλοτε δ' ἄλλον
ἐποπτεύει χάρις ζωθάλμιος*. ubi vide Schol. Hesychius:
Ζωθάλμιον. ζώσιμον, βιώσιμον.

vs. 204—207.

(58)

*Ἥραρ' ἐὼν διὰ κάλλος, ἴν' ἀθανάτοισι μετεῖη,
καὶ τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιονοχοεῖν,
θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι,
Χρυσεῖον ἐκ κρητῆρος ἀφύσσειν νέκταρ ἐρυθρόν.*

Huic loco germanam scripturam redde ex Codice Moscov.

*Ἥραρ' ἐὼν διὰ κάλλος, ἴν' ἀθανάτοισι μετεῖη,
καὶ τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιονοχοεῖν,
θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένον ἀθανάτοισι,
Χρυσεῖον ἐκ κρητῆρος ἀφύσσειν νέκταρ ἐρυθρόν.*

Transiit poëta ab optativo cum *ἵνα* ad infinitivum. Cujus variatae structurae exemplis pleni sunt utriusque linguae scriptores. Vide quae disputavimus ad Rutil. Lup. II. p. 95. Ceterum comparandus est hic locus cum fonte, unde fluxit, II. T. 252. seqq.

vs. 212.

Ἴππους ἀργίποδας, τοὶ τ' ἀθανάτους φορέουσι.

Magno consensu MSS. Moscov. Regii, et Editio prima; *Ἴππους ἀροίποδας*. quod non spernendum. *Ἀροίπους* dicitur pro *ἀερόπους*. II. Γ. 337. *ἤχι ἐκάστῳ Ἴπποι ἀερόποδες, καὶ ποιμίλα τεύχε' ἔκειτο.*

vs. 215.

Ὡς εἶσι ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἡματα πάντα.

Lege ex praeclaro illo Moscoviensi:

Ὡς εἶσι ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἴσα θεοῖσιν.

Librario, *ἡματα πάντα* scribenti, obversatus videtur versus 539, II. Θ. *Εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἡματα πάντα.*

vs. 230.

Καλῆς ἐκ κεφαλῆς καὶ εὐγενέος γενείου.

(59) MS. Moscov. *Καλῆς ἐκ κεφαλῆς, εὐγενέος γενείου.* omisso *καὶ*. Suspisor, aliquid latere. Nam *εὐγενές* vel *εὐγενές* parum aptum barbae epitheton est, nisi pro *bene crescens* capere velis.

vs. 253. 254. 255.

*Νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στοναχήσεται ἐξονομήναι
Τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν· ἐπεὶ μάλα πολλὸν αἰσθην,
Σχέτιον, οὐκ ὀνότατον.*

Nihil est, quod Martinus Var. Lect. II. 23. conjicit, *στόμα χρίσεται*, et bene repudiatum a Clarkio. Ipse legere malit: *Νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόματ' ἔσσεται ἐξονομήναι.* Nunc non amplius mihi licebit ore nominare. In quo magis mihi sententia placet, quam orationis forma. Felicior Martinus fuit in restituendo versu 255. *Σχέτιον, οὐκ ὀνομαστόν.* Hesiodus Theog. 148. *Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί.* ibid. 171. *ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω.* Aeschylus Choëph. 188. *Ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον φρόνημα παισὶ, δόσδεον πεπαμένη.* Apollon. Rhod. II. 258. *ἴστω δὲ δυσώνυμος ἧ μ' ἔλαχεν κῆρ.* III. 800. *πρὶν τὰδε λαβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τελείσαι.* Dioscorides Epigrammate apud Kuste-

rum ad Suid. v. *Θαλάμη· Γάλλω δ' οὐδ' ὀνομαστὸν ἄχος*.
Idem est οὐ φατειὸν, de quo alibi.

Hymn. IV. vs. 10.

Δειρῇ δ' ἀπαλῇ καὶ στήθεσιν ἀργυρέοισιν.

MSS. Regii et Edit. pr. *ἀργυρέοισιν*, quod etiam Barnesius revocavit Apollon. Rhod. IV. 1406. *πεφαιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν Ἀργυρέας*,

Hymn. V. vs. 26. 27.

*Δαίμονι, αὖρον ὄρα, ἅμα δ' ἰστίον ἔλκεο νηὸς,
Σύμπανθ' ὅπλα λαβών.*

Egregie Hemsterhusius corrigebat: *Σύμπανθ' ὅπλα βαλόν.* Theognis vs. 671. *Οὐνεκα νῦν φερόμεσθα καδ' ἰστία λευκὰ βαλόντες*. Ovidius in hac ipsa fabula narranda, Met. III. 665. *Velaque deducunt, geminaque ope currere tentant*. Belgae dicunt, *alle xylene byzette*.

vs. 43.

(60)

*Μηδὴδην τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
Ἰῇ πελάαν.*

MS. Moscov. *Μηδ' ἤδη*, Regii et Edit. pr. *Μηδ' ἡδύν*. Barnesius scribit *Μηδείδην*, ut sit *Μηδεὸς υἱός*. quod non displicet. Nisi forte malis: *Μηδην δὴ τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον* etc. ut Od. A. 44. *Δὴ τότ' ἐπειδ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα*.

vs. 55.

Θάρσει, δὲ κάτωρ, τῷ μῶ κεχαρισμένε θυμῷ.

Κάτωρ legitur in MSS. Regiis et Edit. prima, quod recentiores in *κράτωρ* mutarunt. Cod. Moscov. habet, *δί' ἐκάτωρ*. ex quo alius, ut spero, veram lectionem aliquando extundet. Martinus Var. Lect. IV. 3. *κάτωρ*, monstrum vocis, a *κάζω* repetens, explicat *gubernatorem*. Sed hic *κάτωρ νηὸς* aequè ridiculus est, ac *cator formularum*, quem ille Ciceroni de Orat. I. 55. obtrudebat.

Hymn. VI. vs. 9. 10.

*Κλυθὶ βροτῶν ἐπικουρῆ, δοτῆρ εὐθαρείος ἥβης,
Πρὺν καταστίλβον σέλας ὑπόθεν ἐς βιότῃτα.*

MSS. Regii, *εὐθαλείος ἥβης*. In versu sequenti argutatur Barnesius. *Legē cum magno Hemsterhusio*:

Πρὺν κατάστλβον σέλας ὑπόθεν ἐς βιότῃτα.

Ceterum hic in Martem Hymnus tam alienus est ab indole Homericorum, tamque similis Orphicis, ut non ab

Homerida, sed ab auctore Orphicorum Hymnorum pro-
fectus videatur.

Hymn. VII. vs. 3.

Ἡ θ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοινοιο Μελήτης·

Non dubia emendatio est B. Martini Var. Lect. I. 28.
et L. Holstenii ad Steph. Byz. v. *Μελήτου*.

(61) *Ἡ θ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοινοιο Μέλῃτος.*

Ἀρσασα ab *ἄρδω* h-l. non est *lavans*, *aqua perfundens*,
ut Martinus interpretatur, sed *potum agens*. Herodot.
V. 12. *ἐπεὶ τε ἀπίκετο ἐπὶ τὸν ποταμὸν, ἤρσε τὸν ἵππον·*
ἄρσασα δὲ, καὶ τὸ ἄγγος etc. Euphorion apud Clement.
Alex. Strom. V. p. 664. *Οἱ δ' οὐπω Σιμόεντος Ἀχαιῖδας*
ἄρσαμεν ἵππους.

Hymn. VIII. vs. 4. 5.

*Χαῖρε, θεά, Σαλαμῖνος ἔκκτιμένης μεδέουσα,
Καὶ πάσης Κύπρου· δὸς δ' ἡμερόεσσαν ἀοιδήν.*

Ab hac lectione multum recedit Codex Moscov. *Χαῖρε,
μάκαιρα, Κυθήρης ἔκκτιμένης μεδέουσα, Εἰναλῆς τε Κύ-
πρου· δὸς δ' ἡμερόεσσαν ἀοιδήν.*

Hymn. IX. vs. 1.

Ἥρην αἰδῶ χρυσόθρονον, ἣν τέκε Πελή.

Librarius Codicis Moscov. *Ἥραν* scripsit, ut prima in
αἰδῶ corripereetur. Sed ea quoque producitur Hymn. XV.
1. et XXIX. 1. Callimach. H. in Del. 304. *Οἱ μὲν ὑπαιέ-
δουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος.* ubi vide Ernestum. Orpheus
de Lapid. 315. *Χεῖλεσιν αἰδῶν θελεμβροτον ἀτρέμας ᾠδήν.*

Hymn. XI. vs. 3.

*Ἡ κροτάλων τυμπάνων ἰαχή, σὺν τε τρόμος αὐλῶν
Εὐαδεν.*

MSS. Regii: *Ἡ κροτάλη, τυμπάνων τ' ἰαχή, σὺν τε βρόμος
αὐλῶν Εὐαδεν.* Moscov. etiam post *τυμπάνων* copulam τ'
inserit. Quae, si *κροτάλη* excipias, verissima scriptura est.
Eandem ex ingenio restituit Barnesius. Hymn. in Mercur.
451. *καὶ ἡμερόεις βρόμος αὐλῶν.* Aristophan. Nub. 312.
καὶ μούσα βαρύβρομος αὐλῶν. ubi vide Kusterum. Archias
Anthol. III. 1. p. 521. *Σεῦ δὲ βοᾶν αὐλοῖο μελίβρομον οὐκ
ἔτι νύμφαι, ὧς πάρος, ἐν Φρυγίοις οὐρεσι πεινσόμεθα.*

(62) *Hymn. XII. vs. 4. 5. 6.*

*Ὅς πρὶν μὲν κατὰ γαῖαν ἀθέσφατον ἤδὲ θάλασσαν
Πλαζόμενος πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθέως ἀνακτος,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀντέλη.*

Mirum quantum a reliquis libris Codex Moscov. abit: Ὅς ῥά ἡμὲν κατὰ γαίαν ἀθέσφατον ἤδη θάλασσαν Πλαζόμενος πηαίνει ἀεθλεύων κραταίως, Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάχαλα, ἔτοχα ἔργα. Syllabae αἰ in πηαίνει eadem manu η superscriptum est.

Hymn. XIV. vs. 1.

Κάστορα καὶ Πολυδεύκε' αἰέδω, Μοῦσα λιγυῖα.

MSS. Moscov. et Regii cum Editione pr. αἰέσω. Mox Moscov. mendose, ταχέων ἐπ' ἀμύτων ἱππων.

Hymn. XV. vs. 4.

*Ατλαντος θυγάτηρ, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγεῖσα.

In hoc versu deficit Codex Moscoviensis.

Hymn. XVI. vs. 5.

Πᾶν ἀνακεκλόμενοι, νόμιον θεὸν, ἀγλαέθειρον,
Αὐχμήενθ'.

Ineptum et ne Graecum quidem est, quod Martinus conjicit Var. Lect. IV. 18. αὐχμήενθ'. Si quid mutandum est, legere malim, αὐχμήενθ'. Qua forma boni poetae utuntur, Rhianus apud Steph. Byz. v. Χαῦνοι, Simmias Anthol. VI. 15. p. 568. et Oppian. Ἀλιεν. II. 677.

vs. 12 — 16.

Πολλάκι δ' ἀργινόντα διέδραμεν οὐρεα μακρὰ,
Πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θήρας ἐναίων,
Ὅξεία δερκόμενος· τότε δ' ἐς σπέος ἤλασε οἴας,
Ἄγρης ἑξανίων δονάκων, ὑπὸ μοῦσαν ἀθύρων
Νηδυμον.

Ita hos versus verissime emendarunt Martinus Var. (65) Lect. IV. 18. Barnesius ad h. l. et Piersonus Verisimil. II. 2. Versum 12. cum sequenti prope ad verbum expressit Ovidius Fastor. II. 285. 286. *Ipse Deus discurrere gaudet in altis montibus; et subitas concitat ille feras.* Versus 15. in omnibus, quas vidi, Edd. prava interpunctione ita laborat, nulla ut inde elici possit sententia. Distingue:

*Ἄγρης ἑξανίων, δονάκων ὑπὸ μοῦσαν ἀθύρων
Νηδυμον.

Alcaeus Anthol. IV. 12. p. 475. Ἐμπνέει Πᾶν λαροῖσιν ὄρεϊ-
βάτα χεῖλεσι μοῦσαν, Ἐμπνέει, ποιμένιῳ τεροπόμενος δό-
νακι. Lucretius IV. 592. de eodem Pane: *Unco saepe la-
bro calamos percurrūt hiantes, Fistula sylvestrem ne cer-
et fundere musam.* Qui versus expressi sunt ex eleganti

Platonis epigrammate in statuam Panis fistula capentis, Anthol. IV. 12. p. 474.

Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελλοῦται εὐκλάδην Πάν,
ΤΤΡΟ'Ν ἰεὺς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων.

Scis, vir longe doctissime, quantam vim habeat in scriptoribus antiquis sive interpretandis, sive corrigendis, Graecos fontes, e quibus Latini rivulos duxerint, diligenter indagasse. Cujus generis animadversiones, utinam, qui in his literis nobiscum versantur, majore copia proferrent! Juvat, uno alteroque exemplo, quid utilitatis inde redundet, planum facere. Vel hic Lucretii locus, vide, quantum mihi profuerit ad Platonis epigramma emendandum. Is enim, *unco saepe labro* vertens, manifesto ostendit, se non vulgatam lectionem, quamquam nec ipsam contemnendam, sequi, sed alteram haud paulo exquisitiorē:

ΤΤΡΟ'Ν ἰεὺς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων.

Idem V. 1408. *Et supera calamos unco percurrere labro.* Epigramma ἀδέσποτον Anthol. I. 48. p. 142. quod, nescio qua auctoritate, Natal. Comes Mythol. V. 6. Ibyco tribuit: Ὡ Πάν φερβομέναις ἱερὰν φάτιν ἄπνε ποίμναις, Κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἰεὺς δονάκων. Haud disparem medicinam ex Ovidio faciamus Apollonio Rhodio III. 1298, — 1303:

(64) Ὡς δ' ὅτ' ἐν τρητοῖσιν εὐρύοινοι χοάνοισι
Φύσαι χαλκῆων, ὅτε μὲν τ' ἈΝΑΜΑΡΜΑ'ΡΟΤΕΙ
Πῦρ ὁλοὸν πιμπρᾶσαι, ὅτ' αὖ λήγουσιν αὐτμῆς,
Δεινὸς δ' ἐξ αὐτοῦ πέλεται βρόμος, ἀπὸτ' αἶξε
Νειόθεν· ὡς ἄρα τῷγε θεὸν φλόγα φυσίοντες
Ἐκ στομάτων ὁμάδουν.

Scholiastes antiquus, difficultatem sentiens, locum, ut potuit, explicuit. Μαρμαίρουσι, inquit, κυρίως καίουσι. Μετεγήνοχε δὲ τὴν φωνήν ἀπὸ τῆς σφειδρωτάτης φυσήσεως ἐνεργούσης ἔσωθεν. Nec quicquam extricavit hominum futilissimus, qui Apollonium putido commentario oneravit, Jer. Hoelzlinus. Praestat igitur adire Ovidium, Apollonia sic in rem suam convertentem, Met. VII. 104. seqq. Ecce! adamanteis Vulcanum naribus efflant Aleripedes tauri: tactaeque vaporibus herbae Ardent. Utque solent pleni resonare camini; Aut ubi terrena etc. Vides, pro acumine Tuo, clarissime Valckenari, Ovidii aetate integerrime scriptum fuisse:

Ὡς δ' ὅτ' ἐν τρητοῖσιν εὐρύοινοι χοάνοισι
Φύσαι χαλκῆων, ὅτε μὲν τ' ἈΝΑΜΟΡΜΤ'ΡΟΤΕΙ
Πῦρ ὁλοὸν πιμπρᾶσαι.

Ἀναμορμύρσιν, verbum Homericum, quam bene follibus conveniat, dicere non est necesse. *Μορμύρσιν*, *murmurare*, *murmur*, de maris, fluminum, fontiumque sonitu frequens est apud utriusque linguae poëtas. Quibus praeivit Homerus II. Σ. 404. *περὶ δὲ ῥόος Ωνεαοῖο Ἀφρῶ μορμύρων ῥέειν ἄσπετος*. Quod cum legisset cultissimus Epigrammatum scriptor, Leonides Tarentinus Anthol. IV. 12. p. 466. praeclare se speravit locuturum, si diceret: *τὴν ἐκφυγούσαν ματρός ἐκ κόλπων ἔτι, Ἀφρῶ τε μορμύρουσαν εὐλεχῇ Κύπριν ἰδὼν Ἀπελλῆς*. At mihi, ut lenissime dicam, ipse Homerus talem imitationem non videtur probaturus fuisse. Verbum *ἀναμορμύρσιν*, quod Apollonio vindicavimus, nos admonet, ut similem operam nave-

καὶ οἱ ὀπισθεν

(65)

Ἴκτο καταΐγδην θνοφερῇ ΤΡΟΜΕΪΤΣΑ θύελλα.

Vere conjecimus:

καὶ οἱ ὀπισθεν

Ἴκτο καταΐγδην θνοφερῇ ΒΡΟΜΕΪΤΣΑ θύελλα.

Aeschylus Fragm. p. 643. *Βορεάδας ἤεις πρὸς πνοάς· σὺ δ' εὐλαβοῦ Βρόμον καταγιζόντα*. Apollon. III. 1327. *ὦρτο δ' αὐτμῇ, Ἦντε βυκτῶν ἀνέμων βρόμος*. IV. 787. *ἐνθα πυρὸς δειναὶ βορμέουσι θύελλαι*. Contrario fere modo peccatum est apud eundem Orpheum Argon. 1120. ubi de Cimmeriis dicitur:

οἱ ῥά τε μῦνοι

Ἀίγλης ἄμμοροι εἰσι ΠΥΡΙΒΡΟΜΟΤ ἥελιοι.

Vel tiro legendum videat:

οἱ ῥά τε μῦνοι

Ἀίγλης ἄμμοροι εἰσι ΠΥΡΙΑΡΟΜΟΤ ἥελιοι.

Hymn. in Solem 11. *Κοσμοκράτωρ, στυγνὰ, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε*. Orphei locus obversatus videtur auctori Epigrammatis Anthol. IV. 27. p. 505. *Ἀἴμος ὁ Κυμμερίων πανδερεκίος ἄμμορος αἴγλης ἥελιου*. Neque tamen, ut unde digressus sum, revertar, Graeci scriptores ex Latinorum versione temere et inconsulte sunt castigandi, propterea quod satis inter eruditos constat, aliquando doctissimos quosque Romanorum prava Codicis lectione in fraudem esse inductos. Placet, ne longior sim, uno exemplō defungi. Theocritus Eid. V. 90. 91.

*Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ΤΙΛΑΝΤΣῆΝ
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σεῖετ' ἔθιρα.*

Hujus vestigia ita secutus est Virgilius Ecl. III. 66. *At mihi sese offert ultro meus ignis Amyntas*. Testor, Valckenari, acrem, quae in Te est, vim judicandi, an frigidum istud ineptumque ὑπαντῶν ferri possit. Atqui non offendit Latinorum poetarum principem. Summa, fateor, ejus est auctoritas, cui repugnare prope nefas videtur. Nec tamen me poenitet conjecturae meae:

Κῆμέ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὅτι λ' ἄν' ἄν' ἄν'
ἔκμαλιν.

Qui hic λεῖος ὑπάναν, simili compositione apud Polluc. II. (66) 10. dicitur λειογένσιος, sive λεῖος τὸ γένειον. Scholiast. Aristophan. ad Ran. 48. Κλεισθένης ἦν λεῖος τὸ γένειον. Est vir eruditus, cui λεῖος in Theocrito nude positum ita displiceat, ut hac una de caussa emendationem necessariam existimet. Habeo tamen in promptu loca aliquot, ubi λεῖος simpliciter imberbis dicitur. Lucian. Dial. Me-retr. VII. p. 297. Λεῖός μοι Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀναρ-νάσιος. Strato Epigrammate inedito:

Ἰητροὺς εὐρὸν ποτ' ἐγὼ λεῖους δυσέρωντας
Τρίβοντας φυσικῆς φάρμακον ἀντιδότην.
Οἱ δὲ γε φωραθέντες, ἔχ' ἡσυχίην, ἐδέοντο
Κεῖν' ἔφην, σιγῶ, καὶ θεραπεύσατέ με.

Priore disticho usus est Salmasius Exerc. Plin. p. 740. Idem Strato alio Epigrammate:

Εὐκαίρως ποτὲ παιδοτριβῆς, λεῖον προδιδάσκων,
Εἰς τὸ γόνυ κάμψας, μέσθον ἐπαιδοτριβεῖ,
Τῇ χειρὶ τοὺς κόκκους ἐπαφώμενος. ἀλλὰ τυχαίως
Τοῦ παιδὸς χρήζων, ἦλθεν ὁ δεσπότης.
Ὅς δὲ τάχος τοῖς ποσσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν
Ἵππιον, ἀμπλέξας τῇ χειρὶ τὸν φάρυγα.
Ἄλλ' οὐκ ὦν ἀπάλαιστος ὁ δεσπότης, προσέειπε
Παῦσαι. πνιγλῆς, φησὶ, τὸ παιδάριον.

Hujus Epigrammatis partem Salmasius edidit ad Lam-prid. Heliog. p. 179. ed. Paris. partem ad ejusdem Com-mod. p. 122. Totum a se emendatum esse dicit Cl. Tou-pius ad Theocrit. T. II. p. 392. Sed nihil, quod a Sal-masiana scriptura diversum sit, reperio, nisi ἀπάλαιστος pro ἀπάλαιστος. Ceterum Latini quoque laevem pro im-berbi dicunt. Horat. IV. Carm. 6. 28. *Laevius Aggyieu*. Martial. XI. Ep. 44. *Aeacidæ propior laevis cunicus erat*. Appulej. Met. VII. p. 137. *cum mihi etiam tunc depiles genae laevi pueritia splenderent*. Vide P. Burmann. ad Ovid. Fast. III. 745.

vs. 17. 18.

Ὅρνις ἦτ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
Θρῆνον ἐπιπροχέουσα χέει μελλήγρην αἰοιδῆν.

Inficetum est ἐπιπροχέουσα χέει. Repone: (67)

Ὅρνις ἦτ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
Θρῆνον ἐπιπροχέουσ' ἱαχῇ μελλήγρην αἰοιδῆν.

Pamphilus Anthol. III. 21. p. 585. Οὐκ ἔτι δὴ γλωροῖσιν
ἐφεζόμενος πετάλοισιν, Ἥδεϊαν μέλπων ἐκπροχέεις ἱαχάν.

vs. 26.

ὑάκινθος

Εὐαίδης θαλέων καταμίσγεται ἄκριτα πόλιν.

Nonno XVI. p. 442. similibusque poëtis liceat formam
θαλέων usurpare. At poëta noster θαλέθων scripsit, ut Ho-
merus, et optimus quisque. Et sic legitur in Codd. Regiis.

vs. 35.

Ἐνθ' ὄγε καὶ θεὸς ὦν ΨΑΦΑΡΟΤΡΙΧΑ μῆλ' ἐνόμμεν.

Malim, transpositis literis:

Ἐνθ' ὄγε καὶ θεὸς ὦν ΤΑΡΦΥΤΡΙΧΑ μῆλ' ἐνόμμεν.

Aeschylus S. c. Th. 541. ταρφὺς ἀντέλλουσα θοῖξ. Home-
rus Od. I. 425. Ἄρσενες οἷες ἦσαν εὐτραφέες θασύμαλλοι.
Hymnus in Apoll. 412. ἐνθα τε μῆλα βαδύντριχα βόσκειται
αἰεὶ. Si quis tamen vulgatam lectionem commodam ratione
explicet, non multum repugnabimus. Sed quid impedit,
quo minus alium locum, in quo literarum transpositio
felicius cessit, adscribamus? Facile enim nobis veniam
dabis longius evagantibus, qui epistolam scias sermonem
familiarē imitari. Tymnes Anthol. III. 25. p. 293.

Τὸν παρὰβάντα νόμους Λαμάρτριον ἔκτανε μάτηρ

Ἄ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.

Θηκτὸν δ' ἐν ΠΡΟΒΟΛῃ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα.

Ὄξυν ἐπιβρύχουσ', οἷα ΛΑΚΑΙΝΑ γυνά.

Ἐρῆε, κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἐρῆε ποθ' ἄδαν,

Ἐρῆε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον ἐρέφομες.

Torsit me corruptum istud ἐν προβολῇ, donec incidi in (68)
Suidam v. Θηκτὸν, qui, hunc versum laudans, non ἐν
προβολῇ exhibet, sed ἐν προβόλῳ. Unde statim mihi nata
est suspicio, poetae verba sic esse refigenda:

Θηκτὸν δ' ἐν ΠΡΟΛΟΒῳ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα

Ὄξυν ἐπιβρύχουσ', οἷα ΛΕ' ΑΙΝΑ, γυνά.

Nisi in minore versu cum Salmasio malis: οἷα ΛΥ' ΚΑΙΝΑ;

γυνή. Πρόλοβον, proprium avibus, diserte homini tribuit Pollux II. 207. τὸ ἐξωθεν προύχον φάρυγγος κατὰ τὸν τράχηλον, γαργαρεῶν, καὶ πρόλοβος καλεῖται. ubi vide Jungermannum. Par ratio est synonymi προηγορεῶν. Suidas: Προηγορεῶνας, τοὺς βράγχους τῶν ὀρνέων κυρίως τοὺς λεγομένους πρόλοβους. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρῶπων ὁ προηγορεῶν. Sic etiam Latini *ingluviem*, quae et ipsa propria est avium, ad *hominis gūlam* significandam transtulerunt. Appulejus Mēt. I. p. 3. *qua bacillum inversi teli ad occipitium per ingluviem subit*. Ibid. p. 12. *vestis ad ingluviem adstricta*. ubi e glossa irrepsit ad *gulam*. V. p. 99. *hiantem ingluvia profunda*. ubi vide Pricaeum. Paulo post, *ingluvie voraci*. Quae loca mihi pro humanitate sua suggessit vir praestantissimus, Franciscus Oudendorpius, cujus ceteris in bonas literas meritis, brevi, tanquam cumulus, accedet pulcherrima Appuleji editio. Alia, quae huc pertineant, habet H. Stephanus Ibid. Thes. v. Πρόλοβος. Vs. 5. κατὰ μερίς, vereor, ne mendosum sit. Hæc Epigrammatis correctionem cum amicis quibusdam probare non potuissem, aliis vulgatam lectionem ἐν προβολῇ defendentibus, aliis ἐν προμολῇ substituentibus, aliis denique aliam emendandi viam ingressis, adii Literatorum principem, T. Hemsterhusium, qui mihi in his literis divino quodam munere dux obtigit, ab eoque, quod subijcio, responsum tuli. „Quidni tuam prae „reliquis emendationem adprobem, quae mihi jam pridem venerat in mentem? Attamen dubito, an retineri „possit integrum Suidae προβόλω· nam πρόβολος apud „Suid. et Hesych. in V. et in Ἰόκωξ, Φύσιγγας idem, „quod πρόλοβος· utrumque permutari in aliis etiam scriptoribus observes: nec sane vocabuli ratio refragatur, „quin illam potestatem recipiat. Utcunque sit, certum (69) „videtur legi debere ἐν προβόλῳ vel πρόλόβῳ· praeceessit „ἐκτανε· major erit orationis vis, si sequatur, ubi vero „gladium pectore demersit, vel in guttur defixit, quam „si vulgatam lectionem interpreteris: *illa vero projecto „ad ferendum ense dixit*. Non defuturos tamen, quibus „posteriora magis arrideant, auguror. Ἐν προμολῇ co- „gitavit Obsopocus, quum adponeret, *in vestibulo*: cujus „patrocinium facile dimissurum credo.... nostrum. „Κακὴ μερίς tentandum non censeo, nec scio, an Λά- „καινα melius servetur: ex illis, ὀδόντα Ὅξυν ἐπιβρο- „χουσα, leaenam expectasses: praeter opinionem magna „virtute intulit, οἷα Λάκαινα“. Hactenus V. C. Ad κατὰ μερίς quod attinet, prorsus assentior id tuenti Hemster-

husio. Hanc enim lectionem agnoscit Plutarchus, partem Epigrammatis laudans, Apophth. Lacæen. p. 204. confirmatque poeta incertus Anthol. III. 20. p. 554. *Ἦν δ' ὡς ἦτορ Μουσῶν ἱκανὴ μερίς.* At *λέαινα* vel *λύκαινα* ut deseram, inducere animum non possum. Antipater Thesalonicensis Epigrammate in eandem Lacæenam:

*Αὐτὰ τοι τρέσαντι παρὰ χροῖες, ὥπασεν ἄδαν,
Βαρυμένα, καλλὼν ἐπὶ δὲ ἀρη λαγάνων,
Μαίτηρ, ἣ δ' ἔτεκεν, Λαματρίε. φά δὲ σίδαρον
Παῖδας τοῦ φύρδαν μακρὸν ἔχουσα φόνου,
Ἀφρώδην κυναγῆδον ἐπιπρόληπα γένεον.
Ἀεθρομένα, λοξαῖς, οἷα λέαινα, κόραις.
Λεῖπε τὸν Εὐρωταν, ἴθι Ταρταρον, ἀνίκα δειλὸν
Οἶσθα φρενῶν: τελέθεις οὐτ' ἐμὸς, οὔτε Λάκων.*

Hoc epigramma in fine mutilum edidit Jo. Jensus post Luctubr. Hesych. p. 336. et conjecturis tentarunt Leichius Praef. Carm. Sepulcr. p. 15. et Wesselingius ad Diodor. Sicul. XVII. p. 252. ignorantes, integrum emendatiusque prolatum esse a Kustero ad Suid. v. *Ἀρῆς*. Quamquam hic quoque vs. 6. ante Kusterum legebatur, οἷα *Λάκαινα*, frigide et inepte, si quid iudico. Callimach. H. in Cerer. 51. seqq. *Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἢ κυναγῶν Ὄρεσιν ἐν Τμαρτοῖσιν ὑποβλέπει ἀνδρὰ λέαινα ὤμοτόκως, τὰς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα.* Satis diu nos Tymnis epigramma tenuit. Nec tamen per Joannem Toupium, virum longe eruditissimum nobisque amicissimum, licet ab hoc loco discedere. Is enim Emend. in Suid. T. II. p. 53. sic scribit: „Notanda lectio Suidae, ἐν προβόλῳ. Quae fraudi fuit Cl. Ruhinkenio in „Epistola Critica ad Valckenarium legenti, ἐν προλόβῳ, „probante etiam doctissimo Hemsterhusio, cui idem vi- „debatur πρόβολος et πρόλοβος. Sed utrumque latuit „elegantissima locutio. *Θέσθαι ἐν προβολῇ* ἔϊφος est *gladium vibrare, intentare*. Videamus, justane sit, an injusta, haec reprehensio. Negat, mihi notam fuisse illam locutionem. Atqui liquido ostendere possum, notio- rem mihi esse, quam ipsi censori. Etenim quam formulam Cl. Toupus non nisi duobus exemplis, eam ego viginti amplius cognovi. Xenophon K. A. VI. p. 386. E. *ἐπειτα δὲ τὰ δόρατα εἰς προβολὴν καθέντας ἐπισθαι βάδην.* cui loco similis est Arriani de Exped. Alex. I. 6. *ἐσήμανεν, ὅρθα ἀνατείνειν τὰ δόρατα τοὺς ὀπίστας, ἐπειτα ἀπὸ ξυνδήματος ἀποτείνειν εἰς προβολὴν.* Theocritus Eid. XXII. 120. *Σκατὴ μὲν σκατὴν Πολυδεύκης ἔλλαβα*

χαίρα, Δόχμῳς ἀπὸ προβολῆς κλινθεῖς. quod sic vertendum: *oblitque a statu, vel gradu suo declinans.* Dionys. Halic. III. p. 156. ὁ δὲ Ῥωμαῖος, ὑπελθὼν τὴν προβολὴν τοῦ πολεμίου, καὶ τῶν ἰγνύων τὴν ἐτέραν ἀποτραπὼν ubi haeret doctissimus Sylburgius. Sed Dionysio lucem reddit Livius in re simili, VII. 10. *Romanus, mucrone subrecto, quum scuto scutum inum perculisset, totoque corpore interiōr periculo vulneris factus, insinuasset se inter corpus armaeque, uno alteroque subinde ietu ventrem atque inguina hausit.* Plutarch. Caesar. p. 729. A. ἐκέλευσε τοὺς ὀπλίτας ἐστώτας ἐν προβολῇ, καὶ μένοντας ἀραρότως δεχέσθαι τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολεμίων. Appian. de B. C. II. p. 782. *μηδ' ἀκοντίζειν, ἀλλ' ἐν προβολῇ διαστάντες ἀμύνεσθαι τοὺς ἐπιόντας.* Glossae veteres: *In prōcinctu, ἐν προτομῇ πολέμου στήναι.* Scribe, ἐν προβολῇ. Onomasticum vetus: *Procinctus, προβολή.* Corrupta scriptura decepit Du Cangium Gl. M. et l. Gr. v. *Προτομή.* Alia exempla, quae notaram, praetermitto, propterea quod pleraque occupata video a Valesio ad Harpocr. p. 159. et Dorvillio ad Charit. p. 602. Latini in eadem re verbo *projicere* utuntur. Valer. Flaccus IV. 266. *cum pectore et armis Huc alternas et huc, semper cervice reduota, Semper et in digitis, et summi pulvere campi, Projectusque redit.* Satis de me dixi. Hemsterhusio vero qui tam nota incognita fuisse scribit, vereor, (71) ne, qui vir et quantus ille fuerit, ignoret. Sed, his missis, nego, illum loquendi modum hujc Epigrammati accommodatum esse. Prorsus frigidum fuisset, athleticum Lacienae statum commemorare, ubi lector loci, quo gladium deflexerit, demonstrationem expectabat. Nec ceteri poetae, qui Anthol. I. 5. p. 10. III. 5. p. 289. in eodem facinore celebrando versati sunt, vulneris locum indicare neglexerunt. At quae tandem corporis pars maxime petebatur? Nempē πρόλοβος, vel jugulus. Aeschylus Prometh. 862. *Διδοικται ἐν σφαγαίῳ βάψασα ἔϊφος.* id est, *in jugulo.* Male Stanlejus vertit, *caede tingens.* Euripid. Orest. 291. *Μήπω τεκούσης εἰς σφαγὰς ὄσαι ἔϊφος.* Polyaeus VIII. 48. *τὸ ἔϊφος καθέισα διὰ τῆς σφαγῆς.* Virgil. Aen. XII. 357. *dextrae mucronem extorquet, et alto Fulgentem tinguunt jugulo.* Horat. II. Serm. 5. 136. *In matris jugulo ferrum tepescit acutum.* Ovid. Ep. XIV. 5. *Quod manus extinxit jugulo decemittere ferrum.* Hactenus de Tymnis Epigrammate. Solent tamen librarii, ut hoc tanquam corollarium addam, frequentius nomina propria in appellativa mutare, quam contra; nisi

quid praecessit, ut h. l. Lacaenae mentio, quod eos in fraudem induceret. Cujus generis errorem notavimus in Sosipatři Epigrammate inedito, de quo non injuria usurpaveris illud Aristophanis: *Ὡς ἦδ' ὃ τὸ μέλος, ὃ πό-
τνια Γενετυλλίδες, καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμέ-
νον, καὶ μανδαλωτόν.* Ipsum Epigramma hoc est:

Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεγίων διατείνει

Ἄρθεσιν ἐν χλοεροῖς, ἀθάνατος γέγονα.

Ἡ γὰρ ὑπερφύεσσι μέσον διαβάσα με ποσσὶν,

Ἦνεν ἀλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον,

Ὅμμασι νωθρὰ βλέπουσα· τὰ δ', ἥντε πνεύματι φύλλα,

Ἀμφισαλευομένης ἔτρεμε πορφύρεα,

Μέχρ' ἀπεισιέσθη λευκὸν μένος ἀμφοτέροισι,

Καὶ ΔΩΡΙΣ ΠΑΡΕΡΟΙΣ ἐξεχύθη μέλει.

Ultimo versu in promptu erat emendare: *Καὶ Δωρις πα-
ρετοῖς ἐτεχ.* Sed *παράροις*, quod margo apographi Sca-
ligerani habet, nos ad hanc conjecturam ducebat:

Καὶ Ῥ' ἸΑΡΩΣ ΠΛΑΔΑΡΟΙΣ ἐξεχύθη μέλει.

Hesych.: *Πλαδαρόν. νοτερόν, ὑπομβρον, χαύνον, ἀσθε- (72)
νὲς, ὕγρόν.* Agathias Anthol. IV. 23. p. 498. *Ἰδρῶτι πλα-
δαρὴν ἀμφοδίγνα κόμην.* — Sic in priore hujus Epistolae
Editione scribebam. Post in aliis apographis *παρετοῖς* clare
scriptum vidi. Nec ab hac lectione recedendum. Appule-
jus Met. II. p. 26. *Usque dum lassis animis, et marcidis
artubus defatigati, simul ambo corruimus, inter mutuos
amplexus animas anhelantes.* Arnob. III. p. 105. *cupi-
ditatibus rabidis ire in mutuas complexiones, et ad post-
remum fractis dissolutisque corporibus, voluptatis ener-
vatione languescere.* — Venustum illud, *Ὅμμασι νωθρὰ
βλέπουσα*, non potest explanari commodius, quam verbis
Tertulliani de Anima cap. 27. *In illo ipso ultimo volupta-
tis aestu, quo genitale virus expellitur, nonne aliquid de
anima quoque sentimus exire, atque adeo marcescimus,
atque devigescimus, cum lucis defrimento.* Nec Ovidii
notitiam tam bellum epigramma effugit, Art. Am. II. 720.
721. *Adspicies oculos tremulo fulgore micantes, Ut sol a
liquida saepe refulget aqua.* quod expressum videtur ex
verbis, *ὅμματα ἔτρεμε πορφύρεα.* Porro *δόλιχον* ad ean-
dem rem transtulit Lucretius IV. 1194. *et communia quae-
rens Gaudia, sollicitat spatium decurrere amoris.* item
Paulus Silentarius, poeta ille quidem non inelegans,
veruntamen laude, quam ab Is. Casaubono Lect. Theocr.
cap. 1. tulit, indignus. Cujus Epigramma, quod a ne-
mine adhuc editum sciam, hoc loco apponam:

Homer. Hymn.

I

Διελινῷ χαρίεσσα Μενεκράτις ἔχυτος ὕπνῳ
 Κεῖτο περὶ κροτάφους πῆχυν ἐλιξαμένη.
 Τολμήσας δ' ἐπέβην λεχέων ὑπερ' ὡς δὲ κελεύθου
 Ἕμισυ Κυπριδὴς ἦννον ἀσπασίως,
 Ἡ παῖς ἐξ ὕπνου διέγρετο, χερσὶ δὲ λευκαῖς
 Κράατος ἡμετέρου πᾶσαν ἔτιλλε κόμην.
 Μαρναμένης δὲ τὸ λοιπὸν ἀνύσσαμεν ἔργον ἔρωτος.
 Ἡ δ' ὑποκιμπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε·
 Σχέτλιε, νῦν μὲν ἔρεξας ὁ τοι φίλον, ᾧ ἐπὶ πουλὺν
 Πολλάκι σῆς παλάμης χρυσὸν ἀπωμοσάμην.
 Οἰχόμενος δ' ἄλλην ὑποκόλπιον εὐθύς ἐλίξεις.
 Ἔστέ γὰρ ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατὶναι.

Miram, ni Paulus, Latinae linguae, ut mihi quidem videtur, peritus, profecerit ex Ovidii Ep. V. 140—144.
 (75) *Ille meae spoliū virginitalis habet. Id quoque luctando. Rupī tamen ungue capillos, Oraque sunt digitis aspera facta meis. Nec pretium stupri gemmas aurumve poposci: Turpiter ingenium munera corpus emant.* Plenum festivitatis est, quod fingitur de comae laniatu, frequenti in puellis, quae vinci pugnando velint. Nec ea velitatio amatoribus ingrata. Timocles apud Athen. XIII. p. 571. A. Τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἑτοιμα, δεῖν δ' εἶτι αγωνιάσαι, καὶ ῥαπισθῆναι γε, καὶ Πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαῖσι χερσίν, ἡδύ γε. Anthol. VII. p. 631. Μισῶ τὴν ἀφελή, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν. Ἡ μὲν γὰρ, βραδείως, ἡ δὲ, θέλει ταχέως. Vide Jac. Tollium ad Auson. Epigr. 59. *Capillorum laniatus* a Graecis σκύλμα κόμης dicitur. Maecius Anthol. VII. p. 622. Τί στυγνὴ; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκατα, Φιλαινί, Σκύλματα, καὶ νοτερῶν σύγγυσις ὀμματίων; Nam σκύλλειν proprie est τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν, ut bene Hesychius. De hoc σκύλματι nuper, memini, me jucundissime συμφιλολογεῖν cum Viro amplissimo, Gerardo Meermanno, cujus excelsum ingenium singularemque doctrinam ne pluribus verbis ornem, cum ipsius pudor vetat, tum artissima, quae dudum inter nos constituta est, amicitia. In hujus aliorumque venustiorum hominum gratiam quatuor afferam Epigrammata ex Anthologia inedita, quibus, Tu, Elegantissime Valckenari, fateare necesse est, nihil Te legisse omni lepore et suavitate conditius.

Ἡδύλου.

Οἶνος καὶ προπόσεις κατεκόμισαν Ἀγλαονίκην
 Αἰ δόλιαί, καὶ ἔρως ἡδύς ὁ Νικαγόρεω,
 Ἡς παρὰ Κύπριδι ταῦτα μύροις εἶτι πάντα μυδῶνται
 Κεῖται, παρθενίων ὕγρα λάφυρα πόθων,

Σάνδαλα, καὶ μαλακαὶ, μαστῶν ἐκδύματα, μίτραι,
 Ἰννου, καὶ σκυλῶν τῶν τότε μαρτύρια.

Versus 5. et 4. laudat Suidas v. *Μυδῶντες*, ubi pro ἧς perperam οἷς scribitur. Quod Kustero corrigere non licuit, propterea quod epigramma est ἐκ τῶν ἐρωτικῶν quorum nulla copia erat viro doctissimo.

Μελεάγρου.

Οἶδ' οὐ μοι κενὸς ὄρκος, ἐπεὶ σέ γε τὴν φιλάσωτον

Μηνύει μυροπνοὺς ἀριβρεχέης πλόκαμος.

Μηνύει ἄγρυπνον μὲν ἰδοῦ βεβαρημένον ὄμμα,

(74)

Καὶ σφιγγτὸς στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μέτος.

Ἐσकुλται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένος ἄρτι κίκιννος.

Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυναι σιλευτὰ φορεῖς.

Ἐρρε. γύναι πάγκοιμα· καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλόκομος

Πηκτις, καὶ κροτάλων χειροτυπὴς παταγος.

Venustissime eadem de re Ovidius Amor. III. 14. 33. *Cur plus, quam somno, turbatos esse capillos; Collaque, corripicio, dentis habere notam?* Ut hic vs. 5. πεφυρμένος κίκιννος, sic apud Philostrat. Icon. II. 4. p. 815. *Πεφυρται δ' ἡ κόμη.*

Παύλου Σιλεντιαρίου.

Ὡ παλάμη πάντολμε, σὺ τὸν παγχρύσειον ἔτλης

Ἀπρὶξ δραξαμένη βόστρυχον αὐτῷ ἐρύσαι;

Ἐτλης. οὐκ ἐμάλαξε τεὸν θράσος αἰλινος αὐδῆ,

Σκύλμα κόμης, αὐτὴν μαλθακὰ κεκλιμένος.

Νῦν θαμινοῖς πατάγοισι μάτην τὸ μέτωπον ἀράσσεις.

Οὐκέτι γὰρ μαζοῖς σὸν θέναρ ἐμπελάσει.

Μῆ, λίτόμαι, δέσποινα, τόσσην μὴ λάμβανε ποιῶν.

Mallon ἐγὼ τλαίην φύσγανόν ἀσπασίως.

Ovidius Amor. I. 7. 11. *Ergo ego digestos potui laniare capillos?* Art. Am. II. 169. 170. *Me memini iratam dominae turbasse capillos: Haec mihi quam multos abstulit ira dies?* Versum 2. hujus epigrammatis laudat Suidas v. *Ἀδ' ἐρύσαι.* vs. 3. v. *Αἰλινος.* vs. 5. v. *Ἀρασσομένα*, ubi pro μέτωπον est πρόσωπον. quanquam MS. Parisin. habet μέτωπον. vs. 7. v. *Ποιῶν*, ubi τοίην pro τόσσην. Nihil horum Kusterus ob causam, quam modo memoravimus, indicavit.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὅμματά σεῦ βαρύνθουσι, πόθου πνέοντα, Χαμικλοῖ,

Οἷά περ ἐκ λέκτρων ἄρτι διαγρομένης.

Ἐσकुλται δὲ κόμη, ῥοδέης δ' ἀμαρυγμα παρειῆς

Ὁχρος ἔχει λευκός, καὶ δέμας ἐκλείνεται.

Κ' εἰ μὲν παννυχίῃσιν ὁμιλήσασα παλαίστραις
 Ταῦτα φέρεις, ὄλβου πάντος ὑπερπένταται
 Ὅς σε περιπλέγδην ἔχε κήχεσιν· εἰ δέ σε τήκει
 Θερμὸς ἔρως, εἴης εἰς ἐμὲ τηκομένη.

(75) Hoc epigramma cum versione metrica Latina edidit Dan. Heinsius Poëm. p. 138. Versus 6. et 7. laudat Suidas v. Ὀλβος. Miraris, ni fallor, peritissime elegantiae omnis arbiter, Valckenari, haec Pauli Silentarii carmina cultiora esse, quam sive ipsius hominis, sive seculi, quo vixit, captus ferat. Sed ille, quicquid fere habet egregii, ab antiquioribus epigrammatum scriptoribus, vel servatis adhuc, vel deperditis, sumsit. Quod, in magna exemplorum copia, satis sit, uno, depromto et ipso ex Anthologia inedita, demonstrasse.

Μάρκου Ἀργενταρίου.

Στέρνα περὶ στέρνοις, μαστῶ γ' ἐπὶ μαστὸν ἐρείσας,
 Χεῖλαι δὲ γλυκεροῖς χεῖλεσι συμπίεσας,
 Ἀντιγόνης, καὶ χροῖτα βαλὼν πρὸς χροῖτα, τὰ λοιπὰ
 Σιγῶ, μάρτυς ἐφ' οἷς λύχνος ἐπεγράφετο.

Παύλου Σιλενταρίου.

Ῥίψωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα, γυμνὰ δὲ γυμνοῖς
 Ἐμπελασθ' γυνοῖς γυῖα περιπλοκάδην.
 Μηδὲν εἶσι τὸ μεταξὺ. Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο
 Τείχος ἐμοὶ δοκεῖ λεπτὸν ὕφασμα σέθεν.
 Στήθεα δ' ἐξεύχθω, τὰ τε χεῖλαι· τάλλα δὲ σιγῇ
 Κρυπτήτω. ἔχθαλω τὴν ἀθυροστομίην.

Perspicuum est omnibus, Paulum bellissima quaeque Argentario sublegisse, et non inscitum ex iis epigramma conflasse. Nolle, Semiramidis murum, qui profecto ridiculus et puerilis est, adjecisset de suo. Sed isti seculo mira omnia et portentosa in deliciis erant: sordebant, quae se naturali pulcritudine commendarent. — Quod diximus de suo, hac nota perstringit Toupius noster Cur. Noviss. in Suid. p. 140. „Atqui non de suo adjecit „Paulus, sed de Synesio Epist. 4. cujus verba sunt: Ἐπιβάνται ὄντες πλεῖν ἢ πεντήκοντα, τριτημόριόν που μάλλιστα γυναῖκες, αἱ πλείους νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις, „ἀλλὰ μὴ φθόνει. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, καὶ τοῦτο ἐρῶμενίστατον οὐ πάλα διερῶρογότος ἰστίου τε „μάχιον· παφρονοῦσιν ἀνθρώποις τὸ τεῖχος τὸ Σεμιράμιδος“. At hoc est verba cavillari. Summum est, quod quis suum fecit, quo utitur pro suo.

Nunc, postquam hujus Epistolae severitatem hilaritate

aliqua, tanquam condimento, mitigavimus, quae in (76) Homericis Hymnis emendanda supersunt, persequamur.

vs. 33.

θάλε γὰρ πόθος ὕγρὸς ἐπελθὼν
Νύμφη ἔμπλοκάμῃ Δρύοπος φιλότῃτι μιγῆναι.

Suspectum mihi est verbum *θάλε*. Poëta scripsit, ni fallor:

λάθε γὰρ πόθος ὕγρὸς ἐπελθὼν
Νύμφη ἔμπλοκάμῃ Δρύοπος φιλότῃτι μιγῆναι.

vs. 36.

τέκε δ' ἐν μεγάροισιν
Ἑρμείῃ φίλον υἱὸν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι.

Scribe:

ἀτὰρ τερατωπὸν ἰδέσθαι.

Hymn. XXIV, vs. 7. 8.

ἱαχεῖ δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
Δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς ΘΗΡΩΝ.

Manifestum mendum haeret in voce *θηρῶν*. Quod cum etiam Barnesius sensisset, non dubitavit *τόξων* in ipsum textum intrudere. Nos lenius remedium invenimus:

ἱαχεῖ δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
Δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς ΝΕΤΡΩΝ.

Π. Α. 125. *Ἀλγες βιός, νευρή δὲ μέγ' ἱαχεν*. Od. Φ. 410. *Δεξιτερῇ δ' ἄρα χεῖρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς. Ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσις*. Philostratus Jun. Icon. XVI. p. 888. *τί δ' ἂν εἴποις περὶ τῆς νευρᾶς; ἄρ' οὖν οὐκ αἰσθάνεσθαι δοκεῖς ἐπηχούσης τῇ τοῦ οἴσου ἀφίσει;* Virgil. Aen. V. 502. *Primaque per coelum nervo stridente sagitta.*

Hymn. XXV. vs. 9. 10.

(77)

μέγας δ' ἐλελλίετ' Ὀλυμπος
Δεινὸν ὑπ' ὀμβρίμης γλαυκῶπιδος ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλίον ἱαχῆσεν.

Media vocis *ὀμβρίμης*, vel, ut in MSS. Regiis rectius est, *ὄβριμης*, praeter aliorum poetarum consuetudinem, producta, hunc locum in vitii suspicionem vocat. Lege:

μέγας δ' ἐλελλίετ' Ὀλυμπος
Δεινὸν ὑπὸ βρίμῃ γλαυκῶπιδος.

Apollonius Rhod. IV. 1677. *Ὡς ὅγε χάλκιδος περ ἰδὼν ὑπόσιξε δαμῆναι Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου*. ubi Scholiastes: *βρίμῃ. τῇ ἱαχῇ*. Cognatam vocem *βρίμμη* redamus Gemino Anthol. IV. 8. p. 450. *Ἥρωις, ποῦ σοι*

πρόδος μέγας, ἥ τε Νέμειος Χλαίνα, καὶ ἡ τόξων ἀμπλεις ἰοδόκη; Πού σοβαρόν μίμημα; Hoc epigramma ex basi statuæ Herculis, quæ Venetiis servatur, protulit etiam Sponius Miscell. erud. antiq. p. 51. sed sine ulla scripturæ varietate. Vs. 3. Eldikius, vir doctus et acutus, Suspicion. cap. 5. p. 29. scribendum censet: Πού σοβαρόν σοι λῆμα; idque recepit Cl. Brunckius Analect. T. II. p. 280. Nollem factum. Nam vera epigrammatis lectio est: Πού σοβαρόν βόιμημα; Hesychius: Βοίμημα. ἐπιπληξίς. Versu 11. hujus Hymni Barnesius *κονάβησεν* commemorat, velut variantem scripturam verbi *λάχσεν*. Crederes, illum, a libris scriptis imparatum, certe in veteri quadam Editione *κονάβησεν*, cum tot aliis variantibus, quas singulis fere paginis jactat, reperisse. Nihil minus. *Pergula pictorum, veri nihil: omnia ficta.* Id quod semel notasse satis sit.

Hymn. XXVII. vs. 1.

Γαῖαν παμμήτειραν αἰέσομαι ἠυθέμεθλον.

Forte alicui placeat Barnesii conjectura, quam ille tanquam variantem posuit, *εὐρυθέμεθλον*. Hesiodus Theog. 116. *Ἦτοι μὲν πρῶτιστ' Ἥας γένετ', ἀνὰ δ' ἔπειτα Γαῖ' εὐρύστεργος.* Sed apud Hesychium est: *ἠυθέμηλον*. *εὐθέμηλον*. quod nihil discrepat ab *ἠυθέμεθλον*.

(78)

vs. 3.

Ἦμὲν ὅσα χθόνα διὰν ὑπέρχεται, ἠδ' ὅσα πόντον.

Recte MSS. Regii, *ἐπέρχεται*.

vs. 14. 15. 16.

Παρθενικὰ τε χοροῖς περσεανθείσιν εὐφροσι θυμῷ

Παίζουσαι, χαίρουσαι κατ' ἄνθρα μαλθακὰ ποίης.

Οὓς κε σὺ τιμήσεις, σεμνὴ θεὰ, ἄφθογε δαῖμον.

Viri docti vocem monstrosam *περσεανθείσιν* varie, sed frustra, tentarunt. Nec multum nos juvant Codices Regii, *χοροῖς παρ' εὐανθείσιν* praeberentes. Dartona, *choreis festiuis* vertens, quam lectionem secutus sit, incertum est. Illud nihil dubitationis habet, quin vs. 15. scribendum sit:

Παίζουσαι, σκαίρουσαι κατ' ἄνθρα μαλθακὰ ποίης.

Il. Σ. 572. *τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰὺγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.* Versus 16. vehementer friget, et forte aliunde irrepsit.

Hymn. XXVIII. vs. 15. 16.

*Ἐνθ' ἄρ' ὄγε στήσας χρυσόλυγον ἄρμα καὶ ἵππους,
ΘΕΣΠΕΣΙΟΣ πέμψῃσι δι' οὐρανοῦ Ὠκεανόνδε.*

Verissimum est, quod coniecimus:

*Ἐνθ' ἄρ' ὄγε στήσας χρυσοῦσαν ἄρμα καὶ ἵππους,
ἙΣΠΕΡΙΟΣ πέμπησι δι' οὐρανοῦ Ὠκεανόνδε.*

Apollon. Rhod. III. 1190. 1191. *Ἡέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρμηνήν δύνειτο γαίαν Ἑσπέριος νεάτας ὑπὲρ ἄκρας Αἰθιοπῆαν.*

Hymn. XXIX. vs. 5. 6.

*στίλβει δ' αἰάμπετος ἀήρ
Χρυσίου ἀπὸ στεφάνου, ἀκτῆρές δ' ἐνδιάονται.*

Barnesianam conjecturam, ἀκτῆρες, MSS. Regii confirmant. In ceteris sequor elegantem correctionem J. Piersoni Verisimil. II. 2. *στίλβει δὲ μελάντατος ἀήρ* etc. nisi forte malis:

*στίλβη δ' ἐπυλάμπεται ἀήρ
Χρυσίου ἀπὸ στεφάνου, ἀκτῆρες δ' ἐνδιάονται.*

Aristides Or. in Aeg. Pelag. p. 250. *περιλάμπεται μὲν αἴγλη πᾶσα ἡ ταύτη θάλασσα.* Verbum ἐνδιάειν, quod proprie est *sub divo agere*, latiore potestate sumitur pro *degere, versari in aliquo loco.* Oppian. Cyneg. III. 515. *Ἔστι δέ τις Ταύροιο νιφοβλήτους ὑπὲρ ἄκρας Ἐνδιάων.* IV. 81. *Ἐνθα περὶ σπηλὺγγας ἐρίβρομος ἡὺκομος λῆς Ἐνδιάει.* Hesychius: *Ἐνδιάων. ἐνδιατρίβων, ἐπιμένων.* Inde pro *inesse dici* coepit, ut h. l. Paulus Silentiarius. Anthol. VII. p. 594. *ὄμμασι μούνοις Θέλγομαι οἷς ἐλπίς μείλιχος ἐνδιάει.* quod laudans Suidas, *ἐνδιάει* explicat *ἐνεσσι, διατρίβει.*

vs. 18. 19. 20.

*σέο δ' ἀρχόμενος, κλέα φωτῶν
ἄισσμαι ἡμιθέων, ὧν κλείουσ' ἔργματ' αἰοίδοι,
Μουσάων θεράποντες, ἀπὸ στομάτων ἐροέωντων.*

Versus 20. desideratur in MSS. Regiis. Totus locus similis est Hesiodae Theog. 100. 102. *αὐτὰρ αἰοίδος, Μουσάων θεράπων, κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων Τμῆτοσθι, μάκαρές τε θεοὺς οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.*

Hymn. XXX. vs. 1.

Ἀμφὶ Διοσκυρόνους, ἐλικώπιδες, ἔσπετε, Μοῦσαι.

Qui non statim in mentem veniat scribere?

Ἀμφὶ Διοσκυρούς, Ἐλικωνίδες, ἔσπετε, Μοῦσαι.

ex primo versu Hesiodae Theogoniae: *Μουσάων Ἐλικωνιάδων ἀρχόμεθ' αἰεῖδεν.* Et sic emendavit Adr. Heringa Misc. Obs. Nov. T. VIII. p. 930.

vs. 13.

Ξανθῆσι περὺγεσσι δὲ αἰθέρος ἀΐαντις.

(80) *Ξουδῆσι*, quod ex Editionibus primis restituit Cl. Ernestus, habent etiam MSS. Regii.

Hactenus de Hymnis Homericis. Jam etsi epistola prope modum excessit, tamen voluptas Tecum loquendi facit, ut alia quaedam, quibus Hesiodo vel lux vel medela afferratur, eadem opera expromam. Scīs, nullum esse poëtarum veterum, qui manus interpolatorum senserit crebrius. Cujus interpolationis, nisi res ipsa loqueretur, testem locupletem citare possem Pausaniam in Corinth. 26. *τοὺς ἐμπειροηκότας ἐς τὰ Ἡσιόδου ἔπη* commemorantem. Multos quidem versus adulterinos ex Hesiodo sustulerunt Critici veteres, Plutarchus maxime: sed multis partibus plures reliquerunt. E recentioribus non male hoc nomine de ejus carminibus meritis est Franciscus Gujetus, vir doctus, cui in tali fraude olfacienda obtigerat *odora canum vis*; quamvis saepe modestiae fines transeat, et, quod Cicero de Aristarcho refert, verum, quem non probet, ne poëtae quidem esse censeat. Quam hominis temeritatem, praeter alios, satis castigavit Bentlejus ad Terentium. Ego quantum consecutus sim, Tu, Vir egregie, judicabis. Ordiamur ab *Ἔργοις καὶ ἡμέραις*, quo opere morum et agriculturae praecepta tradidit fratri, Persae; quem et ipsum Gyraldus aliique poëtam fuisse credebant. Enimvero doctissimi viri decepti sunt corrupto Suidae loco; qui primum, quod sciam, suspectus fuit Jo. Alb. Fabricio Bibl. Gr. Vol. I. p. 573. *Πέρσης, inquit Suidas, Ἀσκραῖος, ἘΠΟΠΟΙΟ΄Σ, ἀδελφὸς Ἡσιόδου τοῦ ποιητοῦ*. Sed, ni fallor, legendum: *ΙΕΩΠΟΝΟΣ*. Nam agrum a Perse cultum esse, non ingenium, ex fratris carmine intelligitur.

vs. 65. 66.

*Καὶ χάριν ἀμφιχίας κεφαλῇ χρυσῇν Ἀφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ ΓΥΓΙΟΚΟ΄ΡΟΤΣ μελεδῶνας.*

Mire hic nugantur Graeci magistri; a quibus, nollem, exquisita vir doctrina, J. G. Graevius, inductus, *γυιοκόρου μελεδῶνας* explicasset *curas, quas totae in ornando corpore sunt occupatae*. Vulgata lectione, nescio, an nulla fingi possit ineptior, et ab Hesioidea simplicitate magis
(81) aliena; quamvis eam agnoscat Etymol. M. v. *Μελεδῶναι*. Sed bonum factum, quod Proclus et Tzetzes pristinae scripturae vestigium aliquod conservarunt. Nam quid aliud eorum explicatio, *φροντίδας κατεσθιούσας τὰ μέλη*,

significat, nisi hoc, quod etiam Gijeto in mentem venit, se nonnullis in Codicibus scriptum reperisse;

Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ ΓΤΙΟΒΟΨΟΥΣ μελεδῶνας.

Neque enim Grammaticos tam ridiculos fuisse arbitror, ut vocem ex *γυῖον* et *κείρειν*, quod Hesychius *ἰσθίειν* interpretatur, compositam putarent. Emendationem nostram extra dubitationis aleam ponit Julianus Misopog. p. 547. C. Ὁ δὲ ὑπονοήσας ἐκ τῶν Ὁμήρου, *τίνες ποτὲ αἰοὶ γυιοβόροι μελεδῶνες*. ubi memoria lapsus Imperatorum doctissimus, quod Hesiodi est, Homero tribuit. Eandem lectionem alii poetae imitatione sua confirmant. Oppian. *Ἄλιεν*. l. 302. *μέχρις ἀπασαν Ἀθην, γυιοβόρους τε δύνας, οδύνας τε καθήρη*. Paulus Silentarius in Anthol. ined.

Βόστρυχον ὠμογέροντα τί μέμφεται, ὄμματά δ' ὕγρα

Δακρυσιν; ημετέρων παλγία ταῦτα πόθων.

Φροντίδες ἀπρηκτοιο πόθου τάδε, ταῦτα βελέμων

Σύμβολα, καὶ δολιχῆς ἔργα νυχογρεσίης.

Καὶ γὰρ πού λαγόνεσσι ῥυτίς παναώριος ἦδη,

Καὶ λαγαρόν δειρῇ δέρμα περικρέμαται.

Ὀππόσον ἡβιάσκει φλογὸς ἄνθεια, τόσσον ἐμεῖο

Ἄψα γηράσκει φροντίδι γυιοβόρῳ.

Ἀλλὰ κατοικτεῖρασα δίδου χάριν. αὐτίκα γὰρ μοι

Χρῶς ἀναθλήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

Versum 5. laudat Suidas v. *Παναώριος*, vs. 6. v. *Λαγαρόν*. Idem poeta alio Epigrammate inedito, sed longiore, quam ut hic locum invenire possit:

Καὶ πάλιν ἡρῆρειστο τὰ χεῖλεα, γυιοβόρον γὰρ

Ἐχον ἀλωφῆτου λιμὸν ἐρωμανίης.

Adde eundem Anthol. I. 7. p. 54. et VII. p. 591. Sic *curae edaces* dicuntur ab Horatio II, Carm. 11. 18.

vs. 76.

Πάντα δὲ οἱ χρόϊ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.

Est in hac Pandora fabula, quod lectorem attentum (82) impediatur. Vs. 63. et 64. Minerva jubetur Pandora texendi artem tradere, Venus eandem exornare. At vs. 72. nulla Veneris partes sunt: ornatricis munere Minerva fungitur. Ζῶς δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλανκώπις Ἀθήνη. Igitur aut librarius temere Minervam Veneri substituisse dicendus est, aut poetae oratio non satis sibi respondere. Sed quid attinebat, eandem rem vs. 76. verbis nihil diversis repetere? Nempe hic versus, ut saepe accidit, ex alio poeta in hunc locum migravit.

vs. 201.

᾿Ωδ' ἱρῆς προσέειπεν ἀηδόνα ΠΟΙΚΙΛΟ΄ ΑΕΙΡΟΝ.

Atqui lusciniā non est ποικιλόδειρος, sed χλωραύχην. Simonides apud Etym. M. p. 813. l. 8. et Enstath. ad Od. γ. p. 1875. Εὐτ' ἀηδόνες πολυκάπιλοι, χλωραύχενες, διαριναί. Quae fortasse caussa fuit, cur Tzetzes et Moschopolus ποικιλόδειρος, sine exemplo, ποικιλόφωνος explicarent. Sed vix dubito, quin affinis sonus. literarum *σι* et *η*, qui tot mēda peperit, huic etiam loco corrumpendo occasionem dederit. Lege:

᾿Ωδ' ἱρῆς προσέειπεν ἀηδόνα ΠΟΙΚΙΛΟ΄ ΓΗΡ ΤΝ.

Epigramma apud Gruter. p. 1118. 9. Τὴν κνανῶπιν Μοῦσαν, ἀηδόνα τὴν μελίγηρυν. Theocritus Epigr. IV. 11. 12. Ξουδαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι Μέλποισι σόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα. Philippus in Analect. Brunck. T. II. p. 221. Ἀλλὰ με τὴν μελίγηρυν ἀηδόνα δέξατο νότοις. Nec tamen reticere debeo, vulgatam scripturam magnis patronis niti, Ammonio v. *Δίνος*, Theone Progygn. p. 51. et Nonno XXVI. p. 688. XLVII. p. 1204. Huc accedit, quod lusciniā, auctore Clemente Alex. Paedag. II. 10. p. 221. cum voce etiam colorem mutat: ἀσαύτως δὲ καὶ ἀηδὼν καὶ τὸ χροῶμα καὶ τὴν ᾠδὴν συμμεταβάλλει ταῖς τροπαῖς. Quod an verē tradatur, viderint historiae naturalis periti.

vs. 254. 255.

᾿Η δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδρὴ τ' αἰδοῖν τε θεοῖς οἷ' Ὀλυμπον ἔχουσιν.

- (83) MSS. Parisini, et Editiones veteres, in his omnium prima, Mediolanensis, habent *κυδνή*. Quod, nihil caussae erat, cur Graevius in *κυδρὴ* mutaret. *Κυδνός* pro *κυδινός* a *κύδος* idem est, quod *κυδρός*. Hesiodus Theog. 328. Τὸν δ' Ἥρῃ θρέψασα Διὸς *κυδνὴ* παράκοιτις. 442. Πῆϊδιώς δ' ἄγρην *κυδνὴ* θεὸς ὥπασε πολλήν. Sic his quoque locis est in MSS. et Edd. antiquis. Idem apud Athen. III. p. 116. C. Καὶ Πάριον κολιῶν *κυδνὴ* τροφὸς ἔσται πολίχνη. Ita legitur in Epitome MS. Bibl. Regiae. Vulgati libri, *κυδρὴ*. Epigramma apud Gruter. p. 769. 4. et Murator. p. 1323. 1. Τόνδε τάφον σοφίης ἔνεκεν *κυδνὴ* παράκοιτι Τεύξε. ubi etiam Cl. Brunckius Analect. T. III. p. 503. *κυδρὴ* malebat. Me ipsum juvenem in hac forma egrasse, cum pudore quodam video in J. A. Hultmanni Miscell. Epigraph. p. 441. Sed in viam me reduxit Hemsterhu-

sus, eandem formam Hesiodo Alcmænis auctoritate vindicans, ad Hesych., v. *Ἰάχεον*.

vs. 302.

Λιμός γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ.

Huc pertinet Hesychii glossa, ut Sopingius vidit: *Σύμφορος λιμός. ὁ συμπίπτων, καὶ συνών.* Theogon. 593. *Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο.* Ab Hesiodo locutionem, quamquam deflexa significatione, sumsit Theognis vs. 526. *Ἢ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.* Pro *σύμφορος, συνοπαδός* dixit Panyasis in Stobæo Grotii p. 108. *Ὀίνος γάρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειρα Ἑσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν αἰοιδῆς.* et Manetho VI. 582. *Ἀλλοτρίησι θυρήσιν ἐφεισνηώτες ἀλῆται Γέλινονται, πενίην αἰεὶ συνοπηδὸν ἔχοντες.*

vs. 304.

ὅς κεν ἀεργὸς

Ζῶη, κηφήνεσσι κοθούροις ἱκέλος ὀρμήν.

Turpiter ab Editoribus neglecta est exquisitissima lectio, *ὀργήν*, quam et Tzetzes, et Etymol. M. p. 524. l. 42. suppeditabant. Eandem confirmat Scholiastes Platonis ineditus ad Legg. X. p. 670. H. Vide quæ diximus ad Homeri H. in Cerer. 205.

vs. 344.

(84)

Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγγώριον ἄλλο γένεται,

Neque hoc loco glossa *ἐγγώριον*, cum vera lectio *ἐγκώμιον* in promptu esset, tam diu tolerari debebat. Hanc non modo Proclus, sed alii etiam Grammatici in libris suis repererunt. Stephan. Byz. v. *Κώμη*. — *ὁ οἰκῆτωρ, ἐγκώμιος. Ἡσιόδος· Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο.* Hesychius et Suidas, hunc locum haud dubie respicientes: *Ἐγκώμιον. ἐνδοχμον.* Vide H. Stephanum Thes. Gr. L. T. IV. p. 666.

vs. 353.

Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι.

Grammaticus in margine MS. Regii *προσεῖναι* accipit pro *προσιέναι*, secutus Apollonium Lexico Homérico: *Εἶναι. ὁ Ἡσιόδος ἀντὶ τοῦ εἶναι· καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι.* Tzetzen etiam sic cepisse, ex ejus interpretatione colligas, *τῷ προσίοντι καὶ εὐόμιλον γνῶμην ἔχοντι, προσίσσο.* Sed non opus est huc confugere. *Προσεῖναι* hic ponitur, ut *adese* apud Latinos.

vs. 472.

Εἰ τέλος αὐτὸς ὀπισθεν Ὀλύμπιος ἰσθλὸν δπάδῃ.

Versus parum dignus Hesiodi elegantia. Videor mihi Christiani hominis manum odorari.

vs. 474.

καὶ σε ἔολπα

Γηθήσειν, βιώτοιον ἐρεῦμενον ἔνδον ἔοντος,

Jure Graevius pro nihili verbo ἐρεῦμενον ex Codice Vossiano reposuit βιώτου αἰρεύμενον. Poterat hanc emendationem firmare auctoritate Etymologi M. p. 38. l. 12. Αἰρεύμενον. αἶροντα, λαμβάνοντα. Ἡσίοδος ἐν Ἔργοις καὶ Ἡμέραις· καὶ σε ἔολπα Γηθήσειν, βιώτου αἰρεύμενον ἔνδον ἔοντος.

(85)

vs. 546—551.

Ἡῶς δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Ἄηρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις.
 Ὅστε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ αἰεναόντων,
 Ἵψου ὑπὲρ γαλῆς ἀρθεῖς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
 Ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησι,
 Πικνὰ Θρηκίου βορέου νέφεα κλονέοντος.

Non unum telum ad manum est, quo versuum, quos apposui, fides juguletur. Primum mihi explicet aliquis, qui sit ἄηρ πυροφόρος. Graecos enim magistros nihil moror, misere hoc loco balbutientes. Seleucus, vetus Grammaticus, apud Proclum, cum se aliter expedire non posset, ἄηρ ὀμβροφόρος rescripsit. Mox, μακάρων ἐπὶ ἔργοις, quale tandem est? Scholiastae, quos Graevius sequitur, de ditiorum agris capiunt. Sed, ne dicam, minus recte unos ditiores, exclusis pauperioribus, commemorari, cedo mihi locum Hesiodi vel Homeri, ubi μάκαρες simpliciter beati homines dicantur. Ἔργα μακάρων sunt Deorum opera. Dionysius Perieg. 1109. Ἦν ῥά τ' ἀνερχόμενος μακάρων ἐπὶ ἔργα καὶ ἀνδρῶν Ἡέλιος πρῶτησιν ἐπιφλέγει ἀκτίνεσσι. Verum ne interpolator quidem quamvis in scribendo novare potuerit, sic videtur scripsisse. Suspico, ab ejus manu esse: μερόπων ἐπὶ ἔργοις. ut vetus Poeta περὶ παταρχῶν vs. 545. Ἀρχὴν καὶ τέλος ἰσθλὸν ἄγει μερόπων ἐπὶ ἔργοις. At hac ipsa loquendi forma, quantum ab Hesiodi aetate abfuerit, ostendit. Hesiodus enim semper eum Homero dicit μέροντες ἄνθρωποι, nunquam μέροντες nudo et substantive. Versus 550. factus videtur ad exemplum notissimi Theocritei Eid. IV. 43. Χαὶ Ζεὺς ἄλλοισι μὲν πέ-

λει αἰθριος, ἄλλοτε δ' ὕαι. quem etiam venustissime expressit Poëta incertus in Anthol. ined.

Εἰαρινῷ χειμῶνι πανέκπελος, ὃ Διόδωρε,
 Οὐμός ἐρως, ἀσαφεὶ κρινόμενος πελάγει,
 Καὶ ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὑετόν· ἄλλοτε δ' αὐτε
 Εὐδὸς ἄβρα γελῶν ὕμμασιν ἐκπέχουσαι.
 Τυφλά δ', ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδηματι, κύματα μετρῶν
 Δινεῦμαι, μεγάλῳ κύματι πλαζόμενος.
 Ἀλλὰ μοι ἢ φίλης ἐκδεις σκοπὸν, ἢ πάλε μίσους,
 Ὡς εἶδω, ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα.

Ceterum quid quisque Grammaticorum ad hunc locum (86) explicandum attulerit, sigillatim excutere, neque vacat, neque libet. Desii Graeculis fidem habere, nisi idoneum sponsozem secum adducant, et saepenumero indignor, cum videam, veterum scriptorum locos manifeste depravatos non alia de causa, nisi quod talium Grammaticorum auctoritate nitantur, integros, nec ulla conjectura sollicitandos, judicari. Non alienum fuerit, lepidum istorum commentum, quod nemini ante nos suspectum fuisse miramur, certis rationibus convellere. Pulcre nosti, priscæ Vir doctrinae, quam parum vel doctissimi Grammatici in etymologia viderint, et quam absurda interdum, ne, quod nescirent, se nescire faterentur, effatierint. Sciebant, ut hoc utar, *Λα* et *Ζα* significationem verbi intendere. Occurrebat verbum, a syllaba *Λα* et *Λι* incipiens, sed originis minus notæ: statim isti *Λα* et *Λι* augendi vim tribuebant. Vide Etymolog. M. v. *Λάχεια*, et multis aliis locis. Sed tota illa doctrina inanis est, ac maximam partem ex erroribus nata. Etymol. M. *Λαδρέοντι*. παρὰ τὸ *λα* καὶ τὸ *ρέω*, λαρέοντι, μεγάλως ῥέοντι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ *δ*. Egregium, si Dis placet, verbum, quo Thesaurus suos augeant Lexicographi. Verum aut me omnia fallunt, aut Grammaticus ex vocibus *ΛΑΛΑΕ* *ΡΕΟΝΤΙ* foedissimo errore finxit verbum *ΛΑΛΡΕΟΝΤΙ*. Hesychius: *Λα*. ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ λίαν ἐκείσσετο, ὅθεν καὶ λακάνη, ἡ μεγάλως κεχηνητα. Et tamen ille ipse contra canonem suum scripsit: *ΛΑΦΩΝΟΙ*. λίαν *ΑΦΩΝΟΙ*. simul gravem errorem cumulans alio graviore. Nam glossa monstrose corrupta est, sed sic restituenda: *ΛΑΦΟΙΝΟΙ*. λίαν *ΦΟΝΟΙ*. ut alio loco recte est apud eundem. *Λάσταυρος* etiam, sunt, qui ex *Λα* ἐπιτακτικῷ et ταύρος compositum putent. Qui facile refelluntur. Hesychii glossa: *Λίσται*. πόρνοι. At, dicit aliquis, in verbo *λατῶσαι*, quod est apud Hesych. in v.

et Oppiani. *Ἄλιον*. I. 628. *Λα* tam perspicue significatio-
nem auget, ut nihil contra disputari possit. Adhuc salva
res est. Literam *Λ* praefixam video, *Λα ἐπιτατικόν* non
video. Nam *λαύσω* prima et origine et notione nihil
magnopere diserepat ab *αὐτῶ*, sicut *λαφύσω* nihil ab
αφύσω. Hesychius: *ΛΑΟΠΑΙΣ. βούπαις*. Scribe: *ΛΑΓ-*
ΣΠΑΙΣ. Supra: *Λαίπαις. βούπαις. Λευκάδιαι*. Hic *Λαι*
significationem videtur augere. Nisi forte non tam grandis,
(87) quam turpis puer, intelligendus est. Certe in aliis vo-
cabulis *Λαι* turpitudinem indicat. Hesychius: *Λαι. ἐπὶ*
τῆς αἰσχρονεργίας. quod confirmatur verbis, *Λαίγνος, Λαι-*
πος, Λαίοιτος, Λαιθαρίζειν, Λαισκάπρω, Λαισποδίας, Λαι-
κόζω, Λαιμαργος, Λαιμάω, et inde derivatis. Quanquam
Λαι in his non semel per errorem scriptum videatur, ut
in aliis. Sic apud Suidam: *ΛΑΓΣΘΗ. αἰσχύνῃ*. Legē:
ΛΑΣΘΗ. Vide eundem, et Hesychium in hac voce.
Suidas: *ΛΑΙΕΤΟΝ. τὸ ἀχρεῖον*. et, *ΛΑΙΣΤΡΟΝ. προ-*
τάνειον. Utroque loco scribendum, *ΛΑΪΤΟΝ*. Vide
praestantissimum Kusterum ad v. *Λειτουργία*. qui nisi hic
festinasset, facile, quo erat acumine, verum vidisset.
Idem: *ΛΑΙΣΤΟΝ. τὸ ἀχθαιόν*. Scribe: *ΛΑΣΤΟΝ*,
et vide Hesychium in v. Quod idem v. *Ἀλαστε* affert,
τίκνον ἐμὸν ἄλαστε, est Callimachi H. in L. P. 87. Sed
ἐμὸν delendum. Nec Te fugit, Vir eruditissime, quoties
prima litera in his Lexicis perierit. Sic Hesychius: *ΛΑ-*
ΣΚΑΖΕΙ. ὑποφύγει. alibi: *ΛΑΣΚΑΡΕΙ. διαφεύγει*.
Utrumque corruptum est ex Homericō verbo, *ἸΑΣΚΑ-*
ΣΚΑΖΕΙ. nisi ex *ἈΡΑΣΚΑΖΕΙ* natum putes. Idem:
ΑΤΤΕΤ. πολλὰ λαλεῖ. Repone: *ΦΑΓΑΤΤΕΙ*. quod
effugit sagacitatem clarissimorum virorum, L. Kusteri
Diatrib. Anti-Gronov. p. 49. et Jo. Taylōri Lect. Ly-
siac. cap. 9. Non minus prodigiosum verbum, quam
Λαιστόν, apud Suidam est *ΛΑΪΦΤΡΟΝ. τὸ ἀσθενές*.
quod mihi videor feliciter emendasse legendo: *ἈΪΣΤ-*
ΡΟΝ. τὸ ἀσθενές. Etymol. M. *Ἀήσυρον, ἀσθενές, κενόν.*
ἔνιοι, πούφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον. Poëta Alexandrinus
περὶ καταρχῶν vs. 423. 424. *Ὅστε καὶ ἀνδερύκισσον ἐπέ-*
τρεχεν, οὐδέ τι καρπὸν δίνειτ', ἀήσυρα γὰρ φέρων ἐπὶ
λήϊον αἶον. Quorum illud, *οὐδέ τι καρπὸν δίνειτ'*, sumsit
ab Hesiodo Fragm. p. 317. reliqua ab Homero Il. T. 227.
et Apollon. Rhod. Il. 1103. Salmasius eandem vocem He-
sychio restitui volebat: *ΑΙΗΣΤΑΟΝ. ἄνέμον*. κα-
κοποιόν. Frustra. Nam simplicissime scribendum: *ἈΪ-*
ΣΤΑΟΝ. ἄνέμον. κακοποιόν. Supra: *Ἀήσυλα. πα-*
ράνομα. Etymol. M. leviter correctus: *Ἀήσυλον. κακόν*,

ἀνομον. Sed a *Λα ἐπιτατιῶ* discedam, ubi hanc Hesychii glossam emendare: *ΛΑΙΠΑΡΑΣ*. κατωφερῆς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Videtur sub hoc monstro latere: *ΛΑΙΣΚΑ-ΠΡΑΣ*. κατωφερῆς πρὸς τ. ἀφρ. Supra: *Λαίσκαπρον*. λαμυρῶν. item: *Κάπρας*. ἀκολασίας. Suidas: *Λαίσκαπρος*. ὁ λάργος. Etymol. M. *Λαίσκαπρος*. (ita leg.) ὁ λάργος (88) καὶ λαμυρός. Minus nobis laborandum erit in *Λι ἐπιτατιῶ*, ex *λίαν* decurtato, evertendo, quo unus Epicharmus usus est, teste Strabone VIII. p. 560. *Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ ῥάδιον* 'Ρα. *Ἐπίχαρμος δὲ τὸ λίαν*, *Λι*. Ad Epicharmi locum forte pertinet glossa Hesychii: *Λιπόνηρος λίαν πονηρός*. Sed ejusmodi singularia, et uni scriptori propria, nunquam consuetudo recepit. Nec ullum aliud verbum, praeter hoc, reperio, in quo *Λι* hac machina defendi possit. Notior enim est origo verborum *λιγαίνω*, *λιπαίνω*, *λιπαρῶ*, et similia, quam ut huc referri deberent ab Etymol. M. et Th. Reinesio Epist. ad Hoffmann. p. 454. Reliqua, in quibus *Λι* locum habere credatur, vitiosa esse ostendam. Hesychius: *Λιολεθρία*. παντελεῖ ὀλέθρῳ. Legendum: *Λεωλεθρία*. Supra: *Λεωλεθρος*. παντελῶς ἐξολοθρευμένος. Idem mox: *Λιωργός*. κακοῦργος. Corrige: *Λεωργός*. Supra: *Λεωργός*. ἀνδύσιος. *Σικελοί*: et, *Λεωργόν*. κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον. Vide Kuster, ad Suid. v. *Λεωργός*. Rursus Hesychius: *Λιτούριον*. κακοῦργον. Recte, mi Valckenari, Animadv. ad Ammon. p. 146. *Λιτουργόν* emendas. Idem: *Λιαμάθω*. αἰγιαλῷ λίαν ἁμαθῶσαι. Lege: *Ἀλιαμάθω*. Supra: *Ἀλιήμαθον*. πὰρὰ τὴν ἅλα καὶ τὴν ἁμαθον. Quam glossam cum Etymologus M. vel ex Hesychio, vel ex alio, dormitans exscriberet, in errorem adeo jocularum incidit, ut vel Heracliteae severitatis homini risum excuteret. Sic enim ille: *Λιάμαθοι*. οἱ αἰπτοί. ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἁμαθῆς. Belle! lepide! ut nihil supra. Idem Hesychius: *ΛΙΗΜΟΣ*. ψάμαθος. quod scriptum videtur pro *ἈΛΙΗΜΑΘΟΣ*, vel certe pro *ἈΜΜΟΣ*. ut etiam Cl. Alberto placebat. Idem: *ΛΙΉΦΟΣ*. δεινός. Supra: *ἈΛΙΦΑΙ*. ἀναιδής, θρασεύς, στυγαί, τολμηραί. Quod nobis viam ostendit ad veram lectionem, *ἈΛΙΑΡΟΣ*, et, *ἈΛΙΑΡΑΙ*. Supra: *Λαιδρή*. θρασεύς. Nec aliter Suidas et Etymol. M. v. *Λαιδρός*. Nicander Ther. 690. σκύλακας γαλήνης, ἥ μητέρα λαιδρῆν. Alexiph. 563. γεγύων λαιδρούς δαμάσσαι τοκήας. ubi vide Scholiast. Poeta περὶ καταρχῶν vs. 376. ὅτε δρῆστιν ἐπ' ἐντύνησι κέλευθον λαιδρός ἀνὴρ. vs. 458. Ἀλλ' ἐπάγει θεράποντι δολόφρονι πολλαῖς ἀνδρα λαιδρότερον. Alio loco Hesychius: *Λαιδρός*. λαμυρός, ἀναι-

δῆς, λεινός, θραυός, ταχύς. Pro ΛΕΓΝΟΣ scribe ΔΕΙ-
 ΝΟΣ. Dici vix potest, quot quam pravas glossas lite-
 rarum Δ, Δ, et Λ permutatio pepererit. Sic, exempli
 gratia, apud Hesychium reperitur: ΛΩΡΟΝ. *πικρόν*.
 (89) Lege: *ΛΩΡΟΝ*. quod unice probabat Hemsterhusius
 meus. Idem post vocem *Λίναμαι*. *ΛΙΝΑΤΤΙΑ*. glossa,
 quam ita corrigas: *ΛΙΝΑ*. *ΛΙ'ΚΤΤΑ*. Etymol.
 Μ. *Λαμυρός*. ὁ λάλος. — καὶ *ΛΑΜΥΡΗΝ*, τὴν θάλασ-
 σαν, οἷον πολλήν. Mirifice pro *ΛΑΜΥΡΗΝ*. Vel pueri
 ex Homero norunt *θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ*. Possis tamen
 Grammaticum defendere sic, ut *λαμυρὰν θάλασσαν* *mare*
horridum intelligas. Nam Hesychius et Suidas *λαμυρὸν*
 etiam explicant *καταπληκτικόν*. Recte. Theocrit. Carm.
 XXV. 254. *λαμυροὺς δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε*. Ni-
 cand. Theriac. 294. *Σμερδαλέον δ' ἐπὶ οἱ λαμυρὸν πέ-
 φυκε κάρηνον*. Atque his exemplis confirmatur constans
 omnium librorum lectio in Sypesio Ep. 147. p. 285. *τὴν*
μεγάλην λίμνην τὴν λαμυρὰν. quam Petavius in *ἀλμυρὰν*
 mutavit. Unus reliquus est Orphei locus Argonaut. 185.
 ex quo *Λι* *ἐπιτατικῶ* praesidium quaeri posset: *Πυγμα-
 χίης δὲ, τάνητα λιανθεῖα δῶκε φέρεσθαι*. Sed scribendum:
Πυγμαχίης δὲ, τάνητα διανθεῖα δῶκε φέρεσθαι. Nicander
 Theriac. 534. *Ἄγρει δ' ἀσφοδελιοῖο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν*.
 Nec tamen mihi displicet, quod Cl. Toupus Cur. No-
 viss. in Suid. p. 162. verius putabat: *Πυγμαχίης δὲ, τάν-
 ηθ' ἀλιανθεῖα δῶκε φέρεσθαι*. Habeant igitur sibi Gram-
 matici suum *Λα* et *Λι*, secumque servant sepulcro. Nos
 ad Hesiodum redeamus.

vs. 613.

Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἔκτω δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι.

MS. Parisin. male, *εἰς ἄγγεα φύσσαι*. Voces *ἄγγεα*, *ἄγγεα*,
ἄνθεα saepe permutantur, tanquam apud Phocylidem
 vs. 160. seqq. *Κάμνει δ' ἡερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέ-
 λισσα, Ἡὲ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμόν, ἢ δονάκεσσι, Ἡ*
δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἐνδοθι σίμβλων Σμήνσει
μυριότροχα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα. Quos versus aliter
 scriptos attulit F. Ursinus ad Virgil. Ecl. IV. 30. ex MSto,
 ut opinor, Nicandri Scholiaste ad Alexiph. 446. *Κάμνει*
δ' ἡερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα Ἡ κοίλης πέτρης
*κατὰ χοιράδος, ἢ δονάκεσιν, Ἡ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοι-
 λάδος, ἐνδοθι σίμβλων Σμήνσει μυριόμορφα κατ' ἄνθεα*
κηροδομοῦσα. Scribendum: *μυριότροχα κατ' ἄγγεα κηρο-
 δομοῦσα*. Zonas Sardinianus Anthol. I. 70. p. 125. *Πάντα*
περινίξασθε, καὶ ἄγγεα κηρώσασθε. *Ἄγγεα* in Phocylide

intellige non *alvearia*, sed *cellulas cereas*. Μυριότροχα confirmat Meleager Anthol. I. cap. ult. p. 179. Έργα δὲ (90) τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλω ἐφήμεναι ἐργάζονται Λευκὰ πολυτρήτοιο νεοδρόντα κάλλεα κηροῦ. item Lucianus Anthol. I. 76. p. 131. ὅποια μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις.

vs. 803. 804.

Ἐν πέμπτῃ γὰρ φασιν Ἑρινύας ἀμφοπολεύειν,
Ὅρκον τινυμένας, τὸν Ἑρὶς τέκε πῆμ' ἐπιόρχοις.

Hunc locum respexit Menander Rhetor. p. 595. πεπλασμένοι δὲ Τῦμοι, ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεῶν, καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης Ἀὔριον δαίμονα κέκληκε, καὶ ἑτέροι Ὀκνον. Legendum: καὶ ἑτέροι Ὅρκον. Vide Graevium ad h. l. Eodem modo in Oraculo apud Herodotum VI, 3. Ὅρκον παῖς, *Horci filia*, dicitur Justitia ultrix: ubi videndus Wesselingius.

Theogon. vs. 26.

Ποιμένες ἄγραυλοι, κῆκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον.

Hesychius: Γαστέρες οἶον. τροφῆς μόνης ἐπιμελούμενοι. ὡς Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ. Atticus scriptor γαστέρες ἄλλως dixisset. Plato Theaetet. p. 128. G. ὅτι οὐ λῆροι εἰσὶ, γὰρ ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες. Demosthenes de falsa legat. p. 125. οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνεται. quem imitatur Dio Chrysost. Orat. LI. p. 561. C. οἱ δὲ πολλοὶ μάτην οἶονται τὰ τοιαῦτα λέγεσθαι, καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἡγούνται. Vide Græcæ doctissimum virum, J. Toupium Epist. Crit. p. 80.

vs. 114. 115.

Ταῦτά μοι ἱσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
Ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰπαθ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.

In Codicæ Regio hoc Scholion adscriptum erat: Ἀνο ἐπὶ ὁ Σέλευκος ἀθετεῖ. οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον τὸ Ἐξ ἀρχῆς μόνον λέγουσιν. Ego cum Gijeto ad h. l. et Heynio, V. C. in elegantissima Commentat. de Theogonia ad Hesiodo condita p. 152. totum prooemium Hesiodo abjudicem. Theogonia incipit a versu 116.

vs. 116. 117.

Ἦτοί μιν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.

(91.)

In eodem Codice haec Scholia, non inerudita, reperiuntur: Χάος]. Χάος λέγει τὸν κεχυμένον αἶρα. καὶ γὰρ Ζηνόδοτος φησὶ. Βανχυλίδης δὲ χάος τὸν αἶρα ὀνόμαζε, λέ-
Homer. Hymni K

γων περὶ τοῦ ἀστὸς* νωμᾶται δ' ἐν ἀτρυνγέτω γάει. Scribe, καὶ γὰρ Ζηνόδοτος οὕτως φησί. A Bacchylide vix discrepat Ibycus apud Scholiast. Aristoph. ad Av. 192. ποιάται δὲ ἐν ἀλλοτρίῳ γάει. nisi forte idem locus est sub alio auctore. — Γαῖ' εὐρύτερονος] Ὡς θεῶν αὐτὴν ἀναπλάττει, εὐρύτερονον λέγων. Μνασέας ὁ Πυταρεὺς ἐν τῇ τῶν Δελφικῶν χρησμῶν συναγωγῇ εὐρυστέρου ἱερὸν φησὶν ἀναστήσαι. εὐρύτερονον δὲ, πλατεῖαν, πλατύπεδον. Lege, ἀναστήναι. De eo templo Pausanias in Achaic. 25. Ὁδὸς δὲ ἐπὶ τὸν καλούμενον Γαῖον. Γῆς δὲ ἱερὸν ἐστὶν ὁ Γαῖος ἐπὶ κλησὶν εὐρυστέρου. — πάντων ἔδος] Διὰ τοῦτο καὶ Ἠλᾶτων αἴτιον τοῦ κόσμου τὴν γῆν φησὶν ἐν τῷ Φαίδωνι. ὅθεν ὁ ἐπαγόμενος ἀτεθείται στίχος. Hinc editum Scholion corrigendum.

vs. 193.

πρῶτον δὲ Κυθήριοις λαθείουσιν

*Ἐπλετο.

Quod Gujetus de conjectura reposuit, ἐπλητ', in Codice Paris. legitur. Est ab antiquo πλῆμι, appropriquo, pro πέλημι, πελάω, unde adjectivum ἄπλητος, de quo diximus ad Homeric. H. in Cerer. 83. Homerus Il. A. 449. ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Ἐπληντ' ἀλλήλοισι. Il. E. 458. αὐτὶς ἐξοπλῶ πλῆτο χθονί. Hesychius, ad priorem locum respiciens: Ἐπληντο. ἐπλησίαζον, ἡγγίζον. ubi vide Kusterum.

vs. 217. 218. 219.

Καὶ Μοῖρας καὶ Κῆρας ἐγέλναιτο νηλεοπόνοους,
Κλωθὴ τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἀτροπον· αἵτε βροτοῖσι
Γεινομένοις διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε, κακὸν τε.

Hi versus si scripti sunt ab Hesiodo, ut sunt profecto, necesse est, ab interpolatore esse vs. 904. 905. 906. ubi (92) Parcae Jovis et Themidis filiae dicuntur, quae hoc loco Noctis. Antiquitas interpolationis intelligitur ex Apollodoro, qui eam secutus est 1. 3. p. 7. Ἐκ μὲν Θέμιδος τῆς Οὐρανοῦ Ζεὺς γεννᾷ Μοῖρας, Κλωθᾶ, Λάχεσιν, Ἀτροπον. ubi Th. Galeus ad nostram sententiam accommodate scribit: Diu est, cum suspicatus sum, illud opus, (Theogoniam) non esse unius hominis. Ex iis, quos adscripsimus, versibus primum affert Stobaeus Ecl. Phys. p. 9. ubi νηλεοπόνοους editur monstri similis lectio est, νηλεοπόνους, quam Graeculus Grammaticus, Jo. Diaconus, non solum memorat, sed etiam, quod stultius est, explicare conatur. Jam etsi nihil est in vulgata lectione, quod quemquam offendere possit, suspicor tamen, ab Hesiodo scriptam esse

Καὶ Μοῖρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλιτόποιους.

Orpheus Argonaut. 1361. 1562.

*Κίρκης ἐννεσίησι ἀπορρίψεσθαι ἐμῆλλον
Ἀράς τ' Αἰήτεω καὶ νηλιτόποιον Ἐρινύν.*

Sic vulgatum *ἡλιτόποιον* corrigo, ne καὶ ante vocalem, praeter bonorum poëtarum consuetudinem, producat. *Νηλίτης* est ipsum *ἄλιτης*, Jonice α in η mutato, et *ν* praefixo, ut in *νήδυμος*, *νητρεκής*, etc. Itaque non utimur Grammaticorum *νη ἐπιτατικῶ* vel *στερητικῶ*, nequo sequimur viros doctos, *νηλητής* cum Barnesio in Homero Od. II. 317. scribentes. Hanc derivandi rationem cum Grammatici veteres ignorarent, quis miretur, eos in voca vi explicanda tantopere discrepare? Nam Apollonio, Lexici Homerici auctori, Hesychio, et Eustathio *νηλίτης* est *ἀναμάστιγτος*: at Aristarcho apud Apollonium, Scholiastae minori, Suidae et Etymol. M. *ἀμαρτωλός*. Posterior potestas, vix dubitem, quin Tibi, Valckenari, nuno praeferenda videatur. Eam certe, ne de Orpheo dicam, probavit Apollonius Rhodius IV. 703. *οἷη τ' ἀπολυμαίνονται Νηλιτεῖς ἱκέται, ὅτ' ἐφίστιοι ἀντιώσιν*. Sic Hoelzelinus vulgatum *νηληεῖς* non absurde emendavit. Brunkius, nuper de hoc poëta tam bene meritus, *νηλειεῖς* edidit, quod metri legem *νηλιτεῖς* respuere putabat. In quo per festinationem leviter lapsus est vir doctissimus. Nam media vocis *ἄλιτης* vel *νηλίτης* in compositis quidem corripitur, ut in *ἡλιτόποιος* vel *νηλιτόποιος* apud Orpheum, et *ἡλιτοεργός* Anthol. III. 24. p. 384. sed in (95) simplici porrigitur, ut semper apud Homerum. *Νηλειεῖς* autem quomodo supplices ab Apollonio dici potuerint, vix intelligimus. Sed *Μοιρῶν* et *Κηρῶν* apud Hesiodum mentione invitati, maculam eluamus ex Theodoridae Epigrammate, Anthol. III. 6. p. 511.

*Οὕτω δὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε Μοῖρα,
Πρώϊον ἐξ ἤβης ἔθρισας Διολέων,
Κῆρας ΕΠΙΣΣΕΤ' ΣΑΣΑ ΒΙ' ΟΥ Κύνας; ὦ πόποι, ἀνὴρ
Οἷος ἀμειδίτην κεῖται ἔλωρ Ἀἰδῆ.*

Brodaeus *Κῆρας βίου Κύνας* dici putat, quod vitam mordeant et lanient. Cujus rationem sequatur, qui volet. Nobis pristina lectio, unde dejecta est, sic videtur restituenda:

Κῆρας ΕΠΙΣΣΕΤ' ΣΑΣ' ΑΙ' ΔΟΥ Κύνας.

Apollon. Rhod. IV. 1665. 1666. *Θείλγες δὲ Κῆρας Θυμαβόρους,
Ἄλκας θούρας Κύνας, αἱ περὶ πᾶσαν Ἥλιν ἀνεύθυνται ἐπὶ*

ζωοῖσιν ἄγονται. Ut hic Κῆρες, sive morbi, *Plutonis canes* dicuntur, sic in Archiae epigrammate Analect. Brunck. T. II. p. 100. Μόρος Κηρῶν λάτρεις. Nam κύνας ministros esse, qui Deorum imperium exequantur, exquisita eruditione docet Dan. Heinsius in Hesiodi Interpretes p. 89. Grammaticus MS. περὶ τρόπου μεταφορᾶς καὶ ὑπερβάτου τῶν μεταφορῶν εἰ μὲν ἀπὸ εἰδους ἐπὶ εἶδος μεταφέρονται, ὡς τὸν αἰτὸν ἐπὶ τοῦ σκῆπτρου τοῦ Διὸς, κύνα Διὸς λέει. εἶδη γὰρ ὃ τε κύων καὶ ὁ αἰτὸς τοῦ ζώου. Vides, Aeschylum *Jovis canem* vocare, quem Horatius IV. Carm. 4. 1. *ministerium fulminis alitem*. Idem Prometh. 1020. Διὸς δὲ τοι Πληνὸς κύων, θαυροδὸς αἰετός. Agam. 159. Πτανοῖσι νηοὶ πατρός. Adde eundem apud Aristophan. Ran. 1327. Sic etiam Harpyiae Jovis canes dicuntur. Quod me docuit is, qui mihi oculis meis carior est, T. Hemsterhusius. Apollon. Rhod. II. 288. Οὐ θέμις, ὦ νῆε Βορέου, ξιφεύουσιν ἐλάσσαι Ἀρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας. Quem locum, ut G. Arnaldi de Dijs Παρέδροις cap. 28. p. 196. indicio cognovi, sic vertit Valer. Flacc. IV. 519. Jam salis huc pepulisse deas. Cur tenditis ultra In famulas saevire Jovis? Apollonium etiam expressit Hyginus Fab. 19. et apposuit Phineo Harpyias, quae Jovis canes esse dicuntur. item Servius ad Aen. III. 209. Et cum ulterius vellent tendere, ab Irīde admoniti, ut desisterent a Jovis canibus, suos converterunt volatus.

(94) Eadem ratione Aeschylus Prometh. 802. γρύνας vocat Ζηνὸς κύνας. Euripides Herc. Fur. 420. hydram κύνα Λέονας. Bacch. 975. Bacchas Λύσσης κύνας. Alexis apud Athen. IX. p. 579. C. scintillas Ἡφάεστον κύνας. Lycophron. vs. 34. cetum Τρίτωνος κύνα. Cicero ad Att. IV. 5. Clodii ministrum et assecclam, Gavium, Clodii canem. Sed Furiae inprimis *Plutonis canes* dicuntur. Tragicus apud Aristophan. Ran. 475. Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνας. interdum simpliciter canes. Aeschyl. Choëph. 924. φύλαξαι μητρός ἐγκότους κύνας. Sophocles Electr. 1383. Μεταδρομοὶ κακῶν πανουργημάτων Ἀφροῖτοὶ κύνας. Euripid. Electr. 1342. ἀλλὰ κύνας Τάσδ' ὑποφείλων. Hesychius: Κύων. ἢ Εἰρινύς. Servius l. c. Jovis quoque canes Furias dictas tradit. Quem docte refellit eximius ille Virgilii interpres, C. G. Heynius ad Aen. XII. 845. Nam in locis Virgilii Aen. VI. 257. et Lucani VI. 735. quos huc trahit Servius, non Furias, sed Stygias canes, Hecates et Furiarum comites, intelligendas esse, docet Oudendorpius ad Appulej. Met. VI. p. 420. De iisdem accipiam Horatium l. Serm. 8. 34. serpentes atque videres lafer-

nas errare canes. non de Furiis, ut Scholiastes Cruquianus: *Canes, Furias, quae sunt canes Jovis infernalis.* Paulo melius Acron: *Aut Cerberum dicit, aut Furias.* Apud Hesychium glossam reperio, sine dubio ex Tragico aliquo ductam: *Κύνες. οἱ δράκοντες.* ubi si sermo fuit de draconibus in hortis Hesperidum, *κύνες* pro *custodibus* sumuntur: quam vocis vim explicuit Jos. Scaliger ad Varron. de L. L. p. 44. sin de draconibus Cere-
ris, pro *famulis*. Philosophi Pythagorei, teste Clemente Alex. Strom. V. p. 676. Planetas *Φερσφόρους κύνας* appellarunt. Sed hoc aenigmaticum est, et ab Oedipis solvendum. Superest Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 4. *Ω προδοταί ψυχῆς, παίδων κύνες, αἴων ἐν ἑσφι Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χροόμενοι.* Hic *παίδων κύνες* sunt insidiosi puerorum observatores, sectatores, venatores, qui ab Homero *παιδοσπίται* dicuntur. Vocabula enim venatoria quoties ad rem amatoriam traducantur, ostendit vir clarissimus, a cujus ingenio summa quaeque expectamus, Daniel Wyttenbachius Epist. Crit. p. 51. Sed *νηλι-
τρόποιος Ἐριννύς*, quam paulo ante Orpheo reddidimus, nos admonet de aliis ejusdem locis corrigendis Argon. 350.

τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἔσονται

Ἰθύντειρα Δίκη, καὶ Ἐριννύες Αἴ' ΝΟΛΟ ΤΕΙΡΑΙ.

Nulla corruptelae suspicio tetigit Ez. Spanhemium ad (95) Callim. H. in Del. 92. Orpheus tamen scripserat:

τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἔσονται

Ἰθύντειρα Δίκη, καὶ Ἐριννύες Αἴ' ΝΟΛΕ ΤΕΙΡΑΙ.

Antiochus Anthol. II. 45. p. 244. *ἣς ἀπὸ κόλπων Ἀνδρῶ-
πων ὀλέτειραι Ἐριννύες ἐβλάστησαν. Κρόνον αἰνολέτην* Orpheus dixit Argon. 424. Sequitur tertius de Furiis locus Argon. 1160 — 1164. non minus male a librariis habitus; cujus partem priorem sanavi, posteriorem Tibi, Vir clarissime, curandam commendo:

ἐπεὶ νῦν αἰεὶ Ἐριννύς

Ἄλματος ἐμφύλοιο δειδυνότος Ἀψύρτοιο

Τότερόπους ἔπειτα ΣΠΕΡΦΕΙ δέ τοι ἄτη ἐν ἄτη.

Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἈΠΕΝΝΗΣ κακότητος

Ἰξομαι, εἰ νῆσσειν Ἐριννύσιν ἄσπον Ἰκμαι.

A poetae manu sic profectum videtur:

ΣΠΕΡΦΕΙ δέ τοι ἄτη ἐν ἄτη.

Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ΑΛΓΕΙΝΗΣ κακότητος.

Στέργω αὐτῷ quoque apud Orphen Argon. 769. locum, quem minime debebat, occupavit:

Μειλχιῶς ΣΤΕΡΞΗ τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν.

Corrige:

Μειλχιῶς ΘΕΛΞΗ τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν.

*Αλγείνης pro ἀργεννῆς confirmatur ex Orphico libello de Lapid. vs. 164. Ἀλλὰ σε μὲν κορίων φασσίμβροτος ἐξ ἀλγείνης Ἄλιν ἄγοι κακότητος.

vs. 225 — 230.

Τίτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νῦξ ὀλοή, μετὰ τήνδ' Ἀπάτην τέκε, καὶ Φιλότητα,
Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
Αἴθῃν τε, Λυμόν τε, καὶ Ἄλγιστα δακρυόεντα,
Τυμνάς τε, Φόβους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε.
(96) Νείκεά τε, Ψευδᾶς τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἀΐθην τε, συνήθευς ἀλλήλοισιν.

Vs. 224. Gujelo, alienum Φιλότητα tentanti, monstrum vocis Δολότητα excidit, quod, omnes si concurrant aruspices, vix expient. At demiror, eum, qui tot bonos et germanos versus proscripserit, hunc ineptissimum et manifeste insititum ferre potuisse. Quis enim credat, Hesiodum tam parum sibi constituisse, ut, cum supra vs. 201. 209. Veneri attributa dixerit Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε, Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητα τε, μειλιχίην τε. hic blandas amantium fraudes inter res maxime detestabiles referret. Interpretes misere se torquent in his ad concordiam revocandis. Nos eruditissimum Heynium in Commentatione laudat p. 141. nobiscum sentire gaudemus. Sed in iis, quae sequuntur, etiam aliquid turbatum videtur. Certe qua ratione Αἴθη Ἐριδος filia dicatur, vix divinando assequimur. At hoc pulcre novit Graeculus magister. Πολλὰκις γὰρ, inquit, Ἐριδος πρὸς τινα γινόμενης ἐπιλανθανόμεθα καὶ τῶν προσηκόντων. Qui cum haec scriberet, quasi Lethaea pocula bibisset, ita Lethes flumen huc arcessere oblitus est. Sed extra jocum. Locus sic constituendus videtur:

Τίτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
Ἀΐθην τε, Λυμόν τε, καὶ Ἄλγιστα δακρυόεντα,
Τυμνάς τε, Φόβους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,

Νεῖκεά τε, Πευδάς τε, Λάρους, Ἀμφιλογίας τε,
 Δυσανομίην, ἈΠΑΤΗΝ τε, συνήθεας ἀλλήλοισι.

Ἄτην et λιμόν Hesiodus etiam conjungit "Ε. καὶ Ἡμ.
 228. Cum Δυσανομίῃ vero rectius Ἀπάτη sociatur, quam
 Ἄτη. Heynius tamen l. c. Ἄτην vs. 230. tenet, et vs. 227.
 legit, Δοιμόν τε, λιμόν τε.

vs. 240.

Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγάρτα τέκνα θεῶων.

Codd. et Editiones fluctuant inter μεγάρτα et μεγρήτα.
 Utramque etiam lectionem agnoscunt Grammatici ve- (97)
 teres. Etymol. M. p. 574. l. 52. Μεγρήτα. Ἡοῖδος· με-
 γρήτα τέκνα θεῶων. μεγάλως ἐπέραστα, ἢ ὑπερῆφανα
 διὰ τὸ κάλλος· ἢ μέγα ἐρίζοντα περὶ κάλλους· ἢ πρὸς
 οὓς οὐδεὶς δύναται ἐρίσαι, ἀλλὰ μετ' ἀλλήλων ἐρίζοντα.
 Quae totidem fere verbis leguntur in Scholiis ad h. l.
 Hesychius, huc respiciens: Μεγρήτα. τίμια, μεγαλόχαρ-
 τα. Suidas: Μέγρητον. τὸ ἐπέραστον. Scribe: Μεγρήρατον.
 Sed hoc ab Alberto ad Hesych. occupatum video. Lin-
 guae ratio μεγρήτα postulat.

vs. 436.

Ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται ἡδ' ὀνίνησι.

Versum frigide ex superioribus repetitum esse, istud καὶ
 τοῖς satis arguit. In quo iudicium nostrum sequitur Cl.
 Heynius l. c. p. 146. Sic etiam vs. 774. Ἰφθίμου τ'
 Ἰδιδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. delendus est, quippe
 huc retractus ex vs. 768. Ac diu post vidi, eum a Co-
 dice Paris. abesse. Haec tam importuna repetitio miri-
 ficum nobis versum peperit Theog. 158.

Δεινότατος παίδων. Θαλερόν δ' ἤχθησε τοκῆα.

Ridiculum illud, Θαλερόν τοκῆα, jam olim castissimas
 Aristarchi aures offendit, ut Scholiastes ad h. l. monet;
 sed is, quod valde miror, maluit Θαλερόν explicare θα-
 λεροποιόν τῷ βίῳ, quam ineptum versum expungere. Ego
 nihil arbitror esse certius, quam illum pro scoli capiti
 mutatum, et huc retractum esse ex vs. 155. Δεινότατοι
 παίδων. ἀφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆι. Ad quod demonst-
 randum plura afferrem, nisi mihi Tecum, Valckenari, id
 est, cum acerrimi iudicii viro, res esset. Rationem no-
 stram probat Heynius l. c. p. 138.

vs. 472.

τίσαστο δ' Ἐρινύς πατρὸς ἐοῖο.

Παῖδω δὲ κατέκρινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.

Ad hunc locum pertinet glossa Hesychii: Ἐριννύας. τὰς ἀμαρτίας. Vidit etiam H. Stephanus Ind. Thes. h. v.

(98)

vs. 720. 721.

Τόσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης,
Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρον ἤερόεντα.

Profecto subit mirari, absurdum stolidi Grammatici emblema, Ἴσον γάρ τ' etc. tot Criticorum acumen effugisse. Hesiodus imitatur Homerum. N. O. 13. 16. Ἡ μιν ἐλὼν ῥίγῃ ἐς τάρταρον ἤερόεντα, Τόσσον ἐνερθ' Ἀΐδω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. Ab aliterulo habet Lucretius IV. 418. Despectum praebet sub terras impetu tanto, A terris quantum coeli patet altus hiatus. Hesiodica, sed sine turpissima ista cauda, expressit Apollodorus I. p. 2. In Homérico loco, quem adscripsimus, Heraclides Allegor. p. 457. vel maxime admiratur brevitatem, qua sphaerica mundi figura uno versu concluditur. Quid doctum hominem censes, si hunc Pseudo-Hesiodeum legisset, dicturum fuisse? Adde Leontium de Sphaera Aratea p. 131. Ed. Morell. Librarius Codicis Regii ex binis versibus unum fecit: Τόσσον δ' αὖ ἀπὸ γαίης ἐς τάρταρον ἤερόεντα. et versum 721. de quo jam dudum disputamus, post versum 723. posuit. Quod certissimo argumento est, eum ab aliena manu venisse. Nam spuria solere incertis sedibus vagari, Critici centies monuerunt. Haec quoque crisis nostra placuit idoneo iudici, Heynio l. c. p. 148.

vs. 802. 803. 804.

Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαίτας,
Ἐννία πάντ' ἔτα· δικάτω δ' ἐπιμίσγεται αὐτίς
Εἰρίας ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.

Forte legendum:

Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπινύσσεται, αὐδ' ἐπὶ δαίτας,
Ἐννία πάντ' ἔτα· δικάτω δ' ἐπινύσσεται αὐτίς
Εἰρίας ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.

Antonin. Liber. cap. 15. Οὗτοι ἀνθρώπων οὐδενὶ συνήλθον, οὔτε εἰς ἀντηκατιόντες, οὔτε πρὸς εἰλαπίνας καὶ θεῶν ἑορτάς. Eadem verba confunduntur apud Callimach. H. in Jov. 13. ubi cum Lennepius recte emendet, οὐδέ τι μὴν κερχημένον, praetulerim ἐπινύσσεται. Nam quod (99) magnus Bentlejus hoc a se lectum negat, non meminerat, se cum alibi legisse, tam apud Nicandrum Theriaca. 470. Οὐρεα μειμώσων ἐπινύσσεται οὐρηόεντα. Vide Lamb. Bos Animadv. p. 126. Nunc tamēn, re diligen-

tius cogitata, in Hesiodo ἐπιμίσγεται servem, sed vs. 804. corrigam:

δεκάτῃ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Ἑλκῆς Ἀθανάτων, οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.

Nam forma εἰρεῖα vitii suspicionem habet; nec apud ul-
lum veterem scriptorem, aut Glossographum reperitur.

vs. 867.

Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα δέλα πυρὸς αἰθομένοιο.

Quicumque aures tritas habet Hesiodi versibus notandis,
hunc, facile sentiat, ab illo non esse profectum. Saepè
hoc à sciolis factum observavimus, ut, si poetae alicujus
ῥῆσις longius excurrisset, eoque aliquid obscuritatis con-
traxisset, huic, ut stulte putabant, vitio, versu adjicien-
do mederentur. Exemplum est in Callimacho H. in
Del. 140. 141.

κοῖτος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦρας.
Ὡς δ' ὀπὸρ' Αἰνείαδου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο.

In hoc loco poeta ordinem sic invertit, ut ἀπόδοσις prae-
cedat, πρότασις sequatur. Finitur periodus longiuscula
vs. 146. Hoc Graeco magistello parum placebat, nisi ver-
sum, qui quod ipsi impeditum videbatur, planius facer-
et, liberaliter addidisset de suo. Exiit igitur vs. 143.
dignus tam putido Grammatista:

Τῆμος ἔγενε' ἄραβος. σάκκος τόσος εὐνύκλιοιο.

In qua ratione nos non mediocriter confirmavit Cl. Len-
nepii judicium.

vs. 902. 903.

ἢ τέκεν Ὠρέας,
Εὐνομίην τε, Δικὴν τε, καὶ Εἰρήνην τε θαλυῖαν
Αἶ τ' ἔργ' ὨΡΑΙ' ΟΥΤΙ καταθνήτοισι βροτοῖσι.

Mirum est, Graevium, praesertim tam copiosum in hoc
loco illustrando, non animadvertisse, linguae rationem
non ὠραίουσι, sed ὠραιόουσι, postulare. Cum igitur (100)
vulgata lectio in manifesto mendo cubet, jam meliori
locum cedat:

Αἶ τ' ἔργ' ὨΡΕΤ' ΟΥΤΙ καταθνήτοισι βροτοῖσι.

Hanc et Jo. Diaconum, et Scholiastem ob oculos habuisse,
eorum interpretationes ostendunt. Stobaeus Serm. LI.
p. 184. hunc locum laudans, ὠρέουσι legit. Cui si literam
addideris, veram scripturam ὠρέύουσι habebis. Quam di-
serte confirmat Cornutus de N. D. cap. 29. Ζεὺς λέγεται

γεννῆσαι τὰς Ὠρας, ὥφ' ὧν τὰ ἀγαθὰ πάντα καθ' ἡμᾶς
 ὠρεῦνται καὶ φυλάττεται. Sed non omittendus est Pinda-
 rus Olymp. XIII. 6. qui Hesiodi imitatione Horas πλού-
 του ταμίας vocans, quid in eo legerit, satis clare signi-
 ficat: Ἐν τῇ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασιγνήται τε, Δικα,
 πολλῶν Ασφαλὲς βάθρον, καὶ ὁμότροπος Εἰρήνη, τὰμιαίαι
 Ἀνδράσι πλούτου, χεύουσαι παῖδες εὐβαύλου Θέρμιδος. Ad
 verbum ὠρεῦναι pertinet alter quoque locus Cornuti cap. 1.
 ἔνιοι δὲ φασιν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὠρεῖν αὐτὸν ἢ ὠρεῦναι
 τὰ ὄντα. Hesychius: Ὀρεῦναι. φυλάσσειν. solito errore O
 pro Ω. Idem: Ἐνθρεῖν. φυλάσσειν. Scribe: Ἐνωρεῖν. Sim-
 plex ὠρεῖν CL Musgravius in Euripid. Helen. 1584. re-
 stitui volebāt. Perperam, ut mihi videtur.

μα. 927.

Ἥρη δ' Ἡφαιστον κλυτὰν ἐν φιλότῃ μιγείσθαι
 Γέλνατο.

MS. Regius, οὐ φιλότῃ μιγείσθαι, ut viri docti verissime
 emendarunt. Ceterum nusquam interpolatorum manus
 licentius grassata est, quam in narratione de Metide,
 prima Jovis uxore. Vide enim, quid in suo Theogoniæ
 exemplo legerit Chrysippus apud Galenum de Hippocr.
 et Platon. Dogm. III. p. 273.

- Ἐκ ταύτης ἐριδος ἡ μὲν τέκε παῖδιμον υἱόν,
 Ἡφαιστον, τέχνησιν, ἀνευ Διὸς αἰγιοχοῖο.
 Ἐκ πάντων παλάμῃσι κεκλήμενος οὐρανίωνων.
 Αὐτὰρ ὅγ' Ὀκεανοῦ καὶ Τήθυος ἠΰκομοιο
 5. Κούρην νόσφ' Ἥρας παρεδέξατο καλλιπαρήοι,
 Ἐξαπατῶν Μῆτιν καὶ περ πολὺ δινεουσάν.
 Συμάρψας δ' ὅγε χερσὶν, ἐὴν ἐγκάτθετο νηδύν,
 Δείσας, μὴ τέξῃ κρατερώτερον ἄλλο κεραυνοῦ.
 (101) Τῶνκεά μιν Κρονίδης ὑψίβυχος, αἰθέρι ναίων,
 10. Καῖπιέν Ἐξαπίνης· ἡ δ' αὐτίκα Παλλάδ' Ἀθηνῆν
 Κῦσθαι, τὴν μὲν ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Πᾶρ κορυφῇν, Τρῆτωνος ἐπ' ὀχθῇσι ποταμοῖο.
 Μῆτις δ' αὖτε Δῖνος ὑπὸ σπλαγχνοῖς λελαθνῖα
 ἦστο, Ἀθηναίῃ μῆτηρ τέκνηναι δίκαιον,
 15. Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖα, καταθνητῶν τ' ἀνθρώπων.
 Ἐνθα θεὰ παρέλεκτο θέμις παλάμῃσι περὶ πάντων
 Ἀθανάτων ἐκαστοῖο Ὀλύμπια δαματ' ἔχουσιν
 Αἰγίδα ποιήσασά φοβέστροφον ἐντὸς Ἀθηνῆν,
 Σὺν τῇ ἐγέλνατό μιν πολέμηϊα τεύχε' ἔχουσαν.

Haec tametsi adulterina, tamen ob vetustatem digna
 sunt, quae emendatius legantur. Vs. 3. corrige: Ἐν πάν-

των παλάμῃσι κακασμένον οὐρανίωνων. ut est apud Hesiodum vs. 929. ubi forte melius ex hoc loco παλάμῃσι pro τέχνησι scribatur. Hesychius: Παλάμαι. αἱ χεῖρες. καὶ αἱ τέχναι. Sic *παμῃσι* pro artificio apud Latinos. Vs. 5. facilis est emendatio: *Κούρη, νόσφ' Ἥρας, παρσέξατο καλλιπαρχήν*. Multo gravius laborat vs. 6. Lege: *Ἐξαπαρῶν Μήτην, καὶ περ πολυῦδριν ἐοῦσαν*. Homerus Od. Ψ. 82. *Μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰσιγενεῶν Ἀθήνα εἰρυσθαί, μάλα περ πολυῦδριν ἐοῦσαν*. Vs. 9. est ex Homero Il. Δ. 166. vel ex Hesiodo *Ἔογ. κ. Ἡμ. 18*. Vs. 14. scribe, *Ἀθηναίης μήτηρ*. Hesiodus quidem, teste Scholiaste Minore ad Il. G. 51. nusquam Minervae Matrem commemoravit. At interpolator finxit alia omnia, Vs. 15. sumtus est ex Hesiodo vs. 887. Vs. 16. leg. *ἐκέκασθ' οἱ Ὀλύμπ. δ. ἔχ.* Vs. 18. scribe, *Ἀθήνη*, in Dativo. Sensus est: Metis aegidem Minervae in Jovis corpore fecit. Reliqua quomodo corrigam, nescio.

vs. 956.

Ἥλιος δ' ἀκάμαντα τέκε κλυτὴ Ὠκεανίη.

MS. Reg. *κλυτὸς Ὠκεανίη*. Recte. Cui Grammaticorum non dicta est *κλυτὸς Ἰπποδάμεια* apud Homēr. Il. B. 742. Rarius est: *δαΐζομένου πόλῃος*, quod ex Hesiodo affert Philemon, Grammaticus ineditus, in Bibl. Paris. *καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικά συντάττονται ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ, κλυτὸς Ἰπποδάμεια, καὶ, θερμὸς αὐτμή, καὶ, αἰγὸς πολυῖο, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, δαΐζομένου πόλῃος*.

vs. 1013.

(102)

Ἀργίον, ἦδ' Ἀατῖνόν ἀμύμονά τε, κρατερὸν τε.

Post hunc versum alius additur in MS. Paris. sed tam turpiter claudicans, ut, spurium esse, satis appareat:

Τηλέγονον δ' ἔτεκε διὰ χροσῆν Ἀφροδίτην.

In eodem Codice versus sequens sic scribitur: *Οἱ δῆτοι μάλα τῆλε μυχῶν εἰσω ἱεράων*. Sed bene Gujetus correxit: *μυχῶ νήσων ἱεράων*. ut Homēr. Il. Δ. 152. *Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἀργεὸς ἱπποβοότοιο*.

Asp. vs. 81.

λεπὸν Τίρυνθον ἐκτίμενον πολλέθρον.

Librarii Codicum Regii et Vossiani, insolenti forma *Τίρυνθον* offensi, *Τίρυνθα* scripserunt. Sed legendum:

λεπὸν Τίρυνθος ἐκτίμενον πολλέθρον.

Sic infra vs. 469. *Τρηχίνος πόλις* pro *Τρηχίν*. Pindarus

Pyth. IV. 465. αὐτὸν *Κυράνας* pro *Κυρήνη*. Aristophan. Equit. 806. πόλις *Ἀργούς* pro *Ἀργος*. Dionysius Perieg. 918. *Ἀπαμείης* πτολίεθρον pro *Ἀπάμεια*. Vide Cl. Bruncium ad Apollon. Rhod. IV. 269. Vetus mendum esse, ex auctore argumenti nondum editi intelligitur: καὶ ἀπαιτῶν παρὰ τοῦ *Ἡλεκτρούωνος* ἀδελφοῦ, *Τιρύνθου* τότε βασιλεύοντος, τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος.

vs. 161.

Δεινὸν δερκομένη, *καταχῆσι* τε *βεβρυχία*.

Scribendum:

Δεινὸν δερκομένη, *καταχῆσι* τε *βεβρυχία*.

Gujetum corrupta Hesychii glossa decipit.

vs. 184.

Ἀργύριοι, *χρύσεια* περὶ *χρὸς* τεύχε' *ἔχοντες*.

(103) Hic versus deest in MS. Vossiano. Videtur additus ab interpolatore, qui hunc locum alteri vs. 188. similem facere volebat.

vs. 189. 190.

Καὶ τὰ *συναίτην* ὡσεὶ ζῶσι περ *ἔοντες*,
Ἐχέειν ἢ *ἐλάττης* αὐτοσχεδὸν ὠρινώμετα.

Etymol. M. p. 41. l. 30. et Codex Vossianus meliorem, ut mihi videtur, lectionem *συναίτην* praebeant. Apollon. Rhod. II. 826. ἤλασε *μηρόν* *Ἀλγδην*, *μίσσας* δὲ οὐν ὅσπερ *ἴνας* ἔκρυσεν. quem ipsum versum, sine poetæ nomine, laudat Etymol. l. c. Orpheus Argon. 1278. *Καὶ* ῥ' *αἰγδην* *διεσκέδασεν*, ubi vide Gesnerum. Idem res itui volebat Gujetus. Sed in ejus nota male scribitur *συναίτην*.

vs. 291.

Οἱ δ' αὖρ' ἐν ἑλλεθανοῖσι *θίον*, καὶ *ἐπιπλον* ἀλῶν.

Duplex hujus versus lectio est. Editiones quaedam habent, *ἐπιπλον*, quod etiam Jo. Diaconus secutus est: at Etymol. M. p. 566. l. 44. *ἐπιπλον*, quod explicat *ἐπλήρουν*, *ἐξόρπιτον*, *ἐξέτεινον*, *ἤπλου*ν ἐπὶ τὸ *ἐπρανθῆναι*, *ἐφυγον*. ex quibus interpretationibus *ἐπλήρουν* ad *ἐπιπλον* pertinet. *Ἐπιπλον* etiam in libris suis Jo. Diaconus, Commelinus et Graevius, nos in Regio et Vossiano reperimus. Ac, si testium numero et auctoritate standum est, *ἐπιπλον* recipi debet, *ἐπιπλον* repudiari. Adde Hesychium v. *Πιτνεί*, et ibi viros doctos.

vs. 299.

Τῷ γε μὲν οὖν *παλόνται* ὑπ' αὐλητῆρι *ἐκαστος*.

Graevius hunc versum, tanquam inepte repetitum ex v. 285. expungit. Nihil verius. Nam abest a Codice Regio. Hunc quoque librarii Codd. Vossiani et Harlejani apud Robinsonum omittere debuerant, non vs. 285. qui et loco aptus est, et agnoscitur a Scholiaste Aristoph. ad Av. 1426.

vs. 308. 309.

(104)

τὰ δ' ἐπικρατέοντα πέτοντο

Ἄρματα κολλήεντα, ἐπὶ δὲ πληῖναι μέγ' αὐτέων.

Certa est Graevii et Gujети emendatio, ἐπικροτέοντα, quam etiam scripti libri confirmant. Nam MS. Vossianus habet, ἐπικροτώντα ποτώντο, Regius, ἐπικροτόεντα πέτοντο. Homer. Il. O. 455. ὑπερωήσαν δὲ οἱ ἵπποι, Κεῖν' ὄχρα κροτέοντες. H. in Apoll. 254. οἱ δὲ τέως μὲν Κεῖν' ὄχρα κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀφιέντες.

vs. 301.

Οἷγε μὲν ἐτράπιον, τοὶ δ' ἤρουν.

Hac referendus est locus Etymologici MS. in Bibl. Reg. Ἀπότροπος οἶνος, τραπείν γὰρ αὐτὸ τῷ πατήσαι. ὁδὲν καὶ τὸ πρὸ τοῦ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, ἀπότροπος οἶνος λέγεται. οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν Ἰπομνήσαι Ἀσπίδος Ἡσιόδου.

vs. 409.

αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη

Χαῖρον αἰδῶρις ἰών.

Apud Etymol. M. p. 42. l. 52. legitur ἀποχῆσεται, MS. Voss. et Harlej. apud Robinson. ἀπονίσσεται. Neutram harum lectionum cum edita commutem.

vs. 450.

πλευρὰς τε καὶ ὤμους

Οὐρῇ μαστιών.

Hac pertinet quod legitur in Etymologico MS. Bibl. Reg. Ἀλκαία, ἡ οὐρά, κυρίως δὲ ἡ τοῦ λέοντος, διὰ τὴν εἰς ἀλκήν αὐτὸν τρέπειν. ἔχει γὰρ ἐπὶ τῇ οὐρᾷ κέντρον, ὑφ' οὗ παροξύνεται, καθάπερ φησὶν Ἰερώνυμος καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν Ἰπομνήσαι Ἀσπίδος Ἡσιόδου. Eundem locum Kusterus etiam protulit ad Suid. v. Ἀλκαία. Vide quae diximus ad Callimach. Fr. 317.

Ab Aspide pergamus ad Fragmenta, in quibus magnus, nec a quoquam decurrens, campus est ingenii exercendi. Non te fugit, Vir praestantissime, multa He- (105)

siodo tribui, quae sunt aliorum. Ita Etymologus M. p. 773. l. 22. hemistichium, *πικρὰς ὠδίνους ἔχουσαι*, tanquam Hesiodum laudat, quod est Homeri II. A. 291. Idem p. 135. l. 34. et p. 183. l. 24. rarissimam vocem *ἀπτερέως* Hesiodo tribuit, quae est Apollonii Rhod. IV. 1765. Eadem usus est Parmenides apud Sext. Empir. adv. Logic. I. p. 393. *ὡς σφιν βαλανωτὸν ὀχῆα Ἀπτερέως ὥσεις πυλίων ἀπο*. Hesychius: *Ἀγαπτερέως. ἀσμένως, προθύμως, ταχέως*. Lege: *Ἀπτερέως*. Rursus Etymol. M. p. 216. l. 36. hunc versum ad Hesiodum refert: *Βύβλον τ' ἄρχιαιον καὶ Σιδῶν ἀνθεμόεσσαν*. Sed est Dionysii Perieg. 912. ut Berkelius etiam notavit ad Steph. Byz. v. *Βύβλος*. Idem p. 382. l. 42. vocem *ἀνέστιος*, quam frustra in Hesiodi libris quaeras, ab Hesiodo usurpatam dicit. Hic tamen error non Etymologi est, sed oscitantis librarii. Nam quae turbata sunt, facile est, levi traiectione sic restituere: *Ἀμφοτέρα (ἐστία καὶ ἰατὴ) εἰσι παρὰ τῷ ποιητῇ Ἰατὴν τ' Ὀδυσῆος. (Od. T. 304.) καὶ διὰ τοῦ ε ἐν τῷ ἀνέστιος, (Il. I. 63.) ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν, ὁ ἄδικος. καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ (Theog. 454.) ἡ σωματοειδὴς θεὸς Ἰατὴν, Δήμητρα, καὶ Ἑρην χρυσοπέδιλον*. Vide Ammonium v. *Βωμός*, cuius locum eodem modo turbatum Tu, Valckenari, optime constituisti. Ex Ammonio etiam pro *ἄδικος* scribendum *ἄοικος*. Saepe *ἄοικος* et *ἀνέστιος* junguntur. Clearchus apud Athen. XIII. p. 611. D. *ἄοικοι καὶ ἀνέστιοι βιοῦντες ἔξω ἀπάντων*. Lucian. de Sacrific. p. 554. *ἴν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μὴδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσι*. Adde Dionys. Hal. A. R. I. p. 8. Dionem Chrys. Or. XXXIX. p. 486. Plutarch. T. II. p. 851. B. et Is. Casaubonum ad Athen. VI. 7. Alio loco Etymologus M. p. 557. l. 55. *Ἀτάξ. παρὰ τὸ λα ἐπιτατικόν καὶ τὸ σταῖζ σταῖξ σταῖξ, καὶ λάταξ, ἡ μεγάλη σταγὼν. ἩΣΙΟΔΟΣ*. Reponendus est *ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ*, Grammaticus, singulis fere paginis ab Etymologo laudatus, de quo vide Kusterum ad Suid. in v. Alio modo peccatum est in Scholiaste Minore ad Od. M. 168. *Ἀἴσσονος δὲ καὶ Πολυμήλας, καδ' ἩΣΙΟΔΟΝ, γίνεσθαι Ἰάσων*. Bis Iasonis mentionem fecit Hesiodus, semel Theogon. 1001. *Καὶ ῥ' ἦγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμῆνι λαῶν, Μῆδειον τέκε παιδά, τὸν οὐρσειν ἔτρεψε Χείρων Φιλλυρίδης*. iterum apud Scholiast. Pindari ad Nem. III. 92. *Ἀἴσων, ὃς τέκεδ' υἱὸν Ἰάσωνα, ποιμένα λαῶν, Ὀν Χείρων θρέψεν ἐνὶ Πηλῷ ὑλῆεντι*. Neutro loco ejus mater Penelope memoratur. Nimirum scribendum est: *καδ' ἩΡΩΔΙΑΝΟΝ*. Scholiastes Apollon. Rh. I. 46. *Ἡρῶδωρος δὲ Πολυμήμηρ φρεσὶν εἶναι τῶν Ἰάσσονος μητέρων θυγατέρα*

δὲ *Αἰτολύκου*. cui ex Scholiastae Homeri *Πολυμήλην* redde pro *Πολυμήην*, vel certe *Πολυμήδην*, ut eam nominant Apollodor. l. 9. p. 47. et Tzetzes ad Lycophr. 872. Vide P. Burmannum Catal. Argonaut. v. Jason. Eustathius ad Il. Ω. p. 275. de Cephisso agens, hunc versum Hesiodi esse dicit: *Ὅστε Αἰλαίηθεν προχέει καλλιόροον ὕδωρ*. At est Homeridae H. in Apoll. 241. Quanquam Hesiodus eodem versu uti potuit, quem Strabo IX. p. 424. de Cephisso scripsisse narrat, hoc fragmento allato:

Ὅς παρὰ Πανοπίδα Γλήκονά τ' ἐρυμνήν,

Καί τε δὲ Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι, δράκων ὥς.

Posterior versus ita apud Theonem ad Arat. Phaen. 45. contaminatus est, vix ut pristinae lectionis vestigium appareat: *Καί τε διερχόμενος ἡπαιγμένος ἐστὶ, δράκων ὥς*. P. Victorius Var. Lect. XXXIII. 15. pro *ἐστὶ* corrigit *εἶσι*. Sed totus versus sic legendus est, ut editur in Strabone. Hesiodum imitatur Apollonius Rhod. IV. 1541. *Ὡς δὲ δράκων σκολίην εἰλιγμένος ἐρχεται οἶμον*. De comparatione fluminis cum serpentum lapsu vide Jo. Davisium ad Cicer. de N. D. II. 42. Haec scripseram, et jam cum amicis communicaram, cum Hesiodi apud Theonem versum eodem modo correctum viderem ab eruditissimo Heringa observ. cap. 2. p. 18. Sed, age, ad ipsa Hesiodi Fragmenta castiganda progrediamur.

Scholiastes Apollonii Rh. I. 456. ex Hesiodo laudat *λαροῖς ποσὶ*, pro *ποῖς κατ' ὄψιν ἡδέειν*. quem more suo describens Etymol. M. p. 557. l. 8. hoc fragmentum uno verbo auctius praebet:

βαῖνον λαροῖς ποσὶ.

Sylburgio *βαῖνου* suspectum est. Recte. Sed duplex in his verbis error est, alter librarii, alter Grammatici. Hesiodus enim scripserat:

βαῖνον λιπαροῖς ποσὶ.

Ita passim Homerus, cujus orationi simillima est Hesioidea.

Etymologus M. p. 77. l. 51. hoc ex Hesiodo affert:

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα. (109)

quod in Hesioideis, quae exstant, non reperitur. Neque tamen ex deperditis haustum arbitramur, propterea quod Etymologus nihil fere ex Hesiodo habet, quod non vel in ipsius libris, qui supersunt, vel apud alios Grammaticos legatur. Sed ecce! sedem, quam hic versus olim occuparat, apud Scholiast. Pindari Pyth. IX. 6.

*Ἡ οἷα Φθίη Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα,
Πηνειοῦ παρ' ὕδαρ καλὴ νάισκε Κυρήνη.*

ubi *Φθίη* scripsimus, hoc est, *ἐν Φθίῃ*. Quis autem dubitet, quin *Χαρίτων ἀμαρύγματ'* altero sit elegantius? Erroris origo in promptu est. *Κάλλος*, ex glossa interlineari in textum delapsum, de legitima sede expulit *ἀμαρύγματα*. Quod corruptelae genus quam frequens sit, Tu, laudatissime Valckenari, minime omnium ignoras. Est mihi ad manum Orphei locus, ubi verbum, quod explicatur, simul cum explicationis parte in textu remansit, Argonaut. 926.

Δεινὸς ὄφεις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐ φατὸν εἰπεῖν.

Corrige:

Δεινὸς ὄφεις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐτε φατειόν.

Εἰπεῖν superest ex glossa interlineari, ὃ οὐκ ἂν τις δύναιτο εἰπεῖν. Infra vs. 975.

*σὺν αἰολόμορφος ἱκανέ,
Τρισσοκάρηνος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας, οὐτε δαητόν,
Ταρταρόπαις Ἐκάτη.*

In hoc loco Codex Vossianus, et alter, quo me donavit vir humanissimus, Christianus Fridericus Matthaei, habent, *οὐτε δαητόν*. Ne dubita, quin poeta scripserit:

Τρισσοκάρηνος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας, οὐτε φατειόν.

Hesiodus Theog. 311. *Δεύτερον αὐτῆς ἐτικτεν ἀμήχανον, οὐτε φατειόν, Κεφβερόν ὠμηστήν, Ἄϊδεω κύνα χαλκιδόφωρον, Πεντηκοντακάρηνον.* unde Orphica expressa videntur. Asp. 144. *Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἦν φόβος, οὐτε (108) φατειός.* vs. 161. *Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὐτε φατειών.* vs. 230. *Γοργόνες ἀπλήτοί τε καὶ οὐ φатаὶ ἐρρώοντο.* Menophilus in Stobaeo Grotii p. 271. *Οἷον ἄελπτον ἀπιστον ἐμὸν νόον ἤρπασε φάσμα Καρτερόν, οὐτε φατειόν, ὑπ' ἀμφοδῆ δ' ἀλεγεινῇ θυμός αἰδὴν πεπότητο, λυθὲν δέ μοι ἄψα πάντα.* ubi si scripseris, *θυμός ἀλῆ πεπότητο*, senties, quid venustatis poetae verbis accesserit. Hesychius: *Οὐφατῶς. ἀφάτως.* Lege: *Οὐ φατόν.* Glossa enim sumta est ex Callimacho H. in Del. 60. *Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φατόν.*

Insigne Hesiodi fragmentum est in Etymologico MS. Bibl. Paris. *Πεύς, ὃ Αἴαντος πατήρ ἐνυμολογεῖται ὑφ' Ἡσίοδου.*

*Ἰλία, τὸν δ' ἐπέλεσεν ἀναξ, Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Καὶ αἱ τοῦκ' ὀνόμην' ὀνομ' ἔμμεναι, οὐκ ἐνα νύμφη.*

Εὐράμενος Ἰλῶν, ὁχθῇ ἐρατὴν φιλότητα,
 ἤματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἔνδμητόν πολεῖος
 Ὑψηλὸν πόλιν ποδευδῶν καὶ Ἀπόλλαν.

Ταῦτα παρατίθεται ἐν δ. Σιμωνίδου. Vs. 3. scribendum:

Εὐράμενος Ἰλῶν, μίχθῃ ἐρατῇ φιλότῃ.

Sic enim est apud Eustathium ad Il. 2. p. 650. Τοιοῦτος δὲ καὶ Ἡσίοδος, ὅπου τὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις Ὀϊλέα τετρασυλλάβως καλούμενον, Ἰλέα τρισυλλάβως αὐτὸς λέγειν θέλων, φησὶν οὕτως αὐτὸν κληθῆναι, οὐνεκα νύμφην Εὐράμενος Ἰλῶν, μίχθῃ ἐρατῇ φιλότῃ. de qua nominis forma iterum agit ad Il. A. p. 101. B. p. 277. O. p. 1018. Huc etiam respexit Scholiast. Pindari ad Ol. IX. 167. Ἰλιάδα, τοῦ Ὀϊλέως παιδός, τοῦ Ἀλάντος τοῦ Λοκροῦ. ἀνευ δὲ τοῦ ο εἰρηκε, τὸν Ἰλιάδα, ὥς πού φησι καὶ Ἡσίοδος. Hesychius: Ἰλιάδης. ὁ Ἰλέως παῖς. Etymol. M. p. 546. l. 41. διαφορεῖται τὸ ὄνομα, ὥς Ὀβριάρεως καὶ Βρυῖρεως, Ὀκλῆς καὶ Ἰλῆς. Hos autem versus ex Genealogia heroica desumptos esse, discimus ex Tzetze, quartum et quintum afferente, ad Lycophr. 393.

Eustathius ad Il. B. p. 323. περὶ οὗ (Ἰφίκλου) Ἡσίοδος, ὅτι ταχύνῃ διηγεῖται, οὐκ ὠκνήσεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολήν.

Ἄφρον ἐπ' ἀνδρῶν καρπῶν θίεν, οὐδὲ κατέκλε,
 Ἄλλ' ἐπὶ πυράμινων ἀδέρων δρομάσασκε πόδεσσι,
 Καὶ οὐ συνέσπετο καρπὸν.

Vide eundem ad Il. 7. p. 1206. Od. A. p. 1689. et (109) Scholiast. Minorem ad Od. A. 525. Versu 1. scribe καρπὸν, ut legitur apud Homerum Il. 7. 227. ubi idem versus occurrit. Pro πυράμινων contra carminis legem πόδων editur apud Scholiast. Apollon. Rh. l. 45. τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀδέρων τρέχειν φησί. Πυράμιнос est a πύραμος, quod Hesychius χορτὸν interpretatur. Id fugiebat Eschenbachium ad Orpheum Argon. 137. Ex Hesiodo comparisonem sumpsit Nonnus XXVIII. p. 756. Εἰς δρομον Ἰφίκλῳ πανομοιῶς, ὅστις ἐπείγων Ταρσά πόδων, ἀβάτοιο κατέγραφεν ἄκρα γαλήνης, Καὶ σταγῶν ἐρηπερθεῖ μεταρσίον εἶχε πορείην Ἀνδρῶν στανὸν ἀκρόν ακαρπία ποσσὶν ὀδυνῶν. item Poeta vetus περὶ καταργῶν, cujus locum jam supra p. 87. attulimus. Ceterum Dan. Heinsius hoc fragmentum male in duo distraxit, alteram partem dans p. 312, alteram p. 317.

Eustath. ad Il. B. p. 265. οἱ δ' αὐτοὶ παράγονται καὶ χρῆσιν Ἡσίοδου ταύτην βοηθοῦσαν εἰ δῖχα τοῦ ὁ γραφῇ.

Homer. Hymn.

L

"Ἦν δὲ γὰρ Τρίη Βοιωτῆς τρέφε κούρην.

Bene Dan. Heinsius correxit:

"Ἐν δὲ γὰρ Τρίῃ Βοιωτῇ ἔτρεφε κούρην.

Hunc enim versum de Nycteo, filiam Antiopen Hyriæ educante, capiendum esse, ex Stephano Byz. v. *Τρία* intelligitur: *Ἡσιόδος δ' ἐν Τρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι* ubi vide L. Holstenium. Eandem urbem Hesiodus commemorat in fragmento apud Scholiast. Pindari ad Pyth. IV. 36. *"Ἡ οἴη Τρίη πυκινόφρων Μηκιστῆς.* ubi *Τρίη* scribe, i. e. ἐν Τρίῃ.

Eustath. ad Od. N. p. 1746. *κνύος δὲ, τὴν φθορὰν κατὰ γένος οὐδέτερον. Ἡρωδιανὸς φέρει καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ Καταλόγου περὶ τῶν Προϊτίδων.*

Καὶ γὰρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχουσιν.

"Ἄλφος γὰρ χροῖα πάντα κατέσχευεν, ἐν δὲ νυ χαίται

"Ἐξέον ἐκ κεφαλῶν, ψίλλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Partem hujus pulcerrimi fragmenti, sine Hesiodi nomine, ex eodem Herodiano laudat Etymologus M. p. 523. l. 8. *κνύος, ἡ φθορά, οἶον· κατὰ κνύος ἔχουσιν, ψίλλωτο δὲ κάρηνα.* Heinsius, pessime κνύος edens, κατέσχευεν metri caussa bene (110) mutavit in κατέσχεθεν. Hoc autem fragmentum conjungendum est cum alio apud Suidam: *Μαγλοσύνη, κωτωφέρεια, γυναικομανία. Ἡσιόδειος ἡ λέξις. λέγει γὰρ περὶ τῶν Προίτου θυγατέρων.*

Εἵνεκα μαγλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος.

Eustath. ad Il. Ω. p. 1337. νεωτέρων ἡ λέξις *μαγλοσύνη*, καὶ *Ἡσιόδειος*, ἐκείνου πρώτου χρησαμένου αὐτῇ ἐπὶ τῶν Προίτου θυγατέρων. Hesiodum in hac re narranda secutus Aelianus V. H. III. 42. verbum quoque Hesiodicum retinuit: *Ἐλέγη καὶ Κελαινὴ Προίτου θυγατέρες· μαγλὸς δὲ αὐτὰς ἡ τῆς Κύπρου βασιλῆς εἰργάσατο.* ubi vide Jac. Perizonium. Hesiodus igitur in Catalogo Heroïdum tradidit, Junonem Proëti filias ob effusam libidinem sic puniisse, ut capitis venustatem vitiligine vel impetigine foedaret. Sed alio loco, in Melampodia, ni fallor, aliter fabulam ab eo narratam esse, colligas ex Apollodoro II. 2. p. 78. *αἰσθεται δὲ, (Proetides) ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσιόδος φησὶ, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδύχοντο.*

Scholiast. Pindari ad Nem. III. 21. *περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἡσιόδος μὲν οὕτω φησὶν·*

"Ἡ δ' ὑποχυσμένη τέκεν Δίακον ἐπιποχάρμην.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ ἤβης πολυηράτου ἔκετο μέτρον,

Μούνος ἐὼν ἡγαλλε. Πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 "Οσοι. ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νῆσου,
 Τους, ἀνδρας ποιήσε, βαθυζώνους κα. γυναικας.
 Οἱ δὲ τοι πρῶτον ζεύξαν νέας ἀμφιέλισσας.

Idem fragmentum habet Tzetzes ad Lycophr. 176. ex Heroica Genealogia sumtum dicens. Postrema pars uno versu auctior est apud eundem Pindari Schol. ad Ol. VIII. 27.

Οἱ δὲ τοι πρῶτον τεύξαν νέας ἀμφιέλισσας.

Πρῶτοι δ' ἰστία θέσαν, νῆας πτερὰ ποντοπόροιο.

Hinc vs. 6. restitue πρῶτοι τεύξαν pro πρῶτον ζεύξαν. Nam qui primus navim invenit, ante eam conficit, quam cingit. Vs. 7. metrum necessariam facit Heinsii correctionem, θέντο. At nescio, cur vir doctissimus scripserit: Πρῶτοι δ' ἰστία θέντο νῆας πτερὰ ποντοπόροιο. Nam alterum exquisitius est, et prorsus Hesiodeum. "Εργ. καὶ Ἡμ. 628. Εὐκόσμως σπύλλισας νῆος πτερὰ ποντοπόροιο. Notissimum (111) illud Virgilii: *velorum pandimus alas*. Remos πτερὰ dixit Homerus Od. A. 124. Οὐδ' εὐνὸς ἐρετμὰ, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Vide Potterum ad Lycophron. 25. Fabulam de Myrmidonum origine, quam h. l. Hesiodus tradidit, refellit Strabo VIII. p. 576. ubi vide Casaubonum.

Scholias. Pindari ad Ol. X. 46. τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαι φασὶ Φυκτεον, ἀπὸ τινος Φυκτίας, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος οὕτω.

Τὴν δ' Ἀμαρυγκίδης Ἰππόστρατος, ὅςος Ἀργός,
 Φυκτίας ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Hunc locum ob oculos habuit Apollodorus I. 8. p. 53. Ἡσίοδος δὲ. (Periboeam) ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀργίας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκίως, Ἰππόνοον τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόρρω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντεῖλαμενον ἀποστεῖλαι. Periboea cum Oleni habitavit, forte ad eam referendum est fragmentum apud Strabonem VIII. p. 526.

"Ωκεῖ δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
 Εὐρύβοτος Πειραιο.

cujus partem attulit Stephan. Byz. v. Ὠλένος.

Scholias. Apolloni. Rhod. ad I. 156. Ἡσίοδος δὲ (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινὰ τῶν σινηθῶν μορφῶν ἐπικαθεστήναι τῷ ὀμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἱππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστήναι τῷ ἥρωϊ. τὸν δὲ Ἡρακλῆα καιρῶς αὐτὸν κατατοξεύσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδείξεως. φησὶ δὲ οὕτως.

Περικλύμενος τ' ἀγέρωχος,
 "Ολβιον, ὃ πόρε δώμα Ποσειδάων ἐνοπλίστην
 Παντοῖ· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσθαι
 Λιεύς· ἄλλοτε δ' αὖτε πελὸν κέτο, θαυμάϊα ἰδέσθαι,
 Μύρμηξ· ἄλλοτε δ' αὖτε μελίσσαι ἐγλαῖ· φύλα
 Ἄλλοτε δαίμων ῥῆις καὶ ἀμείλιχος. εἴη δὲ δῖον
 Παντοῖ, δὴν ἀνομασία, τὰ μὲν καὶ ἐπείτα δάλοισιν
 Βουλῇ Ἀθηναίης.

Hunc locum ex Catalogis esse, docet Scholiastes Minor ad Il. B. 556. ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἔζη, δυσά-
 λωτος ἦν ἡ πόλις. ἀμφιβιός γὰρ ἐγένετο ἐκεῖνος, καὶ δὴ γε-
 νόμενον αὐτὸν μελίσσαι, καὶ σπάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείους ἀρ-
 ματος, Ἀθηνᾶ εἰκάνασα (lege, δείξασα) Ἡρακλεῖ, ἐποίη-
 (12) σεν ἀναγνέσθηναι. Τότε Νέστωρ ἐν Γερήνῳι τρεφόμε-
 νος, πορθηθείσης τῆς Ἰθάκης, καὶ τῶν ἑνδεκα ἀδελφῶν αὐ-
 τοῦ ἀναγνέσθηναι, μόνος περιελείφθη. διὸ καὶ Γερήνιος
 ἀνομασία. Ἰσορροπία Ἡσιόδου ἐν Καταλόγοις. Eustathius ad
 Od. A. p. 1685. Τὸν δὲ Περικλύμενον Ἡσιόδος φησὶ δώρην
 ἀληφέναι παρὰ Ποσειδῶνος, ἀμείβειν αὐτὸν εἰς οἶον ἀν-
 ζῶον ἢ δένδρον κρῖναι εἰκόνα. Adde Scholiast. Minorem
 ad Od. A. 285. Eundem locum expressit Ovidius Met. XII.
 556. seqq. *Mitra Periclymeni mors est: cui posse figurās
 sumere quas vellet, rursusque reponere sumptas Neptunus
 auctorat, Nelet sanguinis auctor. Hic, ubi nequidquam
 est formas variatus in omnes, Vertitur in faciem volu-
 cris, quae fulmina curvis Fekre solet pedibus, etc.* Ce-
 terum ea, quae Heinsius huc fragmento licentia non
 ferenda addidit, *ἑνδεκα γὰρ Νηλῆος ἀνέμῳνος υἱὲς ἦμεν,
 Νέστωρ τε, Χρόμιος τε*, non Hesiodi sunt, sed Homeri.
 Ex Scholiaste autem Homeri l. c. intelligitur, huc etiam
 pertinere fragmenta, ex iisdem Catalogis ducta, apud Ste-
 phanum Byz. v. *Γερηνία*, et Eustath. ad Il. B. p. 251.

Ἰστῆκε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱὲς ἑσθλῶν
 ἑνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππόσι Νέστωρ,
 ἔξινος ἔων ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνιος.

et rursus:

Νέστωρ οἷος ἄλυσεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.

Adde Scholiast. Minorem ad Od. F. 68.

Plutarchus de Oracul. defectu, T. II. p. 415. C. ὃ δὲ
 Ἡσιόδου οἶσται καὶ περιόδοις τοῖς χρόνοις γίνεσθαι τοὺς
 δαίμονας τὰς τελευταίας· λέγει γὰρ ἐν τῇ τῆς Ναιάδας προ-
 ὡπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιστάμενος·

Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λακέρυζα κορήνη,

Ἀνδρῶν ἡβόντων· ἑκάστος δὲ το τετρακίδωντος·
 Τρεῖς δ' ἐλάφους ἃ κόραξ γηράσκειται· αὐτὰς ἃ φαίνεται
 Ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμῖς τοὺς φαίνουσιν
 Νύμφαι ἐπιλόκαμοι, πούραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Hos versus sic vertit Ausonius Eid. XVIII. *Ter binos deciesque novem super exit in annos, Justa senescentum quos implet vita virorum. Hos novies superat vivendo garula cornix: Et quater egreditur cornicis secula cervus. Alipedem cervum ter vinct corvua: et idem Multipli-* (113) *cat novies phoenix, reparabilia ales. Quam vos perpetua decies praevertitis aeo Nymphas Hamadryades, quarum longissima vita est.* Breviter et summarum eorum sententiam expressit Plinius N. H. VII, 48. *Hesiodus, qui primus aliqua de hoc praecepit, fabulose, ut scilicet, multa de hominum aeo referens, corvici novem nostrae aetris dicit aetates, quadruplum ejus corvis, id triplicatum carvis.* Et reliqua fabulosius in phoenice, ac Nymphis. Versum 1. παραδίδει Aristophanes Avib. 610. Eundem cum altero laudat Etymol. M. p. 13, l. 36. sed pro ἡβόντων legit γηρόντων, veteri διπτογραφία, et jam a Plutarcho l. c. commemorata. Quam lectionem etiam Ausonius secutus est. Hesiodum imitantur Aratus Dios. 200. Oppianus Cyneg. II. 291. Antomedon Epigrammate apud Dorvil. Sicul. cap. 16. p. 271. Synesius Epist. 170. et plures alii, quos laudat Jo. Davisius ad Cicero. T. D. III. 28. Ut vocem τετρακίδωντος ab Hesiodo sumisit Oppianus l. c. sic eadem forma πεντακίδωντος pro *vetulo* dixit Myrinus Anthol. II. 9. p. 193. τρικίδωντος Lucilius ibid. In Alciphrone I. 28. valgo sic editur: οὐ πάντῃ τρικίδωντον καὶ τάλαντον γερόντιον πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνδρούσας ἡμᾶς. ubi τρικίδωντον ex Hesychio defendunt Hemsterhusius ad Lucian. Timon. p. 160. et Toupus Ep. Crit. p. 143. Sed veram venustamque lectionem, quae non fefellit acumen Dorvillii ad Charit. p. 444. conservavit vetus Codex, quem Parisiis excussimus: οὐ πάντῃ τρικίδωντον καὶ τάλαντον γερόντιον πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνδρούσας ἡμᾶς. Paene monere praeterieram, Etymologum l. c. hos versus non Hesiodo, sed oraculo, tribuere: ὡς δ' ἡρησμός δηλοῖ. ubi ἡρησμός sumitur pro sententia memorabili, ut *oraculum* apud Latinos. Nisi forte Grammaticus hoc dictum, quia Nymphae ore pronunciatum est, pro oraculo habendum putavit.

Plutarchus Thesco p. 8. E. ἀπολευσθῆναι δὲ τὴν Ἀριάνην τοῦ Θησέως ἐρώντος ἑτέρας.

Δεινὸς γὰρ μιν ἔχειεν ἔρος Πάνοπηδος Αἰγλης.

Τοιοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Παισιόστρατον ἐξελεῖν φησιν Ἡρόδης ὁ Μεγαρεύς. Huc referendus est locus Athenaei XIII. p. 557. A. Ἡσίοδος δὲ φησιν, Θεοῖα νόμιμος (114) γῆμαι καὶ Ἰσπην καὶ Αἰγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀρτιάδην ὄρκους παρέβη, ὥς φησὶ Κέρκυρα.

Apollonius Dyscolus libro MS. de Pronominibus: Τῇ τινὲν σύζυγος ἣ ἱν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος.

ἐν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Hoc fragmentum de Endymione, mortis suae arbitro, intelligendum esse, discimus ex Scholiaste Apollon. Rh. IV. 57. Τὸν Ἐνδυμῖωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς ἐλληφτότα δωρᾶν, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι. Rarissimum illud ἱν ex hoc Hesiodi loco sumsit Hesychius: Ἴν αὐτῷ, αὐτὸς αὐτῷ.

Scholiasies Sophoclis ad Trachin. 1174. καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Λαδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει, ἐν Ἡοίαις λέγων οὕτως.

Ἔστι τις Ἑλλοπίη, πολυλήϊος ἡδ' εὐλείμων,

Ἀφνειῇ μῆλοισι καὶ εἰλυπόδεσσι βόεσσιν.

Ἐν δ' ἄνδρες ναίονσι πολυῤῥήνες, πολυβοῦται,

Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φύλα θνητῶν ἀνθρώπων.

Ἐνθα τε Λαδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται.

Τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃν χρηστέριον εἶναι,

Τίμιον ἀνθρώποις, ναίον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ.

Ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήϊα πάντα φέρονται.

Ὅς δὴ κείθι μολῶν, θεὸν ἄμβροτον ἐξερεῖν,

Δωρα φέρον ἐλθῆαι σὺν αἰωνοῖς αγαθαῖσιν.

Ex his versibus primum et quintum attulit Strabo VII. p. 505. ubi pro ἐνθα τε rectius est ἐνθαδε. Vs. 6. legendum: Τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησεν ὅν χρηστέριον εἶναι. Vs. 7. Tu, mi Valckenari, vere et ad sententiam accommodate scripsisti: ναίον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ. Ejusdem fagi alibi quoque mentionem fecit Hesiodus apud Strabon. ibid. p. 504. Λαδώνην, φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδραν, ἦεν. Vs. 8. Dan. Heinsius pro μαντήϊα, sine ulla caussa, μαντεύματα scripsit. Homerus Od. M. 272. Ὅφρ' ἔμιν εἶπω μαντήϊα Τειρεσίαιο. Sic potius versus castigandus erat: Ἐνθεν ἐπιχθονίοις μαντήϊα πάντα φέρονται. Versus ultimi ob similitudinem comparandi sunt cum Homericō Hymn. in Mercur. 540. Καὶ μὲν ἐμῆς ὁμφῆς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ Φωνῇ εἴ ἡδὲ ποτῆσι τελεγέντων οἰωνῶν. Ὅς

δέ κε μαντιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσι, Μαντεῖην ἐθέλῃσι
παρὲν νόον ἐξερέειν Ἡμετέρην, νοεῖν δὲ θεῶν πλέον αἰὲν
ἰόντων, Φῆμ', ἄλιν ὁδὸν εἰσιν, ἐγὼ δὲ κε δῶρα δεχοίμην.

Hesychius: Ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀν-
δρόγεων Εὐρυγύην εἰρησθαι φησὶ τὸν Μίνως, ἐφ' ᾧ (115)
τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ.
καὶ Ἡσίοδος.

Εὐρυγύη δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

Heinsius hoc fragmentum frustra ex Athenaeo laudat.
Forte de eodem Androgeo capiendus est alter Hesiodi
locus apud Ammonium v. Ὅδρος καὶ Ἡσίοδος, τελευταί-
σαι τινα Πρωτὶ μάλ' ἤϊδρον.

Athenaeus X. p. 428. C. διὸ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς Ἡοί-
αις εἶπεν.

Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἔχθος,
Ὅστις ἄδην πίνει, σῖνος δὲ οἱ ἐπλετο μαργος,
Σὺν δὲ ποδας χεῖρας τε δέει, γλώσσάν τε, νόον τε,
Λεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δὲ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

Vs. 1. scribe: χάσμα καὶ ἄχθος. ut est in Asp. 400. ubi
hic versus repetitur. Idem VIII. p. 364. B. quaedam pro-
fert, ἅπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων με-
γάλων Ἡοίων, καὶ μεγάλων Ἔργων παρῳδῆται. ubi poste-
rius μεγάλων, temere repetitum, expunge. Nec debebat
hic librarii error in fraudem induxisse Langbaenium ad
Longin. p. 57. Nam Ἡοῖαι μεγάλοι dicuntur, non Ἔργα
μεγάλα. Aspasius ad Aristotel. Eth. Nicom. III. p. 45.
καὶ ὅτι πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάσσεται καὶ δυστυχούς,
ικανὸς Ἡσίοδος παραστήσαι ἐν ταῖς μεγάλαις, ἐν αἷς τὴν
Ἀλκμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν.

ὦ τέκνον, ἧ μάλα δὴ σε ᾔονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατήρ.

ubi lege: ἐν ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν etc.
Tzetzes ad Lycoph. 344. Ὁ Ἀντόλυκος κλεπτοσύνη πάν-
τας ὑπερέβαλε, ὡς φησὶ καὶ Ἡσίοδος.

Πάντα γὰρ ὅσα λάβεσκεν, αἰδέλα πάντα τίθεσκε.

Hoc Scholion descriptum est ab Eudocia in Violeto p. 375.
394. quo instrumento nuper literas nostras locupletavit
strenuus earum vindex, J. B. C. Villoisonus. Sed ibi
mendose scribitur: Πάντα γὰρ ὅσα λάβεσκεν, αἰδέλα
τέθνησκε. Veram lectionem conservavit Etymologus M.
p. 21. l. 26.

(116) *"Οτι κε χερσὶ λάβεισιν, αἰδεῖλα πάντα τίθεισιν.*

Hic finem scribendi facere constitueram. Sed cum typographus aliquid chartae superesse parret, id nonnullis aliorum scriptorum emendationibus impleamus. Ac comode ad nos perfertur recens editum *Observationum* opus, quo has literas ornavit elegantis Ingenii et doctrinae vir, Adrianus Heringa. Multae in hoc libro conjecturae in Epigrammata vetera a Jo. Jensio edita expromuntur; quas eo diligentius excussimus, quo pluribus et ipsi medicinam feceramus. Jam etsi haud mirum est, bonam correctionum nostrarum partem esse a viro sagacissimo occupatam, in nonnullis tamen, ut sunt diversa hominum ingenia, valde discrepamus.

Leonidae. V.

*"Τατά σοι Κοίλεια γενέθλιον ἡμᾶρ ὁρῶντι,
Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι σαρὸν ἀκιστορίης.*

Ita hos versus emendarunt Wesselingius Epist. ad H. Venema p. 6. et Heringa *Observ.* cap. 22. p. 188. Utriusque tamen acumen insignis menda elusit. Repone:

*"Τατά σοι Κοίλεια γενέθλιον ἡμᾶρ ὁρῶντι,
Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι ζωρὸν ἀκιστορίης.*

Sentis continuatae metaphoraе elegantiam. Meleager in Anacreontem p. 371. ed. Barnes. *Ἀντόματοί σοι κῆναι ἀναβλύζοιεν ἀκρητον.* Incertus poeta in *Analect. Brunck.* T. III. p. 156. *Ἀκρητον μανίην ἐπιον.*

Leonidae. VIII.

*Καὶ λόγον ἱστορίῃ κοσμούμενον ἠκρίβως,
Καὶ βίον ἐν φιλή, πάνπε βεβαιώτατε.
Τοῦτο δ' ἐρητάζοντι γενέθλιον ηἰγιένειαν.
Δῶρον ὁ Νεῖλαιενὺς πέμπει αἰδοπόλων.*

Bene Cl. Heringa *Observ.* cap. 25. p. 190. versu ultimo corrigit αἰδοπόλος. At gravius vitium superest vs. 2. Nam si πάνπος est nomen appellativum, scribendum: πάνπε σεβαστότατε. sic versus refingendus:

(117) *Καὶ βίον ἐν φιλή, Πάππε, βεβαιωτάτη.*

Incerti eis Γνωστικῶς. IX.

*Ἥλιον νίκησε τεὸς νόος ἡδὺ φασίνων,
Δὲν ἀπαστραπτῶν βροτοφεγγία πάνσοφον αἴγλην,
Ἦδυφᾶν, χαρίεσσαν, ἀπαστραπτουσάν αὐδύτως.*

Ingrata est verbi ἀπαστραπτῶ repetition, et nihili vox αὐδύτως. Scribe:

Ἦδυαση, καλοῖσαν, ἀπανγέλουσαν ἀλκήτας.

Brünckius, V. G. Analect. T. III. p. 278. legit ἀποστει-
ζουσαν, tacite de conjectura nostra ἀλκήτας edens.

Antiphanis. XI.

*Εἰ τίνα μὴ τέρπει λατοῦ χέλυσ, ἢ γλυκὺς ἦχος
Ψαλμῶν, ἢ τριγέρον νεκάρους Βρόμιος,
Ἦ πενκὰς κούροι, στέφανοι, μύρα, λιπαρὰ δὲ δειπνῶν
Λαδρόποδας τρώκτας χερσὶ τίθῃσι τόκους·
Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε, περὶ μνήστῃ δὲ παρέστη
Νεκρὸν ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.*

Cultissimum epigramma sic emenda:

*Εἰ τίνα μὴ τέρπει λατοῦς, χέλυσ, ἢ γλυκὺς ἦχος
Ψαλμῶν, ἢ τριγέρον νεκάρους Βρόμιος,
Ἦ πένκαι, κούροι, στέφανοι, μύρα, λιπαρὰ δὲ δειπνῶν
Λαδρόποδας τρώκτας χερσὶ τίθῃσι τόκους·
Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε. περὶ μνήστῃ δὲ παρέστη
Νεκρὸν, ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.*

Eodem fere modo, in literis ad me datis, corrigebat P.
Wesselingius. *Λαδρόποδας* esse τόκους, multi damna
suo sentiunt. Iidem eleganter voce Homericā τρώκτας di-
cuntur, quod patrimonium velut arrodunt. *Οὗτος ἐμοὶ
τέθνηκε* proverbialis formula est de homine perdito et de-
sperato. Sophocles *Antigon.* 1284. *τὰς καὶ ἄδονας Ὅταν
προδώσῃ ἄνδρες, οὐ τίθῃμ ἐγὼ Ζῆν τεύκεν, ἀλλ' ἐμνήστῃ
ἡγοῦμαι νεκρὸν.* Lysis apud Jamblich. de Vita Pythag. 17.
p. 61. *εἰ μὲν ἂν μεταβάλοια, χαράσσομαι, εἰ δὲ μή γε, τέ-
θνακας.* Verba *περὶ μνήστῃ* quo diutius in omnes par- (118)
tes verso, eo minus, quod placeat, reperio. Nec alii, qui
post me hoc epigramma tentarunt, in iis sanandis feli-
ciores fuerunt. Salmasius Exercit. Plin. p. 859. *μνήστῃ*
pro *tumulo* capit. Sed huic vocis potestati auctoritas
quaedam concilianda erat.

Incerti. XXII.

*Χθῶν μὲν ἔχει δέμας ἰσθλὸν, ἔχει κλυτὸν οὐρανὸς ἦτορ
Ἀνδρῶν, ὃς Δαναοῖσι καὶ Ἕλλησίοισι διμάσσας,
Οὐχ ὁσίῳ κτεάνων καθαρὰς ἐφυλάττο χεῖρας.*

Quid, malum, hic sibi volunt *Danaï*, multis ante seculis
quam horum versuum scriptor nascebatur, longa nocte
sepulti? Hoc aliquando Graeculi *κακοῖηλα* tribuebam.
Nunc vix dubitem, quin verissime emendarim:

Ἀνδρῶν, ὃς Δανοῖσι καὶ Ἕλλησίοισι διμάσσας.

Hic Andreas fuit Vicarius Daciae et Illyrici, vel ipse Praefectus Praetorio Illyrici. Dacia enim post orbis Romani divisionem, a Constantino M. factam, erat sub dioecesi Praefecti Praetorio Illyrici. Qua de re locus classicus est Zosimi II. 33. Vide Pancirollum ad Notit. Dign. Imp. Orient. cap. 169. Multa huc pertinentia ex Codd. Theodosiano et Justiniano possent afferri, nisi Ictus supra civium suorum captum eruditus, Jo. Dan. Ritterus, meus in Jure Civili praeceptor, Historiam Praefecturae Praetorianae pararet; quam avidissime exspectamus.

Leonidae Tarentini. XXVIII.

*Τέλληνος ὅδε τύμβος, ἔχω δ' ὑπὸ βώλειω πρέσβυν
Τῆιον, τὸν πρῶτον γρόντ' αὖ γελιοῦμελεῖν.*

Cl. Heringa Observ. cap. 23. p. 199. *Ἑλληνος* scribit, ut Anacreon intelligatur. Sed decepit virum doctum prava lectio *Τῆιον* pro *τῆιον*. Epigramma scriptum est in Tellenem, tibicinem et poetam, cujus carmina ludicra ob liberam et venustam dicacitatem laudantur. Zenobius I. 43. *Ἀπὸ τῶν Τέλληνος. ἐπὶ τῶν σκαπτικῶν τίθεται παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητής, παί-
(119) γνῆ τε κατέλειπεν, εὐρύθμωτάτα, καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην καὶ σώμματα κομψότατα.* Idem II. 15. *Οὗτος ὁ Τέλλην ἐγένετο αὐλητὴς, καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων ποιητής. μέμνηται αὐτοῦ Δικαίταρχος ὁ Μεσσηνίος.* haud dubie libro περὶ Μουσικῆς. Eadem de Tellene tradit Diogenianus I. 44. Libanius Epist. 548. *Οὐδὲ γὰρ εἰ τὰ Τέλληνος ἀδοῖ τις, οἷός τε ἔσται πρὸς αὐτόν σε μεταστήσαι.* A Tellene diversus videtur Τέλλης, αὐλητὴς κἀκιστος, apud Plutarch. Apophthegm. p. 193. F. quem pro eodem habet Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 571. Multo minus ab eo dictae sunt *tricae Tellenae* apud Varronem Nonii Marcelli p. 8. et Arnobium V. p. 176. ut Erasmus Adag. p. 827. et Heraldus ad Arnob. l. c. putarunt. Rectius Ad. Turnebus Advers. XVII, 21. eas arcessit a Tellena, urbe Latinorum.

Chaeremonis. XXIX.

*Κλενάσου τοί μοι κλειὸς ὑπὲρ Θυρίαν δόρυ, τέλειος
Κάθανες ἀμφὶ λόγον γὰρ ἀμφιτεμνόμενος.*

Ne ipsi quidem Heringae conjectura, Observ. cap. 23. p. 199. proposita, valde placet, nedum ut mihi arrideat. At quid erit pretii, Valckenari suavissime, si epigramma foedissime corruptum emendatione tam certa restituero, ut ne Pyrrhó quidem dubitare possit? Lege:

Κλέας Τιμονήδης, ὑπὲρ Θυρεῶν δόρυ τεινὰς,

Καίθανες; Αἰφιλόχων γαίαν ἐπεσάμενος.

Cleuas, dux Persae, est apud Livium XLIII. 21. 25. Alius apud Strabon. XIII. p. 832. ubi *Κλένης* dicitur, promiscuâ in his nominibus formâ. Etymoli M. p. 498. l. 52. *Κλέης καὶ Κλένης; καὶ τροπὴ Δωρικὴ Κλέας καὶ Κέας.* Loquendi forma, *γαίαν ἐπεσάμενος*, venustissima est, et veteri poetâ digna; quam summus ille Hemsterhusius ad Hesych. v. *Ἐπιέσασθαι γῆν*, tam accurate explicuit, ut nihil supra addi posse videatur. Hanc conjecturam postea planissime confirmatam vidi auctoritate Codicis Palatini, cujus lectiones prodidit Dorvillius ad Chariton. p. 565.

Musci Scasvolae. XXXIV. (120)

Αἱ χλιαροὶ τί ποτ' ἄρα τὰ μὲν θυμὰ καὶ τεθύμαλλα

Λεῖπετε καὶ χλιαρὴν αἰγίνομον βοτάνην;

Πυρὰ δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε,

Ἀμφὶ τὸν ὕλοβάτην ἀλλόμενοι νόμιον;

Heringa Observ. cap. 30. p. 264. rescribit vs. 3. *Πυρὰ δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε;* Equidem nescio, an *γυρὰ* et *γαῦρα* satis eleganter eodem versu jungantur. Forte legendum:

Πυκνὰ δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε;

Aristides Panathen. p. 151. οὕτω δὲ πυκνὸν καὶ σύντονον ἐτήλαντο. Oppian. *Ἀλιευτ.* IV. 322. καὶ ἀθροὺς ἀμφιχέονται, *Πυκνὰ κατασκαίροντες.* Verum, cum post in melioribus Anthologiae apographis *γυρὰ* invenerim, non impedio, quo minus hoc, vel invitis auribus, poetæ reddatur. Obiter verbum *πυκνὸν* eximamus Orpheo Argon. 1169.

ἐν δ' ἄρα θυμὸς

Πυκνώθη Μινύαισι διαμπερές.

A poetæ manu sic profectum est:

ἐν δ' ἄρα θυμὸς

Παχνώθη Μινύαισι διαμπερές.

Idem vs. 246. *Παχνώθη δ' αὖ θυμὸς Ἰάσονος.* vs. 690. *Τοῦ δὲ καὶ εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ.* vs. 808. *Αἰήτης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.* Euripides Hippol. 803. *Ἀψὴ παχνώθειο, ἣ πο' συμφορὰς τινος;* Oppian. Cyneg. IV. 296. *Παχνώθη δὲ κέαρ διασώτισι.* Vide Suidam v. *Ἐπάχνωσε*, et ibi Kusterum; quem tamen non imiter idem verbum v. *Ἐγρίξα* restituentem.

Claudian. XLVIII.

*"Εδραν χαλκτοπέζον ἐπὶ προθύρῳ Ἑλικῶνος
Εἰστήκει, θεράπων τις ὑπὲρ νωτοῦ μεμαρκῶς.*

Geisnerus ad Claudian. p. 684. προθύρα Ἑλικῶνος explicat apuditorium, in quo esset acroasis. Cui interpretationi, (121) quamvis longius quæsitæ, color aliquis conciliari posset ex epigrammate in Analect. Brunck. T. III. p. 154. ubi bibliotheca οἶκος Ἑλικῶνος vocatur. Sed sine hæsitatione emenda:

"Εδραν χαλκτοπέζον ἐνὶ προθύροις Στελιχῶνος.

Quod poëta narrat, in aedibus patroni sui, Stilichonis accidit. Hanc conjecturam sibi quoque in mentem venisse, scripsit mihi Juvenis sagacissimus, Joannes Pierzonus.

Simonidis. LIII.

*Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυπτοῦς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
Ναυτιλίην κενεοὶ σῆδε βρωῖσι τάρποι.*

Hinc colorem duxit Callimachus Epigr. 18.

*Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἄλλ' πόντῳ φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὐνομα καὶ κενεὸν σῆμα παραρχόμεθα.*

Damageti. LIV.

*Οὐδὲ γὰρ οἴμαι ἐλαχὲν κῆρυξ, ἀλλὰ τις ἄκη
Νήϊας, ἣ γήσων Ποντιάδος τις ἔχει.*

Legendum:

ἣ νήσων Ποντιάδων τις ἔχει.

Nec aliter corripbat Cl. Lennepius. Brunckium quoque, virum elegantissimum, sic edidisse video Analect. T. II. p. 38. Quod utrum ex Codice, an ex emendatione nostra, sumserit, non significandum putavit.

Antiphili. LXIX.

*Φοῖβος ἐρεῖ εἷα γείτον', ὅτ' εἰς ἅλα κῶλον ἐλαφρόν
Στήσας ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει.*

In apographo meo est, *τ' εἷα γείτον'* ex quo facio:

*Φοῖβος ἐρεῖ· τεναγῆτιν ὅτ' εἰς ἅλα κῶλον ἐλαφρόν
Στήσας, ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει.*

(122) Apollon. Rhod. IV. 1264. ἐπεὶ τεναγώδεα λούσσει Τῆλε
περισκοπιῶν ἅλα πάντοθεν. Hoc Antiphili epigramma in Analectis Brunckianis frustra quæcivi. Nisi forte editum est sub alterius poëtae nomine.

Crinagorae. LXXXIII.

Ποιμήν ὦ μάκαρ εἴτε καὶ οὐρεὸς ἐπροβάτευον

Κήρῳ ποιητὸν τόνδ' ἀνὰ λευκόλοπον,

Κριεῖο ἀγχιτῆροί ποτε βληχήμενα βάζων,

Ἡ πικρῇ βάψαι γήραϊ πηδαλία

Ἄλμῃ τοιγὰρ ἔδυν ὑποβένθιος· ἀμφὶ δὲ ταύτην

Θινὰ με ροιβδήσας εὖρος ἐλημίσατο.

Versui tertio quomodo medear, nescio. Reliqua sic integritati suae restitue:

Ποιμήν ὦ μάκαρ, εἴθε κατ' οὐρεὸς ἐπροβάτευον

Κήρῳ, ποιητὸν τόνδ' ἀνὰ λευκόλοπον.

Κριεῖς ἀγχιτῆροί ποτε βληχήμενα βάζων,

Ἡ πικρῇ βάψαι γήραϊ πηδαλία

Ἄλμῃ τοιγὰρ ἔδυν ὑποβένθιος· ἀμφὶ δὲ ταύτην

Θινὰ με ροιβδήσας εὖρος ἐλημίσατο.

Nunc tamen dubito, an in verbo ἐλημίσατο poëtae sim manum assecutus. Salmasius reponebat ἀπημίσατο, sensu commodissimo.

Incerti. CV.

Auceps alloquitur avem.

Τίπτε μετοκλάζεις πατωμένη ὄζον ἀπ' ὄζου;

Τοῖα καὶ ἄλλη ἔρεξε, καὶ οὐ φύγεν ἰσοφορῆας

Ἡμετέρους δόνακας.

Legendum:

Τίπτε μέγα κλάζεις πατωμένη ὄζον ἀπ' ὄζου;

Homerus II. II. 428. et inde Hesiod. Asp. 405. Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Πέτρῃ ἐφ' ὕψηλῃ μεγάλα κλάζοντε μάχονται. Hoc mendum, etsi manifestum, tamen non animadversum est a viro docto, qui nuper, Musis Gratiisque invitis, ad Epigrammata Graeca (125) emendanda accessit, Praef. Carm. Sepulcr. p. 14. Nostram conjecturam recepit Brunckius, V. C. Analect. T. III. p. 235.

Habes, Valckenari, epistolam satis loquacem; quam ut in eam partem, quam volumus, accipias, Te vehementer rogamus. Illud praeterea publico nomine, quanta maxima contentione possumus, a Te petimus, ut ne nobis Sophoclem Tuum invid eas diutius, Phidiacum,

ut auguramur, et immortale opus. Quicquid enim ad
 Tragicorum principem expoliendum afferri potest, in-
 genium, acumen, doctrinā, linguae scientia, id in Te
 tale cognovimus, ut omnium expectationem, quamvis
 summam, superare videatur. Vale, Vir eximie, et
 amorem in me Tuum mihi perpetuo conserva.

Dabam III. Octobr. MDCCXLIX.

Retractabam MDCLXXXI.

DAVIDIS RUHNKENII
E P I S T O L A
C R I T I C A II.

IN

CALLIMACHUM,

ET

APOLLONIUM RHODIUM

AD VIRUM CLARISSIMUM,

JOAN. AUGUSTUM ERNESTI.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES

DEPARTMENT OF CHEMISTRY

RECEIVED

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICAL SCIENCES

DEPARTMENT OF CHEMISTRY

**CLARISSIMO, OMNIQUE LAUDE
CUMULATO VIRO,**

JOAN. AUG. ERNESTI

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Cum et literis Tuis, et multorum sermonibus ad me esset perlatum, Te in Cyrenaeo poeta expoliendo versari, dici vix potest, quantum animo gaudii ceperim. Nam quo vehementius Callimachi lectione delectabar, eo magis dolebam, venustissimos ejus Hymnos necdum pro dignitate vel explicatos satis esse, vel emendatos. Nactus quidem ille est interpretes satis multos, sed paucos, vel dicam, neminem provinciae bene administrandae parem. Si enim in antiquis scriptoribus castigandis primae partes Codicibus MSS. deferendae sunt, quotusquisque eorum Callimachum ad veteres membranas exegit? Si ad poetam non modo eruditum, sed eruditionis etiam ostentatorem, illustrandum, omnis doctrinae copia expromenda est, quis, Spanhemio excepto, ea de re magnopere laboravit, aut quis non potius levi, quod ajunt, brachio hoc negotium egit? Itaque non mirum videri debet, istorum merita summo Spanhemii studio, et immensa, quam huc contulit, eruditione sic obruta esse, ut is prope solus Callimachi interpretes vulgo dicatur. Quem virum qui non maximi faciat, maximisque in hoc genere hominibus parem judicet, aut invidus sit oportet, aut omnis liberalis expertus doctrinae. Neque tamen ideo probaverim ineptos istos laudatores, qui, re nunquam explorata,

Homer. Hymn.

M

Spanhemium cunctas perfecti interpretis partes explesse clamant. Praecipuum certe interpretis munus, quod in scriptoris textu constituendo cernitur, ita ab eo administratum est, vix ut uno alterove loco ejus curam susce-
 (128) perit. Mitto alia, ne excellentis viri errores captare velle videar, et detrahere *Haerentem capiti multa cum laude coronari*. Sed bonum factum, quod Callimachus in Tuas, Vir praestantissime, manus incidit, qui quae in superioribus Editoribus desideramus, cumulate praestabis. Sive enim in priscis scriptoribus restituendis singulari opus est *xyphola*, quis Te sagacior atque acutior, qui ingenium, quod Tibi a natura obligit longe acerrimum, cum omni liberali eruditione, tum Philosophia quoque, et Mathematicis rationibus iurifice excoluisti? Sive magna requiritur linguarum, et reconditae antiquitatis notitia, quis Te magis versatus est in Latio, cujus principem sapientia et scribendi elegantia exprimis; aut quis denique Graecarum peritior literarum, cujus rei luculenta, quae extant, specimina cupide ab eruditis hominibus expetuntur? Itaque tacita saepenumero cogitatione Lipsiae de Te, doctore tanto, gratulor, in quo revixerit Joachimus Camerarius, sanctum illud Graecis Latinisque Musis nomen. Sed plura ne in praesenti addam de laudibus Tuis longe lateque diffusis, cum pudor Tuus prohibet, tum infantia mea. Ad illud igitur, unde scribendi initium feceram, revertar. Callimachum cum in deliciis haberem, nec omnia a viris doctis expedita viderem, ea loca, quae legenti negotium facerent, paulo accuratius tractare institui, solo ingenio rem agens. Verum cum animadvertissem, sine MStorum ope rem ad liquidum perducere non posse, quinque Codices, recentes illos quidem, sed nondum ab aliis collatos, adhibui, Vossianum in Bibliotheca Leidensi, Parisinum in Bibl. Regia, Meermannianum, Venetum in Bibl. D. Marci, et eum denique, qui liberalitate Cl. Matthaei meus est. Hi libri tametsi nonnullis locis prosunt, tamen, ubi haereas, expectationem frustrantur. Eos autem omnes ex tunc exemplo fluxisse, mirus in lacunis consensus ostendit. Jam cur potissimum ad Te, Vir elegantissime, has litteras scripserim, nihil opus est, pluribus verbis explicare. Primum de conjecturis qualibuscunque meis nemo Te rectius videbatur posse existimare, qui et summa praeditus es judicandi facultate, et in Callimacho exornando consummasti studii plurimum. Deinde volui extare publicum ali-
 (125) quod monumentum amicitiae nostrae, quae mihi paene

pro ab amico communi, Rittero, conciliata, sancte in
hunc usque diem culta est, nec ullo unquam tempore re-
frigeravit. Sed, age, Callimachum evolvamus. In quo tra-
ctando si forte vel ingenii vel doctrinae inopia aberravero,
Tu, quae Tuâ est humanitas, me comiter in viam reduces.

Hsing Jov. 3.

Πηλογόνοι ἐκείνην, δικασπόλιν σφραγίσαι.

Ἰὺδ' ποῖται· Graeci Callimachum perpetuo imitati sunt, alter rectus et vernustus, alter vitiosus et ineptus, Dionysius Periegeta et Nonnus. Quos cum Callimacho comparare operae pretium duxi. Hae enim diligentia, si nihil aliud, certe hoc assequemur, ut, quam Callimachi lectionem illa aetas in libris suis habuerit, cognoscamus. Ita Nonnus h. l. ὁλκῆρα, πρὸ ἐλατῆρα legisse videtur. XX. p. 532. Τηχῶν δ' ὁλκῆρα, πρῶτασις τῆς τῆχος. XX. p. 536. Τηχέων ὁλκῆρας, πρῶτασις τῆς ὁλκῆρας. Ab eodem etiam XIX. p. 522. Ἰσὸν τῆς ἐλατῆρος λόγος ex hoc loco sumtus est. Obter vocem ἐλατῆρ reddunt Pamphid apud Pausan. Achaic. 21. Ἰππῶν τὴ δολιχῶν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν δολιχῶν. Lege: Ἰππῶν τὴ ἐλατῆρα νέων τὴν ἐπὶ τῶν δολιχῶν. Hesychius: Ἐλατῆς· ὁ Ἰσὸς δὲν, ἐν Ἀθήναις.

[illegible]

Nonnus XIII. p. 568. Παράστασις τῶν ἐκδοχῶν, ἀπὸ τῶν
ἐκτὸς τοῦ σώματος ἀποβλητῶν λέγωντων ἐκδοχῶν.
vs. 16.

Αὐτίκα δίδητο ῥόαν ὕδατος, ὃ καὶ τόκοιο

• 0 Αύγουστο χρυσόσμερο ...

Nonnus IV. p. 134. Ζίσειο πηγείων ὑδάτων χνίον, ὅσση
καθ' ἡμέραν Μαντιπόλους ἔο. χεῖρας. IV. p. 184. Καὶ μικρὴν
ὄθι πυκνὰ ῥόος γυτλώσατο κόυρη.

43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044 1045 1046 1047 1048 1049 1050 1051 1052 1053 1054 1055 1056 1057 1058 1059 1060 1061 1062 1063 106

Ἡ πολλὰς ἐμπέριτε σαρκίδες ὑγρὰς ἰσών

* *ἤϊρεν, πολλὰς δὲ πύλας ὤχλησεν ἀμάξας.*

Totum hunc locum expressit Dionysius Perieg. 414. *Καδδὰ μέσσην νῆσον, ποίλην· χθόνα· παρὰ τοῖσιν· Ἀναδὲς Ἀνδα- νῆς ὑπὸ σκοπιῇν Ἐρυμάντου, Ἐξθα Μίλας, ἅδι Κεῶ- δις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων, Ἥχι καὶ ὠκνητος, μακρὸν στα- ῦδαυι Ἀδων.* Omnes autem, quos vidimus, Codices pro *ὠκνητος*, habent *ὠκνητός*. Rectissime. Pindarus Ol. II. 127.

M2

τοὶ δ' ἀπροσάρατον ὀχλοῦντι πόρον. Ea forma bis corrupta est apud Hesychium: Ὀκλήσεις. εἰσείς. Lege, Ὀκλήσεις. Alii: Ὀκλήν. φρονέιν, ἰσχεῖν. Scribe cum Alberto: Ὀκλήν. φρονέιν, ἰσχεῖν. Sic ὀκλή pro *astutia*culo dixit poeta apud Suidam in *κ*.

γέντο δ' ἐστίας

Συμπάμων· ὃ δὴ πᾶσι γήρας ὀκλή.

Quos versus ex Callimachi Hecale sumptos esse, hunc vidit Hemsterhusius ad Callimach. Fragm. p. 439. Eosdem ad Philemonem et Baucidem transtulit Ovidius Met. VIII. 695. *parent ambo, baculisque levati Nituntur longo vestigia ponere clipeo*.

vs. 32.

Ἐκ δ' ἔχεν μέγα γένμα.

Hoc hemistichium a Callimacho sumsit Tryphiodorus vs. 117. ubi vide Merrickium. Idem vs. 431. summi fecit vicinum Κευθμόν ἔσω Κρηταῖον. quo ἔσω, quod viri docti in *ε*s. mutabant, confirmatur.

vs. 53.

Νίδη δέ σε δάκνι κομισσας.

Κευθμόν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο.

Nonnus IX. p. 250. Ὡπασε θυγατέρεςσι Λάμουν, ποταμῆσι νύμφαις. Πῦλδα Διὸς κομᾶν σταφυλῆκομον· αἱ δὲ λαβοῦσαι Βάκχον ἐπηγγύοντο. Verbum ἐπηγγύοντο sumsit ex vs. 46. ὅτε δὲ Κυρβάντων ἑταροὶ περιπηγύοντο. Sic enim legendum. Vide Cl. Valckenarium ad Euripid. Hippolyt. 1432.

(127)

vs. 55.

Προσβυτάτη νυμφίων, αἳ μιν τότε μαιώσαντο.

Nonnus III. p. 106. ἥς τόκον Ὄραι Τυρόν ἀμαψάντα λεγώδης. Sequentem versum viri docti bene restituerunt hoc modo:

Πρωτότῃ γενεῇφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.

Quam correctionem adjuvant MSS. Venetus et Vossianus, alterum *τε* post Στύγα inserentes.

vs. 38. 39.

το μὲν ποδὶ πουλὺ κατ' αὐτό

Κανκάνων πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάσται,

Συμφέρεται Νηρηϊ.

Friget αὐτό, praesertim in poeta, qui nihil habeat otiosi. Igitur vix dubitem, quin levī mutatione reponendum sit:

τὸ μὲν ποθὶ πρὸς αὐτὸ αἰπύ
 Κανήνων πολλέθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται,
 Συμφέρεται Νηρηϊ.

Πολλέθρον αἰπύ quam frequens Homero sit, etiam pueri sciunt. Præterea *Λέπριον* scripsimus cum Jos. Wassio ad Thücyd. V. p. 338. Scholion vetus sic scribitur in MS. Regio: *Λέπριον δὲ, ἀπὸ Λέπρος τοῦ Προσιδῶνος* ὅς προκαλεσάμενος εἰς ἀσθηγίαν etc. Recte προκαλεσάμενος, provocans.

vs. 48.

ὅς δ' ἐδήσας πλοῖνα μαζόν
 Αἶγος Ἀμαλθείης.

Nonnus XLVI. p. 1180. *Μαζόν Ἀμαλθείης κουροτρόφον αἶγος ἀμέλγων.*

vs. 52.

(128)

Ὅλα δὲ Κούρητες σε κατὰ πρὸς αὐτὸν ἀρχήσαντο
 Τύχῃ πεπληγόντες, ἵνα Κρόνος οὐρανὸν ἦχῃ
 Ἀσπίδος εἰσάδῃ, αὐτὴ μὴ σὺ κουρίσσοις.

Nonnus XXVIII. p. 738. *Ὅλον ὅτε Κρονίοισιν ὑπ' οὐρασι δοῦπον ἐγείρων Πυρρῆος Ἰδαίοισι σῆκος ἐπέσασιν ἀράσων, Ψευδομένης ἀλαλὰ μέλος μεγαλήαν ἡγεύς, Ζητὸς ὑποκλόντων παλιναυτὴρ ἐγκρύφον ἦδην.* Adde IX. p. 253. 258. XIV. p. 386.

vs. 55.

Καλὰ μὲν ἦέεν, καλὰ δ' ἐτραφεῖς, οὐράνῃς Ζεῦ.

Non repetam, quae viri docti ad vindicandum verbum *ἐτραφεῖς* attulerunt. Speciosa est conjectura R. Dawesii Misc. Crit. p. 96. *Καλὰ μὲν ἦέεν, καλὰ δ' ἐτραφεῖς, οὐράνῃς Ζεῦ.* Verum sive hoc, sive alio modo medicinam facere instituas, nunquam mihi persuadēbis, ut tam putidum et elumbem versum a Callimacho profectum credam. Quo vel casu, vel interpolatoris consilio huc irrepserit, videant alii. Mihi satis est, eum tanquam adulterinum digito demonstrasse. In quo, magnopere gaudeo; mihi cum Lennepio, ejus in fraudibus odorandis singularis est solertia, prorsus convenire. Nec sententia talem versum desiderat. Idem enim sequenti versu, vere Callimachio, traditur:

Ὅς δ' αἶψ' ἠβήσας, ταχὺν δὲ τοῖς ἡλθὼν ἰοῦλοι.

Sic legere malim pro vulgato, *Ὅς δ' ἀκηβήσας.*

vs. 65.

Ψευδομένην αἰδώς αἶψα κεν πεπλήθειεν ἀκούην.

Ad hunc versum, tanquam ad scopulum, plerique interpretes offenderunt. Unus H. Stephanus vidit, sic intelligendum esse: *Si mentiri vellem, mentifer tamquam quae probabilis essent*, cujus explanationem, praeter alios, sequitur (129) R. Bentleyus, Diss. de Phalar., Epist. p. 514. Hanc varietatem jam olim ceperat Nonnus XLVI. p. 1182. *Ἦρως δὲ ἀφίεταν ἄλλαν ἀμεμῆα μύθον ἐπιναί, Πῦδος κεφάλαιον κεράσας, Φαίξιστον Πάριον*, XLVII. p. 1216. *Καὶ τὰ μὲν ἐπλασε μῦθος Ἀχαιῶς, ἠθάδα Πειθῶ, Πῦδος ἀντ' κεράσας, τὸ δ' ἐνέτυμον*. Minus apposite noc Callimachi loco usus est P. Burmannus Seq. ad Propert. II. 10. 12.

vs. 712. *Ἦρως δὲ ἀφίεταν ἄλλαν ἀμεμῆα μύθον ἐπιναί*

Εὐπειραμος.

(Nonnus XXXIX. p. 1002) *Ἔσθ' γὰρ ὁμοίνης εὐπειραμος, ὅττι καὶ αὐτὸς Θερμὴν γαιήεναις εὐπειραμος ὀλίπης, Ἀρης.* Hesychius: *Εὐπειρος, ὑπομαρτυρίας*. Postulante litterarum serie, lege: *Εὐπειραμος, ὑπομαρτυρίας*.

vs. 79. *Ἦρως δὲ ἀφίεταν ἄλλαν ἀμεμῆα μύθον ἐπιναί*

Εὐπειραμος.

Vide, Vir acutissime, num quid horum intelligas. Ego aliquando conjeceram:

Ἐκ δὲ Ἀφίετ' ἀφίετ' ἐπὶ Ἀφίετ' οὐδὲν ἀνάκτων

Θεώτερον.

Post aliud quereps, Tarnebum Advers. XXIX. 29. eodem modo hunc versum laudare vidi, ex conjectura, nunc autem a nobis huiusmodi scripto. Nunc praeferam, quod in mentem venit Lennepio ad Phalarid. Epist. 20. p. 103.

Ἐκ δὲ Ἀφίετ' ἀφίετ' ἐπὶ Ἀφίετ' οὐδὲν ἀνάκτων

Θεώτερον, τῷ καὶ σφ' τὴν ἐκρίνασ' ἄξιν.

Ἰξιν vs. 80. manifesto errore, praeter alias, etiam exhibit. Editio Veneta, interpretum nemini cognita, a. 1555. 8. cujus mihi indicium fecerunt vim praedari Jac. Morellus, Bibliothecae D. Marci praefectus, et J. P. Blessingius. *Ἰξιν* MSS. Regius, Vossianus, et meus habent. Codex Venetus, *Ἰξιν*, haud dubie pro *Ἰξιν*. Suidas: *Ἰξιν*.

(130) *Ἰξιν, μῦθον, κληρὸν*. *Ἡρόδοτος*. Corrige: *Ἰξιν*. *Ἰξιν*. ut est in Glossis Herodoti, quas Suidas descripsit.

vs. 84.

Ἐκ δὲ Ἀφίετ' ἀφίετ' ἐπὶ Ἀφίετ' οὐδὲν ἀνάκτων

Hinc vocem *ἐνθηρενής* imitatores sumserunt. Dionysius vs. 357. *Ταρτηροσ χαλκίσσα, ἐνθηρενίων πέδον ἀνδρῶν.* Nonnus VIII. p. 249. *Πρὸς Λαγῆς, λίτομαι σε ἐνθηρενίων ὕμεναιων.* Aequè rarum est *ἐνθηρενής*, quod Hesychius habet.

vs. 85.

ἐν δ' αἷλις ὄλβον.

Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον.

Imitatur Dionysius vs. 969. *οὐ γὰρ ἐν ὄλβῳ ἴσην παύσαν ἀπασιν ἐπ' ἀνδράσι θήκατο δαίμων.*

H. in *Apoll.* vs. 6.

Αὐτοὶ νῦν παροχῆς ἀνακλίνεσθαι πύλων,

Αὐταὶ δὲ κληίδες.

Eandem rem sic expressit Apollonius Rhod. IV. 41. *Τῇ δὲ καὶ αὐτόματοι θυγῶν ὑπόειξαν ὄχῃες.* Callimachum imitatus est Nonnus VII. p. 220. *διεσπυμένον δὲ μελάθρου αὐτόματοι πύλωνος ἀνῆλθον ὄχῃες.* XLIV. p. 1138. *ἐξαπύρης δὲ αὐτόματοι κληίδες ἀνῆλθον πύλων.*

vs. 8.

Οἱ δὲ νέα μολπήν, τε καὶ ἐς χορὸν ἐκτρέψετε.

Praepositio *ἐς*, semel posita, etiam ante *μολπήν* intelligenda est, ut H. in *Del.* 17. ex emendatione Valckenariana: *Ὅπποσαι ῥαυανόν τε καὶ ἐς Τηνηίδα Τηθῶν Νησοὶ ἀελλίζονται.* Quam elegantiam, utriusque linguae poetis usitatam, erudite explicuit Bentlejus ad Horat. III. *Carm.* 25. 5. Hemistichium, ut alia, hinc sumpsit Tryphiodorus vs. 406. *Καὶ τότε μοι δαίμυσθε, καὶ ἐς χορὸν ἐντρέψετε.* Sic enim legendum puto pro eo, quod editur, *καὶ ἐς χορὸν στρέψετε.*

vs. 12.

μήτ' ἄψοφον ἔγνος

(131)

Τοῦ Φοῖβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος.

Hinc Nonnus *ἄψοφον ἔγνος* arripuit, et varie jactavit. III. p. 86. *Ὅμμασιν ἄψοφον ἔγνος ἐπήγαγεν ὕπνος ἀλήτης.* XXV. p. 644. *Ἀψοφον ἀροπόρων πεφυλαγμένος αἶμα πεδίλων.* XXXIV. p. 842. *Ἀψοφον ἔγνος ἔγρουσα διέστικεν ἐς ῥάχιν ὕλης.* Quod est XL. p. 1030. *Οὐδέ τις ἄψοφος ἦεν.* ductum est ex H. in *Del.* 302. *Οὔτε σιωπηλὴν, οὐτ' ἄψοφον οὐλος ἐθείρας Ἑσπερος, ἀλλ' αἰεὶ σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.*

vs. 20.

Οὐδὲ θείης Ἀχιλλῆα κινύρεται αἶνον μήτηρ.

Imitationis vestigia sunt in Tryphiodoro vs. 421. Οὐ μή-
τηρ ἐπὶ παιδί κινύρεται. et in Nonno I. p. 46. φιλοδρη-
νοισι δὲ μολπαῖς Αἴλινα Φοῖβος αἰεῖδα.

vs. 22. 23. 24.

Καὶ μὲν ὁ θαρνύεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ὅστις ἐνὶ Φρυγίᾳ διερὸς λίθος ἐσθῆρικται
Μάρμαρος, ἀντὶ γυναικὸς οἰζυρὸν τι χανοῖσθαι.

Hos versus, quos ex verissima Valckenarii nostri emen-
datione adscripsimus, non semel Nonnus expressit more
suo. XII. p. 350. Καὶ Νιόβη Σινύλοιο παρὰ σφυρὰ πέτρος
ἐχέφρων Λακρυσὶ λαϊνέοισιν ὀδυρομένη στίγα παιδῶν, Στή-
σεται οἰκτρὸν ἄγαλμα. XIV. p. 402. Αἰνέης Νιόβης πα-
ρεμέτρε πενθάδα πέτρην. Καὶ λίθος Ἰνδὸν ὀριλον ἐριδ-
μοῖνοντα Ἀναῖρ θαρνύεις ὀρώων etc. Sed praestat videre,
quomodo Propertius III. 8. 5. totum hunc locum in rem
suam converterit: *Transeat hic sine nube dies, stent aëres
venti, Ponat et in sicco molliter unda minas. Adspiciam
nullos hodierna luce dolentes, Et Niobae lacrimas sup-
primat ipse lapis. Alcyonum positis requiescant ora
querelis, Increpet absumentum nec sua mater Ilyn.* ubi vs. 6.
expressus est ex Callimachi vs. 18. *Εὐφημεὶ καὶ πόντος.*
vs. 8. ex vs. 22. *Καὶ μὲν ὁ θαρνύεις ἀναβάλλεται ἄλγεα*
πέτρος. vs. 10. mutata Thetide in Procnen, ex vs. 20. *Οὐδὲ*
(152) *Θένει Ἀχιλλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ.* Quod etiam Cl.
P. Burmannus Sec. annotavit de admonitione nostra. De-
nique Propertius II. 23. 6. hinc illa sumsit: *Hic quidam
Phoebo viuis mihi, pulcrior ipso Marmoreus tacita car-
men hiare lyra.* Sed haec jam alii compararunt.

vs. 45. 44.

Κεῖνος οἷστυν ἔλαχεν ρέα, κεῖνος αἰοιδῇ.

Φοῖβω γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ αἰοιδῇ.

Ita vs. 43. eleganti conjectura refinxit Jos. Scaliger ad
Propert. IV. 6. 69. Formis Ionicis in vs quantopere de-
lectatus sit Callimachus, his exemplis intelligitur. *Ἀλητὺς*
Fr. 277. *ἀρπактὺς* H. in Apoll. 95. *ἀσπαστὺς* Fr. 427.
γελαστὺς H. in Del. 524. *διωκτὺς* H. in Dian. 194. *μαστὺς*
Fr. 277. Huc etiam referam *ἀφραστὺς*. Nam fragmen-
tum, quod sine poëtae nomine Suidas v. *Ἀφραστὺς* attu-
lit, Callimachi esse videtur: *Σχέτλιαι ἀνδρώπων ἀφρα-
στῆς.* Idem quoque *ἀκαστὺς* dixit, si vera est conjectura
nostra, Epigr. 49. *Ἐσθ' ἀμὲν κ' ἀκαστὺς ἀφειδέα πρὸς*
τὸν ἔρωτα. Vulgatur, *Ἐσθ' ἀμὲν γ' ἀκαστὺς ἀφ. π. τ.*
ἔρ. Aliter hunc locum tentat Cl. Toupius ad Theocrit.

T. H. p. 405. Hactenus de voce *διόναντις*, et ejusdem formae aliis. Quid vero? mirarisne metum, Erneste ambicissimae, superiorum interpretum patientiam, ne dicam ignaviam, qui vs. 44. tam diu sine ulla fraudis suspicione tulerint? Etenim si quis unquam versus spurcius suis se indicis prodidit, certe hic est. Nec quenquam tam inepte religiosum futurum puto, ut, semel monitus, Grammatici Scholion marginale pro versu Callimachio habeat.

vs. 50. 51:

*Ῥεῖα καὶ βουβόσιον τελέθαι πλέον, οὐδὲ κεν αἴγες
Δεύνοντο βρεφίων ἐπιμηλάδες, ἧσιν Ἀπόλλων
Βασκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν.*

Scholias: *Ἐπιμηλάδες, ἀντὶ τοῦ, αἱ μετὰ τῶν μῆλων νερόμεναι· καὶ γὰρ τὰς αἴγας μῆλα λέγουσιν· ὡς Ὀμηρος ἐπεξηγεῖται· (Od. I. 184.) Μῆλ', οἷός τε, καὶ αἴγες ἰαύουσιν.·* *Καὶ δὲ Μενεμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τοῦ δηλαῖαι· (153) ἔστιν.* In quo Scholio nihil intelligo, ne post conjecturam quidem, a Fanaq. Fabro propositam. Sed quocumque modo vel corrigatur, vel explicetur, nil nisi nugatorium recentioris Grammatici commentum esse videtur. Nam sine controversia in Callimacho reponendum est:

*Ῥεῖα καὶ βουβόσιον τελέθαι πλέον, οὐδὲ κεν αἴγες
Δεύνοντο βρεφίων ἐπὶ μηκάδες, ἧσιν Ἀπόλλων
Βασκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν.*

Ἐπὶ conjunge cum *δεύνοντο*, ut sit *ἐπιδεύνοντο*. Nam praepositio saepe per tmesin verbo postponitur. etiam pluribus vocibus interjectis. Homerus Hymn. XXIV. 7. *λαγὲ δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη*. Vetus epigramma apud Gruter. p. 1150. *Μὴ σοι μητίσῃ πικρὸν ἐπ' Ἀγεσίλας*. Apollon. Rhod. III. 1017. *Στράπτειν ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα*. Alcaeus Anthol. I. 33. p. 70. *Κεῖράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα Μητροῦς ἀγούρης*. Ipse Callimachus H. in Jov. 44. *Τουτάνι τοι πέσσε, δαίμων, ἀπ' ὀμφαλός*. Vide Hemsterhusium ad Hesych. v. *Ἰκμάζει*. Hanc formam aliquando imitantur poëtae Latini, ut Virgil. Aen. X. 399. *Tum Pallas bijugis fugientem Rhoetea praeter Trajicit*. ubi vide Servium. *Αἴγες μηκάδες* notissimae sunt ex Homero, Theocrito, aliis. *Πολυμηκάδες αἴγες* in Bacidis oraculo apud Herodot. VIII. 20. Vide Jo. Brodaeum ad Anthol. I. 29. p. 57. Bene Hesychius: *Μηκάδες· αἱ μηκοῦμαι αἴγες, ἢ κραυγάζουσαι. ἔτιοι δὲ, τὰς κραυγάζουσιν· Μῆλα γὰρ τὰ κέρονται. Ἀπίων δὲ, τουκάδας*. Se idem in hac ipsa voce miri-

fice delusus est a librariis. Respllit enim in Lexicon quum
 tanquam sanum vocabulum: *ΜΗΚΑΑΣ αλγας*: quod, quis
 tam obtuso ingenio est, quin alicubi pro *ΜΗΚΑΛΑΣ*
 mendose scriptum fuisse videat? Adhuc, si fallor, haec
 emendatio satis commendationis habet a verisimilitudine.
 Sed ecce, Vir clarissime, quod eam uno velutictu, jugh-
 lare videatur. Apud Hesychium claris, verbis scriptum
 reperio: *Εμμηλάδας αλγας. τὰς μετὰ τῇ προβάτων γε-
 νομένας*. vel potius, ut Callimachi Scholiastes, *γενομένας*.
 Neque dubitari potest, quin glossa ex hoc ipso fonte
 fluxerit. *Εμμηλάδας* Bochartus Hieroz. II. 42. p. 418. com-
 parat cum capris, quas Lacones *κατοιδάδες* dicebant, de
 quibus Pausanias Boeot. 13. Itane? dixerit aliquis: nulla
 (154) apud te Scholiastae: mitto Scholiasten: nulla Hesy-
 chii auctoritas est? Non saltem utriusque consensus cor-
 rigendi libidinem refrenabit? Equidem Scholiasten nihil
 moror, recentiorum Graeculum, qui et hanc, et pleras-
 que glossulas suas ex Hesychio, quem ad M. in Dian. 190.
 cum aliis *Diogenem* vel *Diogenianum* vocat, sine ullo
 iudicio descripsit. Hesychii auctoritati, fateor, tribuen-
 dum esse plerimum. Est enim ejus Lexicon incompa-
 rabilis Graecae eruditionis thesaurus, quod nunquam fore
 de manibus pono, semper doctior ab ejus lectione rece-
 dens. Sed idem ille Hesychius, si quid afferat, quod nec
 veterum scriptorum idoneis exemplis, nec aliorum Gram-
 maticorum consensu confirmetur, repugnetque certissi-
 mis linguae legibus; non illud quidem continuo mutan-
 dum censéo, veruntamen, donec aliunde comprobetur,
 in erroris suspicionem voco. Quam rem copiosius expo-
 nerem, nisi mihi Tecum, Erneste, res esset, id est, cum
 eo, qui ipse hujus Glossarii indolem elegantissime accu-
 ratissimeque aperuerit. Ex iis igitur, quae diximus, in-
 telligitur, nihil testimonio, quod Hesychius *τοῦ ἐμμη-
 λάδας* praebet, effici aliud, nisi ut mandī vetustas cognos-
 catur. Sed ut illos, quibus in hunc Grammaticum ni-
 mium durus videar, si placabiliores sint, mihi leniam ac
 mitigem; sin pertinaciores, vel invitos in sententiam meam
 rapiam, age, seposito tantisper Callimacho, pudendos
 aliquot Hesychii errores persequamur. Cumque hic de
 caprae epitheto quaeratur, nihil rationibus nostris magis
 consentaneum fuerit, quam, quomodo idem aliā capra-
 rum epitheta acceperit, breviter explicare. *ΚΗΛΑΔΕΣ.
 αλγας, αἱ ἐν τῷ μετώπῳ σημεῖον ἔχουσαι τοῦ αἰσίδος*. Nihil
 in lingua Graeca est, quod aliquem huic vocī colorem
 conciliare possit. Suspicio, glossam ex eodem Callimachi

locō, quem in manibus habemus, venisse, cum alii Codices, pro vera lectione, ἐπὶ μηκέδεσ, praeberent ἐμμηλάδεσ, alii, literis transpositis, ἐπὶ κηλάδεσ. Alio loco: ΝΙΒΛΑΒΞ. αἱ τοὺς λόφους ἔχουσαι αἶγες. Hanc glossam si quis ita expediat, nihil ut inde culpae in Hesychii caput recidat, bene de eo mereatur. Mihi quidem illam misere truncassā videtur ex ΚΡΗΜΝΙΒΛΑΒΞ. Infra: Ὀσιβάδεσ, αἱ αἶγες, quas Aelianus H. A. XIV. 16. ὀραιβάτας dicit. Idem alibi: ΜΝΑΑΔΑΣ. τὰς ἀμελγομένας αἶγας. Hoc quoque turpiter depravavit ex ΑΜΝΑ- (135) ΔΑΣ. Supra: Ἀμνάδεσ, πρόβατα. Hoc vocabulum proprium est Alexandrinis pro agno. 2. Reg. 12. 3. Καὶ τῷ πένητι οὐδὲν ἔλλειψεν ἀμνας μία. Philo Jud. T. II. p. 246. 247. Clemens Alexandr. Protrept. p. 92, Bardesanes apud Euseb. R. E. VI. 10. p. 274. Jam ad alia transcamus, Hesychianam, seriem sequentes. ΑΕΛΔΟΞ. μαινόμενος. Sic alicubi mendose scriptum reperit pro ΑΕΟΞ, vel ΑΔΔΟΞ. quod vide suo loco, + ΑΙΔΩΝ. λέγων. Immo ΑΥΔΩΝ. + ΑΗΔΩΝ. ἀθρόως, ἐξαίφνης. Corripit ex ΙΑΔΩΝ. quod suo loco reperitur, Hesiod. E. καὶ Ἥρ. 287. Τῇ μὲν τοι κακότητι καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἐλεῖσθαι. Apollon. Rhod. IV. 240. Ἰλαδὸν ἄσπετον ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν. Ἰλαδὸν est ab ἱλη, grex, turma, quae vox et ipsa aliquid labis contraxit apud Hesychium. Scribitur enim: Τίλη. ὄμιλος. Sed delenda est litera Τ, quae aliunde adhaesit, + ΑΛΙΣΤΑΤΟΣ. σοφώτατος. Is. Vossius comparat Latinum *salsissimus*, Perperam. Vera lectio est: ΑΛΙΣΤΑΤΟΣ. Incidit enim, ut saepe, in librum, in quo primae literae nondum essent minio pictae. Infra: Αλλίστατον, κατὰ λόγον σοφόν. Sic enim ille locus corrigendus est ex Suida in v. quocum convenit Lexic. Bibl. Coisl. p. 473. Glossa pertinet ad Euripid. Cyclop. 314. Κομῶς γενήσῃ καὶ λαλίστατος Κύκλωψ. + ΑΝΕΙΝΩΞ, οἰκτῶς. Repone, ΑΛΓΕΙΝΩΞ, vel potius, ΑΔΙΝΩΞ. Sic supra ἀδινόν corruerat in ἀλεινόν, quod Hemsterhusius egregie restituit. Eandem vocem reddidit Parthenio Erotic. cap. 11. p. 367. Κλαίειν ἀηδονίδων ΘΑΜΙΝΩΤΕΡΟΝ, αὐτὸ ἐν βήσσει Σιδονίῃ κούρω περὶ μέγαν αἰάζουσιν. Sic recte quidem emendarunt Dan. Heinsius ad Hesych. v. Βεῦδα, et Thom. Galeus ad h. l. Sed praeterea scribendum erat: Κλαίειν ἀηδονίδων ΑΔΙΝΩΤΕΡΟΝ. Oppian. I. 727. Ἀλιευτὶ ἰ. Καὶ μὲν τις φήνης ἀδινὸν γόνον ἔκλυεν ἀνῆρ. Κυνηγ. III. 103. Μύρονται λιγύως ἀδινὸν γόνον. Vide Albertum ad Hesych. v. Ἀδινόν. Apud eundem et Etymol. M. leviter corruptum extat:

Ἀδίστονον, οἰκτρόν στένονα. Lege: addita, quae excidit, syllaba: *Ἀδινόστονον.* Homer. II. Ψ. 225. *ἀδινά σοναχίζων.* + *ΓΓ' ΑΙ.* *ὀδύνας.* Monstruosum sane vocabulum. Sed nescio, an præ acumine tuo dudum videris, crudeliter truncatum esse ex *ἈΑΓΓΑΙ.* Ob verborum cognationem (136) castigemus etiam Suidam v. *Ἀλγίστατον.* ubi hoc incerti poetae fragmentum laudat: *τοῦτο δ' ἐς ἀλγίστατον ἦμιν.* In quo vix litera sana est. Sed bonum factum, quod suum ipse errorem prodidit infra v. *Μαλίστατον.* ubi idem fragmentum hoc modo profertur: *τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ.* Cujus lectionis elegantiam qui recte capere velit, adeat L. C. Valckenarium, magnum illud Graecarum literarum praesidium. Animadv. ad Ammon. p. 39. At Toupius noster Cur. Noviss. in Suid. p. 8. Suidam respexisse putat ad Aristophan. Vesp. 1112. *Τοῦτο δ' ἐστ' ἀλγιστον, ὅμων ἦν τις ἀσπράντος ὦν* etc. Sit optio penes eruditos. + *ΔΑΓΜΝΟΣ.* *οἰκτρός, πένης, ἔλσεινός.* Lege: *ἈΑΓΕΙΝΟΣ.* + *ΔΑΓΑΝ.* *τὴν ἀρουμένην.* Scribe: *ΑΑΓΑΝ.* *γῆν ἀρουμένην.* Infra: *Ληῶν.* *σιτοφόρων ἀρούρων.* + *ΔΕΛΛΕΙ ΚΑΛΕΙ.* Hic et ipsa glossa; et ejus explicatio laborat. Lege: *ἈΕΛΛΕΙ,* vel potius, *ΑΕΙ' ΑΕΙ. ΑΙ' ΚΑΛΛΕΙ.* Supra: *Ἀλλεῖ. φιλεῖ, κολακεύει.* Etymol. M. p. 21. l. 40. *Ἀελλεῖν. θυπεύειν καὶ αἰκάλλειν.* + *ΔΗΛΗ' ΣΑΣ.* *καμῶν.* Immo *ἈΔΗΛΗ' ΣΑΣ.* Supra: *Ἀηδῆσαι. κοπιᾶσαι, καμῶν.* + *ΕΒΛΟΝ.* *ἀπόπληκτον.* Vox foede corrupta ex *ΒΛΗΤΟΝ.* quod vide. + *ΕΛΑΡΓΕΙ.* *ἔλαβεν, ἐπόρησεν, καθεῖλεν.* Recte Cl. Albertus pro *ἐπόρησεν* conjicit *ἐπεόρησεν.* In ceteris dissentire liceat. Nam certā emendatione restituendum est verbum Homericum, *ΕΜΑΡΠΙΤΕΝ.* Infra: *Ἐμαρψα. κατέλαβον.* + *ΘΤΡΑΓΜΑΤΑ.* *ἀφοδεύματα.* Scribe: *ΦΤΡΑΜΑΤΑ.* Infra: *Φύρμα. κόπος, ῥύπος.* + *Ἰδα. μάχη.* Corrigebam: *Ἰδα. νάπη.* Prius, unde vi dejectum est, restitue Polyæno I. 1. 2. *πηγαὶ πολλαί, ἭΔΕΙ' ΑΙ, πικναὶ, θῆραι περισσάι, ὀπῆραι ἀφθονοί.* restitue, inquam, *πηγαὶ πολλαί, ἸΔΑΙ πικναὶ, θῆραι περισσάι,* etc. Pollux v. 66. *Ἰδαί ἀμφιλαφεῖς.* Vide Hesych. v. *Ἰδαί,* et ibi Interpretes. Veruntamen quo diutius illud Hesychii, *ἸΔΑ, ΜΑΧΗ,* considero, eo mihi videtur probabilius, gravi hominis peccato detortum esse ex *ΔΑΙ. ΜΑΧΗ.* Supra: *Δαί. μάχη, ὡς γραῖς, γραῖ.* + *ΚΑΙΚΤ' ΑΗΝ.* *κεφαλὴν.* Hoc quoque vocabulum tam male habuit, vix ut veram lectionem, *ΚΕΒΑΗ' Ν,* agnoscas. Callimach. Fr. 140. *Ἀμφὶ δὲ κεβλήν Εἰρμένης ἀγλίδων οὐλον ἔχει στέφανον.* + *ΚΑΝΔΑΤ' ΑΑΣ.* *Ἐρμῆς.* et, *ΚΙ' ΒΑΔΟΣ.* *διάκονος.* Utrum-

que flagitiose detortum ex *ΚΑΔΜΙΛΟΣ*. Varro de L. L. VI. p. 71. *Qui glossemata interpretati, Camillam (137) dixerunt administram. Addi oportet, in his quae occultiora. Igitur dicitur in nuptiis Casmillus, qui cumerum fert, in quo quid sit mysterii, plerique extrinsecus nesciunt. Hinc Casmillus nominatur in Samothrace mysteriorum Diis quidam administer Diis magnis. Verbum Graecum arbitror, quod apud Callimachum in poematis ejus inveni.* Macrobius Saturn. III. 8. *Statius Tullianus ait; dixisse Callimachum, Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo significant praeministrum Deorum.* Reliqua de hoc nomine dederunt Vossius Etymol. v. *Camillus*, et Bochartus Geogr. Sacr. I. 12. *Graeci scribunt Κάδμιλος, vel Κάσμιλος, Latini Camillus. + ΚΙΨΕΙ. καυνοισι.* Corruptum ex *ΨΗΤΕΙ*, vel *ΪΑΨΤΕΙ*. Vide supra *Ψυι*. In litera *A* vix credas, quoties quam turpiter Grammaticum deceperit literarum *A*, *Δ* et *Α* similitudo. Cujus generis quae in promptu sunt, si hic expromerem, cum extra oleas vagarer, tum Tibi, Vir humanissime, fastidium crearem. *ΑΑΓΑΣΣΑΙ ἀφαιναί.* Praepostere scriptum pro *ΧΑΑΑΣΣΑΙ*. Supra: *Ἐχάλασαν. ἐνέδωκαν, ἀφῆκον. + ΔΙΧΑΖΕΙ. ἐπιθυμεί.* Hic non perturbandis literis, sed necessaria praetermittendo, peccavit. Nam scribendum erat: *ΓΑΙΧΑΖΕΙ*. Supra: *Ἐγλεῖον. ἐπεθύμησα.* quod Suidas Platoni tribuit, Comico, ut putō. Nam in philosopho nullum hujus formae vestigium est. + *ΑΤΣΙΗΝΕΙ. φοβείται.* Unquamne, Erneste suavissime, verbum tam prodigiosum vidisti? Judicii tui sit, an recte natum cenaeam ex *ΑΤΣΩΠΕΙ*. Supra: *Δυσωπείσθαι. ὑποπείσθαι, φοβείσθαι.* Huic glossae binas alias, quarum interpretatio eadem est, et aequae gravis corruptela, extra ordinem adjungam. *ΤΙΒΑΕΙ. φοβείται.* Hoc quasi minus clementer habuisset, infra afflixit gravior: *ΨΙΒΑΕΙ. ὑποπνεί, βδαι.* At *ΤΙ*, quod post in *ΨΙ* abiit; pronomen interrogandi est, pessime cum verbo *ΒΑΕΙ* coalescens. *Βδαιν* autem cum derivato *βδύλλειν* in veteri comoedia tum *ὑποπνείν* significat, tum *φοβείσθαι*. Comici locus, ex quo glossam duxit Hesychius, geminus fuerit necesse est huic Aristophanis *Lysistr.* 354. *Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὐ πὶ που πολλὰ δοκοῦμεν εἶναι;* ubi Schol. *τί φοβείσθε, καὶ κρέμετα;* Altera, quam dixi, glossa haec est: *ΤΡΕΙ. φοβείται.* quae prima fronte (158) nescio quid reconditi promittit. At latet hic verbum satis notum, *ΤΡΕΙ. + ΜΤΑΣΤΑΤΟΝ. προσήγ.* Glossa decurtata ex *ΑΙΜΤΑΣΤΑΤΟΝ* quod supra vide. Venit

autem ex Euripidis Rheseo 497. *ἔστι δ' αἰμολότατος Ἡρό-
τημ' Ὀδυσσεύς.* + ΠΑΙΙΑΑΑ' iN. περιτοκοῖεν, ἐρουνάει
Sic Hesychius ordine suo, ne forte mendium librarii putet.
Legendum: ΠΑΜΦΑΑΑ' iN. Supra: *Ἐπαμφάθησεν* (h
Ἐπαμφάλησεν) ἐθαύμασε, περιεβλεψάτο. Apollon Rhod.
II. 126. *Μαίονται δ' ὅ, τι πρῶτον ἐπαύξαντες ἔλκων, Μύλλ'*
ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ. ubi pererudita est veteris Critici
annotatio: *Πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες, πολλὰ ἐπιβλέποντες*
καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Παμφαλὴν γὰρ τὸ μετὰ πινυ-
σεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν. Κέχρηται δὲ ὅτ' ἔξει
καὶ Ἰνπῶναξ καὶ Ἀνακρέων. Λέγει δὲ καὶ Εὐρύκλος: Πά-
ντοσε παμφαλόωντες ἐδινῆσαντο πόδεσσι. Ex hoc fonte
hausit Etymol. M. v. Παμφαλὴν, laudans etiam Apo-
lonii versum, quem adscripsimus, sed poetæ nomine
suppresso. Adde Tzetzen ad Lycophr. 1162. + ΠΑΡΑ-
ΛΕΙ. θραύει. λέγει. διαβοά. θουλλεῖ. Mira glossa. Lege,
ΤΑΑΕΙ. λέγει. et. et dele θραύει, quod natum est ex
variante verbi θουλλεῖ. Alibi: *ΤΑΑΕΙ.* θουλλεῖ. λέγει
Hic quoque corrigendum: *ΤΑΑΕΙ.* Sic enim ipse He-
sychius: *Τάει. θουλλεῖ. ὑλατεί. λέγει. θορῶει.* Quod
infra reperitur, *ΦΤΑΑΕΙ' N: ἀδύλεσχειν,* mutandum est
in *ΦΑΤ' EIN.* Aeschylus Prometh. 503. *μὴ πῶτ' ὀλέ-
σαι θέλων.* + *ΠΕΙΡΟΣ.* τάλαικῆρος. Nescio; an Tibi
Vir longe doctissime, conjecturam meam probaveris sim.
Videtur hic latere notissimus ex Homero mendicus, *ΕΙ'-
ΡΟΣ,* vel *Itus.* P aliunde, ut saepe, adhaesit. Supra:
Ἀειρος. (pro *Ἀίρος*) δυστυχής. et, *Είρος.* πτωχός. *Itus*
pro quovis mendico dicitur, ut *Callias* pro quovis divite.
Vide Libanidum Oper. T. II. p. 295. B. et Epist. 144. +
ΠΙΣΣΟΤΕΑ. λυπουμένη. Scribendum: *ΦΠΙΣΣΟΤΕΑ.*
Supra: *Παχρόνται, φρίσσει, λυπείται, ἀνιάται.* Quamvis
haud intercedam, si quis pro *λυπουμένη* malit *κρινου-
μένη* qua potestate φρίσσω saepe occurrit apud Homē-
rum. + *ΣΤΗΝΑΙ.* χαλεπῶς ἢ σκληρῶς εἶναι. Multatum
videtur ex antiquo verbo *ἀσταίνω,* vel *δυστάινω,* Præ-
tereuntes corrigamus Euripidem Herc. Fur. 1546. *ἄλτ' αἰ-
τὰ γὰρ ὁ θεός. εἴπερ ἐστ' ὄντως θεός, Οὐδενός. ἀοιδῶν οἷδε*
ἄτ' ΣΤΗΝΟΙ λόγοι. Hanc nobilissimam sententiam eo-
(139) dem modo scriptam laudavit Clemens Alex. Strom. V.
p. 691. ex quo mendi vetustas cognoscitur. Ipse Tragi-
cus, me quidem iudice, scripsit: *ἀοιδῶν οἷδε ἄτ' ΣΦΗ-
ΜΟΙ λόγοι.* Sic olim conieceram. Nunc facile assentior
Sam. Musgravio, vulgatam lectionem egregie defendenti.
Nam *δυστήνος* aliquando pro *detestabilis, omnium odio*
dignus, dicitur, ut *infelix* et *miser* apud Latinos. Huc

accedit, quod Plutarchus etiam de Stoic. repugn. p. 1052. E. *δύστηνοι λόγοι* in Euripide legit. + *ΦΙΛΙΑΖΕΤΟ*. *ἐπαρξίζην αὐτοῦ*. Thomas Munckerus ad Anton. Liber. p. 51. de glossa securus, interpretationem mutat in *ἡρόσθη αὐτοῦ*. Sed eum toto, ut ajunt, caelo errare, non dubium est. Nam Hesychius *φι* praepostere junxit verbo *λιάζετο*. Ecce fontem glossae, II. A. 96. *ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λέξεσσι νόμος θαλάσσης*. Supra: *Λιασθεῖς χαρισθεῖς, ἐκκλίνας*.

Sed dimittamus Glossographum, quem dudum ante nos cum alii, tum imprimis viri summi, Bentlejus, Kusterus et Hemsterhusius, gravissimorum errorum coarguerunt, et post longam evagationem in viam, hoc est, ad Callimachum nostrum, redeamus.

vs. 68.
Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμελῖα Φοῖβος ἐπέθε
Nonnus IV. p. 134. *Κάδμος ἐπυργώτοιο θεμελῖα πήγνυε*
Θήβης. XVII. p. 470. *ἐτίχρη δὲ θεμελῖα πήγνυντο χάρις*.

vs. 64.
Ὅδ' ἔκασθεν τὰ πρῶτα θεμελῖα Φοῖβος ἐγείρειν
Hic quoque versus ab aliena manu venit: Est hōc Callimachus cum summa, quam adhibuit, arte, tum singulari, qua tantopere sibi placuit, *βραχυλογία* consecutus, ut mali poetae versus, qui irrasperit, ne mediocriter quidem acumen fallere possit. In MS. Veneto, cujus excerpta Callimachi Editioni Lipsiensi 1774. 8. adjecit, G. F. Loesnerus, *προχέειν* est *ἐγείρειν*.

vs. 69. 70. (140)
Ὡς παλιν, πολλοὶ σε Βοηδόρμιον καλεῖσθαι,
Πολλοὶ δὲ Κλαρίον παντὶ βέ τοι οὐνοῖα πούλν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνείον

Nonnius XXIV. p. 856. *Χαλκομέδην μὲν ἅπαντες, ἐγὼ δὲ σε μόνος ἐνὶ ᾧ Χρυσομέδην*. Hinc illa quoque fluxerunt XVI. p. 444. *ὅς τις ἀνιτάλλει Ἡδίων ἐς ἔρωτα ἐμός Καρνείος Ἀπόλλων*. ubi *Ἡδίων* *ἔως* sumtus est ex vs. 49. *Ἡδίου ὅτ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο*.

vs. 72.
Σπάρτη τοι, Καρνεῖ, τόδε πρῶτιστον ἐδεθλον.

Valde friget *τῶδε*. Forte Callimachus scripsit:

Σπάρτη τοι, Καρνεῖ, κίλε πρῶτιστον ἐδεθλον.

vs. 79.

Τίθμαι εὐτέ σφιν Καρναῖδες ἤλυθον ὦραι.

Nonnius XLVI. 1188. Καί ποτε Βασσαρίδου χοροῖτιδας ἤλυθον ὦραι.

vs. 105.

Ὁ φθάνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὐατα λάθριος εἶπεν.

Bene viri docti corrigunt, ἐς οὐατα. Et sic legit Nonnius XXII. p. 582. Εἶπεν τοῖς προμάχοισιν ἐς οὐατα μῦθον.

H. in Dian. vs. 7.

ἵνα μὴ μοι Φοῖβος ἐρίξη.

Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ.

Nonnius XVI. p. 446. μὴ σοι ἐρίξη Ἀρτεμις ἀγρώσουσα. ubi Ἀρτεμις ἀγρ. venit ex H. in Apoll. 60. Idem V. p. 170. Ἀλλὰ βέλος καὶ τόξον ἔα πάτερ. ex quo loco in Callimacho τόξον scribendum, quod ad aeneas accidit suavius.

(141)

vs. 11.

καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα

Ζώνυσθαι λεγνῶν.

Nonnius V. p. 154. Πέπλα φασινομένης ἐπιγουνίδος ἄχρη φορήσαι. XLII. p. 1090. Πῇ λίπεις, ὃν φορέεις ἐπιγουνίδος ἄχρη χιτῶνα;

vs. 13. 14.

Δὸς δέ μοι ἐξήκοντα χορήτιδας Ὠκεανίνας.

Πᾶσας εἰνέτας, πᾶσας ἐτι παῖδας ἀμύτρους.

Forma χορήτις etiam est H, in Del. 506. Apud Nonnum L. p. 38. scribitur χορίτις. ubi vide Ger. Falkenburgium. XLVI. p. 1188. χοροίτις. at XVI. p. 444. χορήτις. Δμωτῆδας ἐξήκοντα χορήτιδας εἰς αἰ κομίσω. Sed scrupulus mihi injectus est super voce εἰνέτας, vel, ut Codex Venetus habet, εἰνάτας. Quid enim causae est, Vir eruditissime, quare Diana, novennes puellas expetens, tam sollicito caveat, omnes ut sint ἄμτροι? Satisne cum Spanhemius, tum alii demonstrarunt, non illius ætatis puellas zona muniri solitas, sed viro maturas, annisque, ut ille ait, ad patiendum gestientibus? Ita non solum supervacanea, sed etiam frigida est talis cautio. Hanc difficultatem levi mutatione sic sustuleris:

Πᾶσας οἰέτας, πᾶσας ἐτι παῖδας ἀμύτρους.

Οἰέτας pro ὁμοεταῖς Dorum exemplo Homerus dixit Il. B. 765. eumque secutus Matro apud Athen. XIV. p. 656. E. Mire similis est locus Moschi Eid. II. 29. οἷλκας δ' ἐπε-

δις δ' ἐνταῖρας Ἡλικας, οἰέτας, θυμῆρας, εὐπατερίας!
 Ac nescio, an Callimachum, ut saepe, ob oculos habue-
 rit Apollonius Rhod. III. 837. Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισι, αἱ
 οἱ δυοκαίδεκα πάσαι Ἐν προδόμῳ θαλάμοισι θυώδεος ἡλίζ-
 οντο, Ἡλικες, οὐπω λείπρα οὐν ἀνδράσι πόρρυνουσαι. Ab
 οἰέτας in εἰνέτας quam facilis librariorum lapsus fuerit,
 intelligitur ex Anthol. III. 12, p. 559. ubi pro ἐνναίνων
 in Cod. Palat. legitur οἰναίνων.

vs. 26. 27.

(142)

Ὡς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρός
 Ἀφασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
 Μέχρις ἔτι φανύσει.

Frustra H. Stephanus conficit πολλὰς χεῖρας, quae vetulam
 potius deceant, quam puellam. Alii, tanquam Vulca-
 nius ad h. l. Stasiejus ad Aeschyl. Agam. 732. et Abre-
 schius Lect. Aristaeon. p. 165. πολλὰς pro πολλάνις acce-
 perunt. Verum exempla, quae pro hac forma afferun-
 tur, partim aliena sunt, partim e locis corruptis petita.
 Forsitan Callimachus scripserit:

ἀπαλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας.

Sic olim hunc locum tentabam. Nunc nihil mutandum
 censeo. Nam Callimachus expressit Euripidem Iphig. in
 Taur. 363. Ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισσα, Γονάτων τε
 τοῦ τεκόντος ἐξαργυμένη. ubi vide virum eruditissimum;
 et mihi, dum vixit, amicissimum, Sam. Musgravium. Lo-
 cutionem bene illustrant Valckenarius ad Herodot. VI. 125.
 et Hoogeveenius Exam. animadv. Zeunian. p. 26. Poterat
 etiam poeta alio modo, quamvis sensu paulum diverso,
 scripsisse: πολλὰ δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. ut Ennius
 apud Cicéron. de Divin. I. 20. *Quaquam multa manus
 ad caeli caerula templa Tendebam lacrymans, et blanda
 voce vocabam.* ubi multa non neutro genere pro multum,
 sed feminino pro πολλὰ, capiendum esse, docet P. Bur-
 mannus ad Gratium Cyneg. 493.

vs. 30.

τυτθὸν κεν ἔγω ζηλήμονος Ἥρης

Χωομένης ἀλέγοιμι.

MS. Venetus pessime, ληξήμονος Ἥρης. Nonnus IX. p. 252.
 Ζηλήμων βαρύμηνις ἰδὼ κεκαλυμμένον Ἥρη. Melius mox
 idem Codex: καὶ τ' ἄλλα πατήρ.

vs. 48.

(143)

ἐπ' ἄκροσιν Ἡφαίστοιο

Ἐσταότες παρὲς μύδρον.

Homer. Hymn.

N

Hoc ad Chalybes transtulit Dionysius vs. 770. *Οὐ γὰρ βαρυγδοῦποισιν ἐπ' ἀκμοσιν ἐστῆώτες.*

vs. 51. 52.

*Αἰ νύμφαι δ' ἔδδευαν ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,
Πηρόσιν Ὀσσειοισιν εἰκότα.*

Dionysius vs. 597. *Κήττα θῖνες ἔχουσιν, Ἐρυθραίου βοτὰ πόντου, Οὔρεσιν ἡλιβάτοισιν εἰκότα.* Nonnus XXXVII. p. 952. *Ἰπτιον αὐτοκῦλιστον ὄλον περικάββαλε γαίῃ, Ἥλιβάτῳ περῶνι πανεῖκελον.*

vs. 53.

Φάτα μουνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοεῖν.

Nonnus XXVII. p. 734. *Καὶ βλοσυροῦ προμέχοιο μέτω σελάγισε μετώπῳ Μαρμαρυγῇ τροχόεσσα μονογλήνοιο προσώπου.* ubi *μονόγληνος* ex Callimacho, cetera ducta sunt ex Hesiodo Theog. 143.

vs. 59. 60. 61.

*Ἐθ' οἶγε δαιστήρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἡ χαλκὸν ζείοντα καμινώθεν, ἥ ἐ σίδηρον,
Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν.*

Non spernam ἐπὶ μέγα, quod viri docti certatim vs. 61. reposuerunt. Vide tamen, an verius elegantiusque sit, quod Codex meus suppeditat:

Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἀτειρέα μοχθήσειαν.

Certe probabilius est, ἀτειρέα a librariis in ἐπει μέγα mutatum esse, quam contra.

(144)

vs. 67. 68. 69.

*Μήτηρ μὲν Κυκλωπας ἔῃ ἐπὶ παῖδι καλίστρεϊ,
Ἀργην, ἣ Στερόπην ὃ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἐρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχηρμένος αἰδῇ.*

Ex hoc loco corrigendus Nonnus XIV. p. 388. *Βρόντης τε, Στερόπης τε, καὶ Εὐρύαλος, καὶ Ἐλατρεὺς, Αἰγὴς τε, Τράχιός τε, καὶ αὐχῆις Ἀλιμήδης.* Argen, non Aegen, hunc Cyclopem, praeter Callimachum, vocant Hesiodus Theog. 140. et Pherecydes apud Schol. Euripid. ad Alcest. 1. Sic quoque scribendum in Apollodoro I. 1. ubi male editur *Ἀργης*. Ceterum non video, quomodo satis cohaereant, mater vocat Argen aut Steropeh; prodit Mercurius. Sentis quoque, Vir acutissime, scenam, praeter omnem expectationem, mutari, ac satis inepte e terra in caelum transferri. His rationibus adductus Dan. Heinsius ad Hesych. v. *Ἐρκείαι*, loco corrupto emendatione

succurrere tentavit. Sed eam, quippe e mendosa Hesychii glossa profectam, nihil attinet refutare. Mihi aliquando in mentem venit legere:

Ἐργεταί ἐρξείης, σποδιῇ κεχορημένος αἰθῆ.

Ἐρξίας, vel Ionice *ἐρξείης* est *qui coërcet*. Herodotus VI. 98. *δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν Λαρσίος, ἐρξείης*. Vero ipse non multum huic conjecturae tribuo. Obscurior enim est locus Herodoti, quam ut vocabuli *ἐρξείης* aut vis aut forma ex eo confirmari possit. Immo, si Cel. Valckenarium ad Theocrit. Adoniaz. p. 347. auxilium, frustra in loco sano laboramus. Sequitur apud Callimachum:

*Αὐτίκα τὴν κόρυν μορμύσσεται· ἢ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θήμεν' ἐπὶ γάσσι χεῖρας.*

Totus hic locus tametsi tantum ingenii, leporis et suavitatis habet, ut nihil supra esse videatur, vereor tamen, ne Longinus aliquis versus 68. et 69. quod parum absunt a ridiculo, alibi potius, quam in tam grandi Hymno, positos mallet. Callimachus autem expressit nobilem locum Homer. II. 2. 466. *Ὡς εἰπὼν, οὐ παιδὸς ὄρεξ' αὖτε παιδιμῶς· Ἐκτὼρ, Ἀφ' ὃ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἑκλίδης ἰάγων, πατρὸς φίλον ὄψιν ἀνύχθεις*, etc. quem multi (145) deinceps ad imitationem vocarunt, tanquam Euripides Troad. 558. *βοίῃ δὲ φίλ' αἰ Πέπλους ἐβαλε μωτὸν χεῖρας Ἐπτομήνας*. Callimacheis plane geminum est hoc Juvenalis Sat. III. 175. *cum personae pallentis hiatum In gremio matris formidat rusticus infans*. Disputat etiam de hoc loco Lacerda ad Virgil. Aen. VII. 518. sed *θεμένη ἐπὶ γάσσι χεῖρας* inscite vertit *ponens manus in illius (matris) oculis*.

vs. 76.

*Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαι χεῖρης,
Ὡλοφας δὲ βίηφι.*

Nonnus XXXVII. p. 940. *λασίης δεδραγμέναν παύρης*. XXI. p. 558. *Ἀνδρὸς ἀμυμακείοιο κόμην ὠλοφς Πολυεύ*. XL. p. 1022. *Καὶ σκολιῆς ὠλοφεν ἀκηδέα βότρυν ἐδείρης*.

vs. 81.

Κύνλωτες, ἢ μοι τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον.
In Codicis mei margine scribitur: *γράφεται, καὶ μοι τι.* Haec vera lectio est, quam Stephanus etiam vidit.

vs. 92. 93.

οἱ δ' αὖ λείοντας

*Αἰνους αὖ ἐρποντες, ὅτε δ' ἀράβαινα νεράων,
Ἐλκον ἐπὶ ζώντας ἐπ' αὐλίου, κεκρυμμένον*

Plerique Codd. cum Edd. veteribus, *εἰλον*. Recte *μεν*, *εἰλον* quod et res ipsa postulat, et Nonnus confirmat. IX. p. 260. *Σμερδαλίους δὲ λόντας ἐτι ζῶντας ἐρύσας*. XXV. p. 652. *Ἀρχενίου πλοκάμιοι καχηγόντα θήρα πύ-
ζων, ἔλλεν ἐτι ζῶντα*.

vs. 111. 112. 115.

ῥύσειον δ' ἐξέλασθαι διφρον,
Ἐν δ' ἐβόλει χρύσεια, θία, κεράδεσσιν χαλινά.
Πρὺ δέ σε τοπρώτον κερούς ἔχας ἤρξαι αἰέρεσιν;

(146) Nonnus XLVIII. p. 1274. *Ἀρτεμὶς ἐξομένη κεράδων
τετραζύγι διφρῶ*. XXXVI. p. 892. *Σὼν δ' ἐλάφων ἀλέγξει,
καὶ ευκεράου σέο διφρῶ*.

vs. 129.

Οὓς δέ κεν εὐμειδὴς τε καὶ Ἰλῆος αὐγάσσηται.

Apollon. Rhod. IV. 715. *ἡδὲ καὶ αὐτὸς Εὐμειδὴς τε πέ-
λοιτο καὶ ἥπιος ἀμφοτέροισιν*. Eandem rem sic expressit
Callimach. H. in Apoll. 52. *ἦσιν Ἀπόλλων Βοσκομένης
ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν*. et Epigr. 22. *Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον
ὄμματι παῖδας Μη λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους*. ubi
scripturam ὄμματι λοξῷ confirmat Apollon. Rh. IV. 476.
Ὅθεν δὲ πανδαμάτωρ λοξῷ ἴδεν οἷον ἔρεξαν ὄμματι. Non-
nus XXX. p. 766. *Ὄμματα λοξὰ τίταινε χόλου κήρυκι σιωπῇ*.
Vide Cel. Valckenarium ad Euripid. Hippol. 1539.

vs. 155. 156. 157.

τί δέ κεν πρόκες ἡδὲ λαγωὶ
ῥέξιν; σῦες ἔργα, σῦες φυνά λυμαίνονται.
Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· βάλλ' ἐπὶ καὶ τοὺς.

Ex hoc loco colorem duxit incertus poëta Anthol. I. 33.
p. 68. *Ἦνιδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἡνιδε τάρσους Ψά-
ρας, ἀρουραῖης ἀρπαγας εὐπορίας. Καρπῶν δηλητήρας εἰλεῖν
θέμις· ὅλλυτ' ἐκείνους*. Nonnus XVI. p. 456. *λείπε βόας
καὶ μῆλα· τί σοι ῥέξουσιν νομῆες;*

vs. 159. 160.

Οὐ γὰρ ὄγε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυὶ γυῖα θεωθεῖς
Παύσατ' ἀθηγαγίης.

Spanhemius vehementer laborat in hoc versu interpre-
tando. Sed is labem contraxit, iudice etiam Valckena-
rio ad Theocrit. Adonias. p. 251. atque adeo corrigend-
us ante est, quam explicandus. Repone:

Οὐ γὰρ ὄγε Φρυγίῃ περ ἐν ὄφρῳ γυῖα θεωθεῖς
Παύσατ' ἀθηγαγίης.

Nihil hac lectione verius. Stephanus Byz. *Φρυγία, τό-* (147)
πος τῆς Οίτης, ἀπὸ τοῦ ἐκεί παρρῶνθαι τὸν Ἡρακλέα. Vide
 Hemsterhusium ad Lucian. Timon. p. 112. Ab ἐπ' ὄφρυσι
 facilis librarii lapsus fuit in ὑπὸ δρυὶ. Sic infra vs. 192. pro
 ὑπὸ δρυὶ MS. Vossian. habet ὑπ' ὄφρυσι. In transitu suc-
 curramus Orpheo Argonaut. 469. *Σιντιακαῖς δ' ὄφρυσιν*
ἐκέλευμεν ὠκύαλον ναῦν. Lege: *Σιντιακαῖοι δ' ἐπ' ὄφρυς*
ἐκέλευμεν ὠκύαλον ναῦν. Infra vs. 652. *Κέλεος δ' ἐπ' αἰγιαλῷ.*

vs. 179.

καὶ εἰ Τυμφαῖδες εἶεν,

Εἵνα τιζόμεναι, κεραλκίες.

Scripti libri fluctuant inter *κεραλκίες* et *κεραλκίες*. Vene-
 tus et meus a pr. m. *κεραλκίες*. Et sic ubique est apud
 Nonnum III. p. 100. V. p. 170. etc. Huic tamen loco, ubi
 taurorum robur significatur, aptius est *κεραλκίες*.

vs. 182.

ἀλλὰ θεῆται

Διφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μὲν κύνονται.

Nonnus XV. p. 428. *Τιθωνὸς βοδόεις πέλε νυμφίος, ὃν*
διὰ μωρὴν Διφρον ἐὼν στήσας φαισφόρος ἤρασαν ἥως.
 XLII. p. 1080. *Ἡέλιον λιγνέυσεν ὀπισθοτόνων ἐπὶ δίφρων,*
Αἰθερία στατὸν ἵππον ἀνασφίγγοντα γαλινῷ, Μηνύκειν
γλυκὺ φέγγος, ἰνὰ βράδυς εἰς δύσιν ἔλθῃ.

vs. 186.

Εἰνὶ θεῶ, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἐτέρωσιν αἰέσω.

Callimachus imitatur Theocritum Carm. XXII. 116. *Ἐπὶ*
θεῶ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφῆτης φτέγγομαι.
 ubi de Hemsterhusii conjectura ἐτέροις scribendum esse,
 hic locus planissime ostendit. Apollon. Rhod. IV. 1581.
Μουσαῶν οὐδὲ μῦθος· ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω Μισερίδων.

vs. 190.

(148)

Ἐλλόφονον, Βριτόμαρτιν, εὐσκοπον· ἧς ποτε Μίνως
Πτοιοῖθεις ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὐρεα Κρήτης.

Nonnus XXXIII. p. 858. *Ὅφρα νῆν Βριτόμαρτις ἐγὼ φυ-*
γδόμενος ἀκούσω, Ἦν ποτε πόντος ἔδεκτο, καὶ ἐμπαλιν
ᾤπασε γαίῃ, Κυπριδίῳ Μίνως ἀφειδήσασαν ἐρώτων. et pau-
lo post: Ὅπλοτέρην Βριτόμαρτιν ἀναινομένην ὑμεναίους.

vs. 192.

Ἢ δ' ὅτε μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυὶ κρύπτετο νύμφη.

Nonnus XV. p. 414. *Φύλλα διασχίζων λαοῖς δρυός.* Cor-
 rigendus Orpheus de Lapid. vs. 159. *Καὶ λυσία πεπλέγαν.*

ὑπο σκῆ. Scribe. Καὶ λαοῖς ντελέγαν ὑπο σκῆ. Infra
vs. 236. Ἄλλο δ' ἔχει λαοῖς ὕλης δέμας εἰσοράσθαι.

vs. 221. 222.

Οὐδὲ μὲν Πλαῖον τε καὶ ἄφρονα Ροῖκον ἔωπα,
Οὐδέ περ ἔχθαιροντας, ἐν αἰδὶ μωμήσεσθαι,
Τοξότιν.

Hunc locum duxit ex Homero II. P. 398. οὐδέ κ' ἄφρονα
λαοσσός, οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ονόσσαι, οὐδ' εἰ
μᾶλα μιν γόλος ἴκοι. Dionysius vs. 742. οὐκ ἂν ἐκεῖνο
Ἰδοῖς μωμήσαιτο σοφῆς ὑπόσεγος Ἀθήνης. Meus quoque
Codex cum Veneto habet μωμήσασθαι.

vs. 249.

τοῦ δ' οὔτε θεώτερον ὄψεται ἥως,
Οὐδ' ἀφνειώτερον.

Imitatur Dionysius vs. 257. οὐκ ἂν ἐκεῖνου Νηὸν ἐν ἀν-
θρώποισι θεώτερον ἄλλον ἰδοίῃ. Οὐδέ μὲν ἀφνειὴν ἐτίρην.

vs. 255.

Ἄ δειλὸς βασιλεῶν ὅσον ἤλπειν.

Nomus XLVIII. p. 1298. ἃ μέγα δειλὴ, Ἐγγὺς ἐστὶν τοι τοῦτο.

(149)

H. in Del. vs. 11.

Κεῖνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' αἰετλής.

Viri docti, Scholiastem secuti, ἄτροπος accipiunt vel pro
immota, vel pro dura, inculta. Sed neutra vocis po-
testas idoneis veterum scriptorum exemplis confirmatur.
Ego a Callimachi manu esse puto.

Κεῖνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄσπορος, οἷά θ' αἰετλής.

Eadem Delus infra vs. 268. ἀσπυροτος vocatur, Ἀσπορός
autem et ἀσπυροτος saepe junguntur, ut apud Homerum
Od. I. 123. Ἄλλ' ἤγ' ἀσπυροτος καὶ ἀνήροτος ἡμᾶτα πάντα.

vs. 13. 14.

ὁ δ' ἀμφὶ ἐπὶ πούλῳς ἐλίσσων

Ἰκαριον πολλὴν ἀπομάσσειται ὕδατος ἄχνην.

Etsi non sperno quod vulgatur, mihi tamen visum est
elegantius fore, si legamus:

ὁ δ' ἀμφὶ ἐπὶ πούλῳς ἐλίσσων

Ἰκαριου πολὴν ἀπομάσσειται ὕδατος ἄχνην.

Ἄς πολὴν saepe est apud Homerum, Pindarum, et alios.
Apollon. Rhod. II. 571. Δευκὴ καχλάζοντος ἀνέπνευ κύμα-
τος ἄχνη. ubi posterior versus para ducta est ex Homero

Π. Δ. 428. quem etiam Callimachus imitatur, ἀπομάσσεται pro ἀποσπύσει. ponens. Μάσσω in compositis cum ἐπὶ, εἰς, ἀπὸ, habet vim verborum βάλλω, ῥίπτω. Scholiastes ἀπομάσσεται explicat ἀπαρρύνεται. Sed scribendum ex MSS. Regio et μεο, ἀπαρρύνεται. Atque hic medicina facienda est Apollonio Rh. II. 986.

ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα πάντοτε
Πόντον ἐς ἄλγεινον κυρτὴν ἀπερεύχεται ἈΚΡΗΝ.

Scholiastes legit ὑπερεύχεται, quod etiam est in Codd. apud Brunckium. Recte quidem fluvius dicitur ὑπερεύχεσθαι ἀκτὰς apud Apollon. IV. 631. τῇ μὲν τ' ὑπερεύχεται ἀκτὰς Ὠκεανοῦ. Sed aliam illius loci rationem esse, qui animum attenderit, intelliget. Scribamus igitur:

ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα πάντοτε (150)
Πόντον ἐς ἄλγεινον κυρτὴν ἀπερεύχεται ἈΧΝΗΝ.

Cujus conjecturae sponsorem non requires, Vir eruditissime, locupletiolem Dionysio Periegeta, qui tum alia ex Apollonio, tum hoc quoque expressit, vs. 122. Τῆμος ἐπὶ ξέφυρον στρεπτήν ὑπερεύχεται ἄλμην. vs. 300. τόθι πάσαν ἔρεύχεται ὕδατος ἄχνην. vs. 539. Κεῖθι Μίλας καὶ κόλπος ἐφ' Ἑλλησποντον ἵησιν, Ἀφρὸν ἔρευγόμενος. vs. 567. Κεῖθι γὰρ ὑστατίης ἀπερεύχεται εἰς ἄλα δίνην. vs. 695. Εὐξείνου ποτὶ γεῦμα θοὴν ὑπερεύχεται ἄχνην. ubi Stephan. Byz. v. Ἀρμενία, legit ἀπερεύχεται. ut est v. 981. Περσίδος εἰς ἄλδος οἶδμα θοὴν ἀπερεύχεται ἄχνην. Ἀχνη a Grammaticis recte exponitur ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρός: Igitur Munckerus ad Anton. Liberi cap. 10. p. 81. reprehendit Hesychium et Suidam, qui ἄχνην et λαχνην male confuderint: His tamen defensio parata est in exemplo rarissimo, et nescio an unico Philippi Anth. VI. 14 p. 584. Μῆλόν δ' ἠδύνουν λεπτὴ πεποκωμένον ἄχνη. Alterum exemplum haberemus in Oppiano Cyneg. III. 37. si verà esset conjectura Jani Rutgersii Var. Lect. II. 17. corrigentis: Οὐκ ἐτι λαχνήεις. ὀλίγη δ' ἐπιθέδρομεν ἄχνη. Sed vir doctus non satis cepit vulgatae lectionis elegantiam: ὀλίγη δ' ἐπιθέδρομεν αἴγλη. Hesychii glossam, Ἀχέιμονα. ἄχνην, Gujetus perperam mutat in Ἀχέιμονα. ἄχνην. Legendum: Ἀχέιμονα. γαλήνῳ. Illud denique addamus, Homerum Od. Z. 226. pro ἄλδος ἄχνη, ἄλδος χνόος dixisse.

vs. 25.

Κεῖναι μὲν πύργωσι περισκεπέσσιν ἐρμυναί.

Imitatur Dionysius vs. 245. Οὐρεσιν ἀμφοτέροισι περισκεπέσσιν ἐρμυμόν.

vs. 50 — 55.

Ἡ οὖς παρῳκίστα μέγας θεὸς οὐρεα θείων
 ἄσσοι τραγῳχίῃ, καὶ οἱ Τελχῆες ἔτευξαν,
 Νήσους εἰνυλλας εἰργάζετο, τέρψα δὲ πάσας
 Ἐκ νεάτων ὠχλίσθη καὶ εἰσεκλάσθη θαλάσῃ;

Vs. 50. MSS. Venetus et meus, X' ὥς, vs. 52. Venetus, εἰνυλλίους. vs. 53. Venetus et meus, ὠχλίσθη καὶ εἰσεκλύσθη. (151) Nonnus IV. p. 158. αἰμαλέης ἀνεκήμεν αὐλὸς ἔερος Ἰσοῖ θαινομένων. VI. p. 194. Ἀσχαλῶν τίνα γαίαν ἀνοχλίσσας τρεῖσιν. XXXVI. p. 894. αἱ δὲ γλωχίνα τρεῖσιν. va. 41. 42.

Πολλάνης ἐκ Τροῖζῆνος ἈΠΟ' ΞΑΝΘΟΙΟ πολλήνης
 Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἐνθάδε κόλπου
 Ναῦται ἐπεσκέψαντο.

Spanhemius erudite refellit Scholiasten, qui hic de Xantho, Troezenis rege, quo nomine nullus unquam cognitus est, somniabat. Verum locus manifeste mendosus non interpretatione expediendus est, quod idem vir egregius infelicititer tentavit, sed emendationes. Lege:

Πολλάνι σ' ἐκ Τροῖζῆνος ἈΛΙΞΑΝΤΟΙΟ πολλήνης
 Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἐνθάδε κόλπου
 Ναῦται ἐπεσκέψαντο.

Troezen eleganter ἀλῖξαντος dicitur, quod maritima urbs erat, cujus solum maris fluctus allidebant. Vide, praeter alios Geographos, Strabonem VIII. p. 573. Suidas: Ἀλῖξαντοῖς. ταῖς ὑπὸ τῆς αἰλὸς ξαινομέναις. quod confirmat Maecii epigrammate Anthol. VI. 3. p. 550. Ἀνταίης νηϊδὸς ἀλῖξαντοῖσι, Πρίητι, Χοιράσι, καὶ τρηχεὶ τερπόμενος ἀνὸπέλῳ. Eandem vocem Toupinus, V. C. Emend. in Suid. T. III. p. 78. restitui volebat Antipatri epigrammati, quod primus edidit L. Holstenius ad Steph. Byz. v. Ἀμφιπόλις. Τὴν δὲ ποτ' Αἰγίδαῖς μεγάλην ἔειν, ὡς ἀλῖξανθεν Τρύχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δευρόμεθ' ἡϊόων. Verum non animadvertit vir eruditissimus, hac conjectura metrum jugulari, Venetus lectio est, ὡς ἀλιανθὲς τρύχος, quam commodè explicat P. Wesselingius ad Itiner. Hieros. p. 604. Ξαίνω frequens est apud poetas de fluctibus locum aliquem tundentibus, verberantibus. Antipater Sidonius in Analect. Brunck. T. II. p. 9. Πολλὰ θαλασσაίη ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι. Incertus poeta ibid. T. III. p. 176. Δέξο σαγηναιοιο λίνου τετριμμένον ἄλμη Λείψανον, αὐχμηρῶν ξανθὲν ὑπ' ἡϊόνων. Ἰσοῖω pro ξαίνω dixit Dionysius vs. 61. Ἡ ὀρίων. ἢ πέζαν ὑποξέουσα πολήων. vs. 385. στρεπτή παρασύρεται ἄλμη,

Οὐρανὸς ὑποφύσσας Ἀφροδίτας. Latini poëtae dicunt *radere*, *stringere*, *caedere*, *ferire*, *verberare*, etc. Ovid. A. (152) A. I. 528. *Qua brevis aequoreis Dia feritur aquis.* Fast. III. 568. *Insula, quam Libyci verberat unda freti.* Manil. IV. 603. *Laeva freti caedunt Hispanas aequora gentes.* Lucan. IV. 404. *Qua maris Hadriaci longas ferit unda Salonas.* Plura N. Heinsius ad Sil. XHI. 4. et J. Broukhuis ad Tibull. IV. 1. 142.

vs. 45.

Εὐρίποιον πόρον παναχῆδ' ῥέοντος.

Dionysius vs. 644. *Ἐκ τοῦ ἀπειρέσιου ποταμοῦ παναχῆδ' ῥέουσιν.*

vs. 48.

ἢ νήσω διαβροχὸν ὕδατι μαστόν.

Nonnus XI. p. 526. *Θαλλὸν ἐλαιήεντα λιπότοργε δῆσαςτο κόρη, Ἐπιπτόθου ποταμοῦ διαβροχὸν ὕδασι Νέλλον.*

vs. 62.

ὄθω δὲ οἱ εἶατο φροῦροι

Ἰαῖαν ὑποντεύοντες.

MS. Venetus cum alijs habet *ἐποντεύοντες*. Recte. Fr. Robertellus Annotat. I. p. 148. in alia MS. *ὑποντεύοντες* legens, vereor, ut assecutus sit manum librarii.

vs. 65.

Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρηϊκὸς Αἰμου.

Dionysius vs. 428. *Ταῖς δ' ἐπιφαιρόνται κορυφαὶ χιονώδους Αἰμου Θρηϊκίαι.*

vs. 74.

οὐ γὰρ ἐκείνας

Ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥην.

Nonnus XLVII. p. 1230. *Ἀργεὸς ἐγγὺς Ἰαῖνα, καὶ εἰ λάχεν Ἴναχον Ἥην.*

vs. 75.

(153)

Θεῖγε καὶ Ἄσκη τὸν ἕνα δρόμον,

Reiskius in subitariis, istis Animadversionibus ad Callimachum p. 736. legere malit *τὸν ἕνα δρόμον*. Quam recte, doceat imitator. Nonnus I. p. 46. *εἰς δρόμος εἶπ' Ἀμφοτέραις, μὴ Φαῖβον ἔδης, μὴ Πᾶνα νοήσω.*

vs. 76.

Ἀσκη τε, Στροφιή τε, μετακρηφιδὸς ἔχουσαν Ἰσμηνοῦ χεῖρα πατρός.

Στροφιλή nemo in Boeotiae fontibus, aut Ismeni fluminibus commemoravit. An legendum?

Δίρκη, Γυρογραφὴ τε.

Plinius H. N. IV. 7. a Spanhemio laudatus: *Fontes in Boeotia, Oedipodia, Psamatē, Dirce, Epiclene, Arethusa, Hippocrene, Aganippe, Gargaphia.* Apud Ovidium Met. III. 69. est *Ismenis Crocale*. Ceterum Nonnus ad hunc locum respexit XLIV. p. 1158. *σὺν Ἰσμηνῷ δὲ τοκῇ Κυνκλάδας αἰθύσσοντα ῥοὰς ὠρχήσατο Δίρκη.*

vs. 78.

Λωπὸς βαρύγουνος, ἐπὶ πέπυλακτο κερυνῷ.

Nonnus XLVII. p. 1254. *Λωπὸν βαρύγουνον ἐπὶ ζείοντα κερυνῷ.*

vs. 81.

Ἠλικὸς ἀσθμαίνουσα περὶ θένος, οἷς ἴδῃ χαλκῇ

Στειομένην Ἠλικῶνος.

MS. Venetus, *ἀσθμαίνουσα*. Forsitan Poëta grammaticus usus sit verbo antiquo:

Ἠλικὸς ἀσθμαίνουσα περὶ θένος.

Etymol. M. p. 159. l. 56. *Ἀσθμαίνω. δυνατῶ, ἀδυνατῶ, κακοπαθεῶ, μάχθῶ, χαλεπαίνω, παιδιπαθεῶ.* Sic etiam Hesychius. Vide hanc Epistolam p. 138.

(154)

vs. 85.

Νύμφαι δ' αὖ κλαίονσαι ὅτε θένυσιν οὐκ εἴη φύλλα.

Nonnus I. p. 46. *Ἠλικες ὠδύροντο λιπὸνκία δένδρεα νύμφαι.*

vs. 94.

Ἄλλ' ἔμπης ἐρέω τι ΤΟΜΩ ΤΕΡΩΝ, ἢ ἀπὸ δάφνης.

Τομώτερον Scholiastes explicat *σαφέστερον*. Unde statim legendum vidi:

Ἄλλ' ἔμπης ἐρέω τι ΤΟΠΩ ΤΕΡΩΝ, ἢ ἀπὸ δάφνης.

Id quod nec Theodorum Canterum apud Boxyll. ad Charit. p. 465. nec Thom. Bentlejum latuit. Quae autem Spanhemius ad vulgatam explicandam attulit, minus digna sunt tanto viro, et partim iis, quae Adr. Heringa Observ. Cap. 10. p. 81. annotavit, refelluntur. Euripid. Orest. 591. *Ὅρῃς δ' Ἀπόλλων' ὃς μεσομφάλους ἐδρας Ναιῶν, θροστοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει;* Aeschines Socrat. Dial. I. §. 51. *Λέγουσι τὰ μέλλοντα εὐραδαί, ἐκ θεοῦ ἐμπρηγίας πολὺ μάλιν καὶ ἐναργέστερον, ἢ οἱ χρησμοδαί.* Rarior est vox το-

ῥος hac potestate apud poëtas heroicos et elegiacos, sed tanto frequentior apud Tragicos. Vide Aeschylum Prometh. 697. 869. Pers. 479. Agam. 26. 262. Sed hic non est praetermittendus alius Callimachi locus Fr. 77. quem Etymol. M. v. *Κόχλος* affert, ut vocem *νέαξ* Callimachi auctoritate confirmet. Eam, scis, a Polluce II. 11. Comicis propriam dici. Nec injuria. Grammaticus vetus in Bibl. Sangermahensi: *Νέαξ. ὁ νέος Νικοφών*. Equidem etsi largiar, Callimachum voce *domica* uti potuisse, tamen hoc in versu non usurpatam puto. Nam, ne dicam, a recto *νέαξ* non esse *νεηκῶν*, sed *νεάκων*, penultima brevi; si haec de adolescentibus capiantur, alienum est *τομώτατοι*; et potius legendum *τορώτατοι*; *acerrimi*. Itaque facile in Bentleji sententiam concedam, qui Grammatici errorem sagaciter odoratus, *νεηκῶν* a *νεήκης* repetit, versumque verissime sic interpretatur: *Et recens acutorum gladiatorum statim acutissimi*. Sophocles *Ajaci* 827. *Ὁ μὲν σφαγὲς ἔσσηκεν ἢ τομώτατος Γένειτ' ἄν — Πίστηγε δ' ἐν γῇ πολέμια τῇ Τρωάδι, Σιδηροβρώτι θηριάνη νεηκονής.*

vs. 96.

(155)

σύ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικός

Ἑλλαχίς.

De eadem Niobe Nonnus II. p. 50. *Ἀλλὰ κακογλώσσοιο τί μοι τύπος; Ἀθυρόγλωστος* dicitur a Theodorida Anthol. IV. 9. p. 456.

vs. 107.

Οὐδὲ κατεκλάσθη τε καὶ ὤκτισσε.

Nonnus XLII. p. 1092. *κατεκλάσθη δὲ μενοιμένη Οἰκταίρων δυσέφροντα θναίμερος.*

vs. 112.

Πηγεὶ Φθιώτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;

Nonnus XX. p. 554. *Ἀφραίνεις, Λυκόοργε, μάτην ἀνέμοισιν ἐρίζων.*

vs. 125.

ἄλλὰ μὲν Ἦρη

ΔΑΨΙΛΕΣ ἠπέλησεν.

Si ullum, Vir egregie, vocis *δαψιλής*, in deteriore partem usurpatae, exemplum, quod Callimacheo simile sit, ex uberrimis doctrinae Tuae copiis protuleris, nihil impedio, quo minus conjectura, quam proponam, spernatur, ac pro nihilo habeatur. Nondum enim mihi aut satis similis, aut ad hanc lectionem vindicandam idoneus vide-

tur locus Philonis de vita Mosi II. p. 82. quo nuper usus est Cl. Abreschius Lect. Aristaeen. p. 137. *δαφίλας μὲν αὐτοῖς ἀνίας, τῷ δὲ τιμωρίας ἐμπέριζοντες.* Donec igitur certiora afferantur, legamus;

ἀλλὰ μοι Ἦρη

ΔΑΣΠΑΛΗΨ ἠπέλησεν.

Δασπλῆς Ἦρη, atrox Juno Virgilio Aen. I. 666. Furiae hoc epitheton tribuit Homerus Od. O. 234. eumque secuti, Euphorion apud Schol. Sophocl. ad Oed. Col. 673. et (156) Orpheus Argon. 867. Charybdi Simonides apud Stobaeum S. 117. p. 599. Hecatae Theocrit. Eid. II. 14. Rheas poeta vetus, apud Etym. M. p. 249. l. 6. *καλὸν δασπλήτη κορυβός.* Scribet *καλὸν δασπλήτη Κορύβας*; dractini Nigander Theriac. 699. Nonnus denique eandem vocem frequentavit de quavis re horribili et terrorem incutiente, ut IV. p. 154. XIV. p. 402. XV. p. 414. Sed, quod imprimis notandum est, idem XXX. p. 776. imitatione sua non obscure significat, se *δασπλῆς* in Callimacho legisse: *Οὐδὲ χόλον δασπλήτη καθάψαμένης φύγεν Ἦρης.* Hesychius: *ΔΑΠΤΗΣ* δεινός. Lege, *ΔΑΣΠΑΛΗΨ*, et vide interpretes ad v. *Δασπλήτης*.

vs. 159.

φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα

Θεσσαλίη.

Nonnus II. p. 42. *ὠρχήσατο, pallescebat.* videtur legisse: *Γεῖτονες ὠρχήσαντο φόβῳ Παμφυλίδες ὄχθαι.* nisi potius librarii error est. Nam ipse Nonnus alibi quoque *ὄρχισθαι* pro *commoveri* dixit; XXI. p. 560. *Νέσιος ἀμφιπικτος Ἀράν ὠρχήσατο πυθμῆν.* XXIV. p. 620. *Καὶ θούες ἐφθέγγαντο, καὶ ὠρχήσαντο κολῶναι.* Rariorem verbi potestatem explicat Athenaeus, a multis laudatus, I. p. 21. A. quem descripsit Eustathius ad Od. Ψ. p. 1942.

vs. 152.

χάριτος δέ τοι ἔσσει' ἀμοιβή.

Nonnus XVI. p. 450. *χάριν δὲ τοι εἶνεκα μόχθων Δάσω ἀμοιβαίην.*

vs. 155.

Οὐ λιπαρὸν κήσσω. Ἐχινάδες ὄρμον ἔχρυσαι.

Cur Callimachus Echinadum portum, refragante licet antiquitate, navibus recipiendis opportunum dixerit, diligenter quaerit Arnaldus Animadv. p. 37. Verum non est a poeta, tanquam a iurato teste, veritas exigenda.

Sardinia, ut hoc utar, omnium vituperiis obnoxia fuit. Tamen hoc ipso Hymno vs. 20. *ἱμαρόεσσα* vocatur; (157) quod non temere mutem in *ἡνεμόεσσα*. Ceterum hunc locum expressit perpetuus Callimachi imitator, Dionysius vs. 616. *Ἄλλαι δ' ἄλλοθεν νῆσοι ἀπείριτοι, αἱ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν Ναϊόμεναι, καὶ νηυαὶν ἐπήρατον ὄρεον ἔχουσαι*. Erudite et ad Callimacheum locum apposite Phrynichus Arabius *Προπαρασκευὴ Σοφιστικῇ* MS. *Ἀπαλὸς εἰσπλοὺς λιμῆνος*. *ὡς περ Ὀμηρος τοὺς δυσόρεμους λιμένας τραχεῖς λέγει, οὕτως Ἡρακλῆος ἐπὶ τῷ εὐόρεω τὸ ἀπαλὸν ἐξ ἐναντίου εἶπε*. Ubi tamen *τραχὺς λιμὴν* apud Homerum occurrat, nescio.

vs. 176.

Ὀψιγόνοι Τιτῆνες ἄφ' ἐσπέρου ἐσχατώοντες.

Nonnus XLIV. p. 1150. *Ὀψιγονον Τιτῆνα ἐμοὶ θώρηξεν Λυαίω.*

vs. 177. 178.

*Φρούρια καὶ κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι,
καὶ πεδιά Κρισσαία, καὶ ἡπειροιο πόλεις.*

In MSS. Veneto et Meermanniano vs. 177. nihil est, nisi *Φρούρια καὶ*. Primus lacunam ex Codice suo supplavit Fr. Robortellus Annotat. I. p. 148. ex quo Editores hoc supplementum receperunt. Cum Robortelliano MS. convenit meus. In versus sequentis fine Venetus et Meermannianus hanc lacunam habent, *καὶ ἡπειροιοι*. . . . quam Robortellianus et meus sic explerunt: *καὶ ἡπειροιο φάραγγες ἀμφιπεριτεινόνται*.

vs. 182.

ἀπαυγάζοντ' οὐδὲ φάλαγγες

Δυσμενέων.

Nonnus XIV. p. 408. *Δυσμενέων δὲ φάλαγγας ἐκκυλῶσαντο μαχηταί.*

vs. 189.

Διήσεις μέγα δὴ τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν.

Vulgatam lectionem non solum libri veteres, in his (158) Venetus et meus, confirmant, sed etiam Nonnus XLVII. p. 1244. *Ὀμείτῃ δὲ Εἰσέτι γαστρί φέρονται τὸν τόνον ὤλετο μήτηρ*.

vs. 198.

Κυκλάδας ὀφιομένη περιηγίας οὐ τι παλαιόν,

Ἄλλ' ἐπὶ τοι μετοπίσθε Γεραίστιον εἶπετο γυῖος.

Rariorem formulam, *οὐ τι παλαιόν*, pro *οὐ πάλαι*, a Cal-

limacho subiit Oppianus Halicent. V. 459. οὐ τι παλαιόν,
 εἴφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλῃ.

vs. 200. 201.

[Ἔσθης δ' ἐν μέσσησι κατοικτείρασα δὲ Λητῷ,
 Φῦκος ἅπαν κατέ] φλέξας· ἐπεὶ περικαίσο πυρὶ.

Uncis inclusa etiam desunt in MSS. Veneto et Meermaniano. Primus lacunam ex Codice suo sic supplevit Fr. Robortellus Annotat. I. p. 149. Ἔσθης δ' ἐν μέσσησι, κατοικτείρασα δὲ Λητῷ, Φῦκον ἅπαν φλέξας, ἀπὸ περικαίσο πυρὶ. Idem supplementum in Codice meo sic scribitur: Ἔσθης δ' ἐν μέσσησι· κατοικτείρασα δὲ Λητῷ, Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ περικαίσο πυρὶ.

vs. 204.

Ἐννεπες· ἡ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς.

Anna Fabri conjicit: ἡ δ' ἄρρητου ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς, ut ἄλη cum duplici epitheto sine copula jungatur. Sed sic legere non sinit consuetudo Callimachi. Est quidem in hujus Hymni vs. 242.

μηδ' ὅθι δειλαί

Λυστοκτεῖς μογέουσιν ἀλετριδῆς.

Sed ibi cum Lennépιο malim:

μηδ' ὅθι δειλαί

Λυστοκτεῖς μογέουσιν ἀλετριδῆς.

(159) MS. Venetus, ἡ δ' ἄρρητον ἄλης. Majore varietate Vossianus, ἡ δ' ἄλντον ἄλης. Ex his Codicum vestigiis Tu, summo Vir ingenio, dignam Callimacho lectionem extundes. Ego nihil, quod animum expleat, reperio.

vs. 219.

οὐ δὲ κρείουσα καθῆσαι

Γαυροῖν Οὐλύμποιο.

Καθῆσαι cum dignitatis significatione, proprie de domina dicitur. Aristophan. Pluto 556. Πάντα χειροτέχνην, ὡς ποτὶ θεοποιῶν, ἐπασσινάξουσιν καθῆμαι. Διὰ τὴν χρεῖαν, καὶ τὴν πενίαν, ζητεῖν οὐ πόθεν βίον ἔξει. Qui locus non est sollicitandus. Ovid. Met. XIV. 261. Ad dominam ducunt. pulcro sedet illa recessu, Sublimis solio. Vide Dukerum de Latin. vet. JCfor. p. 410. Eandem dignitatem exprimit verbum *incedo*. Virgil. Aen. I. 46. Ast ego, quae divom *incedo* regina, Jovisque. Et. *incedo* ad conjunctum.

vs. 250.

Ἦσε θρηνητεῖρα παρ' ἱγνεσιν· οὐατα δ' αὖτις
Ὀρθα μάλ', αἰὲν ἔτοιμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.

Venustissimum locum non imitatus, sed mutuatus est Tryphiodorus vs. 77. Οὐατα δ' ακροατῆρισιν ἐπὶ κροταφοῖσιν ἄρρηκην Ὀρθα μάλ', αἰὲν ἔτοιμα μένειν σάλπιγγος ἀκουήν. Nonnus. V. p. 152. Ὀρθια ὀκνέλευσθον ἐπὶ δρόμον οὐατα τείνων. Vide Valckenarium nostrum ad Herodot. IV. 129.

vs. 254.

Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερόν ὕπνος ἐρείσει.

Nonnus hinc arreptum πτερόν ὕπνου pro somno ad ineptias usque frequentavit. XL. p. 1042. Τερψιπόου ληθαῖον ἀμεργόμενοι πτερόν ὕπνου Εὐδον. XLVIII. p. 1284. Νυμφιδίου ληθαῖον ἀμεργομένην πτερόν ὕπνου. Plura loca adscribere, non est tanti.

vs. 249. 250.

(160)

Ἦ μὲν ἔφη κύκνοι δὲ θεῶν μέλποντες αὐτῶς

Μηρόιον Παντωλὸν ἐκυκλώσαντο λατόντες

Ἐβδομάκις περὶ Δήλον.

Quicumque cum Callimacho paulo familiarius consueverit, hunc locum corruptum esse, facile sentiat. Quam enim frigent μέλποντες δοῖδοι? Quantillo intervalla vox δοῖδοι repetitur? Equidem Tuum, Erneste, limatissimum, veterumque poetarum lectione subactum ingenium testor, an unquam vulgata lectio se illi potuerit probare? Jam si, ut in vitio deprehendendo, sic in remedio adhibendo consentiamus, magnam hic consensus ad fidem conjecturae faciendam vim est habiturus. Ne multa; repono:

Ἦ μὲν ἔφη κύκνοι δὲ θεῶν μέλποντες ὀπηδοὶ

Μηρόιον Παντωλὸν ἐκυκλώσαντο etc.

Ælian. H. An. II. 32. Κύκνος, ὀπτεροῦν καὶ θεράπωντα. Ἀπόλλωνος ἔρσηον ποιεῖται. XIV. 15. καὶ κύκνων γεμῆν. Ἀπόλλωνι μὲν λατρεύοντων. Θεράπων autem est ὀπιδός, λατρὺς, δούλος, ἀκόλονθος. Sed inprimis huc referendus est locus Platonis, Socraticæ suavitalis plenissimus, Phædon. p. 387. F. τῶν κύκνων δασυὶ φωνήεντες ὕμιν εἶναι τῇ μαντικῇ, οἱ ἐπειδὴν αἰσθάνονται οὐ δεῖ αὐτοὺς ἀποθάνειν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ τότε δὲ πλείστα καὶ μάλιστα ἴδαντο, γρηγόρους ἐπὶ μέλλουσιν παρὰ τῇ θάδῃ κτείναναι, ὥσπερ εἰσι θεράποντες. καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἑτέροις δὲ καὶ αὐτοῖς ἐργασίαις ἐμδουλεύειν.

εἶναι τῶν κύκνων, καὶ ἱερὰς καὶ αὐτοῦ θεοῦ. Lucian. de Cygnis T. III. p. 89. φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παρέρους αὐτοὺς ὄντας, ῥαδικούς ἀνθρώπους. Plura, quae ex Cicerone Tuo T. D. l. 3o. aliisque hanc in rem congeri possent, sciens praetereo. Sic olim conjeci. Nunc mihi tanquam simplicius arridet:

Ἄ. μὲν. ἔφη. κύκνοι δὲ θεὸν μέποντας αἰοδαῖς;

Μηένιον Πανταλὸν ἐκκυκλώσαντο etc.

Apollon. Rhod. I. 1225. Ἀρτεμιν ἐννυχίῃσιν αἰεὶ μέλπεσθαι αἰοδαῖς. II. 714. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόγγε χορείη μέλπαρ αἰοιδῇ.

(161)

vs. 71.

Χρυσῶ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνῃ.

Dionysius vs. 987. Ἔστι δὲ τις κατὰ μέσσα παρὶ τροχὸς ὕδασι λίμνῃ.

vs. 262.

χρῦσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἑλαιης.

Hemsterhusii correctionem ἐκόμης Codex Venetus confirmat.

vs. 274.

ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.

Nonnus VIII. p. 262. Βάκχῳ μαζὸν ὄρεῖς, τὸν ἔσπασεν ὕψιμέθων Ζεὺς. Procopius παρὶ τοῦ ἔαρος apud Grammaticum MS. Bibl. Sangerm. ὑπὸ τὴν θήλην ὑπέχει πρὸ στόμα, καὶ ἐπισπάται τοῦ γάλακτος.

vs. 279.

πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόλεις.

Dionysius vs. 527. Πύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαν.

vs. 285.

Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρῶτιστα δέχονται.

Dionysius vs. 107. Τηλόθεν ἐρχομένην δέχεται πλημύνειδ' ἀπόντοσ.

vs. 292.

Οὐπὶς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐάλων Ἐκαέρη.

Has virgines Hyperboreas Dianae comites et ministras dat Nonnus XLVIII. p. 1266. Τόξα μὲν Οὐπὶς ἔδωκε, καὶ ἰδομένη Ἐκαέρη. Ἐνδρομίδας δὲ ποδῶν ἀνελύσαντο Λοξώ. ubi posteriora ducta sunt ex vs. 257. hujus Hymni. Οὐδέ ποτε ζώην ἀνελύσαντι, οὐδέ παρ' ἡμῶν Ἐνδρομίδας. Ipse Callimachus H. in Dian. 15. non Hyperboreis sed Creticis.

virginibus hoc ministerium tribuit. Add: Nonnum (162) V. p. 168. et Spanhem. ad h. l.

vs. 295.

Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀλλέες οὐποτ' ἐπείνοι.

Convenit Pindarus Pyth. X. 34. 55. *εὐδαίμων δὲ καὶ ὕμνη-
τός οὗτος ἀνὴρ γίνεσθαι σοφοῖς.* Ceterum Spanhemius recte
quidem castigat Annam Fabri, putantem, a Scholiaste
non *εὔμοιροι*, sed *εὐμολποι* lectum esse. Sed ipse multo
gravius offendit in voce *εὐμολπος* explicanda. Quis enim
Graece doctus credat, *εὐμολπος* significare *celebratus,
laude mactatus*? Neque in exemplis, ab illustri viro al-
latis, quicquam caussae est, quare a vulgari notione *beati
ac felicitis* recedatur. Rhianus Epigr. inedito:

Παῖς Ἀσκληπιάδῃ καλῶ καλὸν εἶσατο Φοῖβῳ

Γοργὸς ἀπ' ἡμερῶς τοῦτο γέρας κεφαλᾶς.

Φοῖβε, σὺ δ' Ἰλαος, Ἀελφνίε, κοῦρον αἶξαις

Εὔμοιρον λευκῇ ἄχρῃ ἐφ' ἡλικίην.

Sed dicam, quid et Annam et Spanhemitum in errorem
induxerit. *Εὐφημοι*, quod ad vocem *εὐφηγῆς*, quae versu
sequenti est, pertinet, perperam relatum est ad vocem
εὔμοιροι. Huc igitur, mi Erneste, illud retrahe, una litera
mutata *εὐφημος* scribens. Scholiastes, ut solet, glossu-
lam stumpsit ab Hesychio: *Εὐφηγῆς. εὐφωνόν, εὐφημον.*
Haec tamen ratio nostra, quamvis perspicua et probabilis,
non placet Fr. Oudendorpio ad Appulej. Met. I. p. 8.
Item J. F. Heusingerus Emendation. Callimach. Periculo
p. 15. in alia omnia discedit, Grammaticum putans ver-
bis *εὔμοιροι δ' ἐγένοντο* adscripsisse *Εὐφημισμός*. Suo
quisque sensu fruatur.

vs. 296—299.

Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐφηγῆς ὑμέταιος,

Ἦθεα κουράων μορμύσσεται, ἡλικία χαλκῆν

Παρθενικαί, παῖδες δὲ θείος τὸ πρῶτον ἰούλων

Ἀρσενες ἡϊθέουσιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.

Ἦθεα recte accipiuntur pro *thalamis, habitaculis, sedi-
bus corametiis*. Hesiodus *E. καὶ H μ.* 525. *Ἐν τ' ἀνύρῳ (163)
οἶκῳ καὶ ἐν ἡθερὶ λευγαλίοισιν.* Apollon. Rhod. II. 1242.
χῶρόν τε καὶ ἡθεα καίνα λιπούσα. Vide Gisb. Koenium
ad Gregor. de Dialect. p. 236. Mox H. Stephanus feli-
cissime correxit:

ἡλικία χαλκῆν

Ἦτοι Παρθενικαί, παῖδες δὲ θείος τὸ πρῶτον ἰούλων

Ἀρσενες ἡϊθέουσιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.

Homer. Hymn.

O

Quam emendationem non solum ipsa ratio postulat, sed etiam Codicis Regii auctoritas confirmat. Est sane tam liquida et certa, ut jure Reiskius Animadv. ad Callim. p. 741. Editoribus, qui eam recipere dubitarint, graviter irascatur. Deliae virgines comam dedicant Boreae filiabus: Delii juvenes primam barbam juvenibus, Boreae filias ad Delum deducuntibus. Haec Callimachea ob oculos habuit Apollonides Anthol. I. 26. p. 51. Ἡδὺ παρθῶν πρῶτον δέρος ἡμᾶτι τούτῳ Κείρσο, καὶ γενύων ἡϊθέους ἑλικας, Γαίᾳ σὸν δὲ πατὴρ χειρὶ δέξεται εὐκτὸν ἱουλον Λεύκιος, αὐξομένον πουλὺν ἐς ἥλιον. Ἡλικά γαίτην hinc etiam Nonnus XII. p. 356. sumsit. Theodoridas Anthol. VI. 22. p. 573. Ἀλικες αἴτε κόμαι, καὶ ὁ κρῶβυλος. ubi vide Jo. Brodaeum; Callimachi nostri haud oblitum.

vs. 316.

τίς δέ σε ναύτης.

Ἐμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νῆϊ θεούσῃ;

Nonnus IX. p. 254. Σοὶ πῖσυνος πλεύνσεις φιλέμπορος εἶν αἰὲ ναύτης.

vs. 322.

καὶ πρέμνον ὀδακιάσαι ἄγνον ἑλαίης.

Nonnus V. p. 168. Πρέμνον ἐς ἀγχικέλευθον ἀνέδραμον ἄγνον ἑλαίης.

vs. 324.

Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστῶν.

Nonnus XXV. p. 652. ἀλλὰ Λυαίῳ Παίγνια κουρίζοντο (164) σῦες καὶ φύλα λεόντων. ex quo loco corrigendus alter IX. p. 256. Παίγνια κουρίζοντι διδασκομένην Διονύσῃ.

H. in Lav. Pallad. 9. 10.

Ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος αὐχένας ἱππων
Λυσσάμενα, παραῖς ἐκλύσεν Ωκυανῶ

Ἰδρῶ καὶ φαιδάμιγγας.

Expressit Propertius II. 14. 12. Illam saepe suis devedens
fovit in ulnis, Quam prius abjunctos sedula lavit equos.
Nonnus XLII. p. 1078. Καὶ πόνην ἐξετίναξε, καὶ ἐκλύ-
σεν ὕδατι πηγῆς.

vs. 17.

Οἴσετε, μὴδὲ κάτοπτρον.

MSS. Vossian. Venetus et meus recte κάτοπτρον. Inso-
lens forma κάτοπτρις non tam diu tolerari debebat.

vs. 21. 22.

Κύπρις δὲ διανύει χαλκὸν ἐλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.

Nonnus V. p. 174. Καί ποτε χαλκὸν ἔχουσα διανύει τέρ-
πετό κόρη Χαλλέος ἀντιτύποιο δικασπόλον. ubi ex Cal-
limacho scribe ἐλοῦσα XLII. p. 1082. Οὐ χρὸς ἀντι-
τύποιο διανύει μάρτυρι χαλκῷ. Quibus locis etiam Spanhe-
mius usus est. Magis pueriliter Nonnus cum Callimacho
certavit in iis, quae mox sequuntur: καὶ οὐ τεχνήμονι
θεσμῷ Πολλάκις ἐσάζουσα παρ' ὀφρύσιν ἄκρα κομῶν,
Πλαζομένης ἐστῆσε μετήλυθα βότρυν ἐδείρης.

vs. 40.

Κρεῖον δ' εἰς ὅρος ὤκισατο,

Κρεῖον ὅρος.

Tales repetitiones optimis poëtis usitatae sunt. Homerus
II. X. 127. ἄτε παρθένος ἡΐθεός τε, Παρθένος ἡΐθεός τε,
δαρίζετον ἀλλήλοισιν. ubi vide Clarkium. Callimach. H. in
Dian. 155. Τρεῖς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἓνα πύργον
ἐπέκασα, Τρεῖς δέκα τοι πτολίεθρα. Dionysius vs. 635. (165)
τὸν δ' ἐς βορέην ὀρώοντα, Ἐς βορέην ὀρώοντα, καὶ ἐς λίβα,
γεῖτονα πόντου Εὐξείνου. Cicero de Divin. I. 8. Et matu-
tinis acredula vocibus instat, Vocibus instat, et assiduas
jacet ore querelas. Ovid. Met. XII. 172. Corpore non laeso,
Perrhaëbum Caenea vidi, Caenea Perrhasbum. Sed Cal-
limachi locus illis exemplis similis foret, si Κρεῖον ἐς ὅρος
scriptum esset. Equidem vereor, ne alia lectio, quam
nunc reperire non possum, sub illis verbis lateat.

vs. 71—74.

Ἰπποὶ ἐπὶ πρᾶν' Ἐλικωνίδι καλὰ ὀρεῖσσι

Λῶντο μεσαμβρινὰ δ' εἰς ὅρος ἀσυχία.

Quis aliquid amplius ad sententiam perficiendam requi-
rat? Tamen, quasi quid deesset, distichon ταυτολόγον,
mihusque concinnum subijcitur:

Ἀμφότεραι λῶντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὥραι.

Πολλὰ δ' ἀσυχία τήνῃ κατεῖχεν ὅρος.

quod, profecto miror, duos homines sagacissimos, Ta-
naqu. Fabrum et Rich. Bentleyum emendare, quam pro-
ptus tollere, maluisse. Nam luce clarius est, eos versus
undecunque temere in contextum esse intrusos. Cui sen-
tentiae nostrae grave pondus accedit a magni Hemster-
husii consensu. Jō. tamen Schradero, V. C. inendum
in hoc loco reliquisse videmur. Audiamus ipsum magni-

fice loquentem Praef. ad Emendat. p. 19. „Quid? ipse „Callimachus, a tot hominibus eruditus et sagacibus curatus, etiam nunc talibus vitiis contaminatus est; ut in „Lav. Pallad. vs. 70. Ut enim ἡμερινός, sic μεσημβρινός, tertia syllaba brevi, poetae semper efferunt. Equidem vix oculos in versus conieceram, cum vidi Callimachum scripsisse: Λώντο· μεσημερία δ' εἶχ' ὄρος ἄσυχία“. Enimvero errat vir metricae rei peritissimus, et, dum alios reprehendit, suomet ipse exemplo docet, quam facile sit in talibus falli. Oppianus Cyneg. I. 298. Καὶ τε μεσημβρινὴν δίχους δορμεῖαν ἐνιπὴν. II. 17. Θῆρας ἐλε ξυλογῆσι μεσημβρινοῖο δρόμοιο. Synesius Analect. Brunck. T. II. p. 449. Κλεινὰ μεσημβρινῆς κέντρα σονη- (166) λύσεως. Sic in θαρινός, ὀπωρινός, ὀρθρινός, et aliis ejusdem formae, penultima modo contrahitur, modo porrigitur. Vide Clarkium ad Homer. II. E. 5. Eodem errore Barnesius in Homeri H. in Mercur. 44. edidit: ὃν τε θαμνιὰ ἐπιστροφῶσι μέριμναι. cum omnes libri recte habeant: ὃν τε θαμνιὰ ἐπιστροφῶσι μέριμναι. Minori versui Callimachi similis est ille Apollonii Rhod. IV. 1249. εὐκλήφ' δὲ κατεῖχτο πάντα γαλήνη.

vs. 78.

οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.

Vox θέμιδες a MS. Veneto abest. Placet mihi correctio G. Koenii ad Gregor. de Dialect. p. 118. εἶδε τὰ μὴ θεμιτ' ἤε. scil. ἰδεῖν.

vs. 93. 94.

Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φιλὸν περὶ παῖδα λαβοῖσα

Μήτηρ μὲν γέρον ὄϊον ἀηδονίδων.

Ἄγε, βαρὺ κλαίουσα.

MSS. Venetus et meus ἐπ' vs. 93. omittunt. Sequenti versu Fr. Robortellus Annotat. I. p. 149. in Cod. suo οἶκτον pro ὄϊον scriptum reperit. Corruptela loci tam manifesta est, ut ne mediocriter quidem attentum fallere possit. Itaque eam diversis modis tollere instituerunt Arnaldus Animadv. p. 79. et Thom. Bentlejus. Illud Tibi, Vir eximie, affirmare non dubito, me, si minus Callimachi manum (quam quis in hac conjecturali arte praestet?) certe aliquid, cujus Callimachum poenitere non debeat, daturum. Lege:

Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι σιφλὸν περὶ παῖδα λαβοῖσα.

Μήτηρ, αἰνογόνον ὄϊον ἀηδονίδων

Ἄγε, βαρὺ κλαίουσα.

Etymol. M. p. 714. l. 56. Σιφλός κυρίως, ὁ λαιμαμένος τοῦς ὀφθαλμοῖς· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους σώματος. Hesychius: Σιφλόν. κανόν, ἐπίμαμον, πηρόν. Contractum est ex σίφαλος, ejusdem potestatis nomine. Vetus poeta apud Etym. M. p. 714. l. 15. Ἀλλὰ σὺ μὲν σίφαλος τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἐφθλος. Vide Lycaphron. (167) vs. 1134. Apollon. Rhod. l. 204. et ibi Schol. Oppianum Halieut. III. 183. Sed de σιφλόν nunc cum nomine contenderim. Nec in hac conjectura acquievisse videtur amicissimus Valckenarius ad Theocrit. Adoniaz. p. 509. sic legendum conjiciens: Πάχουσιν ἀμφοτέρωσι φίλον παρὶ παῖδα λαβρίσας Μήτηρ μὲν γοεῶν οἶκτον ἀηδονίδων Ἄγε, βαρὺ κλαίοντά. Thom. Bentlejum, negantem, ἄγε cum οἶκτον conjungendum esse; refelles ex Nicæreto apud Parthen. Erot. cap. 11. Ἀντὴ δὲ γυνὴ ὀλολυγμένος οἶκτον ἔχουσα Βιδίης ἀπὸ τοῦ πυλῶν Κανόνου ὠδύρατο νόστον. vel ex ipso poetarum parente, II. I. 559. Μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθίος οἶκτον ἔχουσα, Κλαίει.

vs. 114.

ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες

Τούτῳ δειπνησεῦντι.

Nonnus V. p. 158. de eodem Actaeone: ἄλλοφνῇ δὲ Οὐκ-έτι τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες μάθον. ibid. p. 166. Δείπνον ἐμῶν σκυλῶν γενόμεν.

vs. 115.

τὰ δ' υἱός ὅστέα μήτηρ

λεξέεται.

Plerique Codices, in his Robertelli Annotat. I. p. 150. Venetus et meus, λεξέεται. Verissime. Et sic legit Nonnus V. p. 172. Ὅστέα δ' ἐνθα καὶ ἐνθα γυντὴ μεμερισμένα γαίῃ Δείπνον πεπτηῶτα μόγις συνελέξατο μήτηρ.

vs. 117.

Ὀλβίωσαν ἔρει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι.

Nonnus VI. p. 182. XXXI. p. 784. Ὀλβίωσιν ἐνέπω σε.

vs. 123.

Γνωσέται δ' ὄρνεις, ὅς αἰσός.

Nonnus XXXIII. p. 840. Δίσιον ὄρνιν ἔχεις με τεῆς ἀλύτοιο κορείης.

vs. 135. 136.

(168)

Ἀλλὰ Διὸς κορυφαί. κορυφαί Διὸς οὐκ ἐπινεύει
Ψεύδεια. . . . ἃ θυγάτηρ.

Haec lacuna est in plerisque libris antiquis, nisi quod MS. Venetus cum paucis aliis totum vs. 136. omittit, et Meermannianus cum Editione prima tantum habet *Θυγάτηρ*. In recentioribus libris lacuna aliter ab aliis expletur, ut in Codice meo; *Ἀλλὰ Διὸς κορυφαί. κορυφαί Διὸς οὐκ ἐπινύει Ἐμπεδον, ὡς δ' οὕτως ὃ κεν οἶα θυγάτηρ*. A quo supplemento vix differt quod ex MS. suo protulit Fr. Robertellus Annotat. I. p. 149. *Ἀλλὰ Διὸς κορυφαί. κορυφαί Διὸς ὃ κ' ἐπινύει Ἐμπεδον ὁσαύτως, ὃ κεν οἶα θυγάτηρ*.

H. in Cerer. vs. 11.

Ἐς τ' ἐπὶ τῷς μέλας.

Aethiopes *μέλας* vocat imitatione Hesiodi *Ε. καὶ Ἡμ.* 525. *Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στραφάται.* Dionys. vs. 586. *Μέσφ' ἐπὶ κυανέους ποτὶν ὁδὸν αὐτὴς ἐλάσση.* Naunus XIV. p. 402. *Εἰς ἐνοπήν δ' ἤφες ἔβη θεὸς ὕβριν ἐλαύνων Ἀνδρῶν κυανέων.*

vs. 12.

Οὐ πλες οὐτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ' ἐλοίσσω.

Quis dubitet, quia Tu, acriusque Vir ingenii, jam dum hunc versum obelo confoderis; si versus dicendus est puerilis glossa, margini olim adscripta ad interpretandum vs. 17. *Ἀσταλέα; ἀποτός τε καὶ οὐ φάγες; οὐδ' ἐλοίσσω*; quem solum Callimachō dignum iudico. Sophocles Ajac. 525. *Ἄσπιτος ἀνὴρ, ἀποτός, ἐν μέσσοις βροτοῖς Σιδηροκμήσιν.*

vs. 13.

Τρις μὲν δὴ διέβης Ἀχελωῖον ἀργυροδίναν.

Dionysius vs. 455. *Τοῦ διὰ μέσσου Σύρεται ὀλκὰν ἄγων Ἀχελωῖας ἀργυροδίνης.*

(169)

vs. 15. 16.

Τρις δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμις ὀμφαλὸν Ἐνναν,

Τρις δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσας φορητί.

Hi quoque versus et lacuna notabiles sunt, et sciorum interpolatione. In MSS. Veneto, Meermanniano, et Robertelli Annotat. I. p. 150, totus versus 15. desideratur. Versu 16. Venetus tantum habet: *Τρις δ' ἐπὶ καλλι. . .* ut Editio prima. Meermannianus: *Τρις δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσας φορητί.* ut nunc editur. Robertellianus: *Τρις δ' ἐπὶ καλλίστην Σικελῶν πόλιν ἤλυθες Ἐνναν.* Ab his omnibus meus Codex discrepat, binos versus sic exhibens, ordine mutato: *Τρις δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμάδις ἐκαθίσσας φορητί, Τρις δ' ἐπὶ καλλίστην Σικελῶν πόλιν ἤλυθες Ἐνναν.*

vs. 19.

*Κάλλιον, ὥς πολλίσσιν ἐαδὺτα τέθρια δῶκε.*Venetus et meus cum lacuna: *Κάλλιον, ὥς πολλίσσιν ἐα.* . . .

vs. 25. 24.

*Κάλλιον, ὥς, ἵνα καὶ τις ὑπερβασίας ἀλλήται,
Θήκατο βουβείνα Τριόπειν γόνον οἰκτρὸν ιδεῖσθαι.*

Uterque versus, excepta voce *ὑπερβα-*... deest in MS. Veneto. Meermannianus versum 23. habet: at in versu 24. nil nisi verbum *ιδεῖσθαι*. Ab omnibus abit Codex meus: *Κάλλιον, ὥς, ἵνα καὶ τις ὑπερβασίας ἀλλήται, Θήκατο Τριονίδην ἐχθρὸν καὶ οἰκτρὸν ιδεῖσθαι*. ubi forte interpolator pro *ἐχθρὸν, αλογρὸν* scripserat. Sic Grammatici pro quo quisque captu veterem lacunam expleverunt. Haec dum scribebam, ad me perfertur Bibliothecae Matritensis Catalogus, a Joanne Iriarte confectus, quem diu et cupide expectaram. In eo bini Callimachi Codices p. 89. et 499. recensentur, sed iisdem, quibus libri nostri, lacunis foedati. Horum alter etiam in lacunae suspicionem vocat H. in Dian. 90. 91.

*Τὴν δ' ὁ γενεήτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγούς,**Τρεῖς δὲ παροναίους, ἓνα δ' αἰόλον.*

ubi manu veteri notatum est: *Λείπει*. Scilicet libra- (170) rius verbum, a quo accusativus *κύνας πηγούς* pendeat, desideravit, durum judicans, *ἔδωκε* ex versu 94. assumere. Ego vero nihil quicquam deesse arbitror, dummodo unius literae mutatione legatur:

*Τὴν δ' ὁ γενεήτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγούς,**Τρεῖς δὲ πόρ' οὐαίους, ἓνα δ' αἰόλον.*

vs. 26. 27.

*ἄλλος ἐποίησαντο Πελασγοὶ**Δένδρεσιν ἀμφιλαφεῖς διὰ κεν μόλις ἦνθεν οἰσίδος.*

Valckenarius ad Theocrit. Adoniaz. p. 214. pro *ἦνθεν* bene corrigit *ἐνθου*. Cum hac autem diserta Callimachi brevitate compares stultam et obscuram Nonni loquacitatem XXI. p. 574. *Ἦν δὲ τις αὐτόθι γῆρος ἐϋσπίος· οὐπόθι πυγνοῖς Ἐργεῖσι παντοίοισιν ἐμπερῶδη ῥάχης ὕλης Ἐλόντα-νῆς, καὶ πόλιν ἔην σπέος· ἰπτάμενος δὲ Οὐ ποτε δένδρεα κτεῖνα κατέγραψεν ἰὸς ἀλήτης, Εἰ τις οἰστεύσει.*

vs. 34. 35.

*Σεύατ' ἔχων θεράποντας εἴκοσι, πάντας ἐν ἀκμῇ,
Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας, ὅλαν πόλιν ἀμκίω ἀρεῇ.*

MS. Venetus cum aliis, ἀρκίος, ut correxit Fr. Nansius ad Nonni Paraphr. p. 124. Pro exsist, mutato accentu, ἀρκίος, Dorice pro ἀρκίους. scripseris, veram poetae manum, quae nec Reiskium fefellit, habebis. De hoc accusativo Dorico vide G. Koenium ad Gregor. de Dialect. p. 148. Πόλιν ἀρα non est *exacindere*, sed *humis tollere, ferre*. Quod satis intelligitur ex loco Euripidis, quem Callimachus expressit, Phoeniss. 1138. Ἴγας ἐπ' ὤμοις γηγενὲς ὅλην πόλιν Φερῶν, μόχλοισιν ἐξαναστάσας βία.

vs. 47. 48.

Τέκνον, ὅτις τὰ θεῶσιν ἀνεμένα δένδρεα κόπτεται,

Τέκνον ἑλίνροσσι, τέκνον πολυθέσσι, ταχέως,

Παῦσα.

- (171) Ex hoc loco colorem duxit Zonas Anthol. 1. 20. p. 40. Ὦνερ, τῶν βαλάνων τὴν μανίρα φαίδο κόπτεται, Φεῖδο γηραλίαν δ' ἐκκεράτεις πέτρην. Item Nonnus I. p. 46. Τκοτόμοι τὰδε δένδρεα παρέλθετε, μὴ φωνὰ Διφνης Τέμνετε δειλαίως τετμημένα, φεῖδεο νύκτων.

vs. 52.

ὑποβλέπεις ἄνδρα λείαν

Ῥαυτόκοι.

Nonnus XV. p. 424. Ῥαυτόκοι στομα λάβρον ὑπεκνύζατο λεαίνης.

vs. 55.

Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δομον.

Codex Venetus non θασεῖ habet, ut in ejus Collatione Lipsiae edita dicitur, sed θήσει. Vide Koenium ad Gregor. de Dialect. p. 101.

vs. 57.

Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.

Ad hunc locum explicandum nihil aptius est: erudita glossa Hesychii: Σκυτάλαι πίναντες, ἐφ' οἷς ἡ Δίκη γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήματα.

vs. 59.

Ἰθάματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δὲ οἱ ἄρατ' Ὀλύμπῳ.

Nonnus XXIX. p. 759. Καὶ ἤψατο χερσὶν Ὀλύμπου, Καὶ χθονὶ ταρσὸν ἐπῆξε. Vide dicta ad Homeri H. in Cerer. 188.

vs. 68.

μεγάλα δ' ἐστρεύνετο νοῦσῳ.

Nonnus XXVI. p. 682. χρονίῳ δ' ἐστρεύνετο λυμῇ.

vs. 71. 72.

Τόσσα Διδόνου γὰρ ἔτι καὶ Λάματρος χαλκίτην.

Καὶ γὰρ τῇ Λάματροι συναργισθῇ Διδόνουσι.

Horum versuum posterior tam certis indiciis falsi tenetur, ut mirandum sit, eum tam longo temporis intervallo indeprehensum latere potuisse. Sed abeat jam tandem, unde pedem intulit, aut sibi patromin quampat aliquem sortum, qui plus ex libroriorum auctoritate, quam ex ratione, percreant. In Te certe, Erneste, nihil reperiet praesidii.

vs. 187.

Ἡ ἐπεὶ ἐξ ἵππων, ἢ ἐξ Ὀδρῶν ποίμνι ἀμείβει.

Elegans est Codicis Vossiani lectio: ἢ ἐξ Ὀδρῶν ποίμνι ἀμείβει. Cui tamen vulgata non est posthabenda. Osluthus vs. 102. 103. Ποιμνίων δ' ἐκαστοδὸν ἐπὶ προσφύτοι Ἀναγρὸν Νόσφι μὲν ἀγρόμενων ἀγέλην περὶ ἀνέζετο ἐκθῶν. ubi vide Dorvillium. Sed forte, transpositis literis, scribendum:

Ἡ ἐπεὶ ἐξ ἵππων, ἢ ἐξ Ὀδρῶν ποίμνι ἀμείβει.

Quo modo etiam correxerit ὁ κριτικός Malckenarius. Nam, teste Suida, (Fic Bentl. 539.) Callimachus pro ἀγροδμήσαι dixit ἀμειδοῦσαι. Nec is tamen solus, sed etiam Phoenix Colophonius apud Athen. XII. p. 530. F. ubi vide Casaubonum, et Simonides apud Etymol. M. p. 83. l. 42. Hanc conjecturam multis annis post confirmatam reperi a MS. Veneto, in quo est ἀμειδοῦσαι.

vs. 88.

Ἐνδόμυχος δ' ἦεντα πάνμυρος εἰλαπινάστας

Ἡδὲ μυρία πάντα.

Nonnus VIII. p. 242. Ἐνδόμυχος σέο Κάδμος ἀλυσκάζει πάτον ἀνδρῶν, Αἰδομένοσ φαιήθῃ φανήμενα.

vs. 94.

καὶ ὅσπερ μῶνον εἰσφθεν.

Nonnus V. p. 168. Ὄψεται ὅσπερ μῶνον τέχης ἐπὶ λείψανα φορβῆς.

vs. 98.

Τοῖα τὸν αὖτ' αἰετὰ Προσίδεσθαι χαλκιστρίων.

(173)

Nonnus XXIV. p. 632. Εἶπε τὸν αὖτ' αἰετὰ κενυρομένη παρακοίτην.

vs. 122.

ὡς αἶψα μετὰ θεῶς εὐρύσσασθαι.

Huc respicit Hesychius: *Εὐανάσσα. ἡ Δημήτηρ.* Sic enim pro *εὐάνασσα* bene corrigit J. Pierseus Venisim. II. 10. p. 254,

vs. 155.

ἐν δ' ὁμονοίᾳ,

Ἐν τ' εὐηπείᾳ.

Ut reliqui meliores libri, sic etiam Venetus et meus habent *εὐηπείᾳ* de qua voce, praeter Bentlejum, ad h. l. videndus Valckenarius Diatrib. in Euripid. cap. XXV. p. 283.

vs. 157.

Φέρε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε πιάχνη, οἷας θεισιμόν.

Sic est in Veneto. At in meo: *Φέρε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε πιάχνη, οἷας θεισιμόν*, ut veteres Editiones habent. Pro scriptura *φέρε μᾶλα*, laudari poterat imitator, Dionysius vs. 922. *Μηλά τε φορβέμεναι, καὶ δένδρεα παρτιον αἰεῖν*. Sed verum est *φέρε μᾶλα*. Vide Cel. Valckenarium ad Schol. Euripid. Phoeniss. 802. Mox MS. Venetus: *ἢ ὅς ἄρ' οὐδ' ἐκείνος ἀμύσσει*.

Haec habui, quae super Callimachi Hymnis Tecum, Vir exipie, communicarem. Sequuntur Epigrammata.

Epigr. II. 3.

ἄσσαντες ἀμφοτέρως

ἥλιον ἐν λίσσῃ κατεδύσαμεν,

Haec, praeter alios, imitatus est Aristacnet. I. 24. *καταδύσειν μοι δοκεῖ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ μήκει τοῦ λόγου*. ubi vide Abreschium,

(174) Epigr. II. 5.

Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες.

Apud Hesychium reperio: *Μελιθόνες ᾠδαί*. quod, ni fallor, ex diversa hujus loci lectione fluxit.

Epigr. X.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος Αναγδιος ἱερὸν ὕπνον

Κοιμᾶται· θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

Haec sua fecit auctor epigrammatis non invenisti apud Sponium Misc. erud. antiq. p. 369. *Καὶ λέγε Πωπυλίην εὐδεῖν, ἄνθρωπε, οὐ θεισιμόν γὰρ θνήσκουσιν τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ὕπνον ἔχουσιν*.

Epigr. XII.

Σύντομος ἦν ὁ ξείνος, ὃ καὶ τάφος. οὐ μακρὰ λέγω·
Θῆρις Αἰριαίου, Κρής, ὑπ' ἐμοί, δολιχόν.

Est imitatio Simonidis Anthol. III. 9. p. 284: *Ἐπὶ δ', τίς; τίνος ἐσσι, τίνος πατρίδος. τί δὲ κηρῆς; Κέρκυρας, Ἐσχατόρου, Πύθια πύξ, Ἑόδιος.* Quo minus dubitari debet, quin in *δολιχόν* supplendum sit *νικησας*, ut victor in curriculo longo intelligatur. Lapis apud Murator, p. 649. *Σάμιχος Ἐπαινέτεον Λαρυμνεὺς παίδων τῶν πρεσβυτέρων δολιχόν.* Vide Dorvillium ad Charit, p. 310. Bene autem N. Heinsius hoc epigramma comparavit cum Ovidianis, hinc ductis, Amor. II. 6. 59. *Ossa legit tumulus: tumulus pro corpore parvus: Quo lapis exiguus par sibi carmen habet.*

Epigr. XV. 1.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὐρίον;

Jo. Brodaeus ad hoc epigramma sic scribit: „Hoc ad Simonidem spectat, qui *αὐρίον δαίμονα* finxit.“ Sine dubio respexit locum Menandri Rhetoris p. 595. *πεπλησμένοι δὲ ὕμνοι, ἅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεοὺς, καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης αὐρίον δαίμονα τέκλεται.*

Epigr. XXVI. 4. 5.

(175)

Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης

Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, αὐτ' ἀριθμός.

Sic interpolavit Planudes, consilio meliore, quam eventu. Nam Codex Palatinus Callimachi manu conservavit:

Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρὶ.

Epigr. XLIV.

Εἰ μὲν ἐκὼν, Ἀρχὴν, ἐπέκωμασα, μυρία μέμον.

Εἰ δ' ἄκων ἤκω, τὴν προπέτειαν ὄρα.

Ἀκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν, ὦν δ' ὁ μὲν αὐτῶν.

Ἐλκεν, ὁ δ' οὐκ εἶα σάφρονα θυμὸν ἔχειν.

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐκόησα τίς ἢ τίνος; ἀλλ' ἐφίλησα

Τὴν δαιρήν. εἰ τοῦτ' ἐστ' ἀδίκημ', ἀδικοῦ.

Cum versu 3. et 6. convenit Euripides Ange apud Stob. Tit. XVII. p. 164. *Νῦν δ' οἶνος ἐξίστησέ μ'. ὁμολογῶ δέ σε Ἀδικεῖν. τοῦ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἐκούσιον.* Quanquam Jo. Piersonus mihi scripsit, illos versus, ob numeros solutiores, non Tragici videri, sed Comici cuiusdam. In Stobaeo autem quoties erratum sit in scriptorum nominibus, nemo nescit. Plantus Aul. IV. 10. 14. A. *quid tibi meam, me invito, tactio est?* B. *Quia vini vitio atque amoris feci.* Callimachum more suo expressit Propert. 1. 5. 13. *Et, quamvis duplici correptum ardore juberent*

Hæc Antior, hæc Liber, durius uterque Deus. Mitto similia Terentii, Ovidii, et aliorum.

Epigr. XLV. 3. 4.

τὰ δὲ ῥόδα κυλλοβολεῖντα

Τάνδρος ἀπὸ στομάτων πάντα ἔγχετο χαμαί.

Dorvillius ad Chariton. p. 329. rescripsit: *Τάνδρος ἀπὸ προτάφων πάντα ἔχοντο χαμαί.* Recte ἔχοντο, secus προταφῶν. Nam verissimam lectionem esse στεφάνων, quam Athenaeus habet XV. p. 669. D. ex Propertii imitatione intelligitur, II. 12. 51. *Ac veluti folia arentes liquefe collas, Quas passim calathis strata natare vides.*

(176)

Epigr. XLVI.

Ἔσκητι, καὶ τὸν Πᾶνα, περικυμμένον, ἴσται τι ταύτην,

Ναὶ μὰ Διώνυσον, πῶρ ὑπὸ τῇ σποδῇ.

Expressit Horatius II. Carm. 1. 7. *incedis per ignes Suppositos cineri doloso.* Eundem locum ob oculos habuit Tryphiodorus vs. 585. *φωλεύει δ' ὑπὸ δούρατι κενθόμενον πυρ.*

(177) In Codice Bibliothecae Matritensis p. 89. hoc epigramma Callimacho tribuitur, quod incerti poetæ est Anthol. III. 12. p. 339.

Εὐφῶς: Τρόταιος ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἰλοχεύθη

Ἐκθόσειν· σὺ γὰρ ἂν ᾧδ' ὅλγοι δαμνέινῃ

Ἀριτόκοι, τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν ἐν βρέφει ᾄδην

Σὺν κελνῇ. δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἔω.

Sed plura, aliena in illo Codice Callimacheis admixta sunt, velut hoc distichon:

Ἀγαλὸν κίε· φίλος δὲ καὶ ἐν δέλτῳ κεκάλυπται

Πὰρ τόδε Ἡρωίδας κρείσσειον αἶγυαλοῦ.

quod est pars epigrammatis Dionysii Cyziceni in Eratothenem Anthol. III. 33. p. 420. nec ab Iriarte pro inedito dari debebat.

Ab Epigrammatis pergamus ad Fragmenta, quae magnus Bentlejus tanto ingenio studioque digessit, ut aliis sui consequendi spem sustulerit. Eorum ut crebrae corruptelae sunt, sic, oh singularem breviter, lubrica fere et anceps est emendatio. Apud Suidam quaedam occurrunt poetæ nostri ἀποσπασμάτια, quae, quod auctoris nomine carerent, nec a Bentlejo animadversa sunt, nec a Kustero. Tale est v. *Ἄειρεν*.

καὶ ἵππων λῦμας ἄειρεν.

quod plenius extat in Callimachi Fr. 216. non sine insigni scripturae varietate:

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἱπνία λυματ' αἶρεν.

Utra lectio praeferenda? ἱπνία ratio commendat, ἱπνία auctoritas Scholiastae Aristophan. ad Vesp. 852. Po- (177) steriorem probat elegantissimus Toupus Emendat. in Suid. T. II. p. 35. quod Pollux V. 91. et Hesychius ἀο-
πρῶνα ab Aristophane ἱπνόν dictum tradunt. Neque ipse tam idoneis testibus fidem derogare velim. — Suidas v. Ἀλλικα, et v. Ἐνέτησιν.

Ἀλλικὰ χρυσείῃσιν ἐνεργομένην ἐνέτησιν.

ubi posteriore loco minus bene scribitur ἐνεργομένην. Est Callimachi Fr. 149. — Idem v. Μέλδοντες.

Γέντα βοῶν μέλδοντες.

Est fragmentum 309. ubi βοὸς pro βοῶν. — Idem v. Νήχυτος.

νήχυτος ἔρως.

Immo, νήχυτος εὐρώς, ut in Fr. 313. Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.

Fr. 11.

Ἰηράσκει δ' ὁ γέρον κείνος ἐλαφρότερον,
Κοῦροι τὸν φιλέουσιν, νέοι δέ μιν οἶα τοκήα
Χειρὸς ἐπ' οἰκίῃν ἄχρῃς ἄγουσι θυρήν.

Facile sentis, Vir amicissime, pro acumine Tuo, labis aliquid his versibus inesse. Nam quis unquam κόρους et νέους eo modo distinxit? Lege;

Κοῦροι τὸν φιλέουσιν, ἐὼν δέ μιν οἶα τοκήα.

Apollonius Dyscol. Excerpt. p. 453. hoc Callimachi hemistichium affert: ἐὼν δέ μοι οἶα γονήα. Vides, unde certissima, quae nec Jo. Jac. Wetstenium latebat, nobis nata sit emendatio. Sed plura ex Apollonio adscribenda sunt: ἀντὶ τοῦ, τέα κήδεα λέγον, ἐὰ παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τῶ σφετέρου. — Ἡσίοδος μέντοι ἀπίμεμπτος ἔστιν εἰπών· ἐὼν κακὸν ἀμφραγαπῶντες, (E. καὶ Ἡρ. 58.) ἐν ᾧ ἐνικῶ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. καὶ Καλλιμάχος.

Μούσαι, νῦν ἐοῖς ἐπὶ τυτύνον ἔθεντο,

(178)

Scribendum:

— Μούσαι, νῦν ἐοῖς ἐπὶ γούμασι τυτύνον ἔθεντο.

Theocrit. Eid. XIII. 52. Νύμφαι, μὲν σφετέρους ἐπὶ γού-

νασι κοῦρον ἔχουσιν. Terentius Adelph. IV. 2. 24. *Quem ego puerum modo tantillum in manibus gestavi meis.* Vox τυννός reddenda Suidae: Ἐκ τυννῶν. ἐκ μικρᾶς ἡλικίας. Scribe, Ἐκ τυννῶν. Hanc Callimachi correctionem pro sua dedit amicissimus, sed tum, ut fit, immemor nostri, Toupins Emend. in Suid. T. III. p. 234. Ceterum Apollonii animadversionem commemorat Proclus ad locum Hesiodi modo laudatam: μέμφομαι δὲ τὸν Ἡσίοδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἐνικῶ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐγρήσατο. ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος αἰτιάται διὰ τὸ αὐτό. Sed qua fronte Callimachus Hesiodum reprehendit, qui ipse hic et alibi, aetatis suae consuetudinem secutus, ἐδς pro σφέτερος frequentavit? Vide Apollon. Rh. I. 1113. II. 454. III. 167. 267. 327. Guil. Canter. Nov. Lect. V. 13. Igitur Procli verba sic refingenda videntur: ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχον αἰτιῶνται διὰ τὸ αὐτό. ut sensus sit, Apollonium Grammaticum idem in Callimacho, quod in Hesiodo, notasse.

Fr. 12.

Ἀπ' ὀστλήγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

Ἀλειφα dicitur pro ἀλείφατα, ut κέρα pro κέρατα, πείρα pro πείρατα, et alia, quae conguessimus ad Homeri H. in Cerer. 12. Hesychius: Πείρω, πέρας. Literarum ordo postulat πείρα. ῥέει defenditur ab ipso Callimacho H. in Apoll. 38. Αἱ δὲ κόμαι θνύοντα πίδα λείβουσιν ἔλαια. Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἐθειραί. Propert. III. 15. 31. *Laetis odorato cervice manabit olivo.*

Fr. 26.

Ἀγρόθι ποι πάσῃσιν ἐπὶ πρόγανθον ἐφοῖτα.

Nihil erat caussae, quare magnus Bentlejus emendationem, quae, si qua alia, verissima est, tam dubitanter proponeret. Nam hunc versum expressit Aristaeus. I. Ep. 10. p. 62. εἰς ἀγρόν ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοῖτα.

(179)

Fr. 41.

ἔχε γὰρ σείγος ἀκλήϊστον.

Hinc sumsit Nonnus XX. p. 546. ἔρχεο χαίρων εἰς δόμον ἀκλήϊστον ἐτοιμοτάτου Λυκούργου.

Fr. 49.

καὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖθις ἔδον περ.

Δένδρεον est baculum, quo Hecale nitabatur. Locus ἔ Homerō II. A. 234. Καὶ μὰ τὸδε σῆπτρον, ἤ τε φύλλον καὶ ἄλγος Φύσει.

Fr. 50.

*Γεργέριμον πίτυριν τε καὶ ἦν ἀπεθήκατο λευκὴν
Εἰν αἰὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.*

Nonnus, qui XVII. p. 466. plura ex Hecale ad Brunchum, Bacchi hospitem, traduxisse videtur, haec quoque Callimacho suffuratus est: γάθον δ' ἐπέβαλλε τραπέζῃ *Εἰν αἰὲ νήχομένης φθινοπωρίδος ἄνθος ἐλαίης.* ubi scribendum: χυθὸν δ' ἐπέβαλλε.

Fr. 51.

Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα.

Hunc versum, omisso Callimachi nomine, laudat Suidas T. I. p. 553. nec sine insigni errore: *Δεινουμένην. πατουμένην.* Recte Kusterus nihili verbum, *δεινουμένην*, repudiat. Sed idem, cujus hic versus esset, ignorans, minus bene corrigit *θεινομένην*. quamvis eam sequatur Albertus ad Hesych. v. *Δεινιάδες.* Nam Callimachus sine dubio scripsit:

Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα.

Hesiodus *Ε. καὶ Ἑμ. 595. Ἀμωσὶ δ' ἐπὶ τρῶν εἰν Δημήτερος ἱερὸν αὐτὴν Δινέμεν.* ubi Proclus: τὸ δινέμεν ἐστὶ τὸ περικυκλῶντας καὶ περιλαύνοντας τοὺς βόας ἐν αὐτῇ τῇ εἰρῇ (lege, τοὺς ἀδέρους) τρέποντας ἀλῶν. Herodotus II. 14. ἀποδιδήσας δὲ τῇσι ὑπὸ τὸν σίτον. ubi vide Cel. Valckenarium. Hesychius: Σκόλυξ. τὸ κυλιόμενον κύμα. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλῃ τὸ δινηθῆναι καὶ συναχθῆναι εἰς λιμνητόν. Hinc *ἄλῳα* pro *αἰῶα* apud Aelian. H. An. II. 25. IV. 25. Quae vox restituenda videtur Xenophonti Oecon. (180) p. 865. B. *στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ὑποβάλλοντες τὰ αὐτῶντα αἰεῖ, δηλονότι μάλιστα ὁμαλίζονται ἂν τὸ δειρὸν, καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν.* Leunclavius legit: *ὁμαλίζονται ἂν τὸ δειόμενον.* Ego a Xenophonte scriptum puto: *ὁμαλίζονται ἂν τὸν δίκον.* Pro quo paulo ante dixit: *ὁμαλίζονται ὁ ἀλατὸς.* Nullus autem Grammaticorum, ut hoc quoque addam, si Hesychium excipias, Suida vel crebrius a librariis deceptus est, vel turpius. Quod aliquando pluribus, nunc, velut in transitu paucis exemplis demonstrabo. *Ἐλδνομένους. πρῶτους ἰούλους ἔλδνομένους καὶ γενεῖσι ταχέσι.* ubi Codex Vossian. in Bibl. Leidi. male habet: *καὶ γενεαῖσι ταχέσιν.* Cujus poetae hoc fragmentum sit, nescio, Illud Tibi, Vir egregie, vere affirmare possum, aliud, quod Suidae stupor non ceperit, a poeta scriptum esse. Lege: *πρῶτους ἰούλους ἔλδανομένους καὶ γενεαῖσι ταχέσι.* Hesychius: *Ἀλδαί-*

νεται. πιμπλάται, αὔξει, βλεπόναναι. Eandem rem sic expressit Callimachus H. in Jov. 56. Ὅτε δ' ἀνήβησας, ταχίνοι δέ τοι ἦλθον ἱουλοί. Apollon. Rhod. I. 972. Νειὸν που κακείνῳ ἐπισταγύεσκον ἱουλοί. Alibi Suidas: Ἀλκτῆρες. οἱ φύλακες.

Θείας ἀλκτῆρες ἱμερτῆς φιλότητος.

Quem versum flagitiose corrupit ex Oraculo apud Athen. XIII. p. 602. C.

Εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνιππος ἔφν,

Θείας ἀγῆτηρες ἐφαμερίοις φιλότατος.

Idem Lexicographus: Λύγα σκοτία. (non σκοτεινὰ.) Ἐφάγη γὰρ οἱ αὐτῇ ἰστοῦ παρὰ κρόκαισι, ὡς λύγα πυρός. Hbc exemplum sumpsit ex Hegesippi epigrammate inedito:

Τανδὲ παρὰ τριόδου τὰν Δοτεμιν Ἀγeloχαια

Ἐν ἐν πατρός μένουσα παρθένος δαμοίς,

Ἔσφατο Δαμαρέτου θυγάτηρ. ἔφαθη γὰρ οἱ αὐτῇ

Ἰστοῦ παρὰ κρόκαισιν, ὡς λύγα πυρός.

Recte Suidas versu 3. usus est v. Ἔσφατο. Sed maculam, qua ultimus versus inquinatur, adeo non animadvertit, ut eum ad vocem λύγη confirmandam afferret. Emenda:

(81)

ἔφαθη γὰρ οἱ αὐτῇ

Ἰστοῦ παρὰ κρόκαισιν, ὡς λύγα πυρός.

Homerus H. in Vener. 86. φασινότερον πυρός αὐγῆς. Dio Chrysost. Or. XXXVI. p. 447. C. καὶ ποταμὸς ἐφίππεσεν ἐπὶ πνοίᾳ θείας φύσεως τε καὶ ἀληθείας; καθ' ὅπως αὐτῇ πυρός ἐξ ἀφανὸς ἐκφάναντος. Versu tertio Poupilus noster Emendat. in Suid. T. H. p. 137. ex Suida legit, ἐφάγη γὰρ οἱ αὐτῇ. quod melius est. Rursus Suidas: Πάριον τὸ βρέφος. et mox: Πάρος ἡ γαστήρ. ἔξ οὗ βρέφος, καὶ βρέφος eadem videlicet ratiōne; qua JCU Romani ventrem dicunt pro eo, qui in utero est. Cum Suida convenit Etymol. M. p. 702. l. 36. Verum an βρέφος vox propria sit, aut unquam pro ventre usurpata, viderint Grammatici. Πάριον certe non videtur infantem significare. Hesychius: Πάριον. παίδιον. Quis non Suidae glossam hinc confirmari putet? At hoc ipsum Suidam in fraudem induxit. Nam Hesychius scripserat: Πάριον. παίδιον. Suidas vero, cum Πάριον. in Codice aliquo reperisset, mendo non animadverso, ridicule in Lexicon suum retulit: Πάριον. τὸ βρέφος. Sic error errorata parere solet. Stephanus Byz. Πάριον. παίδιον ἐν Ἐλευσίῳ. Notissimus est ille campus. Sed de Suidae peccatis, ut dixi, alias, et brevi fortasse ad

Timaei Lexicon Platonicum. Sic olim de voce ῥάριον disputabam. Vide tamen, quae ad Hesychium in v. dixit Cl. Albertus. Revertimur ad Callimachum.

Fr. 62.

Χαῖρ' Εὐκόλινη.

Etymol. MS. Bibl. Ultraject. Εὐκόλινη, ἡ Ἑκάτη, κατ' ἀντίφρασιν, οἷον· μὴ οὕσα εὐχερής· ἔχω δὲ τὴν χρῆσιν παρὰ Καλλιμάχῳ· Χαῖρ' Εὐκόλινη. διὰ τοῦ ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Εὐηνίνης. Lege, Ἑκάλη. Hecale, cui senectus pedum agilitatem abstulerat, κατ' ἀντίφρασιν dicitur Εὐκόλινη. Huc pertinet glossa Suidae: Εὐκόλινη. ἡ εὐκολος πόλις. Corrige: ἡ εὐκολος πόδας. εὐκολος et εὐκολία proprie dicitur de pedum facilitate in eundo. Musonius ap. Stob. I. p. 18. et ex eo Clemens Al. Paedag. II. 11. p. 240. ἡ ἀνυποδυσία καλλὴν εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν.

Fr. 112.

(182)

Μήτηρ εὐίππου πατρὶδος ἡμετέρης.

Dionysius vs. 213. Κυρῆν η' εὐίππος, Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν. ubi in aliis libris est εὐπυργος. Sed εὐίππος praeter Callimachum h. l. Eustathius etiam confirmat ex Pindaro Pyth. IV. 2. εὐίππου βασιλῆϊ Κυράνας. ubi vide Scholiast.

Fr. 115.

Ἐρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας.

Lectionem διατμήξας confirmat Dionysius vs. 1045. Οὐδὲ μὲν ἐν νήεσσιν ἄλλα τμήγουσιν ἐρστμοῖς. Secare mare frequens est apud poetas Latinos.

Fr. 119.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὀλεθρον
Εὖρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Hoc fragmentum sic conjungendum videtur cum fr. 194.

Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξεν ἀπεπλάσατο·
Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὀλεθρον
Εὖρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Sunt autem hi versus sumti ex secundo libro *Αἰτίων*, si fides habenda est Pseudo-Plutarcho in Parallel. p. 315. C. Κείνου intellige *Busiridis*. Ovidius, Callimachum, ut videtur, ob oculos habens, A. A. I. 649. Cum *Thrasius Busirin* adit, monstratque piari *Hospitis* effuso sanguine posse *Jovem*. *Fili Busiris, Fies Jovis hostia primus, Inquit, et Aegypto tu dabis hospes aquam.* Et. *Phalaris*

Homer. Hymn.

P

tauro violenti membra Perilli Torruit. infelix imbuat auctor opus. Utrumque rursus conjungit Trist. III. 11. 39. *Saevior es tristi Busiride: saevior illo, Qui falsum lento torruit igne bovem.* ubi mox: *at Phalaris, poenae mirande repertor, Ipse tuum princeps imbue, dixit, opus.* Sic Nic. Heinsius ingeniose rescripsit pro *praesens imbue*; cujus conjectura firmatur Callimachi verbis, *πρωτος ἐκαίνισεν. Καίνιζειν* enim proprie est *imbuiere, dedicare.* Vide Interpretes Ep. ad Hebraeos IX. 18. Quod (183) autem P. Burmannus adversus Heinsium monet, *imbue* jam significare principem esse, qui illud opus dedicaret, id nullius momenti est. Nam, praeter Callimachum, sic alii quoque loquuntur. Catullus Epith. Pel. et Thet. 11. *Illam rudem cursu prima imbuat Amphitriten.* Valer. Max. IX. 2. 9. hanc ipsam historiam narrans: *Quam misericordiam quia calamitosis deesse voluit, tetricumque artis suae opus primus merito auspicatus est.* Seneca Herc. Fur. 455. *Primus sagittas imbuat Phoebi draco.* Sed ante hos omnes laudandus erat Claudianus, qui imitatione sua perspicue ostendit, se in Ovidio *princeps imbue* legisse, in Eutrop. I. 160. *Sic multos fluvio, vates, arente per annos, Hospite qui caeso monuit placare Tonantem, Inventas primus Busiridis imbuat aras, Et cecidit saevi, quod dixerat, hostia sacri: Sic opifex tauri, tormentorumque repertor, Qui funesta nova fabricaverat aera dolori, Primus inexpertum Siculo cogente tyranno Sensit opus.*

Fr. 129.

Ἀάθη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνους.

Hoc hemistichium a Callimacho mutuatus est Nonnus XXIX. p. 762.

Fr. 133.

εἴ σε Προμηθεὺς

Ἐπλάσσε, καὶ πηλοῦ μὴ ἔτερον γέγονας.

Πηλὸς ἔτερος est lutum deterius. Vide Lennepium ad Phalarid. Ep. 23. p. 112. Callimachum imitantur poëtae Latini. Juvenal. XIV. 34. *quibus arte benigna Et meliore luto fixit praecordia Titan.* Claudian. in Eutrop. II. 496. *Deteriore luto pravus quos condidit auctor.*

Fr. 143.

ὃς δ' ἐφυγεν μὲν

Ἀρκαδίην, ἥμιν δὲ κακὸς παρενάσασατο γελίων.

Hi versus ad Hecalen referendi sunt, cui Theseus suam

cum Cercyone pugnam narravit. Vide Plutarchum (184) Theseo p. 5. B. et alios scriptores quos laudat Jo. Meursius in Theseo cap. 7.

Fr. 170.

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή.

Recte Anna Fabri p. 355. ejecta voce *γυνή*, pentametrum fecit. Et sic laudat Th. Gatakerus de Stilo N. E. cap. 11. p. 78. Etymologi Codex Leid. habet: *ἐμπελάτειρα οὐτ' ἔτεκεν γυνή*. Sic olim scripsimus. Jam, quid Cl. Toupius Epist. Crit. p. 99. ad hunc versum corrigendum attulerit, videamus: „Hunc locum Callimachi minus perspectum habuerunt interpretes. Scribendum omnino: „*Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν*“. Atqui haec ipsa est emendatio nostra.

Fr. 172.

Κέκρυπται γυνή ζάγκλον ὑποχθονίη.

Bentlejus conjicit, *κέκρυπται βύνη*, laudato Hesychio, qui *βύνην* explicat *θαλάμη*. Sed huic conjecturae fulcrum subtraxerunt Hesychii Interpretes, pro *θαλάμη*, *θάλασσα* legendum docentes. Igitur aliud quaerendum. Forsitan Callimachus scripserit:

Κέκρυπται γύπη ζάγκλον ὑποχθονίη.

Hesychius: *Γύπας. καλύβας, καὶ θαλάμας*. et, *Γύπη. κοίλωμα γῆς, θαλάμη, γωνία*. Pro *γύπη* etiam *κύπη* est apud eundem, cum interpretatione *τροίγη*. Sed hoc quoque incertum esse fateor. Toupius, V. C. Epist. Crit. p. 49. legit: *Κέκρυπται γ' εὐνή*, quod placet Valckenario ad Theocrit. Adonias. p. 251. Ex Scholiastē Lycophronis vs. 869. intelligitur, hanc de Saturni vel Cereris falce fabulam a Callimacho narratam esse libro secundo *Ἀλτίων*.

Fr. 178.

Αὐθις ἀπαιτίζουσιν ἔκνων εὐεργία λάκτιν.

Ultima verba sine Callimachi nomine laudat Spidas v. *λάκτιν*. In *ἔκνων* manifestum vitium est, quod non tollitur Annae Fabri conjectura, sane levi, *ἔχνων*. Miror autem (185) tem, duumviros maximos, Casaubonum et Bentlejum hic frustra fuisse: quorum alter Lect. Theocr. cap. 4. p. 250. *ἔην εὐεργία* legere tentabat, alter ad h. l. *νέην εὐεργία*. Locus unius literae mutatione sanandus est:

Αὐθις ἀπαιτίζουσιν ἑκνῶν εὐεργία λάκτιν.

Etymol. M. p. 762. l. 54. *Τορύνη τήν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν*

εὐεργὴν σημαίνει. Sic recte emendat Hemsterhus. ad Hesych. *Εὐεργημένοι*. quem vide. Subjicit deinde Etymologus locum Platonis Hipp. Maj. p. 99. F. quo correctio nostra planissime confirmatur: *Ποτίραν τρέπειν ταὶν τοῦ-σαιν τῷ ἔττει καὶ τῇ χύτῃ, ἥ δὴ λονότι τὴν οὐκίνην; εὐωδέστερον γὰρ ποὺ ἔττος ποιεῖ*. Hoc fragmentum ex Hecale ductum esse, pulcre vidit Toupius Cur. noviss. in Suid. p. 134.

Fr. 180.

*Ἔστιν μοι Μάγνης ἑννεάμυλος ὄνος.

Hunc versum Antimacho tribuit Herodianus *Φιλοταίρω*, sive libello de *Vocibus Atticis* nondum edito in Bibl. Regia. Verba ejus haec sunt: **Ἐννεάμυλος ὄνος παρὰ Ἀντιμάχῳ. Ὄνου μύκλοι δὲ λέγονται αἱ ἐν τοῖς σκέλεσι τῶν ὄνων περιγραφαί*. Antimachus et Callimachus ubique confunduntur, tanquam fr. 390.

Fr. 198.

*Ἦλιν ἀνάσσεισθαι Διὸς οἰκίαν ἔλλιπε Φυλεῖ.

Haec lucem capiunt ex Scholiaste Homeri II. *Α*. 685. cujus locum Bentlejus posuit fr. 583. **Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος, Ἦλιν ἐπόρθησε, καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Φυλεῖα ἐκ Δουλιχίου, παραδίδωαι αὐτῇ τὴν βασιλείαν*. Adde Diodor. Sicul. IV. p. 278. et Pausaniam in *Eliac*. 5.

Fr. 204.

*Ράμφει καθνώδει τόργος ἔκοψε νέκυν.

Vera lectio, quae tum Bentlejo non succurrebat, haec est: (186) **Ράμφει ἀκανθώδει τόργος ἔκοψε νέκυν.*

Ovidius Ibide 171. *Unguibus et rostro tardus trahet ilia vultur*.

Fr. 212.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἡμέλλε μετὰ χρόνον ἐκτελείσθαι.

Quem versum Apollonius totidem literis, eum Nonnus, paucis mutatis, Callimacho sublegit, V. p. 152. *Καὶ τὰ μὲν ὡς ἡμέλλε γέρων χρόνος ὅψε τελέσσαι*.

Fr. 237.

Τὸν μὲν ἐπ' ἀσκήντα καθίστην.

Scilicet Hecale Theseum. Quod Ovidius, ut alia ex Hecale, ad Philemonem et Baucidem traduxit, Met. VIII. 639. *Membra senexposito jussit relevare sedili*.

Fr. 242.

Γράμματα δ' οὐχ ἐλλίσσεν ἀπόκρυφα.

Forte a Callimachi manu est:

Γράμματα δ' ἐξελλίσσεν ἀπόκρυφα.

Euripid. Supplic. 141. Ἐδ' ὁ ἐξελλίσσεις πῶς θεοῦ θεοπλάσματα; Ione 396. Καὶ προβῇ λόγος, Οὐχ ἔπειρ ἡμῖς αὐτὸν ἐξελλίσσομεν.

Fr. 244.

Διάσματα φάρσος ἀρχήν.

Bentlejus malit: *Διασμά τε φάρσος ἀρχήν*. Sed nihil mutandum esse, clarum est ex Nonno, totum hemistichium suffurato, VI. p. 186. Πρωτοπαγὴ ποίησε διάσματα φάρσος ἀρχήν.

Fr. 246.

Δίχροον φέτρον αἰεταμένη.

Hoc quoque, ex Hecale sumtum, ad Philemonem transtulit Ovidius Met. VIII. 647. *furca levat ille bicorni* (187) *Sordida terga suis, nigro pendentia tigno*. Vocem *δίχροον* praeclare illustrant A. Heringa Observ. 13. p. 106. et J. Toupius ad Theocrit. Schol. p. 217.

Fr. 249.

Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρα.

Hic versus capiendus est de pugna vel Thesei cum tauro Marathonio, vel Herculis cum tauro Cretensi. Similis locus est Ovidii Met. IX. 85. *rigidum fera dextera cornu Dum tenet, infregit, truncaque a fronte revellit*. Sueton. Claud. 21. *feros tauros ad terram cornibus detrahunt*. Vide quae diximus ad fr. 275.

Fr. 261.

μῦθον δὲ πασαιμένη

Ἠδίων.

De λόγων ἐσιδῶσι, scis, mi Erneste, quid ex Platone, aliisque notarit J. Davisius ad Cicero de Divin. I. 29. Sed nihil auxilii inde petere licet ad hanc lectionem vindicandam. Nam Callimachus haud dubie scripsit:

Θῦμον δὲ πασαιμένη

Ἠδίων.

Thymum, herbam, vel pueri ex Aristophanis Pluto cognoverunt. *Μῦθος* autem et *θυμός* sexcentis locis permutantur.

Fr. 275.

ὁ μὲν εἶλεν, ὁ δ' εἶπετο, κωθρός ὀδίτης.

Hino sumsit Nonnus III. p. 90. *Ἦν φειδομένη, γαμίνῃ
ποδὶ κωθρός ὀδίτης.* XVII. p. 464. *Σειληνός βαρύνουτος
ἐχάζετο κωθρός ὀδίτης.*

Fr. 304.

Ἔργον ἀράχνα.

Rectissime Toupius noster Emend. in Suid. T. III. p. 211.
(188) ἀράχνα accipit pro ἀράχνου. Quod confirmat imitatio
Dionysii vs. 757. *Κεῖνοίς εὐτε κεν ἔργον ἀραχναῶν ἐρίσειεν.*

Fr. 320.

Θῆρ οὐατόεις.

Tralatum a Nonno XXI. p. 568. *Ὡς ὄνος οὐατόεις λάσιος
δέμας.* item a Polliano Anthol. II. 40. p. 236. *Θῆρὶ μὲν
οὐατόεντι γενοίμην, εἵποτε γράψω, Εἰκελος.* Sic auritus
pro asino apud Latinōs. Phaedrus I. 11. 6. *Hic auritulus
Clamorem subita totis tollit viribus.* ubi vide Burmannum.
Canes magnis pendulisque auribus οὐατοὶοι dicuntur a Cal-
limacho H. in Dian. 91.

Fr. 360.

Apud Suidam T. III. p. 226. et in App. Proverb. Vat.
p. 304. est hic jambus Callimachi:

Πτωχῶν οὐλαὶ αἰεὶ κεναι,

quem olim ita corripiebam:

Πτωχῶν θυλαὶ αἰεὶ κενή.

Quid hic Toupius Emend. ad Suid. T. III. p. 93. „Fal-
litur, inquit, Ruhnkenius. Rescribendum, ne litera
mutata: Πτωχῶν θυλαὶ αἰεὶ κεναι. Idem, *θύλα, θυλλίς
sive θύλλις, et θυλάς, ut πέλλα, πέλλις, et πελλάς*“.
At hoc est conjecturae certae incertam opponere. Nam
θυλάς, quod ego restitui, Grammaticorum veterum au-
ctoritate nititur: *θύλα*, quod ille praefert, inauditum.
Irascerer interdum viro clarissimo, amicos durius, quam
belli homines solent, tractanti, nisi plane scirem, magis
eum sentire, quam loqui.

Fr. 425.

Ὡς ἡδὺ μὲν θάλακταν ἀπὸ γῆς ὄρεῖν,
Ὡ μῆτέρ, ἔστι, μὴ πλείοντα μηδαμοῦ.

Habet Stobaeus Tit. LVII. Grotius metri causa ἀπὸ
γῆς legit; ἀπὸ τῆς γῆς Gataker. A. M. P. cap. 12.

p. 514. quod malim. Ceterum hi senarii non Callimachi (189) sunt, sed Comici cujusdam, forte Menandri, cui Lambinus ad Horat. I. Epist. 11. 10. eos tribuit. Eosdem expressit Lucretius II. 1. *Suave, mari magno turbantibus aequora ventis, E terra magnum alterius spectare laborem.*

Fr. 438.

Οἱ δ', ὥς ἐξ ὀφείας ὄφας αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών.

Sic emendavimus locum foedissime depravatum apud Orionem Thebanum MS. *περὶ ἐνυμολογιῶν*. *Χεὶ καὶ χεῖρ, ὁ φωλεός*. — *καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ οὐ Καλλιμάχος· οἱ δ' ὥς ἐξ ὀφείας σοφίαι ὅλως αὐχέν' ἀνασχών*. Cicero in Vatin. 2. *Repente enim te, tanquam serpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis cervicibus intulisti.* Virgil. Aen. V. 277. item de serpente: *ferox, ardensque oculis, et sibila colla Arduus attollens.* Quos Ciceronis et Virgilio locos ob oculos habuit Appulejus Met. XI. p. 760. *insurgebat aspis, caput extollens arduum, cervicibus late tumescentibus.* Oppian. Cyneg. II. 242. *ἐς αἰθέρα δ' ὑπὸ σ' αἰερεῖ Λευγαλέην δειρήν, λευκοὺς δ' ὑπερῆρ' ὀδόντας Ὀξέα πεφρικώτας· ἐπικροτεῖ δὲ γένειον Πικροῖς φυσιδῶν συρίγμασιν ἰοφόρος θήρ*. Callimachi versus obversatus videtur Nonno XII. p. 346. *Πετραίην βαδύκολπον ἐδύσατο γείτονα χυτήν, Εὐϊὸν ἀθρήσας ὄφας αἰόλος*. ubi G. Falkenburius tentabat, *γείτονα κοίτην*. Sed verissima lectio est, *γείτονα χεῖρην*. Ceterum Cl. Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 208. hunc versum de Hercule et Iolao, hydram oppugnantibus, capiens, sic scribere malebat: *Οἱ δ', ὥς ἐξ ὀφείας ὄφας αἰόλος αὐχέν' ἀνέσχευ*. Sed ejus rationem jam repudiavit Valckenarius noster ad Theocrit. Adoniaz. p. 255.

Atque hic scribendi finem facere possem. Verum, quae singularis Tua est facilitas, Vir praestantissime, non aegre feres, si vel diutius Te a gravioribus detinuerō negotiis, meas in Apollonium quoque Rhodium conjecturas, judicio Tuo vel probandas, vel rejiciendas, proponens. Nec facile ceperim hujus rei arbitrum Te intelligentiorem, qui, Callimachi cura suscepta, recte statueris, aemuli et aequalis poëtae lectionem cum illo semper esse conjungendam. Equidem hujus poëtae notitiam, sicut reliqua omnia, T. Hemsterhusio debeo, qui, ut ingenium quaecunque acueret, plura, quae labem contraxissent, (190) loca mihi restituenda designabat. Eodem etiam auctore, versus, qui ex priorē carminis editione in posteriorem, invito poëta, irrepsissent, studiose indagavi. *Προειδοσως*

mentionem faciunt veteres Critici ad L. 285. 515. 543. 725. 788. etc. Inter spurios hujus generis versus referam L. 1226. 1227.

*Αἱ μὲν ὅσαι σκοπιᾶς ὀρέων λάχον, ἣ καὶ ἐναύλους,
Αἴγε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο:*

Quos etsi ita refingas, ut cum praecedentibus aptius coeant, tamen neque fringere desinent, neque *νοθείας* indicium amittent. Sic ante multos annos judicavi, neque lectis iis, quae nuper Cl. Brunckius disputavit, sententiam mutō. Nam quod idem vir praestantissimus negat, quemquam, qui posteriorem Apollonii editionem cognovisset, priorem lectione aut iteratione dignam existimasse, non meminerat, aliorum quoque scriptorum duplicem editionem ad nos pervenisse. Sic, ut hoc utar, Jer. Marklandus docuit, Maximi Tyrii cum primam, tum alteram editionem adhuc superasse.

II. 1117 — 1120.

*Αὐτίκα δ' ἐρράγη ὄμβρος ἀθέφατος, ὅς δὲ πόντον
Καὶ νῆσον, καὶ πᾶσαν ὄσσην κατεναντία νήσου
Νῆσόν τ' ἠπειρόν τε περαιῆς ἀγγόθι νήσου
Χώρην Μοσσύνοις ὑπέρβιος ἀμφενέμοντο.*

Profecto hebes et obtusus sit oportet, qui non videat, vs. 1119. huc ex altera editione temere migrasse. Hemsterhusius meus in libri margine haec notaverat: „Supplicor primae secundaeque editionis diversas lectiones hic fuisse conjunctas. Sic in editione priore opinor extitisse: *ὅς δὲ πόντον Νῆσόν τ' ἠπειρόν τε περαιῆς* (vel *περαιήν*) *ἀγγόθι νήσου*. quod deinde hunc in modum re- finxerit Apollonius: *ὅς δὲ πόντον Καὶ νῆσον, καὶ πᾶσαν ὄσσην κατεναντία νήσου Χώρην Μοσσύνοις*. Utravis lectio integram reddit et expeditam sententiam.“ Hanc conjecturam nostram minime vanam fuisse, sex Codices apud Brannkium, in quibus hic versus omittitur, ostendunt.

(191)

II. 1128 — 1130.

*Πόντω γὰρ τρηχέας ἐπιβρίσασαι ἄλλαι
Νηὸς ἀεικέλις διὰ δούρατα πάντ' ἐκίδασαν,
Ἢ ἐν τειρόμενοι ἄμ' ἐπὶ χρείος ἐμβεβαῶτες.*

Ex his vs. 1130. prorsus elumbis est, et tam eleganti poeta indignus. Fac tamen periculum, ingeniosissime Erneste, an emendatione aliqua aptius jungi praecedentibus, concinniorque fieri possit. Sin minus, hanc quoque ex priore editione huc intrusum putemus.

III. 372—376.

Οὐκ ἄρα ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
 Νείθε· αὐτοῖσι δόλοισι πακίσσυντο ἔκτοθι γαίης,
 Πρὶν τινα λευγαλέον τε θέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι,
 Ἀντὶ ὁμαρτησάντες ἀπ' Ἑλλάδος; οὐδ' ἐπὶ κῶας,
 Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιλῆϊδα δεῦρο νέεσθε.

Vix alius Apollonii locus majore obscuritate laborat. Longum est, ac taedet, Scholiastae et Hoelzlini commenta referre. Dicam potius, quid mihi in mentem venerit. Tollendus videtur vs. 374. e προσεδόσει superstes: Πρὶν, τινα λευγαλέον τε θέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι. Quo abjecto, statim sentis, omnes tenebras dispelli; praesertim si quae sequuntur, leviter refingas. Hanc conjecturam, magnopere gaudeo, me probasse doctori carissimo, qui consultus, pro sua in me indulgentia, sic respondit: Adsentior tibi in „vs. 374. Apollonium hic versus non decet. Scholium adjectum, quod recentioris est, qui vetera mutilabat, ostendit scripturam in antiquis Codd. non constitisse. „Egerim ἐφ' Ἑλλάδος. deinde vel, οὐκ ἐπὶ κῶας, Σκῆπτρα δὲ etc. id est, ἀλλ' ἐπὶ σκῆπτρα· vel, οὐδ' ἐπὶ κῶας; „Σκῆπτρά τε καὶ τ. β. δ. νέεσθαι· utriusque lectionis „vestigia sunt in Schol. neque ultra sit praeferrenda, facile definivero.“

Praeter hos versus sunt pauci alii, quos item ex prior editione arbitror esse invecotos. Sed cum horum ratio non perinde certa sit, illos, praestat, Tuas, Vir sagacissime, aliorumque acutiorum curae relinquere. Vide tamen, an satis probabili conjectura ad priorem editionem referam versus elegantissimos, quos reperi in Etymologico (192) MS. Bibliothecae Regiae: Πληγάδες·

Οὐδ' ἵπποι ὀρθρινὰ κατὰ κλισίας χρημέθειον,
 Ἀλλὰ βόες πλήρῃσι κατευνάζουσιν ναποῖαι.
 Νηυσὶ δὲ περικτὰ κέλευθα Χελιδονίης ἀπὸ πέτρης
 Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου Φινηΐαδα δόρπη.
 Ἀρπυῖαι ἀτλητον ἐπὶ ψῶν ἀμπνεύεσκον.

Πλωτὴ ἐγένετο ἡ θάλασσα ἀπὸ Χελιδονίων, ὃ ἐστίν, ἀκρωτηρίων τῆς Λυκίας, μέχρι τοῦ στόματος τοῦ Ἀξείνου πόντου. αἱ γὰρ Συμπληγάδες ἐκεῖ εἰσιν, ὥς Πληγάδας εἰρηκε. δοκεῖ δὲ Φινεύς τυφλωθεὶς ἐκ' ἐκείνου τοῦ τόπου διατρίβειν, καὶ στερεῖσθαι τῆς τροφῆς, τῶν ἀρπυιῶν ἀντὰ τὰ δαίψα ἀρπαζουσῶν, καὶ τασούτων ἀπολειπόντων (lege, ἀντὶ τ. δ. α. κ. τασαύτην ἀπολειπονσῶν) ὁδμήν ἀνυπόστατον διὰ τὴν δυσωδίαν. Hactenus ille Grammaticus. Vs. 2. scribe πάπηαι, ut apud Homer. II. Θ. 434. Post

vs. 3. unus excidisse videtur. Versus quintus emendatior est apud editum Etymologum et Suidam: *Ψῶα καὶ ψῶα, ἀμφοτέρω τὴν δυσωδίαν σημαίνει. Ἀρπυιαὶ ἀτλητὸν ἐπὶ ψῶαν πνεύσασον.* Cum eo comparandus Apollon. II. 191. *Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλήν οἰσὺν χεῖρας· οὐδὲ τις ἐτλη Μῆ καὶ λευκανίηνδ' αὖ φορέμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ Ἑσθλῶς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανον δαιτός.* et vs. 229. *Πνέι τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος οἰσὺν.* Hi versus cujus poetæ sint, neque Etymologus, neque Suidas indicarunt. Sed Tzetzes ad Lycophron. 1285. quartum laudans, auctorem edit Apollonium: *ὁ δ' Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν φαίνεται παρὰ τὸν Εὐξείνιον πόντον, ἥτοι τὴν τοῦ Στενοῦ κλεῖδα· λέγων Συμπληγάδας, ποτὲ δὲ ὁμοίως τῷ Λυκόφρονι γράφων· Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου φοινῆϊα δόρπα.* ubi ex corrupta lectione φοινῆϊα scribendum: *Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου Φινῆϊα δόρπα.*

Jam ad scripturae vitia castiganda transeamus, quibus ita oppletus est Apollonius, vix ut iis tollendis non dicam mea, quae quam levis sit, sentio, sed complurium solertissimorum hominum opera sufficere videatur.

I. 8.

Ἀηρόν δ' οὐ μετέπειτα τὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων.

Rectissime judicat Brunckius, invocationem Apollinis in versu quarto desinere; inde narrationem incipere, in qua (193) *τὴν* alienum sit. Sed nollem, ineptum G. Cuperi commentum *θεήν* in cultissimam editionem suam recepisset. *Θεώτερον* quidem pro *θειότερον* dixit Callimachus H. in Apoll. 93, ejusque exemplo Dionysius vs. 257. At *θεήν* pro *θειήν* quis vel fando audivit? Lege:

Ἀηρόν δ' οὐ μετέπειτα τοίην κατὰ βάξιν Ἰήσων.

Paulo ante est: *Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν.* Librarius, stulte metro timens, *τὴν* ex *τοίην* fecit. Sed *τοίη*, *ποίη*, et similia primam syllabam communem habere, docet Toupius Emendat. in Suid. T. III. p. 66.

I. 94.

Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἐν δώματα ναῖε λιασθεῖς.

Memorabilem hujus versus varietatem habet Scholiast. Pindari ad Nem. V. 25. *Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναῖε λιασθεῖς.* Quae lectio concinnior est, judice P. Wesselingio ad Diodor. Sicul. IV. p. 317. At mihi Homericus versus, Socratis morientis ore nobilitatus, *Ἥματι κεν τριτάτῳ Φθίῃν ἐριβώλον. ἱοιο.* Grammatico obversatus

videtur. Quod in libris nostris est, ipse Apollonius IV. 1058. confirmat: *Τυμὶ δὲ καὶ πατέρα καὶ δώματα ναίε-
μεν αὐτῆς Ἥνυσα.*

I. 179.

*Ταίναρον αὐτ' ἐπὶ τοῖσι λιπῶν Εὐφημος ἴκανε,
Τὸν ὅα Ποσειδάωνι ποδωκῆστατον ἄλλων
Εὐρώπῃ Τιτυοῖο μεγαδθενέος τέκε κόρη.*

Εὐφημος, quod pro *Πολύφημος* viri docti certatim reposuerunt, in codicibus suis reperit, ac jure recepit Cl. Brunckius. Nec aliter legit poeta vetus, qui totum hunc locum imitatus est, *περὶ καταρχῶν* vs. 412. *ἐπεὶ μετὰ ποσσὶ διώκων Οὐκ ἐκίχης, οὐδ' εἰ μὲν ἔχοις πόδας Εὐφήμοιο Εὐρωπηιάδα, τὸν ἐν πολυχηεῖ πόντῳ Ἰλια θέειν ἐνέπουσιν ὁδῷ πεφορημένον ὕρη.* Vide Wesselingium Probabil. cap. 17.

I. 212.

(194)

*Οὓς ποτ' Ἐρεχθίδε Βορέη τέκεν Ὠρεΐδνια
Ἐσχατῇ Θορήκῃ δυσχειμέρου· ἐνθ' ἄρα τῇ γα
Θρηάκιος Βορέης ἀνερείψατο Κερκοπήθεν,
Ἰλισσοῦ προπάροιθε χόρῳ ἐν δινεύουσιν.*

Hunc quoque locum idem poeta *περὶ καταρχῶν* vs. 415. tam eleganter expressit, ut eum cum Apollonio certasse putares: *Οὐδ' εἰ σοι περὶ ὕστερον ἐπηρεά νῶτα γένοιτο, Οἷά γ' ἐνὶ μελέεσσι Βορηΐδι νῆες ἔχεσκον, Οὓς ὑποκυσσάμενῃ ῥαδινῇ τέκεν Ὠρεΐδνια, Ὅπποτε μὲν χόρον ἀγνὸν ἐπ' Ἰλίσσοιο ῥοῇσιν Ἰσταμένην Βορέης ἀνερείψατο, τῇ τε δὲ γαίῃς Ἀτθίδος ἐν κερφείεσσι μεταχρόνιον φορέεσκον, Μέσφ' ὅτ' ἐπὶ Θορήκῃς χιονωδέας ἔξεν ἐναύλους.* Eadem loca comparavit Wesselingius Probabil. cap. 17.

I. 246.

Ἄλλ' οὐ φικτὰ κέλευθα, πόρος δ' ἀπρηκτος ἰοῦσιν.

Scholiastae vehementer aestuant in voce ἀπρηκτος exponenda. Rem acu tetigit, qui *δυσπρακτος, δυσεργής, δυσκατόρθωτος* explicuit. Theognis vs. 1025. *Μηδὲ σὺ γ' ἀπρηκτοῖσιν ἐπ' ἐργασίῃ ἄλγος ἀέξων.* vs. 1073. *Περγήματος ἀπρηκτου χαλεπώτατον ἐστί τελευτήν Γυνῶναι, ὅπως μέλλει τούτο θεὸς τελέσαι.* Poëta *περὶ καταρχῶν* vs. 58. *Ἢ γὰρ σοι δολιγὸς τε πόρος καὶ ἀπρηκτα κέλευθα ἔσσειται.* pro quo Oppianus Halieut. V. 63. *οὐκ εὐπρηκτα κέλευθα* dixit. *Ἀπρηκτος* saepe librariorum errore in ἀρρήκτος abiit. Theognis vs. 817. *Ἐξ ποῦ ἀρρήκτον κακὸν ἡκομεν.* Lege: *Ἐξ πολὺ ἀπρηκτον κ. ἤκ.* Aristoteles de Xenophane cap. 2. *τό τε ὃν ἐξόλλυσθαι ἀνῆγνωστον καὶ ἀρρήκτον.* Scribe, *ἀπρακτον.* Sed optimus suimet ipse interpres

est Apollonius III. 502. πάνταςσι δ' ἀνήνυτος ἄσασ' ἀσθ-
λος: ubi recte Scholiastes: ἀνήνυτος, δυνατορόφωτος. Phry-
nichus Προπαρασκ. Σοφ. MS. Ἀνήνυτος πόνοις, ὁ πολὺς
καὶ ὃν οὐχ οἶόν τε διανύσαι.

I. 506: 307. 308.

Οἶος δ' ἐκ νηοῦ θυώδεος εἶσιν Ἀπόλλων
Ἀῆλον ἀν' ἡραθίην, ἥε Κλάρον, ἥ ὅγε Πυθῶ,
ἥ Λυκίην εὐρέϊαν ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇσι.

Ut Apollonius Homerum H. in Apoll. 179. seqq. sic Apol-
(195) lonium imitatus est Virgilius Aen. IV. 143. cujus
locum jam F. Ursinus comparavit. Ex Apollonio etiam
colorem duxit Dionysius vs. 444. Τῷ πάρα Πυθῶνος
δυόεν πίδον, — ὅθι πολλάκις αὐτὸς Ἀπόλλων ἥ ἀπὸ
Μιλήτου, ἥ ἐκ Κλάρου ἀρτι βεβηκώς, Ἰσάμενος χρο-
σείης ἀναλύεται ἄμμα φαρέτρης.

I. 388. 389.

Αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενύχοντο γάλαγγες
Τριβόμεναι· περὶ δέ σφιν αἰδὴν κήκε λυγρὴς
Βριθούνη.

Ex hoc loco profecit Tryphiodorus vs. 310. οὐδ' ἔρριτοι δέ
καὶ αὐτῶν Τριβόμενοι τρηχέϊαν ἀνέστερον ἄρονες ἤχην.
Τετρίγει δέ κάλων ξυνοχή, καὶ πᾶσα ταθείσα Λιγνὴν ἀβ-
θαλόεσσα ἐλὶξ ἀνεκήμενέ σειρή.

I. 466.

Ἰστα νῦν δόρυ δοῦρον, ὅτῃ περιώσιον ἄλλων
Κῦδος ἐνὶ προλέμοισιν αἰέρομαι, οὐδ' ἐμ' ὀφέλλει
Ζεὺς τόσον, ὅσσ' αἰὶν πρὶ ἐμὸν δόρυ.

Apollonium expressit Virgilius Aen. X. 773. *Dextra mihi
Deus; et telum, quod missile libro.* Virgilium Statius
Theb. III. 615. *Virtus mihi numen, et ensis, quem teneo.*
IX. 547. *Ades o mihi dextera tantum. Tu praesens bellis,
et inevitabile numen. Te voco, te solam superum contem-
tor adoro.* Pari insolentia Caeneus omnes, qui ad sese
venirent, per hastam suam jurare jubebat, nec ipse Diis,
sed hastae suae, supplicabat, ut narrat Apollonii Scho-
liastes ad I. 57. Vide Lindebrogium ad Ammian. Mar-
cell. XVII. 13. et Stanlejum ad Aeschyl. S. c. Th. 551.

I. 516.

Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κεραισόμενοι δὴ λοιδάς.

Mirum est, teretes Bruncii aures tam duro versu non
esse offensas, praesertim cum H. Stephanus dudum ele-
gantiorē lectionem indicasset:

Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσόμενοι Διὶ λουβᾶς.

Libatio Jovi fiebat, linguae Mercurio sacrabantur. Vide (196) Athenaeum I. p. 16. B. et Eustath. ad Od. Γ. p. 1471.

I. 545.

μακρὰ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι.
Ἄτραπός τις χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.

Hanc minime vulgarem comparisonem ex Apollonio duxit Manilius I. 703. *Ac veluti virides discernit semita campos, Quam terit assiduo renovans iter orbita tractu; Ut freta canescunt sulcum ducente carina, Accipiuntque viam fluctus spumantibus undis, Qua tortus verso movit se gurgite vertex: Candidus in nigro lucet sic trames olympo.* Vidit etiam Jos. Scaliger. Ἄτραπός διειδομένη Propertius II. 11. 17. eodem modo, quo Manilius, reddidit: *lucebat semita.* nisi potius expressit I. 1281. *διαγλαύσσουσι δ' ἄταρποι.*

I. 596.

Κεῖθεν εὐρυμενᾶς τε πολυκλύστους τε φάραγγας
Ὅσας Οὐλύμποσ' ἔειδ' ἄρακον.

Dubium est, utrum *Εὐρυμενᾶς*, urbem Thessaliae, intelligas, de qua vide Stephan. Byz. in v. et Drakenborchium ad Liv. XXXIX. 25. an, ut Scholiastes cepit, *φάραγγας εἰς τὸ πλάτος ἀνεωγμένας*, *valles in latitudinem patentes.* Urbem intellexit Apollonii imitator, Valerius Flaccus II. 14. *remis insurgitur: inde salutant Eurymenas.* Pro *εὐρυμενός*, *latus*, alia forma *εὐρυμενής* dixit Orpheus Argon. 985. *ἀνὰ δ' ἔπειτα καλὰ θύρετρα Τείχεος εὐρυμενοῦς:* et vs. 1050. *Φαῖς τε εὐρυμενής, ἀκαλαρθέιτης τε Σαράγγης.* Hesychius: *Εὐρύμναν. εὐρύχωρον.* Corrige, *Εὐρυμενᾶν*, et vocem Lexicis adde.

I. 601 — 604.

Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκή, ἣ τόσων ἀπόπροθι Ἀημιῶν ἐοῦσαν,
Ὅσων ἐς ἐνδιὼν κεν εὐστατος ὁλκᾶς ἀνίσσαι,
Ἀρεσιτάη κορυφῇ σκιάει, καὶ ἐσάχει Μυρίνης.

Sophocles apud Scholiast. Theocriti Eid. VII. 76. (197) Ἄθως σκιάζει νῶτα Ἀημιῶν ἀλός. ubi in MS. Genev. legitur: Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Ἀημιῶν βοός. Optime βοός, ut est apud Eustath. ad II. Ε. p. 980. Suidam v. Ἄθως, et Etymol. M. p. 26. l. 16. Vide Sahmasium Exerc. Plinian. p. 129. Versum 603. imitatur Dionysius vs. 155. *οὐ μὲν ἐοῦσαι Ἐγγύθεν, ἀλλ' ὅσον ὁλκᾶς ἐπὶ τρίτον ἡμᾶς*

ἀνύσση. et vs. 985. Τόσσον ἀνευθεν ἰδὼν, ὅσον εβδομον
ἡμαρ ὀδεύσας Ἰφθίμος καὶ κραιπνὸς ἀνὴρ ἀνύσαιεν ὀδίτης.

I. 618.

πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος ὥς κεν ὀπίσω
Μῆ τινα λευγαλέοιο φόνου τίσαιεν ἀμοιβήν.

Memores veteris dicti: Νήπιος, ὃς πατέρα πτείνας, παῖ-
δας καταλείπει.

I. 729.

ἐν δ' ἄρ' ἐκάστον
Τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὼν εὖ ἐκέαστο.

Nemo, quod sciam, in vitioso verbo ἐκέαστο haesit. Lege:

ἐν δ' ἄρ' ἐκάστον
Τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὼν εὖ ἐπέαστο.

Res clara est ex Homero Il. Γ. 125. unde locum duxit Apol-
lonius: ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὑφαίνει, Δίπλακα μαρμαρέην· πο-
λέας δ' ἐνέπασσεν αἰθλους. Il. X. 440. Ἀλλ' ἡγ' ἰστὸν ὑφαίνει,
μυγῶ δόμῳ ὑψηλοῖο, Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνῳ
ποικίλ' ἐπασσε. Utroque loco in quibusdam libris est δι-
πλακα πορφυρέην. ut hic in Apollonio.

I. 735 — 741.

Ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος νιῆς δοῖα,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θῆβη
Κεῖτο πέλας, τῆς οἴγε νέον βάλλοντο δομαίους
Ἴεμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἡέμεραζεν
Οὐρεος ἡλεβάτοιο κάρη, μογέοντι ἰοικώς.
Ἀμφίων δ' ἐπὶ οἱ χρυσῆν φόρμιγγι λιγαίνων
Ἢῆε, δις τόσση δὲ μετ' ἔχνηα νίσσετο πέτερη.

Probus, Grammaticus ipso Servio doctior, sed Virgilii
(198) interpretibus tam parum cognitus, ut vix ullam ejus
rationem habuerint, Probus, inquam, ad Virgil. Ecl. II. 23.
ad hunc locum respexit: *Amphionem et Zethum Euripi-
des, et apud nos Pacuvius, Jovi ex Antiopa, Nyctei fi-
lia, ait natos, cantando potuisse armenta vocare. Te-
stantur id Thebae, quas Apollonius in Argonauticis, a
fratribus antedictis nuro esse clausas ait. Sed Zethus
humeris saxa contulit operi; Amphion cantu vocavit: si
quidem sensus animalium facilius, quam saxa, vincun-
tur.* ubi ante cantando repone, quod excidit, *Amphio-
nem*, ne Musicae studium cum Zetho communicetur.

I. 972.

Ἰσὸν που κᾶκελῳ ἐπισταχέσπον ἰούλοι.

Scholias tes *ἰσον* exponit *νεωσι*. Quam significationem nemo Graecorum voci *ἰσον* tribuit. Sed nec Scholias tes de ea cogitavit. Aliam enim, eamque verissimam lectionem ante oculos habebat:

Νεῖον που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἰουλοῖ.

Idem ad I. 125. *Νεῖον προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ νεωσι*. In aliis exemplis, eodem teste, legebatur:

Ἄρμοι που κἀκείνῳ ὑποσταχύεσκον ἰουλοῖ.

quod neminem de emendatione nostra dubitare sinit. Nam *ἄρμοι* est *νέον*, *νεωσι*, *ἀρτίως*. Sed cum Apollonius primum *ἄρμοι* scripsisset, post in *νεῖον* mutavit, credo, ne quid Callimachus sibi surreptum queri posset. Hic enim fr. 44. dixerat: *Ἄρμοι που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτός ἰουλος*.

I. 1117.

Ἔσκε δέ τι στιβαρόν στύπος ἀμπέλου ἔντροπον ὕλη.
Etymolog. M. p. 228. l. 26. hunc versum laudans, *βριαρόν* pro *στιβαρόν* legit. Sed melior est lectio vulgata.

I. 1129—1131.

(199)

οὓς ποτε νύμφη

*Ἀρχαίη Δικταίων ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρησ'
Δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐβλάστησε.*

Hos versus saepe viri docti, sed omnium primus Angelus Politianus Miscellan. cap. 57. compararunt cum Varronis Atacini versione, quae est apud Serv. ad Virgil. Ecl. I. 66. et apud Vib. Sequestr. p. 15.

*Quos magno Anchiale partus adducta dolore,
Et geminis capiens tellurem Oeaxida palmis,
Edidit in Dicta.*

Hujus poëtae dispersa fragmenta cum diligenter collegerim, et ad suum quodque in Apollonio locum revocarim, non alienum fuerit, memoriam ejus prope intermortuam renovare. P. Terentius Varro in Gallia Narbonensi natus est anno tertio Olymp. 174. Hieronymus Chronico ad illum annum p. 150. *P. Terentius Varro vico Atace in provincia Narbonensi nascitur: qui postea XXXV. annum agens, Graecas literas cum summo studio didicit.* Quod, sicut alia ejus generis, ex Suetonii libro de Poetis ductum esse, vidit Jos. Scaliger. Cognomen Atacini Varro ni inditum est a vico Atace, ut Suetonius tradit; a fluvio Atace, ut Porphyrio ad Horat. l. Sermon. 10. 46. Quod verisimilius videtur Scaligero l. c. Nam vici Ata-

ois nulla, nisi hoc loco, mentio est: frequens fluvii Atacis apud alios. Hic quasi praetereundo corrigamus Sidon. Apollin. III. Ep. 3. cui *Varrones, vel Atacinus, vel Terentius, Plinii, vel avunculus, vel Secundus, compositi*. Cum uterque Varro Terentii nomen habuerit, stultum est, Terentium Varronem Varroni Atacino opponere. Lege: cui *Varrones, vel Atacinus, vel Reatinus*. Sidonius imitatus est similem, sed tamen in ipsa similitudine disparem, locum Symmachi Auctar. Epist. 1. *Scis, Terentium, non Comicum, sed Reatinum illum, Romanae eruditionis parentem*, etc. ubi Fr. Juretus nihil expedire potuit. Ingenii felicitatem Varro non uno carminum genere ostendit. *Bellum Sequanicum* laudat Priscianus X. (200) p. 877. *Invenitur etiam pellicuit. P. Varro belli Sequanici libro II. Deinde ubi pellicuit dulcis levis unda saporis*. Magnam ab idoneis arbitris laudem tulit ejus *Leucadia, sive Elegiarum liber*, post *Argonautica* scriptus. Propertius II. 25. 85. *Haec quoque perfecto ludebat Iasone Varro, Varro Leucadiae maxima fama suae*. Ovidius Trist. II. 439. *Is quoque, Phasiacas Argo qui duxit in undas, Non potuit Veneris furta tacere suae*. Non tam feliciter ei cessit *Satirae* scribendae conatus. Horatius I. Serm. 10. 46. *Hoc erat, experto frustra Varrone Atacino, Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem, Inventore minor*. ubi haec Acronis annotatio est: *Varro quidem tentavit Satyram scribere, et scripsit, et ideo non edidit*. Atqui, si Varro Satiras suas suppressit, nulla Horatio de illis judicandi facultas fuit. Verius igitur est, in eruditorum manibus fuisse, ut Scholiastes Cruquianus scribit, et res ipsa declarat. Ex Varronis *Chorographia* duplex fragmentum prodidit Scaliger in Catalect. p. 244. et inde Burmannus Anthol. Lat. T. II. p. 355. Cujus carminis partem arbitror *Europam, quam Festus v. Tutum* laudat, fuisse. Forte ex ea fluxit, versus, *Indica non magna minor arbore crescit arundo*, quem Scaliger ad Propert. p. 256. ed. Commel. nescio unde haustum affert. Ex poetis Graecis Varro non solum Apollonium, sed etiam *Aratum*, Latine vertit; ut intelligi licet ex pulcherrimis versibus, quibus ejus Dios. 210. seqq. expressit, apud Servium ad Virgil. Georg. I. 375. *Tum liceat pelagi volucres, tardaeque paludis Cernere inexploto studio certare lavandi: Et velut insolitum pen- nis infundere rorem: Aut arguta lacus circumvolitavit hirundo, Et bos suspiciens caelum, mirabile visu, Nari- bus aërium patulis decerpsit odorem. nec tenuis formica*

causis non evellit, ova, Sed nihil Varronis nomen aequè posteris commendavit, atque *Argonauticorum* Apollonii *Rhothii* versio; quam eximius laudibus ornauit ejusdem aetatis poetae. Propertius II. 25. 85. *Hæc quoque perfecto ludebat Iasone Varro*. Ovidius *Ambr.* I. 15. 21. *Varronem primamque ratem quæ nesciunt ætas, Auræque Aesonio terga petita ducit*. *Ann.* II. 555. *Dilectique Varroni fulvis insignia villis Vellera, germanæ, Phryxæ, querenda tuæ*. Trist. II. 439. *Is quoque, Phasiacas Argo qui duxit in undas*. *His* addit Statium II. Sib. 9. 77. (201) *Et qui per freta ducit Argonautas*. De illa versione sic judicat Quinctilianus X. 3. p. 502. *Atacine Varro is is, per quæ nomen est assecutus, interpretis operis alieni, non spernendus quidem, verum ad augendam facultatem dicendi parum locuples*. Varronem, autem Apolloniani nonnulla addidisse de suo, suspicari licet ex Probo ad Virgil. Georg. II. 196. *Rara Parthorum Media est, appellata Medo, filio Medæ, et Aegæ, ut existimat Varro, qui quatuor libros de Argonautis edidit*. Tale quid cum nec dixerit Apollonius, nec per operis sui rationem dicere potuerit, id a Varrone additum existimari debet. Ceterum Vellejus quoque Paternulus II. 36. Varronem in præcipuis numerat melioris ætatis poetis: *Quis ignorat, floruisse hoc tempore auctores carminum, Varronem ac Lucretium, neque ullò in suscepti operis sui formidat maiorem Catullum*. Nec aliud magis ad ejus commendationem pertinet, quam quod Virgilius, tantus poeta, illum tanti fecit, ut integros ejus versus, vix literis mutatis, in carmina sua transferret.

I. 1135.

Σαλπρόντα βηταρμόν ἐνέπλιον ὀρχήσαντο.

Hic versus ab Etymologo M. p. 197. l. 2. sic scriptus affertur: Σαλπρόντα βηταρμόν ἐνέπλιον ἑλλίσσαντο. Verissimum est ἑλλίσσαντο, cujus locum glossa ὀρχήσαντο invasit. Dionysius vs. 841. *Ὀρχεύνται, δηγτὸν ἑλλισσομεναι προὐκλον*. Sic δινεύειν pro saltare l. 215. *ἑλλισσον προπαροῦς χορὸν ἐνὶ δινεύουσιν*.

I. 1161.

Τειρόμενοι, καὶ δὲ μετὰ τὸν ποταμόν.

Quid in mendosa lectione καὶ δὲ lateat, nec ego, nec alius facile divinasset. Nam scribendum est, literis a vulgata scriptura paulo longius recedentibus:

Τειρόμενοι καμὰν μετὰ τὸν ποταμόν.

Homer. Hymn.

Q

Talem dimidiatum versum, suppresso poëtae nomine, (202) laudat Etymolog. M. p. 571. l. 13. Qui, noli dubitare, quin hic ipse Apollonii versus sit, sed integer et sat nus. Etymologi autem collatio quam salutaris sit Apollonio, Tu minime omnium ignores, Erneste. Ita p. 306. l. 32. hunc versum sine poëtae nomine prodit:

Εισάμενοι παρὰ θίνα θνητοῦλης ἐμύλοντο.

qui est Apollonii l. 967.

Στησάμενοι παρὰ θίνα θνητοῦλης ἐμύλοντο.

Sed *εἰσάμενοι*, quod Etymologus præbet, multum præfero vulgato *στησάμενοι*. Sic II. 809. *Εἰσομαι ἰσθὺν εἰσθῆ*. Vide Valckenarium ad Euripid. Hæropol. 31. Idem Etymologus p. 82. l. 11. *Ἀμεύσιμον ἄμευσά το πῶρευσμαι οἶον ὅπη καὶ ἀμεύσιμον. τόντεστι πορναῖσιμον. Ἀπολλωνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά*. Hic etsi Apollonius discrete laudatur, tamen hemistichium, quod affertur, semel atque iterum frustra quæsiui. Nec mirum, cum ita corruptum lateat, ut vel doctissimorum acumen eludere possit. Tui iudicii sit, Vir exercitatissime in arte critica, an veram glossæ sedem indagarim, IV. 296. 297.

*ἐμπρὸ γὰρ ὄλκος ἐνύθη
Οὐρανὸς ἀκτίγος, ὅπη καὶ μῶρεσιμον ἦεν.*

Hic olim Etymologus scriptum reperit:

ὅπη καὶ ἀμεύσιμον ἦεν.

Qua lectione nihil exquisitius, nihil Apollonio dignius. Euphorion apud Steph. Byz. v. *Ἀθύρας*. *Ἰλάτα διγῆεντος ἀμευσάμενος Ἀθύρας*. Hesychius: *Ἀμεύσασθαι ἀμύβεσθαι, διαλθεῖν, περαιώσασθαι*. ubi vide interpretes, in primis Hemsterhusium nostrum ad v. *Ἀκαμύσαν*.

I. 1185. 1184.

*τοὶ δὲ λεχαινὸν
Φυλλάδα λεμβῶνων φέρον ἄσπετον ἀμψάντες
Στόργυσθαι.*

(203) Eandem rem Apollonius supra vs. 454. sic expressit: *Τῆμος ἄρ ἦδη πάντες ἐπὶ ψαμάθοισι βαδεῖαν Φυλλάδα χυνάμενοι*. Hunc autem locum imitatus est Propertius I. 20. 22. *Mollia composita litora fronde tegit*. Quod nec Scaliger indicare neglexit.

I. 1207.

*Τόφρα δ' Ἰλας χαλκή σὺν κάλπιδι νόσφι ὄμιλον
Ἀλγεο κρηναῖς ἱερὸν ῥόνον.*

Haec quoque expressit Propertius *l. 2. v. 25. At comas invicti juvenia progresserat ultra Hyaron sepositi quaderere fontis aquam.* In quorum locorum comparatione duplex Scaligeri error, est, primum *ποτόν* pro *πόον* scribentis, deinde *νόσφιν* *ὀμίλου* ad *κρήναις* referentis, ut *verbis sepositi fontis* respondeat. *Νόσφιν* *ὀμίλου* est *seorsim a sociis*, et ad Hylan pertinet.

I. 1215.

Δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπειαυ ἐπεφην.

Hunc versum ita laudat Tzetzes ad Lycophr. 480. *ἐν Δρυόπος Δρυόπης, οἱ περὶ Παρνασσῶν, ὡς φησὶν Ἥλιος Δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπειαυ ἐπεφην.* At quis, quaeso, est novus ille et inauditus poeta *Ἥλιος*, cui versus tribuitur? Nempe est ipse Apollonius Rhodius, qui hoc cognomen nescio unde invenit. Hujus rei notitiam uni debemus Grammatico veteri in Catalogo Bibliothecae Matrit. p. 449. *Ζήτω καὶ στοιχείων ἀπὸ Ζήτων τοῦ Βορέου, οὗ μέμνηται Ἥλιος Ἀπολλώνιος ὁ ποιητής.* scil. I. 211. Eadem habet Etymol. M. p. 406. l. 38. sed sine illo cognomine. Nominis ratio magis quaeritur ab Iriarte, quam reperitur. *Ἥλιαδης* si dictus esset Apollonius, intelligerem *Ρόδιος*. Jam autem, cognomine per illum Grammaticum cognito, facile est emendare eundem Tzetzen ad Lycophr. 208. *Δελφίνιος μὲν, ὅτι τὴν ἐν Πυθωνὶ δελφίνα θρακόντα τοξενσας ἀνείλε, Ἀγῶν βιάζοντα, ὡς φησὶν Ἡλιοδάμος. Ὁππότε πετραιῇ ὑπὸ δειράδι Παρνησοῖο Δελφίνην τόβοισι πέλωσιον ἐξεγάρειν.* Versus enim allati cum sint Apollonii II. 707. perspicuum est, pro *Ἡλιοδάμος* scribendum esse *Ἥλιος*.

I. 1239.

(204)

δεξιτερῇ δὲ

Ἀγκῶν ἔσπασε χεῖρι, μέση δ' ἐνὶ κάβαλε δίνη.

Probus, ad Virgil. Georg. III. 7. *Hylas, Theiodamantis filius, Dryopum regis, quorum gens subjecta Parnasso fuit: qui, patre interfecto, Herculem secutus, studio ejus virtutis ardens, cum ex comitatu Argonautarum in Mysia Hercules recessisset ad materiam quaerendam remi, quem fractum volebat reficere; et Hylas, ad hauriendam aquam Ascanii fluminis, urnam extulisset: dum accedit ad ripam, admatatus (adde, et raptus) a Nymphis est. Propter hunc Hercules comites deseruit, nec secutus est Jasonem; ut refert Apollonius in Argonautis, et Alexion in Onomacrito.* Sic in Cod. Paris. scriptum reperit vir

politissimus, qui novam hujus Grammatici editionem parat, Laur. Santenius. In editionibus locus sic interpolatus est: *Apollonius in Argonautis. Ejus fluminis nymphæ Meliæ Euniciæ partus est. Et Apollonius refert in Argonautis: μέγαν δ' ἐνὶ κάββαλοις δύνει.*

I. 1250.

Αἴψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὤρτο νέεσθαι.

Legendum:

Αἴψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὤρτο δλεσθαι.

Δλεσθαι sententia postulat, non *νέεσθαι*, quod librarius huc retraxit ex vs. 1206. *Δέρμα δ' ἔλκων ῥοπαλὸν τε πᾶλλοσστος ὤρτο νέεσθαι.* Atque sic verum scriptum laudat Suidas v. *Δλεσθαι*, quamvis nec ipse poetam nominarit, nec Kusterus indicarit.

I. 1325.

Μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀτείρει γαίῃ.

Lege:

Μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀτείρει γαίῃ.

Ipse II. 575. *Τρηχεὴν Χαλύβες καὶ ἀτειρεὶα γαίαν ἔχουσιν.* de iisdem II. 1007. *Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυγελὴν χθόνα γατομέοντες.* Apollonium imitatus est Dionysius 768. *Τοῖς δ' ἐπὶ καὶ Χαλύβες στυγελὴν καὶ ἀπηγέα γαίαν Ναισσην.* ubi notandum, ἀπηγέα pro ἀτειρεῖα, rariore potestate poni, ut apud Aretaeum Cappad. de causis morbi diut. I. 14. p. 45. *ἀπηγῆς δὲ καὶ ἀτεράμνος ὅλως λίθος.*

II. 119. 120.

Αἴψα μέλαν τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἧδ' κελαικὸν

Ἄρκτου προσχόμενος σκαίῃ δέρος, ἐνθόρε μέσση.

Haec quaecunque in partem versaveris, nihil extrices. Scholiastes ad quas nugae delapsus sit, non tanti est commemorare. Vere, nisi fallor, conieci:

Αἴψα μάλ' ἀμπεπαλὼν πέλεκυν μέγαν, ἧδ' κελαικὸν

Ἄρκτου προσχόμενος σκαίῃ δέρος, ἐνθόρε μέσση.

Ipse Apollonius I. 168. *ἀμφίτομόν τε Δεξιτερὴν πᾶλλων πέλεκυν μέγαν.* Nec pueros fugit Homericum, ἀμπεπαλὼν προέει δολιχόακτον ἔγχεος. Hanc conjecturam ex parte firmat Codex apud Brunckium, cujus haec scriptura est: *Αἴψα μάλ' ἀμπεπαλὼν πέλεκυν μέγαν.* Ipse tamen vir optimus, adverbiorum cumulatione offensus, legere maluit: *Αἴψα μέγαν τεταγὼν πέλεκυν χειρὶ, ἧ. κ.* At sine offensione legerat apud Homerum II. B. 798. *Ἢ μὲν δὴ μέλας*

πολλοί, μέγας εὐαγγελὸν ἀνδρῶν. et Od. O. 43a. Ἡ δ' αὖ καὶ αὖν πάλιν αἰεὶς ἀμ' ἡμῖν οἰκαδ' ἔποιε. aut apud Apollonium III. 1267. Καὶ τότ' ἐπειτ' οὐ θερόν ἐτι στήσασθαι. Quodd. vero, χερὶ absolute putat *dextra* significare, inprimis ubi τῇ σκατῇ opponatur; id, vereor, ut aliis sit facile persuasurus.

II. 124.

Ἡμεῖς χερσὶ πολλοὶ λύκοι ἀγνῶστοι.

Etymologus M. partem hujus versus cum ipso Scholio describens, p. 680. l. 2i. in aliis exemplaribus pro πολλοί, πέλλιοι reperit: Πάλλιοι λύκοι. γράφονται καὶ πέλλιοι, πυρόβοι ἢ μέλανες. Scribendum: γράφεται καὶ πέλλιοι. Eadem modo variatur apud Nicandrum Theriac. 279. πέλλιος δὲ τοὶ ἐμφέρονται χροῖς. ubi in aliis libris πολλίος. Vide Jo. Pierseum ad Moerid. Attic. p. 325.

II. 145.

(206)

Θράξουσ' ὅ, τι κεν ᾔσιν ἀτασθαλίῃσιν ἐρεξαν.

Ipsa sententiae vis postulat:

Θράξουσ' ὅ, τι κεν ᾔσιν ἀτασθαλίῃσιν ἐρεξαν.

II. 144.

Ἄ δέϊκ', οὗ τινα φημι σέθεν στυγερώτερον ἄλλον

Ἐμμεναι ἀνθρώπων.

Scholias: Στυγερόν σημαίνει μὲν καὶ τὸ μισητόν, καὶ τὸ ἐπιφοβόν. ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὸ ἐπιφοβόν. Atqui non στυγερόν est ἐπιφοβόν, sed σμυγερόν, ut ipse Scholiast. ad II. 574. exponit: σμυγερώτατοι ἀνδρῶν Χάλυβες. Legendum igitur:

Ἄ δέϊκ', οὗ τινα φημι σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον

Ἐμμεναι ἀνθρώπων.

Ovidius Met. VII. 4. de hoc ipso Phineo: *Virgineas volucres miseri senis ore fugarant*. Pro eo Apollonius supra vs. 179. dixit: Ὅς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πῆματ' ἀνέστη. cum Cl. Brunckius IV. 1065. eandem vocem e MSS. reddidit: οἷον μὲν ἐπὶ σμυγερῇ λάβεν αἶσα. Hesychius: Σμυγερόν. ἐπιφοβόν, οἰκτρόν. qui tamen, cum στυγερόν explicat κακοπαθὲς, has voces more suo confundit. In epigrammate Musei Veron. p. 61. editur: Ὡ μῆτερός στυγερῆς καὶ ἀδελφεοῦ εἶνεα' ἐμεῖο. Corrige: Ὡ μῆτερός σμυγερῆς.

II. 295.

Οἱ δ' ὄρκα εἶξαντες ὑπέστρεφόν αἶψ' ἐπὶ νῆα
Σιδοῦσαι.

Rayocanda forma in his poëtica σάδαται, quam praebet Etymologus M. p. 742. l. 6. τὸ δὲ σῶα σημαίνει τὸ σῶμα, ὡς τὸ, Σώσεται. Στροφάδας, παρὰ Ἀπόλλωνιο. Sic II. 1012. σῶοντο πύρεξ Τιβάρηνιδα γαίαν. III. 509. ἡ δὲ τις δὴν Σωδ- μένους μεσηγυς ἐπέκλασεν; ubi vide Brancium.

(207)

II. 328 — 350.

Ἀρπυιαὶ δ' ἰοῖς τε δέμασιν αἱ μὲν ἰδυσοῦν
Κενθμώνά Κρητὸς Μινωίδος, ἣ δ' ἀνδρόουσιν
Οὐλυμπόνδε θοῆσαι μεταχρόνιη πτερυγίσσιν.

Imitatur Hesiodum Theog. 267. seqq. ἣ δ' ὠκείαν τέκεν Ἰοίη. Ηὐκρόμους δ' Ἀρπυίας. Ἀελλῶν δ' Ὀκυπέτην τε. Ἀὖ δ' ἀνέμων πνοῖαι καὶ οἰωνοὶς αἱ. ἔπονται Ὀκυπέτης πτερυγίσσιν. μεταχρόνιαι γὰρ ἰαλλόν, qui etiam voce μεταχρόνιος omnium primus usus videtur. Est quidem in Apollonii Lexico Homérico: Μεταχρόνιον. μετὰχρόν. Sed cum nulla vocabuli vestigia in Homero reperiantur, credibile est, eam glossam, sicut plures alias, ex Hesiodo in illud Lexicon temere migrasse. Scripturae ratione nihil est incertius. Nam et apud Apollonium, et apud alios, modo μεταχρόνιος, modo μεταχρόνιος scribitur. II. 589. ὑποῦ δὲ μεταχρόνιη παφόρητο. III. 1150. Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχρόνιη παφόρητο. IV. 952. καὶ ἐς ἡέρα πέμπει Τυμ μεταχρόνιην. ibid. 1296. Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο μεταχρόνιην ἐκόμισσε. et 1385. Νῆα μεταχρόνιην φέρειν. Vetus poëta περὶ καταρχῶν vs. 420. ἐν νεφέεσσι μεταχρόνιην φορέεσκεν. Nonnius XX. p. 548. μεταχρόνιη δὲ πα- δὶλῳ Αἰθέρος ἔνδον ἵκανε. et sic etiam XL. p. 1078. Σαῖ- das: Μεταχρόνιη. ἣ εἰς ὕψος φερομένη. cui glossae sub- jicit exemplum, ἐκ τῶν Μυθικῶν, ni fallor, petitum: Τῆς γὰρ ἐμοῦ σέο μισθοῦ ἐπαξίως, ἥν σε δίδαξω Τυροῦ ὑπὲρ πόντοιο μεταχρόνιην ποτίεσθαι; Etymologus quoque M. p. 581. l. 41. agnoscit μεταχρόνιος. item Hesychius: Με- ταχρόνιον. (l. Μεταρσίον) μεταχρόνιον. ubi explicatio, in- verso ordine, vocabulum, quod explicatur, praecedit, ut γ. Ἀπόναιο, γ. Ἐργά, etc. Mihi vox ἡν ex μετα et χρό- νος, ut Scholiastes Hesiodi l. c. nugatur, sed ex μετα et χρόν, composita videtur; quamvis facile largiar, do- ctiores etiam Graecos, depravatam vulgi consuetudinem secutos, μεταχρόνιος pro μεταχρόνιος scripsisse.

II. 377.

Ἀλλ' οὐδὲ ναϊετάνας πολυόρητες Τιβάρηνοι.

Hunc locum ob oculos habuit Dionysius vs. 966. καὶ οἱ μόσ- σονας ἔχουσι Δουρατίους τῶν δ' ἄλλ' οὐ πολυόρητες Τιβάρηνοι.

II. 379—383.

(208)

Τῇ δ' ἐπὶ Μοσσυννοικοι ὁμόρῳι ὕλησσαν
 Ἐξέλης ἡπειρον ὑπερλίαν τε νέμονται,
 Λαυρατίους πυργόων ἐν οἴκῳ τεκνύοντες
 Κάληνα, καὶ πυργούς εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
 Μόσσυννας· καὶ ὁ αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἐνθεν ἔασιν.

Sentis, praeceps Vir Doctrinae, in vs. 382. aliquid ὑπουλον
 latere. Forte scribendum:

καὶ θριγγούς εὐπηγέας, οὓς καλέουσι

Μόσσυννας.

III. 217. θριγγός δ' ἐνυπερθε δόμοιο. De varia vocis scrip-
 tura vide interpretes ad Hesych. in v. Eadem opera cor-
 rigendus est Euripides Iphig. Taur. 73. Ἐξ αἱμάτων γούν
 ξάνθ' ἔχει τριχώματα. Θριγνοὶς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὄρας
 ἡστυμένα. Lege: Ἐξ αἱμάτων γούν ξάνθ' ἔχει θριγνώματα.
 De Moysiæ vide P. Wesselingium ad Hierocl. Syn-
 ecd. p. 665. Hesychius: Μυσίνη. ὁ κατοικίδιος πύλων.
 Corrigo: Μοσύνη. ὁ κατοικίδιος μύλων. Supra: Μοσύνοι-
 κος. φίλοι πίνakes μεγάλοι, ὥστε ἐν αὐτοῖς καὶ ἀλφίτα
 μέσσειν. ἐν τῷ Πόντῳ δὲ εἰσίν. Vocis πύλων et μύλων
 apud Hesychium permutatio nos admonet, ut eandem
 medicinam faciamus Euripidi Cyclop. 236. seqq. Μάστιγι
 τ' εὐ τὰ νῶτον ἀποθλίψειν σέθεν. Κάπειτα συνδήσαντες,
 εἰς τὰ δώλια τῆς νηὸς ἐμβαλόντες, ἀποδώσειν τινὶ Πέ-
 τρους μαχλεύειν, ἢ μύλωνα καταβάλλειν. Legendum: Μά-
 στιγι τ' εὐ τὰ νῶτον ἀποθλίψειν σέθεν. Κάπειτα συνδή-
 σαντες, εἰς τὰ δώλια τῆς νηὸς ἐμβαλόντες, ἀποδώσειν
 τινὶ Πέτρου μοχλεύειν, ἢ μύλωνα καταβάλλειν. λέπειν
 est verberare. Nicarchus epigr. inedito: τῷ ῥοπάλῳ ταν
 κεφαλῶν λέπομεν. Hesychius: Ἐλπειν. ἐνύπτειν, ἐμαστι-
 γῶν. quod ex Comico quodam duxit. Καταβάλλειν εἰς
 μύλωνα, in pistrinum detrudere. de qua poëna servili
 eleganter agit Hemsterhusius ad Lucian. Timon. p. 136.
 Sic olim scripsimus. Nunc in Apollonii loco restituendo
 sequimur eruditissimum Brunckium, qui acute vidit, duo
 versus 382. 383. Λαυρατίους πυργόους εὐπηγέας, οὓς κα-
 λέουσι Μόσσυννας· καὶ ὁ αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἐνθεν ἔασιν, hinc
 auferendos, et post vs. 1018. collocandos esse. Operæ
 pretium est, ipsum adire, inventi palmarii rationes com-
 modes copioseque explicantem.

II. 426.

(209)

ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰς πίστεως κείναι σέθεν.
 Insolens constructio. Scribendum:

ἐν γὰρ τῇ κλυτὰ πελοπα κείται αἰθλὼν.

Et sic scriptum verarum Scholiastes affert ad III. 945.

II. 508. 509.

Ἔνθα δ' Ἀρισταίων Φοῖβος ὤκειν, ὅν καλέουσι
Ἀργεῖα καὶ Ὀδυσῶν πολυλήλοι Αἰμονίης.

Probus ad Virgil. Georg. I. 14. Insula est Ceæ in Aegæo mari; in qua sunt insulae quatuor, Julia, Carthago, Paesæssa, Coresus. Ibi existimatur fuisse pestilentia pecorum et armentorum gravis, propter interitum Actaeonis. Aristaeus, monstrante Apolline patre, projectus est in insulam Ceam, et ibi sacrificio facto, aram Jovi Icmæo constituit: qui, placatis flatibus et aestu, qui necabant et armenta et pecora, liberavit ea. Ipse autem post excessum vitae, imperante oracule, ab immorantibus eam insulam, relatus in numerum deorum, appellatus est Nonnus, et Aegoros: quod et agresti studio, et cura pecorum armentorumque non mediocriter profuerat hominibus. Traditur haec historia de Aristaeo in corpore Argonautarum a Parrone Atacino: ubi sententia postulante, corrigendum: qui, placato flatibus aestu, qui necabat et armenta et pecora, liberavit eam. In eadem fabula mendum suscepit Heraclides Ponticus de Polit. p. 316. Ἀρισταίων δὲ φασὶ μαθεῖν παρὰ Νυμφῶν τὴν τὸν προδοσίων καὶ βαρὺν ἐπιστήμην — φθορὰς οὐδὲς οὐρανὸν καὶ γῆν διὰ το πνεῖν Ἐτησίης. ubi Salmasius Phil. Exerc. p. 102. nimis mutatione scribebat: Διὰ γέγοντο το πνεῖν Ἐτησίης. Poterat simplicius legere: διὰ το μὴ πνεῖν, vel potius, διὰ το ἐκλείπειν Ἐτησίης. Theophrastus de Vent. p. 405. εἰ δέ ποτ' ἐκλείποιν Ἐτησίης, καὶ Ἀρισταῖος αἰνὸς ἀνεκαλέσαστο θύσας τὰς ἐν Κεῷ θύσας τῷ Διὶ, καθάπερ μυθολογοῦσι. ubi post Διὶ, suspicor, Ἰκαρίῳ intercidisse. Theophrastum secutus Clemens Alex. Strom. VI. p. 753. ἐκλείποντων ποτὲ τῶν ἐτησίῳν ἀνέμων, Ἀρισταίων ἐν Κεῷ (210) θύσαι Ἰκαρίῳ Διὶ πολλὴ γὰρ ἦν φθορά, φλογμὸς διαπυρραμμένων πάντων, καὶ οὕτως καὶ τῶν ἀπαινεῖν τοὺς καρποὺς εὐδοκίῳν ἀνέμων μὴ πνεόντων, ὁμοίως αἰνὸς ἀνεκαλέσαστο. Quem locum adscripsimus ex veritissima emendatione Valckénarii ad Herodot. V. 62. Quod Probus simpliciter, placato flatibus aestu, poetice sic elocutus est Nonnus, Aristaei fabulam narrans, V. p. 152. Ἀλλὰ δυνεστῶν ἀνέμων ζωαρέτιν εὐραῖς Ἀδύτων ἐνέστησαν πυραυπιδὸς ἀνέρα Μαίονη. Mox in Probo pro immorantibus eam insulam lege immorantibus in ea insula, pro Aegoros denique Agreus, de quo epitheto, praeter Scho-

liasten Apollonii ad h. l. vide Diodorum Sicul. IV. p. 324. et ibi Wesselingium. Ceterum Probi locus fugiebat Salmasium, de Aristaeo late disputantem, Plin. Exerc. l. c.

II. 679.

Πλοῦμοι βοτρυόεντες ἐπερῶοντο κίοντι.

Hinc sumisit Nonnus XXXIV. p. 860. *Πλοῦμονες βοτρυόεντας ἀπερῶντο ἀπταί.*

II. 906. 912.

Ὡς δὲ Καλλιχόροιο παρὰ προχοῇς ποταμῶ

Ἰλίουθεν, ἐνδὲ ἐπερῶον Διὸς Νυμφῶν ὕλα,

Ἰδῶν ἥλικα φύλα λιπῶν κατενάσσατο Θήβας,

Ὀργῶσαι, σῆσαι τε χορὸν ἀγροῖο παροῖθεν,

Ὡς ἐν ἀμειδίτους ἀγῆας εὐνάετο νύκτας.

Ἐξ οὗ Καλλιχόρον ποταμὸν περιναίεσσαντες,

Ἡδὲ καὶ Αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίη καλέουσιν.

Miror, veram versus 910. lectionem, ab Etymologo M. p. 83. l. 28. suppeditatam, non receptam esse in emendatissimam Brunckii editionem:

Ὡς ἐν ἀμειδίτους ἀγῆας ἥλλετο νύκτας.

praeterquam cum eam commendasset vir doctus Observ. Miscell. Vol. II. p. 120. Etymologi verba haec sunt: *Ἀμειδίητος* ὁ ἐν ἀμειδίτους ἀγῆας ἥλλετο νύκτας, τῆς φοβητῆς, ἐν αἷς οὐκ ἐστὶ μευιάσαι, οὐδὲ γελᾶσαι· ἥ ὅτι φοβεραὶ εἰσὶ καὶ σκοτειναί. ubi scribendum: ἥ ὅτι φοβεραὶ εἰσὶν αἱ σκοτίαι. ut Scholiastes: ἥ ὅτι φοβεραὶ εἰσὶν αἱ νύκτες. Versum 909. laudat Stephanus Byz. v. *Αὔλει*. — καὶ *Αὔλιον* (221) ἄντρον, παρὰ τὸ ἐκεῖ χορεύειν. οἷς *Ἀπολλωνίως* ὕπαισι τε χορὸν ἀγροῖο παροῖθεν. At ille aut mutilatus est, aut non satis cepit mentem Apollonii. Nam *Καλλιχόρον* dictum est παρὰ τὸ ἐκεῖ χορεύειν, vel, ut Scholiastes, ἀπὸ τοῦ τὸν *Διδονακὸν* αὐτόθι σῆσαι χορὸν. at *Αὔλιον ἄντρον*, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ εὐδισθῆναι τὸν *Διδονακὸν*, ut recte Etymologus M. p. 170. l. 40. hunc ipsum locum laudans.

II. 966.

Ἡδὲ καὶ Ἀσσυρίης προχέουσιν ῥέοντες.

Hunc versum mutuatus est Dionysius 772. *Τούτου μὲν Ἀσσυρίης προχέουσιν ῥέοντες ἐκτεταγμένοι.* Imitationem etiam indicavit Cellarius Geogr. antiq. T. II. p. 282. Sed plura Dionysius ex hoc Apollonii loco in Periëgesin suam traduxit, tanquam vs. 775. fabulam de Sinope.

II. 1908.

Ὄψιν ἀμείβονται βιοτήσιον.

Hinc habet Dionysius vs. 1106. *Τῆς ἀποπεμπόμενης, βιο-
τησιον ὧν ἐχρησάτο.*

II. 1155.

Πλωῖδας ὄρνιδας Στυμφαλίδας.

Veram scripturam *πλωῖδας* non solum editus Etymologus M. p. 731. l. 40. conservavit, sed etiam MSius in Bibl. Regia: *Πλωῖδας ὄρνιδας. οἷον· Πλωῖδας ὄρνιδας Στυμφαλίδας ἐσθνε λίμνης. πλωῖδας ὄρνιδας τὰς Στυμφαλίδας λέγει. Στυμφαλίδες δὲ λέγονται, ἐπεὶ Στυμφαλὸς τὴν Ἀρκαδίαν. πλησίον δὲ αὐτῆς λίμνη, ἐνθα διατρίβουσιν οἱ ὄρνιδες.*

II. 1107.

*Ἀτιάρ δ' ἡμάτιος μὲν ἐν αὔρεσι φύλλ' εἰλυσσέει
Τυτθὸν ἐν ἀκροτάτοις ἀνσυχῶς ἀκρομένησδε.*

An huc pertinet versus Varronis Atacini apud Servium ad Virgil. Georg. II. 404. *Frigidus et silvis Aquilo decussit honorem.* Mihi videtur non ex Argonauticis, sed ex alio ejus carmine sumtus. Apollonii quidem verbis non satis respondet.

(212)

III.

Ἐδ' ἄγε νῦν, Ἐρατῶ, παρὰ θ' Ἰοτᾶσο, καὶ μετ' ἑσπερα.

Hunc versum loco posuit Athenaeus XIII. p. 555. B. incipiens res amatorias explicare.

III. 76.

Ὡς ἡδὲ· Κύπριν δὲ νεοστας λαβε μύθων.

(Scholiastes: *Νεοστας. ἀντὶ τοῦ ἐν ἐπιστάσει ἐγένετο νέων μύθων. ἢ μύθων ἐπιστάσις εἶναι αὐτῆς, καὶ νεοστὰς προσπεπρωμένος λόγος σύννοια.* Misereatur To, qui Erneste, balbutienti Grammatici? Hesychius: *Νεοστας. ἐπερὶ ὧσις, νεωτερισμός, ἐκπληξίς.* ex qua glossa Arnaldus Lect. Græc. p. 108. Apollonio lucem reddere tentabat. Sed *νεοστας*, ex νέος et ἰστημι compositum, etsi probum vocabulum est, tamen non convenit huius loco. Aliud multo certius multoque venustius idem suppeditat Hesychius: *Ἀνεοστας. θέμβος.* quod simplicius, simul probatum est. Igitur in posterum legamus:

Ὡς ἡδὲ· Κύπριν δ' ἀνεοστας λαβε μύθων.

Ἀνεοστας ex ἀνεός et ἰστημι tribuitur illi, qui re subita ac nova attoniti, loqui non possunt. Quid? si, ne litera quidem mutata, scribamus:

Ὡς ἡδὲ· Κύπριν δ' ἐνεοστας λαβε μύθων.

Nam ἀνεός et ἐνεός nihil differunt. Hesychius. *νεοστα-*

οὐκ ἐπιφάνης ἐπιλήτης, non tam ad *ὑπεροσασίη*, quam ad *ἀνδροσασίη* vel *ὑπεροσάβη* respexit. Ipsa loquendi formula nisi similis esset Homericæ II. P. 695. *Ἄλῃ δὲ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβει*, legendam suspicarer.

Σκ. ἡδὲ. *Κυπρίν δ' ὑπεροσασίη λαβε θυμόν*, ut III. 284. *πῆν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν*. Eandem rem sic expressit II. 411. *Ἄλῃ δ' ἔσπε ἀμφασίη βεβολημένοι*. Plato Phileb. p. 76. F. *εἰς ἀφασίαν πάντα πᾶσι με εὐτές· ὁ λόγος ἐμβέβληκε*. Euthyd. p. 227. F. *ἐγὼ μὲν οὖν, ὥσπερ πηλγαί ὑπὸ τοῦ λόγου, ἀφασίαν ἐκείμην*. Legg. I. p. 590. A. *οὐ μὲν ἀλλ' ἀφασία ἔ' ἡμᾶς λαμβάνει, τί ποτε χρᾶ?* (215) λέγειν πρὸς ταῦτα. Cum vero emendatio nostra uni sit Hesychio accepta referenda, age, fruamur ejus beneficio, et aliquot aliorum scriptorum loca, quibus non nisi ex Hesychio salus reddatur, subjiciamus. Homericidas H. in Mercur 41. 4a.

Εὐθ' ἀναπηλῶσας γλυφάνη πολὺτο σιδήρου.

Ἄλῳ ἐξέτορσεν ὀρεσφόρο χελώνης.

Barnesius temere in textum invexit *ἀναπηλῶσας*. Sed, auctore Hesychio, reponendum est:

Εὐθ' ἀναμηλῶσας γλυφάνη πολὺτο σιδήρου.

Glossa ejus haec est: *Ἀναμηλῶσαι, μῆλη ἀναγλύφαι*. Polux IV. 181. *Μηλῶσαι, τὸ τὴν μῆλην καθεῖναι, ὅθεν καὶ Φοβνίχος ὁ κωμικός· Ἐμεῖ καταμηλῶν, φλεγματος γὰρ εἰ πύλης*. Lexicon MS. in Bibl. Regia: *Μῆλη, ἱατρικῶν ἐργαλείων, δι' ἧς ψηλαφᾶται τὰ πονοῦμενα. Μηλὸν γὰρ τὸ ψηλαφᾶν λέγεται. καὶ μῆλωθρα, τὰ πορφύρα βάμματα. οὐτῷ Σέλευκος. ὁ δὲ Ὀρος ὁ Μιλήσιος, παρὰ τὸ μῆδω, ἢ πολλῶν κατὰ τὴν ἱατρικὴν ἐργάτις. ubi ex Etymologo M. p. 583. l. 49. supplendum: παρὰ τὸ μῆδω, τὸ ἐργάζομαι. μῆλη οὖν, ἢ πολλῶν etc. Vide Foesium Oecon. Hippocr. v. *Μῆλη*. Est in eodem Hymno etiam corruptus vs. 482. cui non nisi ex Hesychio medicinam facias:*

Ρεῖα συνηθείσαιν ἀθυρομένη μαλακῆσιν,

Ἐργασίην φειγόνσα δυήπαθον.

Ὀρήθεια poëtis usitatum vocabulum est. Vulgare συνήθειω in tali carmine vix fero. Lege:

Ρεῖα συνεψείσαιν ἀθυρομένη μαλακῆσιν.

Hesychius verba *εἴψια*, *εἴψειν*, *ψία*, et inde derivata, tot tam diversis formis flexionibusque conservavit, ut, quam frequens eorum usus apud veteres fuerit, hinc satis in-

telligi possit. Nec miretur, in libris, qui communis naufragium evaserint, rarius inveniri, qui sciat, quoties librarii, prisca et recondita in notiora mutarint. Sed ut emendationis ratio clarius appareat, depravatam nonnulla (214) ex Hemsterhusii *τοῦ παύ* Schediasmate inedito de *Verborum Formis Doricis, Laconicis, etc.* „Hesychius: „*Ψαδίστ. παλίστ.* Legendum est *Ψαδδίστ.* Dorico flexu pro *παλίστ.* alteram illam speciem analogiae Graepae prima satis refutat. Ne quid dubitationis supersit, rem conficiet Aristophan. *Lysistr.* v. 1304. *Τὸ δὲ πᾶς ἑλπίων ψαδδίστ.* qui apud *Barrota* *Indol. agitant.* *Ψαδδίστ.* quoque, quod praecedit, *Ψαδδ.* *παδδ.* *ψαδδίστ.* *παλίστ.* quippe corrigendam, *Ψαδδ.* *παδδ.* etc. ut legitur apud *Suidam*. *Παλίστ.* si recte scribitur, confundit duas voces, quae tono et numero discrepant, *παλίστ.* et *παδδίστ.* *παδδ.* sunt *παλίστ.* quemadmodum ejusdem originis, quod supra posuit, vocabulum, *Ψαδδίστ.* *παλίστ.* Poterat aliquin reponi accentu mutato, *παλίστ.* velut in *Apollodor. I.* p. 67. *τοὺς ἀποκρίτας ἐκωπτον μετὰ παλίστ.* Sunt autem haec capite truncata ex usu loquendi communi, quibus tum demum integritas constabit, si sive lenite sive adspiratum, neque enim hoc plane liquet, praefixeris. In *Lexicographum* nostrum evolve in *Ἐψία*, *Ἐψείη*, *Ἐψία*, et sequentibus. *Ἐψία* vero dicitur *confabulatio jucunda cum risu lusique conjuncta*, quamquam saepius etiam simpliciter ponant pro *οἰκία*, ut patet ex *Hesychio* in *Ἀψιῶσθαι*, cujus etiam meminit *Eustath.* ad *Od. P.* p. 1581. v. 4. *Προεψία*, *Προεψία*. *Homeri* est *Ἐψιῶσθαι* et *Ἐφεψιῶσθαι*. *Hesych.* in *Ἐφεψιῶμενος*, *Ἐφεψιῶνται*. apud quem librarii culpa vitiatum credo *Συνεψία* quod cum a justa formandi lege recedat, emendandum videtur, *Συνεψήτριά* habet enim idem *Ἐψησται*, *καταπαίτται* vel potius *Συνεψιάστριά*, *συμπαιτριά*, ἢ *συνομιλήτριά*. Haec eleganter disputata mihi profuerunt in alia *Hesychii* glossa restituenda. *Αἰζεί. παλίζε.* + *Αἰζούειν. παλζούειν*. Primum littera *Ψ* posiat. Deinde *IA* facili errore in *M* abiit. Sic proba glossa existit: *Ψαδδίστ. παλδδίστ.* + *Ψαδδούειν. παλζούειν*. *Suidas*: *Συνεψιάζοντα, συμπαζόντα. ἐν ἐπιγράμματα.* *Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάζοντα Χερσίων.* quod unde sumserit, non indicavit *Kusterus*. Hausit vero ex *Anthol. VII. epigr. 55.* p. 596. ubi cum insigni varietate legitur: *Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάζοντα Χερσίων.* quod obmetri legem altam praefendum; nisi forte melius, *συνεψιάζοντα*. Eodem modo variatur in *Platonis* epigrammate,

Anthol. IV. 12. p. 479. *Εἰ μὴ δὲ ταῖς Νύμφαισι δῶκε* (215)
 οὗτος, ubi potius lectus est Codicis Palatini: *Εἰ μὴ δὲ ταῖς*
Νύμφαισι δῶκετος. Porro, Hesychii auctoritate freti,
 maculam eliminans Theophrasti vs. 121. 122.

Εἰ δὲ ἄλλου νόος ἄνδρος ἐνὶ στήθεσσι λήθη
Ψυδρός τῶν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει.

Dionys. Petavius ad Syntag. p. 26. *ψυδρὸν* capit pro *hominis*
rarae fidei. Quae dura et contorta explicatio est. At libri
 MSS. apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 747. ubi iidem
 versus laudantur, teste Potterio, non *ψυδρός*, sed *ψυχρός*
 habent. Quod, quatinus corruptum, nos velut manu-
 ducit ad veram lectionem.

Εἰ δὲ ἄλλου νόος ἄνδρος ἐνὶ στήθεσσι λήθη
Ψυδρός τῶν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει.

Hanc formam conservavit Hesychius: *Ψυδρᾶ. ψευδῆ.*
 + *Ψυδρὸν. ψευδές*. Nec tamen apud illum unum super-
 est, ut olim putabam. Nam eandem quoque reperi apud
 Lycophron. vs. 235. *Τὰ πρῶτα δὲ αὐλακῆρος ἐντεταυρότα*
Ψυδραῖοι φράσαι. λαοκροκῆρος φράς, quem respicit
 Eustathius ad II. H. p. 681. Eiusdem autem Hesychii in
 alia hujus nominis forma castigandus error est: *Σκοίθης.*
διάβολος. + *Σοίθης. ψιδυρός, ἀλαζών, διάβολος.* + *Ψοί-*
θης. ὁ ἀλαζών. quod totidem literis etiam apud Suidam
 reperitur. Ex alia modo legitima formam *ψυδης* de-
 pravavit. Callimach. fr. 184. *Σκέλλε γυνὴ πετακῆσα, καὶ*
οὐ ψυδρὸς σὺ γὰρ ἔχουσα. Sed hunc locum relinquam, ubi
 prius Euparium Proöem. p. 9. ex eodem Hesychio sa-
 nare: *Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, τὴν μὲν ἐρωμένην αὐτὴν ὀρῶντες,*
καὶ τὸ περιψεκτον ἐν τῷ φαινόμενῳ κάλλος, αὐτὴν νεύουσιν.
 Guil. Canterus Nov. Lect. VIII. 17. conjiciebat, *περίψ-*
εκτον. Sed a Sophistae manu est: καὶ τὸ περιψεκτον ἐν τῷ

φαινόμενῳ κάλλος. Hesychius: *Περιψεκτός, περιψάκτος,*
ἐκ ψυγῆς ἢ ἀπὸ ἀγαπώμενος. Alciphron III. 59. *ἀλλ' ἐκεῖ-*
νος ὁ Πάριος περιψεκτός καὶ περικάλλιστος. ubi cum eo-
 dem errore *περιψεκτός* legeretur, Berglerus, Hesychii tu-
 ctus auctoritate, *περιψήκτος* revocavit. Quod juvat Codicis
 Paris. scriptura *περιψήκτος*. Revertimur ad Apollonium.

III. 275.—277.

(216)

Τόσσα δ' ἔρως πολιοῖο, δὲ ἄερος ἔξεν ἄφαντος.

Τετορῶς ὁλον τε νύκτι ἐπὶ φορβάειν ὁλοτος

Τέλειται, ὅτε μύηπα βωῶν κλεινοῦ νομῆς.

Bruckius, V. C. malit: *ἔξεν ἄφαντος, Τέτορῶς, ὁλόττα*.
 Sed vulgatam lectionem imitatione sua confirmat Virgilius.

(Georg. III. 446. αἰσῶσα. *Est lucos Silari circa Ithibulim virentem Plurimus Albarum valitans; quoi nomen ante Romanam est, vocatrum Graji, vertere vocantes; Acerba sonans. Τετορηώς est aper, αἰσῶσα ἁρνεσι. Nicander Theriac. 267. τετορηός τῶτο. Alex. 79. ἀμφὶ δὲ ὄλκος. Τετορηγὸς γλώσσης. 281. γλώσσης νέας τρηγνύεται ὄλκος. quem imitatur Dionysius vs. 599. τῶν δ' ὑπὲρ ἀκρῶν Τετορηγῶν τῶτον περιμήκετος ὄλκος ἀνάνθη.*

III. 446.

Κῆρ ἀγὰ ἀμύρουσα.
Infra vs. 461. ἐνδοθὶ δ' αἶψ' ἑλπί' ὀδύνῃ σμήρουσα. Hinc fluxit illud Virgilianum: *Vulnus alit venia; et cado tunc pitur igni.* Qua imitatione, iudice Hamstarhuzio ad Lucian. Dial. Mort. VI. p. 382. Virgilius non acquavit Apollonium, sed superavit.

III. 465, 466.

ἐνδ' ὄψε πάντων
ὄλοισται ἥρῶν προσηρότατος, αἷς χροίαν, αἰσῶσα.
Εὐδύτο. ἥ μὲν ὅρκεται τῆς ἑλπίδος αἰσῶσα.
Hunc locum expressit Ovidius Met. VII. 23. *vivat, an ille Occidat, in Dis est. vivat tamen.*

III. 559.

κατὰ δ' ὄψε μετίζος ὄψε
Πότμον ὑπεξήλυξε.

Editio Florentina: *ὄττω ὑπεξήλυξε.* ut III. 64. *ὄττω μὴ ἐγγελάσθαι Πέλλης κακὸν οἶκον ἡλγέας.* Hanc variantem nullus Editiorum memoravit.

(217) III. 654 655.

τῆς μὲν ἐπεμήθη, τῆς δ' ἐλπίτος τῆς αἰσῶσας
Δεσποισι προηγῆς ἐνικάντισεν εἰληθεῖαν.

Imitatur Ovidius Trist. I. 3. 55. *Ter timeri tetigit, ter sum revocatus.* eadem manifestius ad linguam haesitantem traducens Fast. II. 825. *Ter conata loqui, ter destitit: ausaque quarto.* Versum 655. expressit Virgilius Aen. IV. 691. *Ter revoluta toro est.*

III. 680.

ἀλλ' ἐπὶ γαίης

Πείρασι ναυτιάων, ἵνα μηδὲ περ οὐνομα Κόλχων.

Cicero ad Div. VII. 50. ex veteri Tragico: *Cypio aliquo pervenire, ubi nec Pelopidarum nomen, nec facta audiam.*

III. 685—686.

Μυθος δ' ἄλλοτε μὲν δι' ἐν ἀγοραῖσι ἀνέτελλε,
 Ἰλῶσσης, ἄλλοτ' ἐμῶδε, κατὰ πηχὸς πεποιητο.
 Πολλὰκι δ' ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στήθεσσι θυμὸν ἔχουσιν,
 Φθογγὴ δ' οὐ προῦβαινε περαιτέρω.

Hos versus simul cum vs. 654. ob oculos habuit Ovidius Ep. IV. 7. *Ter tecum conata loqui, ter inutilis haesit Lingua, ter in primo restitit ore sonus. Verbis; Φθογγὴ δ' οὐ προῦβαινε περαιτέρω*, respondet Virgilianum: *Vox faucibus haesit.*

III. 738.

ἦρι δὲ νηὸν

Οἶσμαι εἰς ἑκάτης θελκτικῆς φάρμακα ταύρων

In quibusdam exemplaribus, Scholiaste teste, alius huius versui subjectus est: *Οἶσμαι νηὸν ξείνῳ, ὑπὲρ οὗ τόδε νεικὸς ὄρεται.* Is a sociis, qui οἶσμαι cum οἰσομένη junctum ferre non possent, ejectas contextu videtur. Sed tandem per nos redeat in sedem pristinam. Nam vix dubitandum est, quin locus ita ab Apollonii manu profectus sit!

ἦρι δὲ νηὸν

Οἶσμαι εἰς ἑκάτης, θελκτικῆς φάρμακα ταύρων

Οἶσμένη ξείνῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ τόδε νεικὸς ὄρεται

Euripides. Hecuba vs. 780. *Αὐτὸν ὄρεται οἶσμον εἰς ἑκάτης Ὁλυξίην*

III. 748. 749.

Οὐδὲ κύνων ὕλακ' εἴτ' ἀνὰ πτόλιν, ὅς τ' ὄρεται

Ἡγήεις. σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχει ὄρεται

Hos versus ita Latinos fecit Varro Atacinus apud Senecam

Patrem Contr. III. 16. p. 258, et Senecam filium Ep. 56.

p. 194. *Desierant latrare canes, urbesque silebunt. Omnes*

noctis erant placita composita quies. Primum eos cum

Apollonio comparavit Jos. Scaliger ad Propert. p. 266.

inde alii multi. Varronem, ut Burmanno Secundo videretur,

expressit poeta incertus Anthol. Lat. T. I. p. 643.

Ecce tacent noctis hominum strepitusque viarum, Et volucrum cantus, turbaeque fida camam. At ex Apollonio

profecit Tryphiodorus vs. 494. *Ἡσυχίῃ δὲ πόλιν κατεβέβηκετο*

νυκτὸς ἑταίρη. Οὐδ' ὕλακ' σκυλακῶν ἠκούετο, πᾶσα

δὲ σιγὴ εἰσπύκει etc. Comparanda etiam Alcmanis descriptio noctis,

apud Apollonium Lex. Homeric. v. *Κνώδαλον*, quanquam ista similior est Virgilianae. Aen. IV.

521. quam Apollonianae: *Εὐδονοὶ δ' ὄρεων κορυφαὶ τε*

III. 1085.

Πάμπαν εὐρέηνός τε καὶ εὐβοτός.

Cl. Brunnckius promior est in lectionem Codicum: *Πάμπαν εὐρέειτός τε καὶ εὐβοτός*. Sed forte non meminerat, vulgatam scripturam a Suida v. *Εὐρηγος*, et Etymologo M. p. 595. l. 54. qui hunc versum sine Apollonii nomine laudant, confirmari. *Εὐρέειτης* forma est Graecis usitata, *εὐρέιτος* non item.

III. 1155. 1154.

ὥς γὰρ τότε μήδετο Ἥρη.

*Ὅφρα κακὸν Πελέη ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἱκνῆται
Αἰαίη Μήδεια.*

In eandem sententiam IV. 241. *Οἱ δ' ἀνέμου λαμπρὰ θεῆς βουλῇσιν αἴεντος Ἥρης, ὅφρ' ὤκιστα κακὸν Πελῖας δόμοισιν Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαίαν ἱκνῆται*. Alterutrum locum, ipsis Apollonii verbis servatis, expressit Apollodorus I. 9. p. 48. *ὁ δὲ, εἴτε ἐπηλθὲν ἄλλως. εἴτε διὰ μῆνιν Ἥρας, ἢ ἐλθοὶ κακὸν Μήδεια Πελῖα· τὴν γὰρ Ἥρην οὐκ ἐτίμα.*

III. 1214.

πέριξ δέ μιν ἱστοφάνωντο

Σμερδαλίοι θρυνοῖσι μετὰ πτόρθοις θράκοντες.

Hunc locum pulcerrime vertit Varro Atacinus apud Non. Marcell. p. 191. *Cujus ut aspexit torta caput angue revinctum*. Quae versio huc quoque relata est a politissimo Brunnckio.

III. 1516. 1517.

μεσσηγὺ δ' αἰεράς

*Χάλκεον ἱστοβοῖα, θεῶν συνάρασσε κορώνη
Ζεύγηθεν.*

Ex Scholiastae interpretatione *συνήρμωσε*, eum legisse, colligas: *θεῶν συνάρασσε κορώνη*. ut conjecit vir doctus in exemplaris sui margine. Hesychius: *Ἀρήρει. ἤρμωσεν*. Ac forte Apollonii animo obversabatur Hesiodus *Ε. καὶ Ἥμ. 450. Εὐτ' ἂν Ἀθηναίης θυμὸς ἐν ἐλύματι πῆξας Γόμφοισι πελάσας προσαρήρσται ἱστοβοῖι*. Sed nihil in Apollonio mutandum. Nam *ἄρω, ἀράρω, ἀρήρω, ἀράσσω* ut ejusdem originis sunt, sic eandem *ἀρτάνδι, ἀρτε com- pingendi* potestatem habent. Apollonius II. 616. *εὐτέ μιν Ἀργὸς Γόμφοισι συνάρασσε*. pro quo II. 1114. *οἳα τε πολλὰ Παισθείσης κεκίδαστο, θεοῖς συναρηρότα γόμφοις*. Apud Homerum Od. *E. 248. libri nostri habent: Γόμφοισιν δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἀρμονίησιν ἄρτρην*. Sed in MSS.

Homer. Hymn.

R

est: Γόμφοισιν δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἀρμονίῃσιν ἄρασσαν. quod verissimum esse, Apollonii imitatio ostendit. Ceterum ex hoc Apollonii loco explicabis Oraculum Ergino datum, apud Oenomaum in Eusebii Praep. Euang. V. 30. et Pausaniam Boeotic. 37. Ἐργίῳ Κλυμένειο παῖ Πρωβονιάδαο, Ὅψ' ἤλθες γενεὴν διζήμενος· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν Ἰσοβοῆι γέροντι νέην ποτιβάλλε κορώνην. quod melius intellexit H. Stephanus Thea. L. Gr. T. II. p. 582. quam G. Sopingius ad Hesych. v. *Κουριζομέναις*. Alii deinde, quos haec oraculi lascivia et obscenitas offendisset, eandem sententiam his verbis extulerunt: *Αἰεὶ δ' ἀνδρὶ γέροντι νέαν ποτιβάλλε κορώνην*. Vide Diogenianum II. 72. et Suidam v. *Αἰεὶ*. — Haec nostra aut non legerat, aut oblitus erat Cl. Toupius ad Theocriti Schol. p. 220.

III. 1570.

ὡς ὅτε πόντος

Ἰαχεν ὀξείησιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσιν.

In usum suum convertit Dionysius vs. 475. *ἤχι θάλασσα Συρομένη, μακρῇσι περιβρόμεται σπιλάδεσσιν*. Quanquam idem sumere potuit a Nicandro Alexiph. 290. *Ὀῖος πετραίησιν ὑποβρόμεται σπιλάδεσσιν*.

III. 1571.

Τὸν δ' ἔλεν ἀμφαστὴν ῥεπῇ σιβαροῖο σόλοιω.

Hic versus et qui sequuntur, teste Scholiaste, ducti sunt ab Eumelo, Corinthio, veterrimo poeta historico, de quo vide Jos. Scaligerum Animadv. in Euseb. p. 71. et G. J. Vossium de Histor. Gr. IV. i. Is in τοῖς Κορινθιακοῖς Aectae, Medae, atque adeo Argonautarum historiam enarrarat. Ex quo carmine octo versus supersunt apud Scholiast. Pindari ad Olymp. XIII. 75. Tzetzen ad Lycophr. 174. et in Catalogo Bibl. Matrit. p. 263.

*Ἄλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ Ἀλκιεύς ἐξεγέροντο**Ἑλλοῦ τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἀνδρῶν χάριν**Δάσπατο παισὶν ἑοῖς Περσέως ἀγλαὸς υἱός.**Ἦν μὲν ἔχ' Ἀσωπὸς ταύτην πόρε διαίτην.*(222) *Ἦν δ' Ἐφύρη πτεῖσσι, Αἰήτη δάκεν ἀνίσσειν.**Αἰήτης δ' ἄρ' ἐκὼν Βούνη παρέδωκε φυλάσσειν,**Εἰδόνεν αὐτὸς Ἰκονί, ἣ ἐξ αὐτοῖό τις ἄλλος**Ἦ παῖς, ἦ δ' υἱανός. ὃ δ' ὤχετο Κολχίδα γαῖαν.*

Eos versus adscripsimus partim ex nostra emendatione, partim ex Salmasiana Plin. Exerc. p. 602. Eumeli nomen foede depravatum est in fragmento *περὶ Μουσῶν*, quod ex

Codice Bibl. Regiae descriptimus: *Ἀμίλλος ὁ Κορίνθιος* τρεῖς εἶναι φησὶ τὰς Μούσας, θυγατέρας Ἀπόλλωνος, Κιφριοῦν, Ἀπολλωνίδα, καὶ Βορυσθενίδα. Scribendum, *Εὐμήλος*, ut est apud Tzetz. ad Hesiod. *Ε. κ. Ἡμ.* pr. et. in Codice Matrit. apud Iriartem p. 520. Idem tamen Eumelus apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 742. vulgarem Musarum genealogiam secutus est: *Μνημοσύνης καὶ Ζηφύρου Ὀλυμπίου ἐγγνεία κόυραι.*

IV. 52.

Ἀμφὶ τῇ δυσπαλίᾳ ὀΐζας χθονός.

Intelligo *herbas nocentes*. Ad hunc locum pertinet glossa Etymologi M. p. 292. l. 52. *Δυσπαλίᾳ ὀΐζας. Ἀπολλώνιος τὰς κακὰς ἀναδεδομένας. ἀπὸ τοῦ πάλλου. ἢ δυσχερὸς γινόμενας.* quem etiam vide p. 394. l. 52. *Δυσπαλίᾳ* pro *difficilis* est apud Pindarum Olymp. VIII. 52. *Ὅρδ' αὖ διαπρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρὸν, Δυσπαλῆς.* quo respicit Eustath. ad II. *H.* p. 674. Contrarium est *εὐπαλῆς*. Apollon. II. 620. *ἀέθλους Εὐπαλῆας τελέεσθαι Ἀγγοριδῆς φάτο Φινεύς.* IV. 193. *Εὐπαλῆας κόυρης ὑπὸ δῆνεσι κεκράνται.* Hesychius: *Εὐπαλῆς. εὐτελής.* Corrige: *Εὐπαλῆς. εὐχερής.*

IV. 59.

*Ἡ θαμὰ δὴ καὶ σῆσι, κύνον, δολίησιν αἰοδαῖς
Μνησαμένη φιλόητος.*

Hic verbum ad sententiam necessarium desiderari, perspicuum est. Sed illud ex veteri Codice praebebat manus docta in Editionis Florentinae margine:

*Ἡ θαμὰ δὴ καὶ σῆσι κλον δολίησιν αἰοδαῖς
Μνησαμένη φιλόητος.*

Nihil simplicius, nihil verius. Vetus autem mendum (225) esse κύνον, ex Scholiaste intelligitur.

IV. 282.

Ἔστι δὲ τις ποταμός, ὑπατὸν κέρας Ὠκεανοῖο.

Imitatur Hesiodum apud Apollonium Lex. Homer. v. Φοῖβος. *Φοῖβόν ὕψω ἐπάγων κέρας Ὠκεανοῖο ῥοῆσι.* et Theogon. 787. *Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν Ὠκεανοῖο κέρας.*

IV. 287.

πηγαὶ γὰρ, ὑπὲρ κνοίης Βορέας.

Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν.

Transtulit in Periegesin Dionysius vs. 315. καὶ ὕδατα Παντικᾶπιο Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσι διάνδιχα μορμύρουσιν.

IV. 348. 349. 350.

*Εἴτε μιν εἰς πατρός χρεῖω δόμον αὐτῆς ἱκάνειν,
Εἴτε μετ' ἀφνειοῦ θεῖου πόλιν Ὀρχομενοῖο,
Εἴτε μεθ' Ἑλλάδα γαίαν ἀρωγέσσω ἐπεσθαι.*

Duplex nobis de hoc loco nata conjectura est, quarum altera versum 349. servabat, et sic refingebat: *Εἴτε μετὰ Φθίην, θεῖου πόλιν Ὀρχομενοῖο.* altera eundem debebat, tanquam temere repetitum ex II. 1190. *Ἐνθα καὶ ἐνθα νέσθαι, ὅπη φίλον, εἴτε μετ' Ἄλαν, Εἴτε κατὰ Φθίην, θεῖου πόλιν Ὀρχομενοῖο.* Posteriores rationem unam verissimam, secutus est elegantissimus Brunckius.

IV. 392.

Ὡς φάτ', ἀνιώζουσα βαρὺν χόλον.

Nescio, an tetricus iste et ineptus Apollonii Commentator; Hoelzelinus, se unquam turpius dederit, quam in hoc loco tentando. Quid enim aliud est *ἀνινάζουσα*, quod obtrudit, nisi monstrum, cujus aspectus Graece doctos horrore perfundat? Sed non tanti est, ut ejus errores exagitemus. Repone:

(224) *Ὡς φάτ', ἀναζέλουσα βαρὺν χόλον.*

Aeschylus Prometh. 570. quanquam sensu diverso: *Τοιόνδε Τυφῆς ἐξαναζέσει χόλον.* Euripides Hecub. 1054. *Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, καποστήσομαι θυμὸν ζέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ.* Sic ille locus scribendus videtur. Philippus Epigrammate apud Kusterum ad Suid. T. I. p. 636. *Θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔζεας.* Plura collegit Dorvilius ad Chariton. p. 56.

IV. 432. 433.

*Ἐξ οὗ ἀναξ αὐτὸς Νυσηῖος ἐγκατέλετο
Ἀροχάλιξ οἶνον καὶ νέκταρι, καλὰ μεμαρπῶς
Στήθεα παρθενικῆς Μινωίδος.*

Imitatio est apud Dionysium vs. 948. *Ἀροχάλιξ δ' οἶνον πλεκτοὺς ἀνεσείσατο δῦρρους.* Ceterum Jos. Scaliger ad Varronem de L. L. p. 141. tristem et iniquam de hoc loco sententiam dixit: „Ineptus poeta, omni abjecta ver-, recundia et majestate heroici carminis, illam foeditatem etiam ipsis verbis expressit, lib. IV. Argonaut.“ Quod judicium probarem, si poeta *τιτθίων* vel *μᾶστοῦ δραξάμενος* scripsisset. Nunc rem ita elocutus est, ut ne castissimas quidem aures offenderet.

IV. 449.

Δυσμενίων ἐπὶ παιὰ κορύσσει δαίμον ἀερθεῖς.

Hunc versum imitatus est Dionysius 600. *Δυσμενίων τοι παῖδες, ἐλισσόμενοι περὶ πόντον, Κείνοις ἀντιόσειαν.* Nisi potius hausit ex communi fonte, Homero II. Φ. 151. *Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόσει.* Nicander Theriaca. 186. *Ἐχθρῶν που τέρα κείνα κατήσιν ἐμπειλάσεις.* Hanc imprecandi formulam, Latinis poetis imprimis frequentatam, erudite illustravit Lambinus ad Horat. III. Carm. 27. 21.

IV. 597. 598.

*Ἐνθα ποὶ αἰθαλόεντι τυπέι πρὸς στέρνα κεραυνῷ
Ἥμιδαης Φαέθων πέσεν ἄρματος ἡέλλιοιο.*

Varronis Atacini versio, quam Quinctilianus I. 5. p. 27. conservavit, haec est: *Cum te flagranti dejectum (225) fulmine Phaethon.*

IV. 604—606.

*Ἄμφι δὲ κοῦραι
Ἥλιάδες ταναῆσιν ἐληγμέναι αἰγέλοισιν
Μύρονται κινυρόν μέλαι γόν· ἐκ δὲ φαινὰς
Ἥλέκτρον λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.*

Apollonium, praeter Dionysium vs. 291. cuius locus a Brunckio allatus est, imitatur Nonnus XXXVIII. p. 970. *ἡέλλιοιο φεραυγέος ἔκπτεσε δίφρον Ἥμιδαης Φαέθων, ποταμῷ δ' ἐκρύπτετο Κελτῷ, Καὶ θρασὺν ἡβητῆρα παρ' ὄφρ' ὦσιν Ἡερίανόιο Ἥλιάδες κινυροῖσιν ἔτι στενάχουσι πετῆλοισ.*

IV. 653.

*οὐδ' οἷον κελυγὲς ἐπικούροι ἔποντο
Ναυτῶλης· Ζεὺς δέ σφι καὶ ὀψιγόνων πόρε νῆας.*

Sic doctissimus Brunckius edidit, Codices suos secutus. At mihi magis poetica videtur lectio Editionis Florentinae, *ἐπίουροι*, quam ille, licet H. Stephano probatam, memorare neglexit. I. 87. *Ὀλυγῶλης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἱες.* III. 1179. *Ἀρητιάδι κρήνη ἐπίουρον ἔοντα.* IV. 1643. *Εὐρώπη Κρονίδης νῆσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον.*

IV. 900.

Αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημένας ἐκ περιωπῆς.

Hinc habet Tryphiodorus vs. 141. *εὐόρμου τεταυνομένην ἐκ περιωπῆς.*

IV. 1166.

Τερπικλῆς ἐπέβημεν ὅλη ποδί.

Suidas: *Ὅλη ποδί. ὅλη δυνάμει.* pro quo παντὶ ποδί dixit Libanius T. II. p. 724. C.

IV. 1266.

ἤλιθα δ' ὕδαρ

ἔαινόμενον πολιῆσιν ἐπιπροχάει ψαμάθοισι.

(226) Hinc hemistichium duxit Dionysius vs. 202. Ἀμπτωτὶς
ἐρηῆσιν ἐπιπροχάει ψαμάθοισι.

IV. 1524—1527.

ἤτε οἱ ἤδη ὑπὸ χροῦ δύνετο κῶμα

Λυσιμελές, πολλή δὲ κατ' ὀφθαλμῶν χέει ἀχλὺς.

Αὐτίκα δὲ κλινὰς δαπέδῳ βεβαρηότα γυῖα

Ψύχει ἀμυχανίη.

Non dubito, quin Apollonius in animo habuerit nobilem
Platonis de Socrate moriente locum, Phaedon. p. 402. B.
τί χρη ποιεῖν; οὐδὲν ἄλλο, ἢ πιώντα περιμέναι, ἕως ἂν σου
βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται· ἔπειτα κατακεῖσθαι. — ὁ δὲ
περιελθὼν, ἐπειδὴ οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, κατεκλίθη
ὑπτιος. — καὶ ἡμῖν ἐπιδείκνυτο, ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πῆγνυ-
το. Versum 1525. sic Latine reddidit Varro Atacinus apud
Servium ad Aen. X. 596: nihil ut fingi possit elegantius:
Semianimesque micant oculi, lucemque requirunt.

IV, 1541.

Ἵς δὲ δράκων σκολήν ἐλιγμένον ἐρχεται οἶμα.

Ut Apollonius Hesiodum, cujus locum Ep. Crit. 1. p. 106.
dedimus, imitatus est, sic Apollonium Dionysius vs. 125.
Ἵς δὲ δράκων βλοσυρῶπὸς ἐλίσσεται ἀγκύλος ἔρπων, Νω-
θῆς, τῷ δ' ὑπὸ πᾶσα βαρύνεται οὐρεος ἄκρῃ ἔρχομένη.

IV. 1561.

εἰ δὴ τιν' ἀκούετε, νόσφιν ἔόντες;

Εὐρύπυλον Λιβύη θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.

Huc pertinet Varronis Atacini hemistichium apud Philar-
gyr. ad Virgil. Georg. III. 176. *Feta feris Libye. ubi*
J. Rutgersius Var. Lect. VI. 15. *Libye pro Libyae bene*
scripsisse, hic Apollonii locus ostendit.

IV. 1607. 1608.

ὁ δ' ἐπ' αὐχένι γαῦρος ἀερθεῖς

ἔσπεται, ἄργινόντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ

Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήθην κροτέονται.

(227) Hunc locum venuste expressit Virgilius Aen. IV. 155.
ostroque insignis et auro Stat sonipes, ac frena ferox
spumantia mandit.

IV. 1678. 1679.

ἂν δὲ βαρείας

Ὁχλῶν λαίγγας, ἐρυκόμεν ὄρμον ἰκέσθαι,
Πειραλαῖ στόνυχι χρίψε σφυρόν.

In Etymologico M. p. 728. l. 52. ubi versus 1679. sine Apollonii nomine affertur, hanc scripturam reperio: Πτερῶ στόνυχι τρίψε σφυρόν. Sylburgius, unde locus sumtus esset, ignorans, πτερῶ explicare tentat. Quam infelicititer, non solum ex Apollonio clarum est, sed etiam ex Euripide Cyclop. 400. Παίων πρὸς ὄξυν στόνυχα πετραίου λίθου. Τρίψε vero librarius aberrans scripsit pro vetustiore forma χρίψε, de qua, vide, quae disputavimus ad Timaei Lex. Plat. p. 77.

IV. 1711. 1712.

βαίη ἀπὸ τόφρ' ἐφαάνθη

Νῆσος ἰδεῖν, ὀλίγης Ἰκνουρίδος ἀντία νήσου.

Pluribus exemplis cognovimus, Editionem Florentinam, omnium principem, nondum satis diligenter ab Editoribus esse excussam. Hic vulgares Edd. exhibent ἀντία νήσου, MS. Guelph. ἐγκόδι νήσου, quod Cl. Brunckio librarii errore natum videtur ex ἐγγόδι νήσου. Qui si Florentinam inspexisset, ex vera lectione, ἀγγόδι νήσου, ortum vidisset. Sed majorem varietatem deprehendimus v. 1726.

γλυκερὴ δ' ἀνεδαλετο τοῖσι

Κερτομῆ, καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον.

Sic omnes Editiones. At sola Florentina:

γλυκερὴ δ' ἀνεδαλετο μέσσω

Κερτομῆ, καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον.

quod pro ἐν μέσσω si capiatur, ut I. 551. equidem non spreverim. Contra idem vir doctissimus ad IV. 1697. ex Edit. Florentina hanc lectionem laudat: οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἣ τις αἰδονή Ἰρῶρει σκοτίη. rejiciens eo nomine verissimam T. Hemsterhusii conjecturam, a J. Pier- (228) sono Verisimil. II. 6. prolatam: οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἥ τις ἄδον Ἰρῶρει σκοτίη. At ego liquido confirmare possum, non eam, sed hanc scripturam, in Florentina exhiberi: οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἥ τις ἄλλη Ἰρῶρει σκοτίη.

Hactenus de Apollonio. Cujus castigationi, quid magis consentaneum est, quam alterius Argonauticorum scriptoris, multo foedius contaminati, Orphei, correctio-

nes adjungere, praesertim cum nobis praesidia quaedam in promptu sint, quae novissimo Editori, Gesnero defuerunt. Nam vir egregia literarum scientia, Christianus Fredericus Matthaei mihi donavit Argonauticorum Codicem, non illum quidem valde antiquum, veruntamen omnibus, qui adhuc excussi sunt, facile praefendum. Tum vir et natalibus et eruditione excellens, Aloysius Emericus liber Baro a Locella, quo neminem cognovi ad has literas juvandas paratiorem, necum communicavit Codicis Vindobonensis membranacei Variantes, manu sua quam accuratissime excerptas. Qui libri quid Orpheo profuerint, in singulis locis reperietur. Cujus sint carmina, quae Orpheï nomine circumferuntur, veterum dissensus incertum facit. Is, qui Argonautica et Hymnos Orpheo subjecit, sive Onomacritus fuerit, ut plures tradunt, sive alius, scriptor certe meo judicio vetustissimus est; in quo, quamvis animum diligenter attenderim, ne levissimum quidem recentioris aetatis vestigium reperi, contra proba omnia, et antiquitatem redolentia. Orationis forma Homericam refert, sic tamen, ut pauca singularia in ea notentur. Tale est *ἐπεὶ* pro *ἐπειτα* Argon. 182. et 675. ubi vide H. Stephanum. Abreschius quidem Dilucid. Thucyd. p. 446. id aliis etiam scriptoribus usitatum dicit. Sed exempla magis certa et perspicua requiro. Tale quoque est *οἱ* pro particula expletiva, quod pluribus locis occurrit, nec semel ex Codice nostro restituetur. Quanquam illud *οἱ* non prorsus dissimilem usum habet aliquot Homeri locis, quae Gesnerus laudavit Indice h. v. quibus adde Il. E. 24. *Ὡς δὲ οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχημένους εἶη.* Erunt fortasse, qui inter singularia quoque referant formam Alexandrinam *εἶδα* vs. 116. et *ἔπεισα* vs. 519. Quibus locis usus Valckenarius meus ad Herodot. VIII. 68. hoc judicium addit: Hic sores suis se saepe prodit indicibus.

(229) At sint eae formae indicio, scriptorem Argonauticorum Alexandrinum fuisse: nihil impedio: modo ne ad carminis vetustatem elevandam trahantur. Nam alii quoque poëtae, quorum antiquitatem nemo in dubium vocaverit, Alexandrinis formis usi reperiuntur, tanquam Lycophron vs. 21. *ἑσχαῖζοσαν.* quo respicit Grammaticus MS. in Bibl. Sangermanensi: *Ἐλέχοσαν, ἐσχαῖζοσαν, καὶ τὰ ὅμοια Ἀλεξανδρεῖς λέγουσι. Ἀντόφρων Ἀλεξάνδρα· Ναύται λιάζον, καὶ πὸ γῆς ἑσχαῖζοσαν.* idem vs. 252. *πέφρικαν.* ubi vide Tzetzen. Posidippus Anthol. VII. p. 614. *τὴν δὲ, θαλάσσης Φαύουσαν, περὶς εἶχοσαν αἰγιαλοί.* Verum, quem poëtam nos ab antiquitate et elegantia commendamus,

eum, ecce, in Germania exortus Orpheomastix recentiore Graeculum, barbarum ac semilatinum versificatorem appellat, qui quod pingui ingenio concepisset, vix potuerit idoneis verbis efferre. In qua accusationis atrocitate, nescio, quid magis mirer, inscitiamne, an confidentiam. Fatendum quidem est, Argonautica rarius a veteribus, ne a Graecis quidem Apollonii interpretibus, laudari. Quanquam hi, si bene coniecit vir eximius, Jo. Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 75. quod vix putem, Argonautica sub Cleonis Curiensis nomine laudarent. Sed ex hoc silentio, frustra sit, qui argumentum ducat ad vetustatis, quam habent, opinionem convellendam. Etenim diserte laudantur ab antiquis et claris Grammaticis, Oro et Dracone Stratonicensi. Orus quidem apud Etymol. M. p. 787. l. 29. haec ex iis attulit: *Τὸν δὴ καλεῖουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο.* Quae cum Sylburgius unde sumta essent, ignoraret, sic corrigere instituebat: *τὸν δὴ καλεῖουσι Φάνητα, Τοῦνεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγεντο.* Sed Orus de memoria, ut saepe solent Grammatici, laudavit Argonaut. 15.

ὃν ἴα Φάνητα

‘Οπλότεροι καλεῖουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.

Draconis locus est in libro inedito *περὶ μέτρων ποιητικῶν*, quem in Bibliotheca Regia evolvimus: *οἱ ποιηταὶ δὲ ἡ προστιθέντες διὰ τὸ μέτρον, συστέλλουσι τὸ ἰ, ποταμῆϊδος, Παγασῆϊδος λέγοντες. ὅθεν καὶ Ὀρφεὺς ἐν Ἀργοναυτικοῖς.* (vs. 110.)

Λαμνηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασῆϊδας αἰκίας. (250)

ἀντὶ τοῦ, Παγασίδας. Idem: *Φόρκυνος τὸ πῦ ἐκτείνει· αἱ γὰρ γενικαὶ αἱ διὰ τοῦ νῶς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχουσαι, εἰ παραλήγουντο, τῷ ὕ ἐκτεταμένῃ παραλήγονται, οἷον Φόρκυνος, πόλυννος. τὴν δὲ ὀνομαστικὴν συστέλλεσθαι βούλεται Ἡρωδιανός. καὶ οὕτως εὐρησίεις παρὰ ποιηταῖς.* (Argon. vs. 537.)

Προπία, καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβλήν Τρίτωνα.

Suidas, utriusque Grammatici scripta recensens, nihil de aetate, qua vixerint, addit. Antiquos tamen esse, satis aliunde constat. Jam qui vel leviter Grammaticos attigerit, ignorare non potest, recentiores quidem, velut Thomam Magistrum et Moschopulum, nullo discrimine veteres, novitios scriptores laudare: at antiquos, quales Orus

et Draco sunt, praecepta sua non nisi veterrimorum et classicorum scriptorum, de quibus in *Histor. Crit. Orat.* Gr. p. 95. disputavimus, auctoritate confirmare. Et hanc antiquitatem omnes ita sequuntur, ut Euphorion et Parthenius poetarum recentissimi sint, quorum testimoniis utantur. Ex his cogitur, nunquam Grammaticos, quos diximus, Orphei Argonautica laudaturos fuisse, nisi carminis vetustatem cognitam perspectamque habuissent. Huc accedit, quod Nonnus, seculi quinti poeta, nec nisi veteres imitari solitus, Argonautica manifesta imitatione expressit, ut ad vs. 226. demonstrabimus, non tantum auctoritatis huic carmini tributurus, nisi antiquitatis fides inter omnes constitisset. De ipso poemate, ut nunc est, in neutram partem, arbitror, judicari posse. Ante turpissima scripturae menda, quibus singuli versus inquinantur, detergenda sunt, et magna vis versuum, qui librarium socordia exciderunt, e libris MSS. revocanda, sicut nos haud unum e fuga reprehendimus, quam de ejus virtutibus vitisve disputatio suscipiatur. De Hymnis expeditior res est. Negat quidem Orpheomastix, ullum Orphicorum Hymnorum locum a scriptore vetustiore laudatum esse. Sed vultus ejus rubore suffundatur, si viderit, non unum, sed plures versus, ab antiquissimis scriptoribus, Demosthene et Pausania, sub Orphei vel Onomacriti nomine, afferri. Demosthenes *Orat. 1. in Aristogit.* (231) p. 468. *τὴν ἀπαράτητον καὶ σεμνὴν Δίην, ἣν ὁ τὰς ἀγίωνάτας ἡμῖν τελευτὰς καταδείξας Ὀρφεὺς παρὰ τὸν τοῦ Διὸς θρόνον. φησὶ καθημένην, πάντα τὰ τῶν ἀνδρώπων ἐφορᾶν.* Respexit H. 61. in Justitiam:

*Ὅμμα Δίης μέλιν' ἀνδριεός, ἀγλαομόρφου,
Ἡ καὶ Ζηνὸς ἄνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,
Οὐρανόθεν καθορώσα βίον ἀνητῶν πολυφύλων.*

Pausanias *Boeotic. 55.* *Ἡσίοδος τὰς Χάριτας φησιν εἶναι Διὸς τε καὶ Εὐρυνόμης, καὶ σφισιν ὀνόματα Εὐφροσύνην τε καὶ Ἀγλαίαν εἶναι καὶ Θάλειαν. κατὰ ταῦτα δὲ ἐν ἑπεσὶν ἔστι τοῖς Ὀνομακρίτου.* Manifestum est, eum ob oculos habuisse H. 59. in Gratias:

*Κλυτὲ μοι ὦ Χάρτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαῖοι,
Θυγατέρες Ζηνὸς τε καὶ Εὐρυνόμης βαθυκόλπου,
Ἀγλαῖη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πόλιν ὀλβε.*

Jam, Orphicorum antiquitate satis vindicata, ad vitiosorum locorum emendationem transeamus.

Argon, vs. 7.

*Νῦν γάρ σοι, λυροεργέ, φίλον μέλος ἀείδοντα
Θυμός ἐποτρύνει λίσσai.*

Optime in Codd. Vindobonensi et meo legitur:

*Νῦν γάρ σοι, λυροεργέ, φίλον μέλος ἀείδοντα
Θυμός ἐποτρύνει λίσσai.*

Nam haec ad Musaeum poetam referuntur, ut bene vidit Gesnerus.

vs. 10.

φρικώδεα κῆλ' ἐπίφασκον.

Rectius Codex meus, *ἐπίφανσκον*. Vide Epist. Crit. I. p. 24.

vs. 13. 14.

*ὃς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὀλκοῖς
Αἰθέρα, καὶ διφυῇ, περσιπεία, κυδρόν Ἑρωτα.*

Codex meus: *ὡς ἐλόχησεν ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὀλκοῖς*. Vindobonensis: *ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὀλκοῖς*. (252) Vratislaviensis, cujus Variantes vir, cum aliarum, tum Latinarum literarum scientia exquisita praeditus, J. J. G. Schellerus, mihi hunc ipsum locum tractanti, commodum misit: *ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ὀλκοῖς*. Bene omnes *ὡς*, quod lex carminis postulat. In *ὑπ' ὀλκοῖς* fortasse latet, quod Gesnero placebat, *ὑπὸ κόλποις*. Totus locus sic scribendus videtur:

*ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις
Αἰθέρα, καὶ διφυῇ, πυρσιπεία, κυδρόν Ἑρωτα.*

Πυρσιπείης dicitur, ut *πυρσιπείης* H. 18. 1. ex emendatione Dorvillii ad Charit. p. 773.

vs. 17.

*Βριμοῦς τ' εὐδυνάτω γονᾶς, ἣ ἔργ' αἰδηλα
Γιγάντων.*

Γιγάντων hic, pro *Γηγενέων*, contra versum, repositum est ex loco simili vs. 427: *καὶ Βριμοῦς, Βάργιο, Γιγάντων τ' ἔργ' αἰδηλα*. Vossianus *Γηγενέων* in textu habet, Vindobonensis in margine. Ceterum quod Eschenbachius dicit, se nusquam *Βριμῶ* pro terra reperisse, non videtur Tzetzen ad Hesiod. *Ε. καὶ Ἡμ.* 144. legisse: *Βριμῶ δέ, καὶ Ὀβεριμῶ κυρίως ἢ Περσεφόνη, ἣ γόνυ ἢ γῆ, καὶ ὁ θάνατος*.

vs. 24.

Μήχου καὶ Ἡρακλῆος περιφημον αἰμυξιν.

Codex Vindobonensis et meus: *Καὶ μήλου τε καὶ Ἡρακλέος περιφήμον· ἄμυσιν.* Vratisl. *Μήλου τε καὶ* etc. Ego in his Orphicae mythologiae tenebris nihil dispicio.

vs. 50.

Αἰπεινὴν τε Κύπρον, καὶ Ἀθωναίην Ἀφροδίτην.

Nonnus XXXIII. p. 820. *Τὴν δὲ κατηφιόωσαν Ἀδωνιάς ἔγγυπε Κύπρις:* Vide Cl. Larcheri elegantissimam Dissertationem, Gallice scriptam, de Venere p. 12.

(255)

vs. 53.

Ἀμφὶ δὲ μαντείης ἐδάην πολυκείρονας οἴμους.

Quod Gesnerus e Vossiano rectissime recepit, *ἐδάης*, meus etiam Codex confirmat, male tamen cum Vindobonensi et Vratisl. tenens vulgatum *ὄρμους*.

vs. 43.

Ἢδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα.

MS. Vratislav. *Ὅσεν* (Reg. *Ὅσ' ἐν*) *Αἰγυπτίων ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα.* Lectionem *λόγον* commendare videtur versus 100. *Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.*

vs. 50.

Ὡς ποτε Πιερίην, Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα.

Post hunc versum meus quoque Codex eundem, quem optimus ille Vossianus, conservavit:

Ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων πρόμος ἐξεπέρησε.

de cujus veritate inanis est Gesneri dubitatio.

vs. 55, 56.

Θέσφατα γὰρ Πέλλας δευδίσσετα, μὴ οἱ ὀπισθεν

Χειρὸς ἐπ' Αἰσονίδα καθέλη βασιλῆϊον ἀρχήν.

MS. meus habet, *Χειρὸς ἐπ' Αἰσονίδα*, quod Gesnerus ex aliis jure recepit, falsus tamen in loci constructione, quae haec est: *μὴ οἱ ὀπισθεν θέσφατα καθέλη βασιλῆϊον ἀρχήν ὑπὸ χειρὸς Αἰσονίδου.*

vs. 57.

Καὶ οἱ ὑπὸ πρᾶπιδεσσι δόλου τρίβον ὑπερόπνευε.

MS. Vindobonensis cum Vossiano: *δόλου τρίβον ὑπερόπνευε.* quod forsitan prosit ad vitiosam lectionem corrigendam.

vs. 78.

ἔπει Αἰμονίους ὀχέας πρῶτισταν ἰκάνω.

Interpretes *ὀχίας saltus* reddunt. Qua auctoritate, (134) scire velim. Lege:

ἐπεὶ Αἰμονίους ὀχίας πρώτιστον ἰκάνω.

vs. 87. 88.

Οἱ δ' αὖ τετὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσκελον ὄμφην,

Ἐλπόμενοι ξυνὸν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.

Codd. Voss. Vindob. et meus, *θέσφατον ὄμφην*, ut vs. 188. Scribendam:

Οἱ δ' αὖ τετὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσκελον ὄμφην,

Ἐλδόμενοι ξυνὸν πελάσαι ἐπαρηγόνα μόχθων.

Primum *ἐλδόμενοι* sententiae magis accommodatum est, quam *ἐλπόμενοι*. Apollon. Rhod. l. 110. *Αὐτὴ μιν Τριτωνὶς ἀριστήν εἰς ὁμίλον Ἰερεὺν Ἀθηναίῃ μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν*. Hesychius: *Ἐθέλειται. ἐπιδυμᾷ*. Kusterus legit: *Ἐθέλειται. ἐπιδυμᾷ*. Cur non potius: *Ἐλδεται. ἐπιδυμᾷ*. Deinde *ξυνὸν* pro *ξυνόν* quam necessarium sit, ostendit versus 346. *Μίμνωμεν προφορῶνως ξυνὸν ἐπαρηγόνες ἄθλων*. Hinc etiam emendabis vs. 288.

Ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνων κλέος ὄφρ' ἂν ἄρησθε.

Lege et interpunge:

Ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον, κλέος ὄφρ' ἂν ἄρησθε.

Quam correctionem Vossian. Vindob. et meus confirmant. *Πελάγει* si quis servare malit, non valde repugnem.

vs. 93.

Ὡν ἔνεκεν ξυνὴν τε δύην Μινύαισιν ἀρέσθαι.

Voss. Vindob. et meus *ἐνεκὰ* pro *ἐνεκεν*. Post hanc autem versum in Codd. meo et Vindobonensi sequitur illud:

Καὶ κλέος ἀνθρώποις ἐπεσσομένοις πυθέσθαι.

Egregius sane, et veteri poeta dignus. Sed pro *ἐπεσσομένοις*, divisim vocibus, scribe, *ἐπ' ἐσσομένοισι*. Saepè sic in Orpheo peccatum esse, docet Adr. Hering's Observ. (255) cap. 2. p. 15.

vs. 101. 102.

Καὶ με ἀλητείης τε καὶ ἐξ οἴστρου ἐσάωσεν

Μήτηρ ἡμετέρη, καὶ ὃ εἰς δόμον ἤγαγεν ἄλλον.

Repone:

καὶ ὃ εἰς δόμον ἤγαγεν αὐτόν.

Ἀμός pro *ἡμετέρος* frequens est apud Homerum, et alios.

vs. 112.

Στείνον δὲ ψαμάθου ὁμάδῳ, δηγμῖνά τ' Ἀναύρου.

Legendum:

Στείνον δὲ ψαμάθους ὁμάδῳ, δηγμῖνά τ' Ἀναύρου.

quod aliis etiam in mentem venisse video. Oppianus Ha-
lieut. IV. 397. Πῶσι δ' εἰλομένοισι περιπλήθουσα μὲν
αὐλὴ Στείνεται. Q. Calaber VI. 642. πολλὸς δ' ἐστίνετο
χῶρος, Ἀργείων ἰληδὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πεσόντων. Lucan.
IX. 35. quis pelagus victas artasse carinas? Ὀμάδος pro
Argonautis est apud Apollon. Rhod. I. 547. Αὐτὸς ὅστις
ἐναύγειρε, καὶ ἀρχεῖνοι ὁμάδοιο.

vs. 121.

Θεσπεσιῶν δ' ὄρε τῆμος ἐφ' ὕδασι Τελμυσοῖο.

Vindobon. Regius, et meus, Θεσπιέων, ut vini docti cor-
rexerunt. Mox Vindobonensis, Τερμυσοῖο, meus, Τελ-
μυσοῖο, Vratislav. Τελμίσσοιο.

vs. 134.

τούς ποτε νύμφη

Λαοδόη Μερετοῖο παρευνήθεις ἔλόχευσε.

Vindobonensis, Μετοῖο. Sed rectissime Regius et Vra-
tislav. Μεμετοῖο* ut vocatur ab Apollon. Rhod. I. 56. et
Hygino Fab. 14. p. 40. Vide Burmannum Catal. Argon.
v. Echion.

(236)

vs. 137.

Ἰφικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος ἀντεπόρησε.

Vindobon. Vratisl. et meus, ἀντετόρησε. Regius vulga-
tum tenet cum glossa ἤλθεν. Mihi placet Gesneri corre-
ctio, ἀντεπέρησε.

vs. 138.

Βούτης τ' Αἰνείαδης, ἱκέλος χρυσάρε Φοίβῳ.

Metro consulit Codex meus: Βούτης τ' Αἰνείαδης. Sed
stemma sibi incognitum fatetur Burmann. Catal. Argon.
v. Butes.

vs. 153.

Ἐν δὲ Περικλύμενός Νηληϊῆος εἰσαφικάνεν,

Ἀγχόθι Πελλήνης τε καὶ εὐνύδροιο Λαπίζην,

Ἄστν λιπὼν ἀφνειὸν, ὀρειονόμους τε κολώνας.

Ἐν δὲ ponitur pro ἐν τούτοις δὲ, ut vs. 207. 454. etc.
Apollonius Rh. I. 494. ex certa Brunckii emendatione:
ἐν δὲ καὶ Ὀρφεύς, Ἀατῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν

αοιδῆς. Formulam explicant Dukerus ad Petiti Leges Att. p. 221. et Wesseling. ad Herodot. I. 18. MS. Vratislav. *Λιπέξου*. Verissime Vindob. et meus cum Vossiano, *Λιπάξου*. Mox meus cum eodem Voss. *ἐλειονόμους τε κολώνας*. quod a poetæ manu profectum puto.

vs. 162.

Πειρεσίην ὅς ἐναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Vindobon. et meus: *Πειρεσίην ὅς ῥ' ἐναιεν Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.*

vs. 165.

Ἀρχόθι Ἰθηνεῖο καὶ εὐλαγέος Μελιβοίης.

Olim legere tentabam: *εὐθαλέος Μελιβοίης*. Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 75. *εὐγλαγέος Μελιβοίης*. Sed uterque conjectura aberravimus. Veram enim lectionem *εὐπελαγούς* Codices Askaeanus apud Gesnerum et meus suppeditant.

vs. 167.

(237)

Ὁ σφιν ἐν ἡγορήσῃ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.

Scribendum:

Ὅς σφῆς ἡγορήσῃ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.

Ὅς est ex MS. Vindobonensi: *σφῆς* ex conjectura nostra. Quamquam *σφιν* defendi potest hujus poetæ consuetudine, de qua vide Gesnerum ad h. l.

vs. 168.

Ἥμεῖς Καίηδες ἀφίκετο, τὸν ῥά σα φασί.

Codices nostri nihil variant. Vellem, hanc scripturam praeberent:

Κλεινὸς δ' αὖ Καίηδες ἐσαφίκετο, τὸν ῥά τε φασί.

vs. 190.

Ἥλυθε, δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενότιος ἐξ Ὀπιδεντος, Σὺγχορος Μινύαις.

MS. meus, *σὺγχωρος*, pro *σὺγχωρος*, quod est in Vindob. et Voss. Vera lectio est *σὺγχορος*, quae recte in MS. Regio explicatur *γειννιάζων*. Vide Albertum ad Hesych. v. *Αὐλῆς*, et Gesnerum ad h. l.

vs. 193.

Νύμφη ὑπρυλινθεῖσα παρ' Αἰσίοιο ῥοῦτος.

MSS. Vratisl. et Regius, *Ἀσώποιο*. Talia vel contra libros scriptos recipienda erant.

vs. 203.

Μελεάτιδος ἄκρας.*Ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας.*Sinceram scripturam *Μαλεάτιδος*, praeter Vossianum, exhibet Vindobonensis.

(238)

vs. 213.

*Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρηκτες ἀμύμονες ἦγον.*MSS. Vindob. Vratisl. Reg. et meus summo consensu, *Ναὶ μὴν καὶ* etc. Quod, a Vossiano etiam oblatum, Gesnerus spernere non debebat. Nicander Theriac. 51. *Ναὶ μὴν καὶ βαρύοδος* etc. Et sic illa centies.

vs. 215.

*Πελληνὴν προλιπὼν ἧδ' ἦθεα πατρίδος αἰης.*Gesneri correctionem, *προλιπὼντες ἰδ' ἦθεα*, Codex meus confirmat.

vs. 223.

*Ἄξιον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἠρώεσσιν ἑλάσσαι.*Gesnerus parum idoneis rationibus oppugnat correctionem Valckenarii Anim. in Ammon. p. 5. *ἅμ' ἠρώεσσι πελάσσαι*. Ecce! Codex Vindobonensis, in quo plane sic scribitur, omnem dubitationem tollit.

vs. 226.

*τὸν δ' οὐπω ὑπὲρ θροασεροῖο γενείου**Ἀργενῆς ἐρύθην παρηίδας ἀβρὸς ἱουλος.*Vindobon. et meus, *ἀργενῆς ἐρύθην*, Vratisl. et Regius *ἀργεννῆς ἐρύθην*, ex quo *ἀργεννῆς ἐρύθην παρηίδας* fecit Dorvillius ad Charit. p. 162. Sed mihi magis blanditur H. Stephani emendatio:*τῷ δ' οὐπω ὑπὲρ θροασεροῖο γενείου**Ἀργεννῆς ἐρύθην παρηίδας ἀβρὸς ἱουλος.*quam confirmat imitatio Nonni X. p. 1278. *Οὐδὲ αἱ ἀβρὸς ἱουλος ἐρευνθομένοιο γενείου, Ἀχνοα χιονεῖς ἐχθρόσσετα κύκλα παρειῆς.*

vs. 257 — 262.

*Ἀργῶ πύκνησιν τ' ἰδὲ θροαῖν γομφωθείσαν,**Αἰὲν ἐμῆς ἐνοπῆς, καὶ γὰρ πάρος ἔκλυες ἦδη,**Ἦνικα δένδρε' ἐθελγον ἐν ὑλῇντι κολώνῃ,*

(239)

*Πέτρας τ' ἡλιβάτους· καὶ μοι κατὰ πόντον ἔβαινες,**Οὐρῃ προλιπούσα, ἐπίσπεο δ' αὐτὲ θαλάσσης**Παρθενίης ἀτραπούς, σπέρχου δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀμείβειν.*

Joannes Piersonus, Juvenis pereleganti praeditus ingenio, recte verum 257. a praecedentibus separans, sic legebat:

Ἀργὼ πένκῃσιν ἔ' ἡδὲ δροσὶ γομφωθείσα.

ut Orpheus Argo vocandi casu alloquatur. De qua correctione nos dubitare non sinunt Codd. Vossianus et meus, γομφωθείσα plane exhibentes. Nec minus bene doctissimus Heringa Observ. cap. 10. p. 79. versu 258. legendum vidit: Ἀ' ἐμῆς ἐνοπήs. Nam Orpheus expressit Homerum II. A. 451. Κλύθι μιν, ἀργυρότοξ', — Ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὖξάμενοιο. Sed foedissimum mendum haeret in vs. 260. quod an satis feliciter sustulerim, Tuum sit iudicium, elegantissime Erneste. Vindob. Οὔρεα προλίπουσαι ἐπέσπετο. Vratisl. Οὔρεα προλιπούσα. meus: κατὰ πόντον ἔβαινον οὔρηα προλιπούσαι ἐπέσπετο. Lege:

καὶ μοι παραπόμπος ἔβαινες,

Οὔρε' ἀποπρολιπούσα.

Mecum tanquam comes ivisti, me deduxisti, montibus relictis. Hac sententia nihil aptius. Quis enim est, qui nesciat, canentem Orpheum secutas esse arbores, saxa, feras? Horat. III. Carm. 11. 13. *Tu potes tigres comitesque (παραπόμπους) sylvas Ducere.* Gesnerus nullam mutandi necessitatem videns, vulgatum capit de materia, ex qua Argo construeretur, ad mare deducta. At Orpheus loquitur de arboribus, se insecutis, antequam ad navis aedificationem adhiberentur. Nec ullae ejus in deducendis ad pontum arboribus partes fuerunt, cum demum, navi jam confecta, ad Argonautas venerit. Vs. 262. Heringa l. c. verissime rescripsit: σπέρχον δ' ἐπὶ Φᾶσιν ἀμείβειν. Pro ἀμείβειν meus et Voss. ἀμύνειν.

vs. 273. 274.

ἐφέσπετο δ' ἀγχόθι Τίφους.

Καὶ οἱ ἐπάρτια θῆκαν ἀρηρόια πορσύνοντες

Ἰστών ἔ' ἡδ' ὀθόνας.

Codex meus: ἐφέσπετο δ' αὐτόθι Τίφους. Καὶ οἱ ἐπάρ- (240) τια θῆκαν ἀρηρόια πορσύνοντες Ἰστόν ἔ' ἡδ' ὀθόνας. Vossianus etiam αὐτόθ' habet, non αὐτόθι, ut scribitur apud Gesnerum. Pro ἐπάρτια reponenda legitima forma ἐπαρ- τία, ut aliis etiam placet. Apollon. Rhod. I. 255. Ὅσσα περ ἐκύνονται ἐπαρτίες ἐνδοθι νῆες. et 553. Πάντα μάλ' εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτία κείται ἰοῦσι.

vs. 281.

ὅν τιν' ἄρα κρυδίη θυμός τε μενοινᾷ.

- Homer. Hymn.

Praeter Vossianum, meus Vindobonensis:

ὅν τιν' οἱ κραδίη θυμός τε μενοινᾷ.

ubi oī poēta de more suo scripsit, non sciolus inculcavit, ut Gesnerus putat.

vs. 289.

Ἄλλ' οὐ δὴ κάρτιστον ἀριώτερόν τε γενέσθαι.

Vindob. Voss. et meus: Ἄλλ' οὐ οἱ κάρτιστον etc,

vs. 296.

Καὶ γὰρ δὴ μῦθον σὺν ἐμοὶ πολέες τε καὶ ἐσθλοί.

Vindobonensis, Regius, et meus, μῦθοι. Bene Gesnerus μῦθον edidit.

vs. 297.

Ὅς τότε γ' αὐτὸς ἐνισπεν Ἰήσονα κοίρανόν εἶναι
Πεντήκοντ' ἐρέταισιν.

Vindob. Voss. et meus: Ὅς ῥά οἱ αὐτὸς ἐνισπεν Ἰήσονα
κοίρανόν εἶναι Πεντήκοντ' ἐρετμαῖσιν.

vs. 308.

Αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαραῖσιν ἐπ' ἡϊόνεσσιν ἐνηκα
Κᾶλα.

Vera hujus versus scriptura, quae Gesnerum fefellit, est in MSS. Vindobonensi et meo:

(241) Αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαρῆσιν ἐπ' ἡϊόνεσσιν ἐνεῖκα
Κᾶλα.

vs. 310.

ἐν δ' ἄρ' ὕπερθε

Πέπλω παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυντα δῶρα.

MS. Vindob. Πέπλω παρκ. meus et Voss. Πολλὰ παρκ.
An in illa scriptura latet, Πέλλη παρκατέθηκα? Πέλλα
sive πελλίς, unde Latinum *pelvis* natum est, non modo
lacti, sed aliis etiam liquidis condendis inserviebat. Vide
Athenaeum XI. p. 495. C.

vs. 340.

Αὐγὴν τ' ἡέλλιοι, ποδῶν προποδηγέτιν ἵππων.

Scribendum:

Αὐγὴν τ' ἡέλλιοι, θοῶν προποδηγέτιν ἵππων.

Hujus emendationis nostrae Cl. Gesnerus oblitus erat.
Paulo ante vs. 338. ex omnibus MSS. lege, χρυσεοτάροις.

vs. 356.

ὑπὸ δὲ ζυγὰ χευχέ' ἔθεντο,
Χεῖρας ἑρετμώσαντες.

Euripides Med. 4. μηδ' ἑρετμῶσαι χέρας Ἀνδρῶν ἀρίστων.
Sed hic aliter dicitur, pro *manus remis applicantes*. Accommodate ad hunc locum Hesychius: Ἑρετμῶσαι. κώ-
παις ἀρμῶσαι. Eam locutionem, a poeta nostro sumtam, Nonnus frequentavit pro *manus aptare natationi*, quae similis est remigio. Vide Paraphr. Joannis cap. 21. p. 284. et ibi Fr. Nansium.

vs. 362.

ἐτέμμετο δ' ἄσπετος ἄλμη.

Insolens ἐτέμμετο pro *secabatur*. Vindob. et meus, ἐπέτ-
μετο. Lege:

ἐτέμμετο δ' ἄσπετος ἄλμη.

Homerus Od. F. 174. ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
Τέμνειν. Vide hanc Epistolam p. 182.

vs. 378.

(242)

Οἱ τράφαν ἐν Φολόῃ, Πίνδου τ' αἰπεινὰ κάρηνα.

Lege:

Οἱ τράφεν ἐν Φολόῃ, Πίνδου τ' ἀνὰ δια κάρηνα.

Homeridas H. in Mercur. 142. Κυλλήνης δ' αὖ αὐτίς
ἀφίκετο δια κάρηνα. Τράφεν est in MSS. Vossiano et
meo. Vide interpretes ad Callim. H. in Jov. 55.

vs. 391. 392. 393.

Αὐτὰρ ἐπ' εἰς αὐλὴν εἰσῆλθομεν ἡεροειδῆ,
Καὶ προεκκλιμένος μὲν ἐπ' οὐδαίαιο χαμέννης
Κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρηρῆιστο δὲ πέτρον.

Gesnerus, conjecturam Heringae Observ. cap. 2. p. 15.
secutus, edidit vs. 391. Αὐτὰρ ἐπειτ' αὐλὴν etc. At re-
ctius Codex meus: Αὐτὰρ ἐπεὶ εἰς αὐλὴν etc. ut ἐπεὶ pro
ἐπειτα sumatur; de quo diximus p. 228. Versu 392. scri-
bendum ex MSS. Voss. Vindob. et meo: Καὶ οἱ πεκλι-
μένος. Idem Codd. male πέτρον pro πέτρῳ.

vs. 401.

Κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλαγκταῖς
Κρεῖτα χυδὴν προῦθηκε.

In meo Codice sic scribitur: Κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαι-
δάλτοις δ' ὑπὸ πλαγκταῖς etc. Hinc alius veram lectionem
eruat. Lennepii quidem conjectura ad Phalarid. Epist. 9.
p. 53. ἀδαιδάλτοις δὲ πίναξι, probari non potest.

vs. 410.

Ἡνώγει ᾗδων ἐρῶδαιμένον εἵνεκα μολπῆς.

Quod in hoc versu durum est, mollietur, si legeris:

Ἡνώγει καλέων ἐρῶδαιμένον εἵνεκα μολπῆς.

vs. 416.

ἐπεὶ μένος οἴνου ἔχειεν.

(243) Hunc locum male interpretantur Wesselingius Observ. II. 14. et Gesnerus. Lege:

*ἐπεὶ μένος οἴνος ἔχειεν.*Poëta imitatur Homerum II. Z. 261. *Ἄνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἴνος ἀΐξει.* Cyrus in Analect. Brunckian. T. II. p. 454. *ἀλλ' οὐ φρένας οἴνος ὀρίνει.*

vs. 423.

*Ὅσσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, δέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου.*Non spernam Piersoni conjecturam, *Ὅς ῥα τ' ἔφυσεν.* Spioor tamēn, poetam scripsisse:*Ὡς τ' ἐφύτευsen ἅπαντα, δέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου.*Vindobonensis, Vratisl. et meus *δέκρινε*, sicut alii apud Gesnerum.

vs. 431.

*Ἔστατο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγκυα δεινδρήεντα Πηλίου.*Vindobon. Voss. et meus, *Ἔστατο δ' ἄκρα.* Ego quoque H. Stephani correctionem, *Πεύθετο δ' ἄκρα*, sequar. Certe nihil melius aut ipse reperi, aut ab aliis prolatum vidi.

vs. 434, 435.

*Θῆρες δ' αἰδόντες αἰοιδῆς,**Σπήλυγγος προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες ἔμμνον.*Codex meus, *ἀλυσκάζοντες.* At, per tuam fidem, optime Erneste, an ulla hinc elicitur sententia? Nam si ferae Orphei cantu delinitae restiterint, qua ratione *ἀλυσκάζοντες, effugientes*, dici possunt? Equidem legendum conjeci:*Θῆρες δ' αἰδόντες αἰοιδῆς,**Σπήλυγγος προπάροιθεν ὑποκλάζοντες ἔμμνον.*Talis descriptio est in Orphei statua apud Callistratum p. 899. *Ὀκλάσαι* Erotianus bene explicat *ἐπὶ τὰς κνήμας* (244) *καὶ τὰς πτέρνας κάμψαντα τὰ γόνατα καθίσαι.* Hesychius: *Κατωκάεξας.* ἐπὶ πτέρναν ἐκάθισας. Lege: *Κατωκλασας.* Idem Grammaticus *ὀκλάζειν* non tantum expli-

cat εἰς γόνυ κάμπτειν, sed etiam λαγγάζειν, quod ab eo ὀκνεῖν exponitur. Ex quo facile est glossam Laeoniam restituere: Βοαδεῖ. ὀκνεῖ. Nempe scribendum: Βοκλάδδαι· ὀκνει. B ex dialecto praeponitur, ut in βαδύς; βέδος, βιογύς, etc. De his divinitus disputat T. Hemsterhusius ad Hesych. v. Θαβακόν, quem etiam memini, ὀκλάζειν repetere ab antiquo ὀκω, in quo inflectendi complicandique, sic ut angulos acutos corpus efficiat, potestas resederit. Hinc nascuntur ὀκνός vel ὠκνός, ὄκνός· ὀκελός; ὀκλός, ὀκλάζω. Ab eadem radice est ὀκνός, ὀκύνλλω. Hesychius: Ὀκύνλαι. τὸ ὀκλάσαι, καὶ ἐπὶ τῶν πτέρων καθίζεσθαι. Eodem referas Ὀκύνλλαντο. συνεκάμπτοντο. ubi κ in litteram affinem γ abiit. Idem vero Glossographus ὀκύνλλω ita distorsit, nihil ut viderim habitum crudelius; Κλωκλά. τὸ καθίζεσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν. Scribendum: Ὀκύνλαι. Sed haec praeter institutum.

vs. 445.

Παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐνίσχανεν ἱππότης Πηλεὺς.

Vindobon. Vossianus, et meus, ἀνίσχανεν, quod melius est vulgato.

vs. 463.

πρωῶνας ἑρμηνούς

Εἰσίδραμον Μινύαι, καὶ Ἄθω δεινδρώδεα κάμπαν.

Codex meus, Εἰσίδρακον, ut viri docti rescripserunt. Mox idem cum Vindob. et Voss. κάμνον, Vratisl. κάμψας.

vs. 465.

Ἐγθα καὶ ὄρκια φρικτὰ θεῶν, ἀρρήκτα βροτοῖσιν,

Quod viri docti de conjectura reposuerunt, ἀρρήκτα magno consensu confirmant MSS. Vindob. Vratisl. Regius, et meus. Iidem etsi in vitioso ὄρκια consentiant, sequar tamen Brunckium, V. C. ad Apollon. Rh. I. 917. recte ὄργια emendantem, praesertim cum ita legerit imitator, Nonnus III. p. 100. καὶ φρικτὰ πολισσούχοιο θαίνης Ὀργια.

vs. 484.

Ἴλιον Λαρδανίην, Πιτύνην ἐπιδέξι' ἔχοντας.

(245)

Gesnerus dubitat, an laboranti versui remedium inveniri possit. Nobis in mentem venit, sic ei mederi:

Ἴδην Λαρδανίην, Πιτύνην τ' ἐπιδέξι' ἔχοντας.

Copulam τ' addidimus ex MSS. nostro et Vindobonensi.

vs. 496.

Κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίοισιν ἀήτας.

Codex meus cum Vossiano, χειμερίοισιν αἰέλλαις. Hae voces saepe permutantur.

vs. 500.

Ὅς Δολόπων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων.

Non *Dolopes*, sed *Doliones*, hic nominandos fuisse, interpretes viderunt. Idque arripuit, et, velut ipsius poetæ errore scriptum, exagitavit vir doctus, quem supra commemoravi. Verum cum talis ignorantia non cadat in poetam, et doctum, et accuratum, æquius erat, librarios aut sciolos accusare, qui hunc versum similem facere voluerint versui 129. Ὅς Δολόπῃσιν ἄνασσει ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ, cum recte scriptum invenissent:

Ὅς ἔα Δολιόνιοι περικτιόνεσσιν ἄνασσειν.

quo fere modo etiam legendum conjecit vir acutissimus, Daniel Wyttenbachius. Stephanus Byz. *Δολιόνες. οἱ τὴν Κιύζικον οἰκοῦντες*, οὓς Δολιέας εἶπεν Ἐκαταίος. λέγονται καὶ Δολιόνιοι, καὶ θηλυκῶς, Δολιονία.

vs. 509.

Καὶ ἔα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὄμαρτεν,

Hunc versum idem censor interpretando corruptit, ut in eo Latinismum, *epulis eos prosequebatur*, inveniret. Sensus est: *in quotidianis conviviiis eorum comes erat*. Ejusdem generis sunt reliquæ Orphei reprehensiones.

(246)

vs. 528.

Ἄλλ' οὐ γὰρ λύνοντο κέλοι.

MS, meus cum Vossiano: Ἄλλ' οὐ οἱ λύνοντο κέλοι. Sic idem οἱ mox exhibent Vindob. Vratisl. Voss. et meus vs. 531. Ἀφθογγος δὲ οἱ ἦνε χειρῶν οἰήϊα νηὸς Ἀργώης. ut vs. 1270. χειρῶν δὲ οἱ ἦσαν ἐρετμὰ. item Vindob. et meus vs. 532. οὐ γὰρ οἱ ἐέλπετο κύμα παρῆσαι.

vs. 540.

Εὐδεις, Ἀγνιάδην, γλυκερῷ βεβρηγμένος ὕπνῳ,
Κῶμα περὶ βλεφάροισι βαλὼν.

Scribendum:

Κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβὼν.

vs. 545.

ἠδὲ τε λοιβάς

Δοῦναι ὑποχθονίοις.

Vindobon. ἠδ' ἔτι λοιβάς. Voss et meus, ἠδὲ τι λοιβάς.
Scribe:

ἠδ' ἐπιλοιβάς.

Δοῦναι ὑποχθονίοις.

'Επιλοιβή' pro'λοιβή dicitur. Sic in Hymn. 65. 10. ex Cod. Reg. legendum: *Κλύθι μάκαρ, κλήζω σε πρὸς εὐνίλους ἐπιλοιβάς*. Ac forte Argon. 601. pro εὐνίλοις ἐπὶ λοιβαῖς rectius scripseris εὐνίλοις ἐπιλοιβαῖς.

vs. 549.

θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατο 'Ρεῖης.

Rectissime Vossianus et meus, *ἐχολώσατε*. Alterum non est Graecum. Homerus Od. Θ. 205. *ἐπεὶ μὲν ἐχολώσατε λίην*. Gesnerus etiam hanc lectionem probat, sed, ut senex, haesitans in re perspicua et certa.

vs. 561. 562.

*'Η δὲ κατ' ὄρφναίῳ πόλον χρυσήνιος ἦως
'Αντολίην ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανὸς ὄρθρον.*

Librarius Cod. Vossiani *ἀντολίας* scripsit ex vs. 365. (247) *Τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὀκεανοῦ ῥοάων 'Αντολίας ἤνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἡριγένεια*. Hunc locum imitatus est Nonnus XXVII. p. 698. *Ἄρτι δὲ λυσιπτόνῳ τιναξαμένη πτερόν ὑπγού 'Αντολίας ὠῖτα θύρας πολεμητόκος ἦως*.

vs. 567.

Κίχων εὐξέστοισιν ὑπὸ πλατέσσιν ἔθηκαν.

MSS. Vindob. Vratisl. Regius, et meus, cum aliis apud Gesnerum, *ὑπὸ πλατέσσιν*. Totus hic locus vehementer laborat,

vs. 570.

*ἔντομα πορσύνοντες
Παμμέλαν' ἐν βόθροις κατεκλάθον.*

Sic omnes MSS. non *κατεκλάθον*. Meus et Voss. *μετεκλάθον*. sed *κατεκλάθον* in Vossiani margine. Forte:

*ἔντομα πορσύναντες
Παμμέλαν' ἐν βόθροισι κατήθον.*

vs. 577.

'Αγχαίω μὲν δῶκε πάγης γέρας ἀμφικύπελλον.

Omnes MSS. *πάλης*. Mox vs. 579. Vindob. et meus, *ποδωκέλης τ' εἵνεκα σφῆς*. vs. 581. meus, *δῶκεν γέρας*. vs. 583. in meo et Vindob. deest *Κίστορι*. vs. 584. in Vindob. et meo scribitur *λειανθέα*.

vs. 588.

Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ Μινυῆς λόχος.

Supra vs. 111. *Μινυῶν λόχος*. Rarius est *Μινυῆς*, a nominativo *Μινυεύς*, vs. 277. *Εἰσβαίνειν τ' ἐκέλευον ἐπειγο-*

μίνους Μινυῆας. Nec tamen inter poëtar singularia referendum. Apollon. Rh. I. 235. *Ἀλκιμέδω Κλυμένης Μινυῆϊδος ἐκγεγαυῖα*. Ovid. Met. iv. 52. *solae Minyeidae intus*. v. Steph. Byz. v. *Μινύα*, et N. Heinsium ad Ovid. l. c. vs. 1. A *Μινυός* formatur *Μινυίδης*, quod est apud Schol. Pindari Ol. XIV. 5.

(248)

vs. 594.

*ἀμφὶ δὲ δειρῆς**Ἀψαμένη μῆρινθα*.

Recte in Codice meo, *ἀμφὶ δὲ δειρῆν* etc. Vide Valckernarium ad Euripid. Phoen. 123. In Vindobonensis margine ab eadem manu est, *ἀμφὶ δὲ δειρῆ*.

vs. 598.

Κλεινὴν δὲ περικτύονες καλέουσι.

MS. meus: *Κλεινὴν δὲ ἐπερικτύονες καλ.* In mendosa scriptura *Κλεινὴν*, pro *Κλειτήν*, omnes libri consentiunt.

vs. 600.

Κνημὸν ἐπὶ ζάθρον, καὶ Δίνδυμον ἀπώρειαν.

Elegans est conjectura Toupii nostri Emend. in Suid. T. I. p. 170. *Κνημὸν ἐπὶ ζάθρον, καὶ Δίνδυμον ἄφρον ἄγεσθαι*. Mihi tamen non verbum, sed totus versus elapsus videtur.

vs. 601. 602.

*Ὅφρα κε μειλίζαντο εὐνοίστοις ἐπὶ λοιβαῖς**Πεῖην προσβυγενῇ, θυμὸν δ' ἀλείναντο ἀνάσσης*.

Codex meus: *Ὅφρα κε μειλίζαντο εὐνοίσταις* (sic, aī supercripto οῖς) *ἐπὶ λοιβαῖς Πεῖην προσβυγενῇ, θυμὸν δ' ἀλείναντο ἀνάσσης*. Vindobonensis: *Ὅφρα κε μειλίζαντο εὐνοίστοις* (sic) — *ἀλείναντο ἀνάσσης*. In Vratisl. et Regio nulla, nisi in ἀνάσσης, varietas est. *Εὐνοίστοις* etsi a Cl. Toupio l. c. utcumque explicatur, tamen non tollitur vitii suspicio. An scribendum?

Ὅφρα κε μειλίζαντ' οἶνοσπελατοῖς ἐπιλοιβαῖς.

Nonnus XIX. p. 520. *Σειληνός δὲ νεοσπίστου γέρον οἶνον, ὁπώρης*. pro *νεοσπίστου*.

vs. 605. 606.

*Ὅς γε ταυφυλοῖου ἐλάτης ἀμφιπλεκῆς ἔσθης**Ἀμπέλου ἀναλέης ὅξει ἀπέκρσε σιδήρη*.

Vindob. Voss. et meus male, *Ὡς κε*. Praeterea meus cum (249) Voss. *ταυφυλλου*, ut vs. 589. *στέφανον ταυφυλλου ἐλαίης*, ex Homero Od. N. 102. Sed alterum confirma-

tur vs. 170. *τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃς*. Homerus II. II. 767. *τανύφλοϊόν τε κράνεια*. Lege:

Ὅς γε τανυφλοίοις ἐλάτῃς ἀμφιπλεκέες ἔρνος
Ἀμπέλου ἀναλέης ὀξεί ἀπέκρυσσε σιδήρῳ.

Constructio est: ὅς γε ἔρνος ἀμπέλου ἀναλέης, ἀμφιπλε-
κές ἐλάτῃς τανυφλοίοις, ἀπέκρυσσε etc.

vs. 626.

Πεισματίν, τόθι πείσματ' ἐργομένης λύθεν Ἀργοῦς.

Rectissime Vindob. Voss. et meus, *Πεισματίνης*, scil. *Rheae*.
Pro *τόθι* Vratisl. *πόθι*. Pro *λύθεν* Vindob. *λίπεν*. Scri-
bendum:

Πεισματίνης, ὅθι πείσματ' ἐργομένης λύθεν Ἀργοῦς.

vs. 627. 628.

Αὐτὰρ ἐπεὶ γ' ὀθόνας ἀνάτου πλήρωσεν αἵτης,
Θεῖνε διαπρήσσουσ' ἄλμυρῃα κύματα πόντου.

Lege ex tribus optimaee potae MSS. Voss. Vindob. et meo:

Αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' ὀθόνας ἀνάτου πλήρωσεν αἵτης,
Θεῖνε διαπρήσσουσ' ἄλμυρῃα κύματα πόντου.

Gesnerus recta via aberrare maluit, quam bonum ducem,
Codicem Vossianum, sequi.

vs. 635.

ἀμφὶ δὲ κναμὸς

Ἀργάνθου κατέφαιε.

Vindob. et meus, *κνάμος*. Regius, *κνάμος*. Toupins Emend.
in Suid. T. I. p. 169. recte scribit *κνημὸς*, ut vs. 600.
Κνημόν ἐπὶ ζάθειον. Pro *Ἀργάνθου* MS. meus *Ὀργάνθου*.

vs. 641.

(250)

Ἦλας ἐξήκετο νηὸς

Δαῖθρα ἐπισπόμενος.

MSS. omnes bene:

Ἦλας ἐξήκετο νηὸς

Δαῖθρα ἐπισπόμενος.

Mox meus et Vindob. Ἦλη ἐνὶ πλαγχθεῖς, ut ex Vossiano
edidit Gesnerus.

vs. 643.

ἐν δὲ σπέος ἤλυθε νυμφᾶν

Λιμνακίδων.

Vereor, ut forma *λιμνακίδων* sana sit. *Λιμνάδας νύμφας*
dixit Theocrit. Eid. V. 17. Lege:

ἐν δὲ σπείος ἤλυθε νυμφῶν
Λειμακίδων.

A λείμαξ, λειμακος, analogice λειμακίς formatur. Λειμακίδες νύμφαι ab aliis λειμωνιάδες vocantur. Sophocles Philoct. 1449. Νύμφαι τ' ἐνυδροὶ λειμωνιάδες. Poëta noster Hymn. in Nymphas 50. 4. Καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἀγναί.

vs. 645.

αἱ δὲ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα

Κοῦρον ἐτ' ἀντίθεον.

Κοῦρος ἀντίθεος etiam dicitur a scriptore recentiore carminis de Lapidibus vs. 436. Sed ἐτι satis indicat, aliud quid a poëta scriptum fuisse. Dorvillius ad Charit. p. 624. ingeniose tentabat: Κοῦρον ἐτ' ἀρτίγενν. Sed veram lectionem Codex meus conservavit:

αἱ δὲ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα

Κοῦρον ἐτ' ἡτίθειον.

id est; juvenem adhuc incorruptum; de qua vi vocis ἡτίθεος diximus ad Timaei Lex. Plat. p. 96. Mox idem MS. Ἀθάνατος τ' εἴη.

(251)

vs. 647.

Ἄλλ' ὅτε πρὸς μεσάτην ἥω φέρειν ὠκίας ἔππους
Ἡέλιος.

Vindob. et meus: Ἄλλ' ὅτε δὴ πρὸς etc. Praepositio πρὸς ab interpolatoris manu est. Poëta, ni fallor, hoc modo scripserat:

Ἄλλ' ὅτε δὴ μεσάτην ἥω φέρειν ὠκίας ἔππους
Ἡέλιου.

vs. 651. 652. 653:

Οἱ δὲ κυβερνήτηρος ἐφημοσύνας ἐπίθοντο.
Εἰλατίδης δ' ἀνὰ πρῶνα θοῶς Παλύφημος ἔβαιμεν,
Ὅφρα κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσοι.

Vindob. Voss. et meus: ἐφημοσύνησι πίθοντο. Versu 653. sic scribendum:

Ὅφρα κεν Ἡρακλῆα θοὴν ἐπὶ νῆα καλέσοι.

vs. 656.

Αὐτὰρ ἐπ' ἠῶσι λυγρὴν ἐπεράσσαμεν αἶαν.

Legendum, ut alii quoque viderunt:

Αὐτὰρ ὑπηῶσι λυγρὴν ἐπεράσσαμεν αἶαν.

Homerus Od. Δ. 656. ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον Χρυσὸν ὑπητοῖον. Vide exquisitae doctrinae virum, J. Toupium Cur. noviss. in Suid. p. 135. et interpretes ad Hesych. v. Ἰνὶ ἤω.

vs. 666—668.

Βιδυνῶν μέγα ἄστν πλατεῖη κέλισαμεν ἀκτῇ,
Σπένδοντες προχοαῖς, ἥδ' ἐν νιφάργεσιν ὕλαις
Ἔσπεροι αὐλισθέντες ἐφοπλισοίμεθα δόρπον.

Hic locus contaminatissimus etsi in Codicibus nostris varie scribitur, tamen ea varietate ad summam non multum proficitur. Vindob. Voss. et meus, Βιδυνῶν τὸ μέγα ἄ. Vossianus βαθεῖη pro πλατεῖη. Versum 667. sic exhibet Codex meus: Σπένδοντες προχοαῖς, ἥδ' ἐν νιφάργεσιν ὕλαις. sine ἐν, quod Vossianus cum νιφάργεσιν jungit, ut sit (252) ἐννιφάργεσιν. Vs. 668. sic legitur in MS. meo: Ἐσπέριοι δ' αὐλισθέντες ἐφοπλισοίμεθα δόρπον. In ἐφοπλισοίμεθα Vindobonensis consentit. Mendose Vossianus, ἐφωπλισοίμεθα. Νιφάργεσιν vitii satis arguit νε contra veterum consuetudinem productum. Hoc excepto, cetera sic a poeta scripta videntur:

Βιδυνῶν μέγα ἄστν πλατεῖη κέλισαμεν ἀκτῇ,
Σπένδοντες προχοαῖσιν, ἥδ' ἐν νιφαργέσιν αὐλαῖς
Ἔσπεροι αὐλισθέντες ἐφοπλισοίμεθα δόρπον.

vs. 669—671.

Ἐνθα τότε αἰνόγαμος Φινεὺς ὑπερήνορι θυμῷ
Δοιοὺς ἐξελάσσε γόνους, προβλήσῃ τε πέτραις
Θηροῖν ἐλῶν προὔθηκε γυναιῶν εἵνεκα φίλων.

Recte MSS. nostri, Ἐνθα τότε. Mox ἐλῶν, scio, quo modo explicari possit. Sed multo aptius est:

Θηροῖν ἐλῶν προὔθηκε γυναιῶν εἵνεκα φίλων.

Homerus Od. E. 473. Δεῖδω, μὴ θήρεσσιν ἐλῶν καὶ κύρμα γένωμαι.

vs. 673.

Φινεῖ δ' ἄρα ὥπασαν ἄτην.

Vindob. Voss. et meus: Φινεῖ δὲ οἱ ὥπασαν ἄταν.

vs. 678.

Αὐτὰρ ἔπειτα Φινῆος Ἀγηνονίδαο λιπόντες.

Recte meus cum Voss. Αὐτὰρ ἐπεὶ Φ.

vs. 683.

Ἀλλὰ κατειρμέναι ἀνέμων ἀργῆσιν ἀέλλαις.

Cod. meus, κατειρομέναι. Simplex εἰρμέναι pro tractae

est apud Homer. II. N. 682. compositum *καταρτύνσαι* pro *trahere* Argon. vs. 242.

(255) vs. 689.

Πρύμναν ἐπειθ' ὀρώειν, ὅφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴη.

MS. meus, *Πρύμναν ἐπειθ' ὀρώειν*, Voss. *ὀρώειν* cum leni. Latet aliquid.

vs. 695.

*Πέτραις δ' ἐν μυχάταισιν ὑπὸ πτερυγέσσιν ἀερόθεις
Διηθήθη.*

Pro *ἀερόθεις* Vindobonensis *ἀρόης*, mira varietate. Pro *διηθήθη* meus *διναίτο*, Voss. *δινοῦτο*, Reg. et Vratisl. *διγαίντο*.

vs. 701.

Ἰέμενοι θοὰ κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι χάρασσον.

Supra vs. 370. *Τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐκέλευτο κύμα χάρασσειν.* Utroque loco Gesnerus male et contra MSS. edidit *ὑπειρεσίῃσι*. Loquendi formam, κύμα χάρασσειν, ut alia non pauca, hinc duxit Nonnus III. p. 86. *Νήνεμον ἀκροτάτοισιν ὕδαρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς.*

vs. 724.

αὐτὰρ ὁ τοῖς γε

Τύμβους χευάμενοι πολὴν ἐπένησαν θαλλῇν.

Pro *πολὴν* manus emendatrix in MS. Vratisl. *πολλήν* scripsit. Reliqua versus pars ita legitur in Vindobon. Voss. et meo, *πολὴν ἐπένησαν θίνα*. Sed in margine Vindobon. est *ἐπενήσατο*. Quae Codicum lectio sciolorum ingenio debetur. Ipsam poëtae manum, quae primarios viros, Casaubonum et Bentlejum fecerant, feliciter assecutus est Jo. Jensus, illis nulla re comparandus:

αὐτὰρ ὁ τοῖς γε

Τύμβους χευάμενοι πολὴν ἐπενεισάμεθ' ἄλμην.

nisi quod levi emendatione scribendum est: *ἀν δ' ἄρα τοῖς γε*, ut vs. 568. *Ἄν δ' ἄρα τύμβων ἔχουσιν, ἰδωμήσαντο δὲ σῆμα.*

(254)

vs. 729. 730.

*Ὅν δὲ Καλλιχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλέοντιν,
Ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ προτέροισιν ἔλεξα.*

Hos tam putidos et scholasticos versus non a poëta scriptos esse arbitror, sed e Grammatici Scholio temere conflatos.

vs. 732. 733.

τὴν δὴ παρὰμειψε θέουσα

Ἀργὼ ὑπὲρ μέγα λαῖμα· Καραμβιακὴν δ' ἔκετ' ἀκρην.

Vindob. Voss. et meus, *τὴν οἱ παρὰμειψε*, et *μοχ*, *Καραμβίην*, forte pro *Καραμβείην*.

vs. 736. 737.

*Νέρθε δ' ὑποθρώσκουσι βορειάδος ἀντίον ἄρκτου
Μακρὰ Θεμισκύρης Βοιάντιδος ἄψα κεῖται.*

Vindob. Voss. et meus: *Νέρθεν ὑποθρώσκουσι βορειάδος
(meus βορηάδος) ἀντίον ἄρκτου Μακρὰ δέ μιν σκύρης
βοιαντίδος ἄψα κεῖται*. Verba, *ἄψα κεῖται*, nata, ni
fallor, ex variante lectione sequentium, *ἄστια κεῖται*,
veram lectionem loco pepulerunt. Quam, stultum sit,
ingenio quaerere, cum nonnisi e melioribus libris resti-
tui possit.

vs. 739.

Καὶ Χάλυβες, Στυβάρηνά τ' ἔθνη, λαοὶ τ' ἐπίχειρες.

Voss. *Τηβάρηνα*. Sed Vindob. et meus clare, *Τιβάρ-
ρηνα*. Mox Vossianus in margine eadem manu, *λαοὶ
τε Βέχειρες*, ut verissime correxit H. Stephanus. Vide
Wesselingium ad Hierocl. Synecd. p. 665. Nulla, quod
miror, Vossianae lectionis mentio est apud Gesnerum.

vs. 742.

Ἥχι τε Μαῦροι ἔσαν Μαριανδούροισιν ὄμουροι.

Codex meus egregie: *Ἥχι τε Μάκροι ἔσαν Μαριανδη-
νοῖσιν ὄμουροι*. Poëta aut *Μάκρους* vocavit, quos alii
Μάκρωνας, aut, quia *ἔσαν* vix ferri potest, plane (255)
scripsit, quod malim: *Ἥχι τε Μάκρωνες, Μαριανδυ-
νοῖσιν ὄμουροι*. Vossianus quoque, *Μαριανδηννοῖσιν*.
Sed eadem manus optime correxit, *Μαριανδυννοῖσιν*.

vs. 745. 746.

*Τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπὲρ μυχὸν εὐρέα κόλπου
Οὐ Σύμης ὄρες ἐστὶ, πολὺς τ' εὐθαλὴς λεῖμών.*

Codex meus, *ὑπέρμαχον εὐρέα πόντου*. Vindobonensis
quoque cum Vossiano, *πόντου*. quod praeferam. Pro
εὐθαλὴς Vindob. Voss. et meus, *εὐθαλέα*, ut appareat,
librarios offensos esse duriore spondeo. Gesnerus pro
vulgata lectione laudat Hymnum 67, 7. *Εὐθαλὴς*,
εὐπαισιότατη, θνητῶν ἀνάπαυμα. ubi Cl. Schraderus
Praef. ad Emend. p. 6. *εὐθαλλὴς* legit. Ego vero, se-
cutus auctoritatem MSS. Regii et Vossiani, in quibus

αἰδαλῆς legitur, scribendum puto: *Ἀἰδαλῆς, εὐχταιο-
τάτη*, etc. Nam *αἰδαλῆς*, prima producta, et secunda
correpta, ut in *αἰδιος* et *αἰναος*, ab Orpheo pro *αἰδα-
λῆς* dicitur. H. 7. 13. *Ἀἰδαλῆς, ἀμῖαντε, χρόνον πάτερ*.
Sic pro *αἰδαλῆς* scribendum ex lectione *αἰδαλῆς*, quam
habet Scholiastes Hesiodi ad Theog. 451. non *αἰδαλῆς*,
ut Gesnerus, multo minus *αἰδαλόεις*, ut Schraderus l. c.
Vox integra mansit H. 12. 1. *Ἀἰδαλῆς μακάρων τε
θεῶν πάτερ ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν*. Jam etsi nihil praesidii
est in Hymno 67. aliis tamen exemplis efficitur, *θα* in
εὐθαλῆς, duplicatione litterae λ in pronunciando, pro-
duci. Hymno 39. 17. *Ἦς πολλὰ μορφὰ πολὺνάνθεμοι
ἱεροθαλῆς*. Meleager in Analect. Brunck. T. I. p. 5.
Τὸν τε φιλάκητον Θεοδωρίδω νεοθαλῇ Ἐρπύλλον. Ni-
cias ibid. p. 249. *Αἰόλε, ἡμεροθαλῆς ἔαρ φαίνουσα, μέ-
λισσα*. incertus poeta ibid. T. III. p. 227. *Πάντη δὲ
πλατάνοισι καὶ ἡμεροθαλέσι δάφναις Ἑστειρμαί*.

vs. 749—755.

*Οὐ Κόλῳν κλυτὰ φύλα καὶ Ἠνιόχων καὶ Ἀραξῶν.
Ὅν παραμειβόμενοι, μυχάτοισ ἐπεπλώμεν ὄρμοις
Οὐρων, Χινδαίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,
Ἀσσυρίων τελέων, τρηγὺν δ' ἀγκῶνα Σινάπης,
Καὶ Φίλυρας ναέτας τε, καὶ ἄστεα πυκνὰ Σαπείρων,
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα φύλα Σιγύμων.*

(256) Locus desperatae sanitatis. Vs. 749. lege, *Ἀράζων*.
Stephan. Byz. *Ἀραξος, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ*, etc. Gen-
tile et urbis nomen idem est, ut in *Δελφοί, Parisii*,
et aliis. Vs. 750. Vindob. Voss. et meus, *ἐπεπλείομεν*,
Vratisl. *ἐπεπλέομεν*. Sed hoc leve est. Major varietas
versu sequenti. Vindob. X' *ἰδαίων*. (sic) meus, *Χυν-
δαίων*. Vossian. *Χινδαίων*. in quo ingenium exerceant
veteris Geographiae periti. Vs. 752. recte quidem Wes-
selingius Probab. cap. 9. *τελέων* in duo distrahit voca-
bula, sed male *λεῶν* in Genitivo scribit, cum contextus
Accusativum *λεῶν* postulet, qui est in MS. meo. Atti-
cum *λεῶς*, rarius apud poetas, Ionica dialecto usus, no-
ster repetit vs. 821. *Οὐδὲ λεῶν Κόλῳν*. ubi *λεῶν* Voss.
et meus. Marmor Oxoniense p. 109. *Ἀμφὶ δ' ἐμῆς
μοίρης πᾶς ἐδάκρυος λεῶς*. At quaeres, unde Accusa-
tivi *λεῶν*, ἀγκῶνα, et qui sequuntur, pendeant? Nempe
a verbo, quod elapsus versus intercept. Haec lacuna
tam manifesta est, ut mirandum sit, eam a nemine Cri-
ticorum, qui Orphica tractarint, animadversam esse.
Vs. 753. pessime Codex meus, *Καὶ Χάλυβας ναέτας τε*.

Nam Chalybes jam commemorantur vs. 759. Philyres autem suo loco ponuntur. Vide Cellarium Geogr. antiq. T. II. p. 284. Pro *ναέτας* MS. Vossianus verissime, *Ναπάτας*. Stephan. Byz. *Νάπις. κόμη Σκυθίας. ὁ οἰκὴτωρ Ναπάτης, ἢ Ναπίτης*. In posterum igitur legamus:

Καὶ Φιλλῆρας, Ναπάτας τε, καὶ ἄσπεα πυκνὰ Σαπείρων.

Hanc quantivis pretii lectionem Gesneri praeteriit negligentia.

vs. 759.

Αἰλῆα τε στέλλειν, καὶ ἐπ' ἱκρίον αὐθι χαλάσσαι.

Ἐπίκριον, quod Gesnerus bene restituit, in Codice meo legitur.

vs. 762.

αὐτίκ' ἄρα στέφανον καὶ τεῖχος ἐρυμνὸν

Αἰήτου κατέβαινε.

Vindob. Voss. et meus recte, *αὐτίκα οἱ στέφανος καὶ* etc. Vitiosum tamen *στέφανον* Gesnerus in textu reliquit.

vs. 768.

(257)

Ἢέ γ' ἐπ' Αἰήταο μόλη δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων.

Vindob. et Voss. *Ἢμιν ἐπ'.* meus, *Ἢμιν ὑπ'.* Lege et interpunge:

Ἢ μιν, ἐπ' Αἰήταο μολῶν δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων.

Μιν, quod a verbo *θέλξει* regitur, ad Acëtem referendum.

vs. 771. 772. 773.

Ἄλλ' οὐ γὰρ Μινύαισιν ἐπήνθανε πᾶσι νέεσθαι.

Δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Ἀμβολλήν θ', ἵνα θῇ τελέση τὰ περ αἶσα γενέσθαι.

Vindob. Voss. et meus: *Ἄλλ' οὐ οἱ Μινύαισιν — ἵνα οἱ τελέση.*

vs. 781. 782. 783.

Ἦκε φέρουσ' εἰς χεῦμα εὐρῦρτου ποταμοῖο.

Φάσιδος· ἀστέρα δ' αἶεν ἀναρπάξαντα, ῥέεθρον

Οἰχέσθαι πόντιο δι' Ἀξείνοιο φέροντα.

Haec non uno mendo laborant. Lege:

Ἦκε φέρουσ' εἰς χεῦμα εὐρῦρτου ποταμοῖο

Φάσιδος· ἀστέρα δ' αὖ νιν ἀναρπάξαντα, ῥέεθρον

Οἰχέσθαι etc.

Εὐρῦρτου scripsi ex Vossiano et meo: quod a Gesnero negligi non debuisse, bene monet Cl. Schraderus Praef.

ad Emend. p. 5. Reliqua correxi, δευτέρας φροντίδας, secutus.

vs. 784. 785.

δολιου ἐξέσσυτο ὕπνου

Ἀπροφανές, στυγερόν δὲ περὶ φρένας εἵλετο δαῖμα.

Codex meus, Ἀπροφανῇ, στυγρόν δὲ etc. Voss. et Vindob. etiam, Ἀπροφανῇ. Vratisl. et Regius, εἵλετο δαῖμα. Sed cum in hac forma non εἵλετο, sed εἶλε dicitur, ut apud Homer. II. Θ. 77. πάντας ὑπὸ χλωρόν δέος εἶλεν. scribendum puto:

στυγερόν δὲ περὶ φρένας ἔκετο δαῖμα.

(258) Infra vs. 1156. θάμβος δὲ περὶ φρένας ἔκετο πάντας. Aratus Phaen. 473. τῆμος δὲ περὶ φρένας ἔκετο θαῦμα.

vs. 791.

Θυγατέρας δ' ἐκλήξε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο.

Quod viri docti, vel invitis libris, reposuerunt, ἐκλήξε, perspicue scriptum exhibet Codex Vindobonensis.

vs. 795.

Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίσκε πόληος.

Noli dubitare, quin legendum sit:

Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε θόμους ναίσκε τοκῆος.

ut apud Homer. Od. I. 36. Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων. Absyrtum vero separatim a patre habitasse, ex Apollonio Rhod. III. 241. intelligitur.

vs. 801.

Καὶ ὅα τότε Αἰήτης εἰσέδραμεν, ἐν δ' ἄρα πολλούς.

Lege:

Τὴν ὅα τότε Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλούς.

Sic inepta Gesneri ratione facile caremus. Εἰσέδρακεν, a Wesselingio occupatum, Vindob. Voss. et meus, confirmant. Paulo ante MS. meus bene, ἐκόμιζεν, scil. Aeetes.

vs. 808.

Αἰήτης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.

Immo, ut contextus docet:

Αἰσονίδης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.

vs. 810.

Ἀμπέτο μαρμαρυγαῖσι πέρι χρυσίων ἀπὸ πέπλων.

Codex meus, *πέριξ*, ut recte conjecit Gesnerus. Nec aliter Vossianus, ex quo perperam *περιξ* affertur.

vs. 827.

(259)

Οὐτέ νυ ληϊστῆρες ἰκάνομεν, οὔτε τιν' ἄλλην
Γαίαν ἐπιστροφῶντες.

A Vindob. νυ abest. Voss. et meus, οὔτε τε ληϊστῆρες. Mox γαίαν, pro quo Vossianus αἶαν habet, in Vindob. et meo desideratur. Ulcus latet.

vs. 834.

Οὐδέ τι δὴ νῶνυμοι ἐμοὶ ἐρήρες ἐταῖροι.

Vindob. Voss. et meus: Οὐδέ τι οἱ νῶνυμοι. In meo etiam ἐμοὶ excidit similitudine praecedentis syllabae. Metrum νῶνυμοι pbstulare, recte vidit Cl. Schraderus Praef. ad Emend. p. 5. Mox iidem Codices: Οὐδέ τι οἱ παλέμων.

vs. 863.

ἃ δὴ τελείσθαι ἐμελλε

Σφῆσιν ἀτασθαλῆσι πολυφθόρου Λιγυῶ.

Σφῆσιν inepte scripsit librarius, memor versus Homericī Od. A. 34. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῆσιν ἀτασθαλῆσιν ὑπὲρ μόρον ἀλγὲ ἔχουσιν. Sic vera lectio perijt. Paulō ante ὑπὲρ νότων scribe ex MS. Regio.

vs. 866.

Ἐν γὰρ οἱ ἥμερον ᾤσεν ἐρωτοτρόφῃ Κυθήρια.

Vindob. Voss. et meus recte ἐρωτοτρόφος, ut supra vs. 476.

vs. 868.

Ὡς τε βόας ζεύγλαισι δαμάσσαντο πυρὶ πνέοντάς,

Τετραγῶν θέμενος σπόρον αὐλάκι.

Scribendum:

Ὡς τε βόας ζεύγλαισι δαμάσσαντο πῦρ πνέοντάς,

Τετραγῶν θέμενος σπόρον αὐλάκι.

Codex meus, πυρὶ πνέοντάς. Αὐλάκι autem dicitur τετραγῶν, non σπόρος. Callimachi H. in Dian. 478. Μὴ τοῖον τημεῖτος ἐμαὶ βόες εἴκεκα μισθοῦ Τετραγῶν τέμνυνται.

vs. 872.

(260)

Ἦδ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν στάχυν ἐξεναρίξεν.

Pro στάχυν mirifice. Codex noster καὶ χυν, relicto spatio unius syllabae in medio. Hoc quid sit, nescio.

Hom. Hymn.

T

vs. 887.

Ἀὐτὸς ἄρα κατὰ θυμὸν ἐμῆδόμεθ'.

Vindob. Voss. et meus metro convenienter: Ἀὐτὸς οἱ κατὰ θυμὸν ἐμῆδόμεθ'.

vs. 908.

Λύσσα ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαλινῶν σκυλάκισσον.

Vossianus et meus: Λύσσα ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαλινῶν σκυλάκισσι. Sed in margine Voss. λύσσα ἐπιπνείουσα, ut habet MS. Regius cum aliis. Locum desperatum feliciter sanavit Criticus sagacissimus, Thomas Tyrwhittus ad Orpheum de Lapid. p. 120.

Λύσσα ἐπιπνείουσα πυργιλήνους σκυλάκισσον.

Hermesianax apud Athen. XIII. p. 597. C. Cerbero tribuit ἐν πυρὶ ὄμμα σκληρόν. Versu seq. ex omnibus Codicibus scribendum, πυμάτων μυχῶ ἔρκος.

vs. 913. 914. 915.

Ἀσφοδελός, κλύμενός τε καὶ εὐειδής ἀδιαντός,
καὶ θρύον, ἥδ' κύπειρον, ἀριστερέων τ' ἀμειννά,
Ὀρμιόν τε, καὶ εἰρυσίμον, κυκλαμὲς τε θεουδής,
Στοιχάς.

In hoc loco multum variat Codex noster: Ἀσφοδελός τε, κλύμενος, καὶ εὐειδής ἀδιαντός, καὶ θρύον, ἥδ' κύπειρον, ἀριστερέων τ' ἀμειννά, Ὀρμιόν τε, καὶ εἰρυσίμον, κυκλαμὲς τε θεουδής, Στοιχάς. vs. 913. etiam in Vindob. et Voss. εὐειδής. vs. 915. in iisdem, κυκλαμὲς τε θεουδής.

vs. 920.

Ἄλκυνά, καὶ πάναντος, καὶ κάπασον, ἥδ' ἀκόνιτον.

(257) Vindob. Voss. et meus, κάπασον. Sed in Vindobonensis margine recte scribitur κάρπασον. de quo copiose Salmasius de Hyl. latr. p. 111.

vs. 929. 930.

Σῆμα χαμαιῆλοις Διὸς, ποτὶ κῶας ἀμείβων.
Φρουραῖς ἀκμήτοις δ' ἐπιμαίνεται ἄμμορος ὕπνου.

Codex meus, Ἀῆμα χαμαιῆλοις Δ. et mox cum Vindob. et Voss. Φρουραῖς δ' ἀκμήτοις ἐπιμ. Corruptissimum locum sic emenda:

Δεῖμα χαμαιῆλοις Διὸς, ποτὶ κῶας ἀμείβων.
Φρουραῖς δ' ἀκμήτοις ἐπιμαίνεται ἄμμορος ὕπνου.

Δεῖμα est terriculamentum. Hesychius: Δεῖμα. φόβη-

τρον. Sophocl. Electr. 411. ad Hesych. laudatus: 'Εκ δειμάτων των νυκτερῶν. Lucianus Alexandr. p. 253. δειμάτων μὲν, καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπελλάττον. Hinc verbum δειματοῦν, *terrículas obijcere*. Apposile ad hunc locum Aristophanes Ran. 144. Μετὰ ταῦτ' (ἄρ' ὑδ' inferos) ὄφεις καὶ θηρὶ' ὄφει μύρια Δεινότατα. AI. Μὴ μ' ἐκπληττε, μηδὲ δειμάτου. Vide Abreschium Animadv. ad Aeschyl. p. 489. Epitheto χαμαιζήλοιο remedium a melioribus libris expectandum. Pro ἀμύβειν Gesnerus verissime scripsit ἀμύνειν. Quae verba in Codd. nostris permutata vidimus ad vs. 261. Denique ὑμῖντοῖς est ex conjectura Hemsterhusii ad Hesych. v. Ἐπιμαίεσθαι.

vs. 935.

Διζόμεθ' ἡμῖν ἄελπτον οἷζυροῖο πόροιο.

Vindob. Voss. et meus: Διζόμεθ' οἱ μὲν ἄ. Ex quo Gesnerus οἶμόν fecit, satis commoda sententia. Sed an sic scripserit poeta, dubito. Mox Vindob. vs. 937. Οἱ δ' ὡς κελώριον.

vs. 952.

Ὡσα φέρων, ἦνυσα πυρὴν ἐμπροσθε βόθροιο.

Ἐνθά plerique Codices, etiam Vossianus, ex quo Gesneras perperam ἦνυσα laudat. Solus Vratislav. ἐνυσα. Equidem Gesnerum sequar, νήησα legentem. Thucyd. II. 52. ἐπὶ πυρὰς γὰρ ἀλλοτριὰς, φθάσαντες τοὺς νήσαντας, ἐπιμάχοντες τὸν ἐαυτῶν νεκρόν. ubi vide Dukerum. Apollon. Rhod. III. 1033. Ἀντὶ πυρκαϊῆν εὐ νήησας ἐπὶ βόθρῳ. Adde Wesselingium ad Herodot. I. 50.

vs. 954.

Φωριαμοῦ ἀνελούσα θυώδεις ἐξ ἀδύτοιο.

Si cum Vindob. Voss. et meo φωριαμῶν legas, necessario θυώδεις cum ἀδύτοιο jungendum est. Ego vero cum φωριαμοῦ jungam: ἀνελούσα ἐξ ἀδύτοιο φωριαμοῦ θυώδεις. ut fecit imitator Nonnus XX. p. 530. Φωριαμούς ᾤξε θυώδεις.

vs. 959.

Κνήκόν τε σχιστὴν, ἐπὶ τε ψύλλιον αἰδιές.

Vindob. Voss. et meus, Κνίκον τε. Sed κνήκον meliorem scripturam esse, docet Salmasius Exerc. Plin. p. 629. Ψύλλιον ab Hesychio explicatur πόα, ἧς καὶ σπέρμα ὁμώνυμον. MSS. meus et Voss. praeterea, αἰδές, ut Gesnerus conjecit.

vs. 962.

Ἰδате μίξ δ' αἷμας χολάδας χεόμεν περὶ βόθρον.

Omnēs Codices, quorum penes me excerpta sunt, Vindob. Vratisl. Reg. Voss. et meus, summo consensu firmant lectionem, quam e MS. suo prodidit G. Canterus Nov. Lect. V. 5.

Ἰδате δ' αὖ μίξας χολάδας χεόμεν περὶ βόθρον.

vs. 971.

Λιναί, θαμβήταιραι, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.

Vix dubitari potest, quin ante hunc versum unus, aut plures exciderint.

v. 974.

Τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὁλοὸν τέρας, οὐκ ἀνητόν.

(259) Bene viri doctissimi, Heynius ad Virgil. Aen. IV. 511. et Schraderus Praef. ad Emend. p. 5. correxerunt: *τρισσοκάργνος ἰδεῖν*. Hoc peccatum qui poëtae assignat, quid aliud, nisi reprehendendi cupiditatem, prodit? Eodem errore Scholiast. Aristophan. ad Equit. 414. Suidas v. *Κυννοκέφαλος*, et librarius Codicis Regii in Hesiodo Theog. 287. *τρικέφαλον Γηρυονῆα* pro *τρικάργνον Γηρυονῆα* scripserunt, et rursus idem librarius vs. 517. *πεντηκοντακέφαλον* pro *πεντηκοντακάργνον*. Pro *δαίτην* Vindob. Voss. et meus *δαϊκτόν*. Vide Epist. Crit. I. p. 107.

vs. 977.

*κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρήσας**Λυσσώπεις σκυλάκη.*

Codex meus, *λυσσώπτης*. Forma *σκυλάκη* an legitima sit, dubito. Repone:

*κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρήσας**Λυσσώπεις σκυλάκας.*

vs. 983.

*λύοντο δ' ὀχῆες**Κλείθρων ἀργυρέων.*

Praeclare Codex noster, *κλείθρων ἀργαλέων*. ut apud Homerum Od. A. 292. *δεσμοὶ ἀργαλέοι*. Non ex argento portae erant, sed ex aere. Supra vs. 896. *Χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι*. Pro *λύοντο* scribe *ἐλέλυκτο*, ut versus recto pede incedat.

vs. 995.

Λένδρεα δ' ἐσμαράγῃσι κηδαινόμεν· ἔνθα καὶ ἔνθα Κρημνόθεν ἐκ ῥίξης.

Legendum:

Πρυμνόθεν ἐν ὄλῃς.

Apollon. Rhod. IV, 1686. *Πρυμνόθεν ἐξαργίσσα κατήρπεν.*

vs. 1000. 1001.

*Κλάγξας δ' ἄρ' ἐξ ὑπάρτης χέλους καρυχηέα φωνήν,
Σιγαλέως ἀφθεγκτον ἑμοῖς ὑπὸ χεῖλεσι πέμπαν.*

Vindob. et noster: *Κλάγξας δ' ἄρ' ἐξ ὑπάρτης χέλους (260)
βαρυχηέα φωνήν Σιγαλέως ἀφθεγκτον ἑμοῖς ὑπὸ χεῖλεσι
πέμπαν.* Voss. *βαρυχηέα* recte. Idem *σιγαλέως*, non
σιγαλέη. Mox vs. 1003. 1004. in MS. nostro deside-
rantur,

vs. 1004.

Κυτῆῖδα δ' ἦκ' ἐπὶ γαῖαν.

Κοιμίσσας δ' ὄγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων.

Sic supra vs. 819. *Κυτῆῖδα γαῖαν ἀμείψαι.* Euphorien
apud Eustath. ad Od. A. p. 1495. *βλαψίφρονα φάρμακα
πάσσειν, Ὅσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυνταῖς, ὅσα Μῆδεια.*
Sic ille locus legendus. Vulgo deest *πάσσειν*, et *Κυνταῖς*
scribitur. Sed Vratisl. Voss. et Regius h. l. habent *Κυ-
τῆῖδα*. Quam formam Berkelius reddere tentabat Ste-
phano Byz. v. *Κύτα· τὸ θηλυκὸν Κυνταῖας, καὶ Κυνταῖα.*
Sed vulgatum *Κυνταῖας* firmatur ab Orpheo vs. 904.
Κυντῆῖσιν μίγα κούραις. Pro *κοιμίσσας* Vindob. et meus
κοιμήσας, Voss. *καιμίσας*, non *κομίσας*.

vs. 1010,

Ἴξε δ' ὑπὸ στυφελὸν Κόλχων εὐανθέα χῶρον.

Στυφελῶν, quod Pierseus reponerat, non solum in Ves-
siano est, sed etiam in Vindob. et meo.

vs. 1012.

Δολιχὴν δ' ἀμφ' ἀνέγει δειρὴν

Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν.

Hic locus me olim juvenem exercuit. Neque nunc vir
factus, quid ei faciam, reperio. In Codice meo sic legi-
tur: *δολιχὴν δ' ἀνέγει δειρὴν Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν*
sine *ἀμφ*. Forte haec ob oculos erant Nonno XXIX.
p. 746. *Νωθρόν ἐπὶ σκυόεντι πίδα παρὰ γείτονι φηγῷ
Θῆκε καρηβαρέοντα.*

vs. 1016.

ὁ δ' αἶν' ἀπίθασεν ἀθρήσας.

Vindob. Voss. et meus: *ὁ δ' οἶκ' ἀπίθασεν ἀκούσας.*

(261)

vs. 1024.

*Ἀλλά ἐ ὠκύς ἔπειγε παρὰ προχοῶς ποταμοῖο.*Vindob. Voss. et meus: *Ἀλλ' οἱ ὠκύς* etc. Lege:*Ἀλλ' οἱ ὠκύς ἐπείγετο παρ προχοῶς ποταμοῖο.*

vs. 1026.

Νυξ δὲ τὸτ' ἀστροχίτων μέσσην παρὰμειβε πορείαν.

Vindob. Voss. et meus: *Νυξ δὲ οἱ ἀστροχίτων*. Semel monuisse satis sit, illud οἱ, quod poeta singulari ratione frequentavit, non nisi in vetustis Codicibus extare; in recentioribus, tanquam Vratislaviensi et Regio, plerumque vel in *δῆ*, vel in *ἄρα*, vel in aliam particulam, mutatum esse.

vs. 1033.

Ἀλλ' ἄρα οὔτε λάθον Δι' ἐπόψιον, ἠδὲ θέμιστας.

Rectius in Vindob. Voss. et meo: *Ἀλλὰ οἱ οὔτε λάθον Δι' ἐπόψιον, οὔδ' ἀθέμιστας*.

vs. 1040.

σκοτερὴ δὲ τε ἄμφεχεν ὄρανη.

Forma *σκοτερὴ* si cui suspecta est, facili emendatione legat:

δνοφερὴ δὲ τε ἄμφεχεν ὄρανη.

vs. 1043 — 1046.

*Γυμνοί, Βουονόμαι τε, καὶ Ἀρκυες ἀγροῖώται,
Κερκετικὸν τ' ἀνδρῶν φύλον, Σιντιῶν τ' ἀγερῶχων,
Οἱ μήσαντο μεσηγὺ Χαρανδαίων τ' αὐλώων,
Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, διὰ στενῆς Ἐρυθρίας.*

Operae pretium videtur, nomina populorum, quorum aut nulla, aut rara apud alios mentio est, quomodo in vetustis Codicibus scripta sint, quam accuratissime referre. Pro *Βουονόμαι* Vindob. Voss. et meus *Βουνόμαι*. Mox iidem bene: *Κερκετικῶν τ' ἀνδρῶν φύλον*. Pro *Σιντιῶν* rectissime MS. meus *Σινδῶν*. Ad quam normam etiam corrigendi sunt Scylax p. 31. et Polyaeus VIII. 55. Pro οἱ *μήσαντο* MS. meus οἱ *κείσαντο*, Vindob. οἱ *πήσαντο*. Mihi non displicet Gesneri conjectura, οἱ *νήσαντο*. quanquam nullum in promptu est hujus formae exemplum. Frequentius est *νηήσαντο*. Dionysius vs. 349. *Αὐτόθι νηήσαντο σὺν ἀνδράσι Τυρρῆνοισι*. Hesychius: *Ναήσαντο. ἀνησαν*. Copula τ post *Χαρανδαίων* tollenda.

vs. 1048.

Ποιάνθη νήσω προσκείμεσamen.

MSS. Regius, Voss. et meus, *Ποιανθεῖ*. Versu sequenti cum Piersono ad Moerid. Attic. p. 25. scribe: *Χεύμασιν ἀπλάτοισιν*.

vs. 1058 — 1061.

*Μαιώτας πρῶτ' ἑσαφικάνομεν ἄβροχίτνας,
Ἡδὲ Γελωνὸν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ' ἀπλετα φύλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίους, Κέκρυφας τε,
Ἀρσωπὰς τ' Ἀριμάσθας, ἔθνη πολυπήμονα λαῶν.*

Vs. 1058. Vindob. Reg. et Voss. *πρώτους ἀφικάνομεν*, Vratisl. *πρώτας ἀφικάνομεν*, meus, *πρώτους ἰκάνομεν*. Mox Vindob. *ἀβροχίτνας*. Vs. 1059. Vindob. Voss. et meus insigni varietate: *Ἡδὲ Γελωνῶν ἔθνος, Βαθυάγρων τ' ἀπλετα φύλα*. Vulgatum *Βαθυχαίτων* forte natum est ex *Βαθυγαίων*. Vs. 1060. Vindob. *γαίας τε καὶ Γυμναίους*, meus, *Γαίτας τε καὶ Γ*. Voss. et Reg. *Γέτας τε καὶ Γ*. Vs. 1061. Vindob. Voss. et meus bene, *Ἀριμάσθας*. Promiscue *Ἀριμασποὶ* et *Ἀριμάσπαι* scribitur. Vide Wesseling. ad Diodor. Sicul. XVII. p. 222.

vs. 1065.

Ὅχθησε χθαμαλῆσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὀλεθρον.

Hic quoque aliquot versus periisse, luce clarius est.

vs. 1070.

Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπηγέα φύλα.

Piersonus Verisim. II. 5. versum pede truncatum sic restituebat: *Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπεραισία* (263) *φύλα*. Sed alio ducunt Codicum vestigia. Vindob. et meus, *ἀγνηγέα*, Vossianus, *ἀγνιγέα*. Paulo ante MS. meus: *Δὴ ῥα τόθ' ἄρπ*.

vs. 1071.

Παντῶν Ἀρκτίων τε γένος, Λελλῶν τ' ἀγερώχων.

Codex noster: *Πανταίων Ἀρκτίων τε γένος*. In *Πανταίων* consentiunt Vindob. et Voss. At pro *Ἀρκτίων* Vossianus habet *Ἀρατίων*, adscripta vulgata lectione in margine. Nobis hic tenebrae sunt.

vs. 1073.

*Ταύρους τ' ἀνδροφόνους, εἰ ἀμειδέα θύσθλα φέρουσι
Μουνυχή.*

Vindob. et meus: *Ταύρους τ' ἀνδροφάγους*. Et sic scri-

brece voluit librarius Codicis Vossiani, in quo est *ἀνδρομάχους*, non *ἀνδρομοίχους*, ut Gesnerus dicit. Scythas *ἀνδροφάχους* fuisse, satis constat ex Herodoto IV. 107. et aliis, quos ibi Cel. Valckenarius laudavit. Nihil tamen caussae est, cur a vulgata lectione recedatur. *Μουνυλίη* simpliciter est Diana. Nec magis quaerendum, cur ita in Tauris dicatur, quam cur *Dictynna*, ut hoc utar, in Arcadia, apud Ovidium Met. II. 441.

vs. 1075.

Ἄν δ' ἄρ' Ὑπερβορέους, Νομάδας, καὶ Κάσιον ἔθνος.

Haec nulla ratione cum praecedentibus coeunt. Versum intercidisse suspicor.

vs. 1079. 1080.

ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργῶ

Ἄγην ἐπιπροθέουσα διὰ στενωπῷ ῥέεθρον.

Ἐμπεσε δ' Ὠκεανῷ.

Lege et interpunge:

ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργῶ

Ἄγην ἐπιπροθέουσα διὰ στενωπῷ ῥέεθρου,

Ἐμπεσεν Ὠκεανῷ.

(264) Apollon. Rhod. I. 582. *Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας Ἀἰὲν ἐπιπροθέοντες.*

vs. 1089.

Ἰδρῶ ἀναψύχοντε· κέαρ δ' ἐπετίετο λιμῷ.

Vindob. *ἀναψύχοντες*. Gesnerus e Vossiano bene revocavit *ἀποψύχοντε*. In meo Codice hic versus desideratur.

vs. 1101.

Βυκτῶν ἀνέμων κλεινὴν ἄλα.

Quod Piersonus de conjectura reposuit, *κλεινὴν ἄλα*, clare scriptum legitur in Vindob. Voss. et meo.

vs. 1111.

Ποταῖς δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φερβὰ νέμονται.

Recte Vindob. Voss. et meus, *φερβὰ νεμ.* Est ea forma apud Hesychium: *Φέρβια. φάρμακα. οἱ δὲ, φέρβα.*

vs. 1114. 1115.

*Μελιχίη δέ τοι αἰὲν ἐπ' ὄφρυσι νεῦσε γαλήνη
Παῖδεςιν ἠδὲ τόνευσιν.*

Forte legendum:

Μελιχίη δέ τοι αἰὲν ἐπ' ὄφρυσιν ἦε γαλήνη.

Post γαλήνη major distinctio ponenda, ut Παλθεσιν etc. ad sequentia referatur.

vs. 1124, 1130.

Θελεῖ χρυσοράας Ἀχέρων κρυεροῦ διὰ χώρου,
Ἀργυροεῖδεις ὕδρος προρέων.

Vindob. et meus, ὕδωρ προρέων. At librarius Codicis Vossiani, non concoquens προρέων activa potestate, audacter scripsit, ὕδωρ προβαλὼν. Homerus H. in Apoll. 380. Ἀελοφούσ', οὐκ ἄρ' ἐμελλας ἐμὸν νόον ἐξαπάφουσα, Χώρον ἔχουσ' ἱερὰτὸν προρέειν καλλιόροον ὕδωρ. ubi Barnesius malebat προρέειν. Euripides Hecub. 527. πλήρες δ' ἐν χειροῖν λαβῶν δέπας Πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλεύς. ubi vide Musgraviū.

vs. 1138, 1139, 1140.

(269)

Καὶ δ' αὖ αἱ ψυχαὶ μετεκλῆθον εἰς Ἀχέροντα
Πορθμῖδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δέ οἱ εἶσι πόλεις,
Ἀρόηκτοί τ' αἰῶας πύλαι, καὶ δῆμος ὀνείρων.

Vide, Vir ingeniosissime, an maculas, quibus hi versus contaminantur, recte absterserim:

Καὶ δ' αὖται ψυχαὶ μετεκλῆθον εἰς Ἀχέροντα
Πορθμῖδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δέ οἱ εἶσι πόλεις,
Ἀρόηκτοί τ' αἰῶας πύλαι, καὶ δῆμος ὀνείρων.

id quod etiam in mentem venerat eruditissimo Piersono. Αὖται est sponte. Ὀχῆες confirmatur vs. 983. ἐλέλυτο δ' ὀχῆες ἑλκιδῶν ἀργαλέων. de qua voce copiose Salmasius Plin. Exerc. p. 649. Appositus locus est Aeschinis Socrat. Dial. III. §. 19. τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλειθροῖς καὶ κλεισὶν ἀκνύονται. ταῦτα δὲ ἀνοίξαντα ποταμὸς Ἀχέρων ἐκδέχεται. Nonnus XXXVI. p. 900. Χεῖρὶ δ' ἀνογλίζων Αἰδης ὄρφνατον ὀχῆα, Εὐρυτέρους πνλεώνας δὼν ὦξε μελάθρων.

vs. 1142.

Σφῇ ἄτη βαρὺν οἶτον ἀναπλῶσαντες ἔβημεν.

Rectissime Vindob. Voss. et meus, ἀναπλήσαντες, ut Homerus II. Θ. 34. Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.

vs. 1165—1167.

Εἰ μὴ γὰρ μ' ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρησι
Κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
ἔβρισθ', ἀμπέλαγος Ἀτλαντικὸν ἐκτὸς ἵκωμαι.

Scripti libri multum variant. Codex meus: Εἰ μὴ τ' ἄρ

μὴ ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἰκῶσι Κόλπων ἔσω γαίης —
 Ἰεσοῦ, ἀμπέλαγος etc. Vindob. *Εἰ μὴ τ' ἄρ' ἱεροῖσιν ἐπι-
 γνάμψαντες ἄκροισι Κόλπῳ ἔσω.* Voss. *Εἰ μὴ τ' ἄρ' ἱε-
 ροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκροισιν Κόλπων ἔσω γαίης* etc.
 Denique vs. 1167. in Ἰεσοῦ cum MS. meo consentiunt
 Vindob. Voss. Reg. et Vratisl. idque melius videtur, quam
 (270) vulgatum ἔξεσοῦ, aut Gesnerianum ἄξεσοῦ. Ceterum
 Gesneri docta interpretatio facit, ut ex tenebris lucem
 dispiciamus.

vs. 1169.

ἐν δ' ἄρα θυμὸς

Πυκνώθη Μινύαισι διαμπερές.

Παχνώθη, quod de conjectura reposuimus Ep. Crit. I.
 p. 120. plane legitur in Vindob. et Vossiano, e quo Gesne-
 rus male *πακνώθη* affert. Mox vs. 1172. *Ἢ μιν*, quod Vos-
 sianus praebet, Vindob. Vratisl. et meus confirmant.

vs. 1197.

Ἐνθ' οὕτως σὺν νηὶ παρὰ μερόπων ἀνθρώπων.

Hic quoque, vereor, ne versus elapsus sit. Gesnerus in
 Vossiano *παρῇ* esse dicit. Sed is cum aliis MSS. vulga-
 tam lectionem habet, nisi quod in Vratisl. est *πάρᾳ*.

vs. 1202.

ἀνέτρεχε δ' αἰψ' ἀνορούων.

Vindob. Voss. Vratisl. et meus: *ἀνέτρεψε δ' αἰψ' ἀνορούων.*
 Idem mox bene: *ἐπιδῆξα δ' εἶργε θεούσαν.* Homerus Od.
 M. 219. *κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα.*

vs. 1206.

Λυκαῖον ποτὶ χέρσον ἀλυστέρας τε θεράπνης.

MS. meus, *Λιγκαῖον.* Vindob. et Voss. *Λιγγαῖον.* Versu
 sequenti Vindob. Voss. et meus: *Καὶ ῥα οἱ αἰγιαλοῖσιν.*

vs. 1210.

*Διζόμενος τις ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπείρονα γαῖαν
 Ναυστάει.*

Vindob. Voss. et meus: *Διζόμενος εἴ τις σφε βροτῶν ἐπ'
 ἀπείρονα γαῖαν Ναυστάει.* nisi quod Vindob. habet, *βρο-
 τῶν γ' ἀπείρονα.* In Vratislaviensi quoque est, *εἴ-τις.*
 (271) Scribendum esse, *Διζομένους*, res ipsa loquitur, nec
 Gesnerus dubitare debebat.

vs. 1221.

Λίσι καλυπτομένην, ἐατὴ δ' ἀμφίσχε παρῶς

Διδομένη.

Vindob. et meus, *ἐανῶ δ' ἔσχε παρειαίς*. Vossianus, *ἐανῶ δὲ σχέθε παρειαίς*.

vs. 1224.

ὦ δειλὴ, τίνα σοι Κύπρις ὥπασε μοῖραν;

Veram lectionem suppeditant Vindob. Voss. et meus:

ὦ δειλὴ, τί νυ τοι τοῖν Κύπρις ὥπασε μοῖραν;

vs. 1226. 1227.

παντεώσιοι εἵνεκα πατρὸς

Γηραιού, κásiος τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσαστε.

Vindob. Voss. et meus: *παντεώσιον οὔνεκα πατρὸς Γηραιού, κásiος τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσαντες*. Recte ὀλέσαντες. Sed ex hoc ipso suspicari licet, verum periisse. Mox MS. meus usitatum formam *κροκάλαισι* praebebat, quam H. Stephanus jure revocavit vs. 1099.

vs. 1233.

τοῖα γε λύγρῳ πεπалаγμένοι ἔστέ.

Omnes Codices nostri confirmant restitutum a Gesnero *λύθρῳ*.

vs. 1254. 1255.

Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι κατέχεν ῥόος, οὐδέ μιν εἶα
Προπροθέειν, οὐδ' αὐτίκα ἀναδύσεσθαι ὀπίσσω.

Huic loco integritatem suam reddunt Vindob. Voss. et meus:

Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέχεν ῥόος, οὐδέ μιν εἶα
Προπροθέειν, οὐδ' αὐτίκ' ἀναρρώσεσθαι ὀπίσσω.

Non cepit Gesnerus verbi *ἀναρρώσεσθαι* elegantiam. Ut *ῥώσεσθαι* est *progredi*, sic *ἀναρρώσεσθαι* *regredi*. *Ἀνα-* (272) *δύσεσθαι* ex glossa fluxit.

vs. 1258. 1259.

Εἰ μὴ πρεσβίστη θυγάτηρ αἰλίου γέροντος
Εὐρυβία Πηλῆα πόσιν λελίητο ιδέσθαι.

Male Gesnerus in Indice *Εὐρυβία* pro Thetidis epitheto accepit. Sequendus erat Codex Vossianus, quocumque meus et Vindobonensis consentiunt:

Εὐρυβίην Πηλῆα πόσιν λελίητο ιδέσθαι.

Sic etiam judicat Cl. Schraderus Observ. p. 16.

vs. 1274.

Ἥειδον δὲ λιγὴν κλάζων διὰ θίακελον ὕμνον.

Vindob. Voss. et meus: *Ἥειδον δὲ ὕμνον κλάζων διὰ*

Θέσκελον αὐθὴν. Vindob. δοιδήν. At in margine Vossiani scribitur, "Ἐειδον δὲ γλυκὺ κλάζων.

vs. 1275.

Ὡς ποτὲ οἱ δῆρισαν ἀλλοπόδων ὑπὲρ ἵππων.

Vindob. Voss. et meus hunc versum addunt, necessarium ad sententiam explendam:

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καὶ πόντιος ἐννοσίγαιος.

vs. 1277.

Τύψεν Λυκτονίην γαίην χρυσῆνι τριαίνῃ.

Suspecta est vox χρυσῆνι. Vindob. Vossian. et meus, χρυ-
σειῇ. Sed hoc metri lex repudiat. Forte:

Τύψεν Λυκτονίην γαίην χρυσῆν τριάδοντι.

vs. 1299.

Κόλῳαν, Ἐρράυων τε, Χαρανθαίων, Σολύμων τε.

Pro Ἐρράυων in Vindob. scribitur Ἐράννων, in meo et (273) Voss. Ἐράνων. Mihi Ἐρανοὶ aeque cogniti sunt, at-
que Ἐρράνοι.

vs. 1326.

Ἀκινόω δὲ περὶ φρένας ἦλυθε μῦθος.

Legendum:

Ἀκινόω δὲ περὶ φρένας ἦνδανε μῦθος.

Homerus Od. E. 537. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἦνδανε βουλή.

vs. 1336. 1337.

Καὶ τότε παρθενῇ, νοσφίζετο κούριον ἄνθος

Αἰνόγαμος Μῆδεια δυσαντήτοις ὕμεναίσις.

Proxime ad literarum vestigia scribendum:

Αἰνόγαμος Μῆδεια δυσαντήτοις ὕμεναίσις.

Δυσάντητα omnia infesta dicuntur. Lucian. Timone p. 110. δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θάμα ὄψεσθαι. ubi vide Hemsterhusium. Nec aliter legit imitator Orphaei, Nonnus XLII. p. 1102. Φεῦγε δυσαντήτων Ποσειδῶν οἰστρὸν ἐρώτων. Hanc tamen conjecturam minus probans Toupius, V. C. Emend. in Suid. T. III. p. 244. le-
gere malebat: Αἰνόγαμος Μῆδεια δυσωλήτοις ὕμεναίσις.
in quo felix ejus ingenium requiro.

vs. 1352.

Ἠλπόμεθα σκοπίλοισι Μαλακνέλοισιν ἰκίσθαι
Νῆα Θοῆν.

Codex meus: Ἐλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαινείοισιν. Vindob. et Voss.: Ἐλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαννείοισιν. Quae scriptura adjuvatur σκοπέλοισι Μελαντείοισιν, quod Cl. Schraderus Observ. p. 16. pulcre restituit ex Apollonio Rhod. IV. 1766.

vs. 1555 — 1556.

Παῖαν δ' ἄρ' ἐκηβόλος ἀγχόθεν αἰὲν
 Ἀήλον ἀπὸ κραναῆς ἦκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνη
 Μεσσατίων σποράδων. κραναὴν δὲ εἰ πάντες ὀπίσσω
 Νῆσον ἐπικλήσκουσι περικτιόνες ἄνθρωποι.

Castigandum puto:

(274)

Παῖαν δ' ἄρ' ἐκηβόλος ἀγχόθι νηὸς
 Ἀήλον ἀπὸ κραναῆς ἦκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνη
 Μεσσατίων σποράδων. Ἀναφην δὲ εἰ πάντας ὀπίσσω
 Νῆσον ἐπικλήσκουσι περικτιόνες ἄνθρωποι.

De ἀγχόθι νηὸς cum nemine contendam. Schradero I. a magis placebat, ἀγχόθι ναίων. At Ἀνάφην a poeta scriptum esse, ipsa nominis etymologia, ἐκ δ' ἀνέφηνη, declarat. Modo praeceperat κραναῆς, ut facilis fuerit lapsus librarii. Reliquum est, ut haec emendatio aliorum scriptorum auctoritate confirmetur. Apollon. Rhod. IV. 1717. Ἀνάφην δὲ τε λισσάδα νῆσον Ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν αὐτοζόμενοις ἀνέφηνέ. Apollodorus I. p. 62. τῷ δὲ παρὰ προσδοκίαν ἀναφανῆναι, προσορμισθέντες Ἀνάφην ἐκάλεσαν. Stephan. Byz. Ἀνάφη. νῆσος μία τῶν Σποράδων. — τοῖς δ' Ἀργοναύταις ὑπὸ χειμῶνος τραχομένοισι κατὰ σκοτομήνην ἀναφανείσα, Ἀνάφη ἐπικλήσκειται. ubi vide L. Holstenium. Cornutus de N. D. 52. ὡς καὶ Ἀναφαίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἰδρύσαντο, τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα. τοῦτω δ' ἠκολούθησε, καὶ τὸ τὴν Ἀήλον καὶ Ἀνάφην ἱερὰ αὐτῷ νομισθῆναι, quod descripsit Eudocia p. 9. Ut insula Ἀνάφη ab ἀναφαίνειν nomen invenit, sic contra, narrante Antonino Liber. cap. 40. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τόνδε τόπον, ἐν ᾧ ἀφανῆς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ἀνόμασαν Ἀφάην.

vs. 1559.

κότειν γὰρ ἐπιφραδέως Ὑπερίων.

Turpe vitium hoc modo tollatur:

κότειν γὰρ ἐπιζαφελῶς Ὑπερίων.

Homerus II. I. 511. ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. Od. Z. 580. ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινε. Apollon. Rhod. IV. 1672. Δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζαφελὸν κοτέουσα.

vs. 1361. 1362.

Κίρκης ἐννεσίησιν ἀπορρόψεσθαι ἔμελλον
Ἀράς τ' Αἰήτεω καὶ νηλιτόποιον Ἐριννύν.

(275) Ita hunc locum castigavi Ep. Crit. I. p. 92. Sed praeterea corrigendum erat:

Κίρκης ἐννεσίησιν ἀπορρόψεσθαι ἔμελλον.

Supra vs. 1230. *Μίσφ' ὅταν ἐκνήψηθε μύσας θείοισι καθαρμοῖς.* Jamblich. de Vita Pythag. p. 6a. *ψυχῆς τε ἀπορρόψεις καὶ καθαρμούς.* Lysis apud eundem p. 63. *ἀπορρόψόμενοι σπύλως, τὼς ἐν τοῖς στάθεσιν ἁμῶν ἐγκεκλωμένως.* Vide Ez. Spanhemium ad Julian. p. 259.

Hae mihi natae sunt super Argonauticis conjecturae, quas Tu, Vir magne, acerrimo judicio, tuo perpendes. Sequuntur Hymni, in iis, quae Orpheo subjecta sunt, facile primum locum tenentes. Qui etsi paulo integrior, quam Argonautica, ad nos pervenerunt, tamen Criticus hic quoque noxias herbas, quas evellat, reperiet. Multa menda vertendo sustulit Jos. Scaliger, alia deinde alii. Nos ea inprimis loca, in quibus Scaligerum praestantis ingenii vis defecit, breviter attingamus.

Εὐχῇ vs. 33.

Καὶ χθονίους, καὶ ὑποχθονίους, ἰδὲ πυρφοίτους.
 Manifesto versus vitio facile est sic mederi:

Καὶ χθονίους, καὶ ὑποχθονίους, ἦδ' ἡεροφοίτους.

Hymn. in Hecat. vs. 4.

Περσεῖαν, σκυλακίτην, ἀμαιμάκετον βασιλειαν.

Sic etiam Codex Vossianus, vix sui similis in Hymnis. At Regius, et alius apud Guil. Canterum Nov. Lect. II. 3. pro uno versu nobis duo venustissimos praebent:

Περσεῖαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν,
Νυκτερίαν, σκυλακίτην, ἀμαιμάκετον βασιλειαν.

Hoc supplementum cum Gesnerus etiam in Askaeano reperisset, nescio, quid ei in mentem venerit, ut in fraudis suspicionem vocaret.

(276)

Hymn. 1. vs. 3. 4.

Θηλειῶν σῶτειρα, μὲν φιλόπαις, ἀγανόφρων,
Ῥακυλόχτια, παρούσα νέαις θνητῶν Προθυρά.

Vertit Scaliger: *novis nuptis Dea Forcula praeses.* Sed ex scriptura mendosa nulla effici sententia potest. Forte legendum:

Ἐκκλόχεια, παροῦς ἀνίας θνητῶν Προθυράα.

Sic olim scripsi. At Gesnerus me hic festinasse putat, qui secundam in ἀνίας corripuerim. Equidem, quod reponendum conjeci, praestare nolim. Sed nihil in syllabae modo peccatum esse, his exemplis planum fiet. Theognis vs. 76. Μὴ ποτ' ἀνήκεστον, Κίρνε, λάβῃς ἀνίην. Panyasis apud Athen. II. p. 37. Β. Πάσας δ' ἐκ καρδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάξει. Callimach. Fr. 131. Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνία θυμοφθόροι οὐ περῶσι. Apollon. Rhod. I. 1216. Θειοδάμας, ἀνίῃ βεβολημένος.

Hymn. 8. vs. 11. 12.

Ἐλθέ μάκαιρ', εὐφρων, εὐάστερε, φέγγει τῷ σὺ
Λαμπομένη, σώζουσα τεύς ἱκέτας ἐς λοκούρη.

Scaligeri ad hunc locum annotatio prorsus mira est, et indigna tanto viro: „Ἐς λοκούρη delendum. Nam mutilus plane versus. Aut enim ex superiori πάνσοφς κούρη repetitum, aut ex locura ab Hispano quodam additum, innuere volente, stultum esse supplere velle, locum, qui tot jam ante seculis mutilus fuerit.“ At vero nolim ad extrema ista confugere, cum versussimplicissima ratione emendari possit:

Ἐλθέ μάκαιρ', εὐφρων, εὐάστερε, φέγγει τῷ σὺ
Λαμπομένη, σώζουσ' ἁγίους ἱκέτας σοο, κούρη.

Verene conjecerim, an secus, Codex aliquando collatus docebit. Simili fere modo finitur Hymn. 78. Ἄλλδ μάκαιρ' ἔλθοις, κεχαρημένη εὐφρονι βουλή Ἐννέρους ἐπὶ μυστιπόλους τελεστας σοο, κούρη.

Hymn. 10. vs. 1.

(277)

Πᾶνα καλῶ κρατερόν, κόσμοιο τὸ σύμπαν.

Toupius noster Emend. in Suid. T. III. p. 174. sic laboranti versui succurrebat: Πᾶνα καλῶ περόεντα θεόν, κόσμοιο τὸ σύμπαν. Sed Codices potius sequendi sunt Regii et Vossianus, a nobis collati, Askaeanus apud Gesnerum, et alius apud Guil. Canterum Nov. Lect. II. 8. in quibus versus ita suppletur:

Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν.

Hymn. 13. vs. 2. 3. 4.

Ἦε' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἄρμα τιταίνεις
Τυμπαρόδουπε, φιλοιστρομανές, χαλκόκροτε κούρη,
Μήτερ Ζηνὸς ἀνακτος, Ολυμπίου, αἰγίοχοιο.

Praeclare Piersonus Verisim. I. 5. ταυροφόρων correxit.

Sed idem non vidit, post vs. 2. temere elapsum esse verum, qui interceperit *λεόντων*, cum *ταυροφόνων* conjungendum. Res clara est ex Hymno 26. vs. 5. *Ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα λεόντων*. Versum 4. qui et ipse e vulgatis libris exciderat, sed a Gesnero e MSS. revocatus est, agnoscunt etiam Codd. Regii, et alius apud Gu. Canterum Nov. Lect. II. 5.

Hymn. 15. vs. 4.

Ὀμβρων μὲν θερῶν, ἀνέμων τροφέ, παντογένηθλε.

Scribe e Codd. Regiis et Vossiano:

Ὀμβρων μὲν μήτερ, ἀνέμων τροφέ, παντογένηθλε.

Vulgatum *θερῶν* natum est ex *μερῶν*, quod alter Regius habet; *μερῶν* ex compendio scripturae; *μερ*, pro *μήτερ*.

Hymn. 18. vs. 21. 22.

*Ζωὴν τ' ὀλβιώθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν,
Εἰρήνην τε θεῶν, κουροτρόφον, ἀγλαότιμον,
Καὶ βίον εὐθύμοισιν αἰὶθάλλοντα λογισμοῖς.*

Ita hunc locum uno versu auctiorem exhibent cum Codd. (278) duo, quorum excerptis Gesnerus usus est, tum duo Regii, et alius apud Gu. Canterum Nov. Lect. II. 3. Alter ex Regiis male, *Εἰρήνην, θεῶν κουροτρόφον*. In Codice Thryllit. hi versus perperam traducti sunt ad Hymn. 14.

Hymn. 22. vs. 8.

πέμπε δὲ μύσταις

Ὀλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ὀλβιώχειρον ὑγίην.

Legendum:

πέμπε δὲ μύσταις

Ὀλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ἡπιόχειρον ὑγίην.

Librarius *ὀλβιώχειρον* scripsit, oculis ad praecedens *ὀλβον* aberrantibus. Hymn. 28. vs. 18. ex emendatione Pierseii ad Moer. Att. p. 586. *Εἰρήνην θαλλούσα καὶ ἡπιόχειρον ὑγία;* *Καὶ βίῳ εὐόλβῳ*. Hymn. 85. vs. 8. *Ὀλβον εὐεικέλιον καὶ ἡπιόχειρον ὑγίαν*. Incertis poeta Anthol. I. 57. p. 84. de Apolline medico: *Ἠπίον, ἡδυεπέην, ἡδύδροον, ἡπιόχειρα*.

Hymn. 51. vs. 3. 4. 5.

Ἀρρήτ', αὖ θητή, μεγαλύνουμε, ἀντροδίατε.

Ἡ διαγεις δχθους ὑπαύχενας ακρωρελους,

Ἡδ' ὄρεα σκυόεντα, νάπαισι τε σὴν γρένα τέρεπεις.

Quomodo Minervae, cui dicatus hymnus est, haec at-

tributa convenient, non satis intelligo. Recte quidem Scholiastes ad Hesiod. Theog. 411. monuit, *μυρία παρ' Ὀρφεὶ τὰ μεταληπτικῶς ἔχοντα τῶν ὀνομάτων* reperiri. Sed vix dubitem, quin hi versus vel ex Hymno in Dianam, aut in Rheam, scripto, vel aliunde huc migrarint. Tales translationes in Orphei MSS. non infrequentes esse, apparet ex Codice Thryllit. apud Gesnerum p. 206. 208. item ex MS. Biblioth. Matrit. p. 87. ubi duo versus, Hymno 59. adjecti, frustra ab Iriarte pro ineditis venditantur, cum eo tracti sint ex Hymno 44.

Hymn. 33. vs. 7.

Βάρχιε καὶ Αἰδνμεῦ, ἐκάεργε τε, λοξία, ἀγνέ.

Pulcerrima est lectio Codicis Thryllitiani apud Gesnerum, *Βράγγιε. Βράγγιος*. Apollo dictus est a Brancho, amasio. Vide Varronem apud Lactant. ad Stat. Theb. VIII. 198. Cononem Narrat. 33. 44. et Gesnerum Comment. Societ. Gotting. T. IV. p. 121. Sed, hac lectione recepta, scribendum etiam *Αἰδνμεῦ*, per *Δ* majus. Utroque nomine Apollo Miletī colebatur, Branchidis ejus templum et oraculum curantibus. Mela I. 17. *cingit oraculum Apollinis, dictum olim Branchidae, nunc Didymei*. Pro *λοξία* MS. Voss. *λοξίαν*. At recte eadem manus rescripsit *λοξίας*.

Hymn. 44. vs. 5.

Θυρσαχθής, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι.

Pro *θυρσαχθής* aliquando in mentem veniebat legere *θυρσανχής*. Sed cum MSS. Regii, et alii apud Gesnerum *θυρσαχθής* habeant, sic potius corrigam:

Θυρσαχθής, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι.

Hymn. 51. vs. 11. Παιάν χρυσαχθής.

Hymn. 48. vs. 3.

Νυκτερίαισι χοροῖσι, περιβρεμέτοις ἰαχοῖσι.

Ἰαχος est hymnus bacchantium, non *ιαχός*, quod sciam. Lege:

Νυκτερίαισι χοροῖσι, περιβρεμέτοις ἰαχῇσι.

Theognis vs. 776. *Τερπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἱρανῇ θαλλῇ, Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχοῖσι τε, σὸν περὶ βωμόν.*

Hymn. 50. vs. 9.

Πετρόρυντοι, λιγυραὶ, κορυνίτιδες, ὕλονόμοι τε.

Dudum legendum videram:

Πετρόρυντοι, λιγυραὶ, κρουνίτιδες, ὕλονόμοι τε.
Homer. Hymn.

Postea sic scriptum reperi in duobus Codd. Regiis, et Vossiano.

(280) *ibid.* vs. 12.

Κρυμοχορεῖς, ἀπαλαί, πολυθρέμμονες, αὐξίτροφοί τε.

Si minus tibi placeat *δρυμοχαρεῖς*, quod Adr. Heringa Observ. cap. 12. conjiciebat, legas licet:

Κυμοχαρεῖς, ἀπαλαί, πολυθρέμμονες, αὐξίτροφοί τε.

Hymn. 16. vs. 8. *Κύμασι τροπομένη.*

Hymn. 54. vs. 22. 23.

*Ἡ νύμφαις τέρη κνανώπισιν ἐν χθονὶ δια,
θῖνας ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἄρματι κούφῳ.*

Corruptissimum locum sic vertit vir maximus: *Aut etiam tremulis pusis in gramine terrae Litoreos ad pulvinos cum praepete curru.* At noli dubitare, quin ita refingendus sit:

*Ἡ νύμφαις τέρη κνανώπισιν ἐν χθονὶ δια,
θῖνας ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἄλματι κούφῳ.*

Hymn. 55. vs. 2.

Ἀβροκόμη, φιλέρημε, βρύων φθαῖσι ποθειναῖς.

Scaliger vertit: *Mollitormans, et vasticola, atque leporibus augens.* Sed scribendum:

Ἀβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ὥραισι ποθειναῖς.

Hymn. 25. vs. 3. *Αὐξίθαλῆς, φερέκαρπε, καλαῖς ὥραισι βρύουσα.*

Hymn. 58. vs. 20. 21. 22.

*Ἀλλὰ μοι νυκτέριοι, μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι,
Ἄτροπε καὶ Λάχρσι, Κλωθῶ, μόλετ' εὐπατέρειαι,
Ἄεροι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς.*

Hic quoque locus saepe multumque jactatus est ab iis, qui, patrum memoria, de diphthongis *oi* et *ai* ante consonantem corripiendis disputarunt. Quibus hoc exemplum facile eripitur, unius vocis sede permutata:

(281) *Ἀλλὰ μοι αἰεριοι, μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι,
Ἄτροπε καὶ Λάχρσι, Κλωθῶ, μόλετ' εὐπατέρειαι,
Νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς.*

Superest ex Orphicis unus versus Argon. 1315. qui falsam et ex mendosis locis conflata doctrinam juvare videatur: *Πατρί θ' ἐὼ τίσεσθαι δίκην ἀλιτρημοσυνάων.* ubi MSS. Vossian. et meus male habent *πείσεσθαι* pro *τίσεσθαι*. Sed hujus quoque loci in promptu est emen-

datio. Lege: *Πατρί δ' ἐφ' τίσειν ἡ δίκην ἀλιττημοσυνάων*. Ipsa linguae ratio activum *τίσειν*, non medium *τίσεσθαι*, postulat; ut vel tironibus notum est e Kustero de Verb. Med. p. 148.

Hymn. 68. vs. 10 — 13.

Οὐτε γὰρ ἡλίου ταχινὰ φλόγες, οὐτε σελήνης,
Καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασυπέτου.
Εὐχαρε, οὐτε βίον λιπαρᾶς περικαλλίης ἡβης,
Τμῶν χωρὶς ἐγίρει εὐφροσύνας βιοτύοιο.

Mirum, ni quatuor versus, quos apposuimus, huc temere traducti sint ex Hymno 59. in Charites. Sic ultimus versus, quem Gesnerus ex MS. Vossiani margine adjecit, huc translatus est ex Hymno 77. vs. 13. De his translationibus diximus p. 274.

Hymn. 79. vs. 4. 5.

Ἰνμάσι ῥηπίων νοτερὲς ὀμβρηγενὲς ὕδαρ,
Αἰθρία πάντα τιθεῖς, θαλερομματον αἰθέρα τεύχων.

In Codice Regio *νοτεραις* legitur, ut Pierseus conjecit. Ultimo versui in Codice Matritensi apud Iriartem p. 87. hic subjicitur: *Ἀκτίνες ὥς λάμπουσιν ἐπὶ γθονὸς ἡελίοιο*. qui mihi suspectus est ob secundam in *ἀκτίνες* correptam.

Hymn. 81. vs. 6.

Τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖς χαρίεντα.

Optime duo Regii:

Τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖσι χαρίεντα.

Quod cum etiam Vossianus Gesnero obtulisset, in tex- (282) tum recipi debebat.

Habes, Erneste, Vir praestantissime, meas in tres poëtas emendationes, nec acute excogitatas, nec justis doctrinae copiis confirmatas. Quas si Tibi ex parte aliqua approbaro, magnum qualiscunque operae fructum me cepisse arbitror. Quod reliquum est, hoc mihi affirmanti credas velim, nec quicquam Te, propter summam sapientiam, virtutem, eruditionem, esse amabilius, nec quemquam me studiosiorem amantioremque Tui. Ita vale, et cum ceteros amicos, tum inprimis Juris et politioris humanitatis consultissimum virum, Bachium nostrum, cujus Tu ingenium ad omnem excellentiam formasti, meo nomine saluta,

Dabam XX. Decembr. MDCCLI.

Retractabam MDCCLXXXII.

POST SCRIPTUM.

(285) In priore hujus Epistolae editione p. 73. Hermesianactis Elegiam, quam Athenaeus XIII. p. 597. conservavit, digressionem quadam emendavi. Ex eo tempore, captus eximia carminis pulcritudine, subinde, ut fit, ad illud castigandum reverti, praesertim cum adjumenta quaedam e libris scriptis acceperim. Nam Codicis Medicei Variantes Abrahamus Gronovius, Veneti J. P. Blesingius, vir eruditissimus, mecum communicavit. Nunc nihil, quod hoc instituto alienum sit, facturus videor, si totum carmen, quo, in tanta veterum Elegiarum jactura, vix quicquam praestantius habemus, hic paulo emendatius, quam a Casaubono editum est, apposuerim.

Hermesianax natus est Colophone, urbe tam fecunda bonis poëtis edendis, ut Nicander, indidem oriundus, librum scripserit *περὶ τῶν ἐκ Κολοφώνος ποιητῶν*, totum comparatum cum ad Homeri, quem Colophonii sibi vindicabant, tum ad Xenophanis, Polymnesti, Mimnermi, Antimachi, Phoenicis, et Hermesianactis memoriam celebrandam. Vide Scholiastem Nicandri, cujus testimonio saepe utemur, ad Theriac. 5. et Anonymum scriptorem Vitae Homeri p. 283. Aetatem Hermesianactis incidisse in Philippi et Alexandri M. tempus, clare intelligitur ex Pausania Attic. cap. 9. et Scholiaste Nicandri l. c. Prioris locus hic est: *Λυσίμαχος συνώκισε καὶ Ἐφεσίων ἄγχι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος εἰς αὐτὴν Λεβαδίου τε οἰκήτορας καὶ Κολοφώνιους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελὼν πόλεις· ὡς Φοῖνικα, Ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον, θρηγῆσαι τὴν αἰῶσιν. Ἐρμησιάνναξ δὲ ὁ τὰ ἐλεγεία γράψας οὐκ ἔτ', ἐμοὶ δοκεῖν, περιήν· πάντως γὰρ πού καὶ αὐτὸς ἂν ἐπὶ αἰούσῃ Κολοφῶνι ᾠδύρατο.* Has autem urbes a Lysimacho ever-
sas esse Olymp. 119. 3. ex Diodoro Sicul. XX. p. 483. constat. Scholiastes Nicandri sic narrat: *Ὁ Ἐρμησιάνναξ φίλος τῷ Φιλῆτᾳ καὶ γνώριμος ἦν. — ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ Ἐρμησιάννακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφώνος ποιητῶν.* Eadem aetate Philetam vixisse, etiam Suidas testis est: *Φιλῆτας, Κῶος, υἱὸς Τηλέφου, ὢν ἐπὶ τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου — ἐγέ-*
(284) *νετο δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου.* Philetæ disciplina cum Hermesianax usus sit, nescio, an

Theocritum, quem vetus Grammaticus in ejus vita sub Phileta profectiase tradit, condiscipulum et ejusdem artis aemulum habuerit. Ipse exemplo magistri, cujus honorificam mentionem facit in hac Elegia vs. 75. ingenium contulit ad Elegos scribendos. Nobiles inprimis sunt tres libri Elegiarum, quos de amicæ nomine *Λούντιον* inscripsit. Athenaeus XIII, p. 597. *Α. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἑρμῆσιάναντος τοῦ Κολοφωνίου Λούντιον, ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αὐτῷ γινομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία.* Scholiastes Nicandri: *τούτου δὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην.* A Parthenio Erot. cap. 5. laudatur *Ἑρμῆσιάναν Λούντι.* Sed corrigendum esse *Λούντιον*, ut Elegiarum libri significantur, bene vidit Vossius de Histor. Graec. III, p. 176. confundens tamen poetam cum alio Hermesianæto, Colophonio, athleta, de quo Pausanias Eliac. posterior. 17. Et sic est apud Antonin. Liber. cap. 39. *Ἰσορῆσι Ἑρμῆσιάναν Λούντιον β.* Ut vero Hermesianax tres Elegiarum libros *Λούντιον*, sic ejus imitatione Propertius librum primum Elegiarum *Cynthia* inscripsit. Quod ejus interpretes videtur latuisse. Eandem amicam, etsi haud nominat, tamen alloquitur in hoc carmine vs. 75. *Τιγνώσκεις αἶψα μὲν γὰρ πόθον.* Ter Elegias laudavit Pausanias Achaic. 17. Arcad. 12. Boeot. 55. Inde etiam, praeter Antonin. Lib. I. c. amatorias narrationes excerptis Parthenius cap. 5. et 22. fortasse etiam cap. 2. Nam ubi vulgo editur, *Ἰσορῆσι Φιλῆτας Ἑρμῆ,* scribere malim, *Ἰσορῆσι Φιλῆτας καὶ Ἑρμῆσιάναν.* Ex iisdem Elegis narrationem de Menalca sumsit Scholiastes Theocriti ad Eid. VIII. 55. et in argumento Eid. IX. In *Λεγῆτι* tamen locum invenire non potuit Elegia ad Eurytionem Centaurum, quam commemorat Pausanias Achaic. 18. *ὅτι μὲν ἦν πόλις μικρὴν ἐκ κοχῆς ἣ Ὀλέας, μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ μου καὶ ἐλεγίῳ εἰς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἑρμῆσιάναντος πεποιημένον.* Cujus carminis argumentum forsitan fuerit Mnesimache, Oleni filia, rapta ab Eurytione, sed liberata ab Hercule. Apocrymus de XII. Certaminibus Herculis ab Allatio editus, cap. 5. *πρὸς Ὀλέον δ' Ἡρακλῆς προαδεῖαμενον ἔκτο, καὶ Μνησιμάχην τὴν Ὀλέου θυγάμενον Εὐρυτίανος, ἣν ἐκ Εὐρυτιάδα.* Quem locum perperam accepit P. Burmannus Catal. Argonaut. v. *Eurytion.* Denique Hermesianax *Persica* scripsit. Scholiast. Nicandri: *τούτω δὲ τὰ (285) Περσικὰ γέγραπται.* Ex quibus si quis potius narrationem de Nanide apud Parthenium cap. 22. quam ex Ele-

gis ductam putet, non magnopere repugnabo. Nunc ad ipsam Hermesianactis Elegiam, vel potius Elegiae partem, cognoscendam veniamus. Ea, teste Athenaeo l. c. ex tertio Leontii libro sumta, in ἐρωτικῶν, sive perditae amantium, enumeratione versatur. Ex quo patet, minus recte a F. Ursino ad Virgil. Georg. IV. 470. *Elegiam in Orpheum* inscribi.

Οἶνον μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγοροιο
 Ἀγριόπην Θρηῖσσαν στειλάμενος κιθάρῃ
 Διδοῦναι, ἐπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθεία χῶρον,
 Ἐνθα Χάρων κοινὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον

Vs. 1. Οἶνον μὲν φίλος] Perspicuum est ex vs. 73. et 75. haec a verbo γινώσκεις, vel οἶσθα, quod praecesserat, pendere. Poeta vero alloquitur amicam, Leontium, ut ex illis, quae paulo ante diximus, intelligitur.

Vs. 2. Ἀγριόπην Θρηῖσσαν] Repone, quod magis poetica est: Ἀγριόπην Θρηῖσσαν στειλάμενος κιθάρῃ. Apollon. Rhod. IV. 905. Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγοροιο παῖς Θρηῖκιος Ὀρφεὺς Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας. Virgil. Aen. VI. 119. Si potuit manes arcessere conjugis Orpheus, Threicia fretus cithara. Propert. III. 1. 41. Orpheu, te duxisse feras, et concita dicunt Flumina Threicia detinuisse lyra. Ceterum Jos. Scaliger ad Virgil. Cul. p. 27. scribit: Quam omnes Eurydicen, eam Mimnermus vocat Agriopen. Sed memoriae lapsu Mimnermus pro Hermesianacte posuit.

Vs. 3. Ἐπλευσεν δὲ κακὸν] Ex MS. Veneto ἐπλευσεν recepi. Vulgati ἐπλευσε. Plato δυσπειθής dicitur ab Anyte Anthol. III. 24. p. 382.

Vs. 4. Ἐνθα Χάρων] Vulgo editur: Ἐνθα Χάρων αἰὸν ἔλκεται εἰς ἄκατον. Sed poetae manum, quam in textum revocavimus, feliciter assecutus est Lennepius Animady. post Coluthi. p. 162. Nec aliter legit perpetuus hujus carminis imitator, Propertius III. 16. 23. Exoranda canis trita euns latrantia colla: Scandenda est torvi publica cymba (286) senis. Eodem modo λήνη πάγκοιτος Ἄιδου dicitur apud Sophocl. Electr. 137. et Ἄιδης κοινός apud eundem Ajac. 1219. et in Epigrammate Analect. Brunck. T. III. p. 290. Haec ratio nostra placet intelligentissimo talium rerum ju-

Ψυχὰς οἰχομένων· λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ, 5
 Ρεῦμα δι' ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων.
 Ἄλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος καθαρίζων
 Ὀρφεὺς, παντοίους δ' ἐξανέπεισε θεοὺς.
 Κωκυτὸν τ' ἀθέμιστον ὑπ' ὄφρ' οὐσι μειδήσαντα,
 Ἦδὲ καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνὸς, 10

dici, Valckenario Diatr. in Euripid. cap. 25. p. 281. At Cl. Toupius ad Theocrit. T. II. p. 399. veriore scripturam putat: πολλὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον. Suo quisque sensu fruatur.

Vs. 5. *Λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν*] MS. Venetus, *λίμνη*. Lennepius non male scribit: *λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ*. *Ρεῦμα* ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων. Malim. tamen: *λίμνης δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ* *Χεῦμα* δι' ἐκ μεγάλων ῥυομένης δονάκων. Anyte Anthol. III. 32. p. 416. *Χλωρον ὑπὲρ ποταμοῦ χεῦμ' Ἀχέροντος ἔβα*. Ovidius Ibid. 77. *Quique per infernas horrendo murmurare valles Imperjuratae laberis amnis aquae*. Arundineta in ripa Stygis saepe commemorantur, tanquam a Propertio II. 20. 71. *Jam licet et Stygia sedeat sub arundine remex*. ubi vide Interpretes.

Vs. 7. *Μονόζωστος καθαρίζων*] Sic correximus vulgatum *μονόζωστον καθαρίζων*. Hesychius: *Οἰόζωνον*. *μονόστολον*. quae glossa pertinet ad Sophoclem Oed. Tyr. 856. *Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰόζωνον αὐδήσει*. ubi Scholia explicant *μονόζωνον*, *μόνον*.

Vs. 8. *Παντοίους δ' ἐξανέπεισε*] Olim mihi placebat, *πομπάτους* θεοὺς, scil. Mercurium et Charontem, ex Sophocl. Ajac. 844. Nunc praeior sim in Valckenarii conjecturam, *ἀνταίους* θεοὺς. Grammatici *ἀνταίων* explicant *ἐχθρὸν*, *χαλεπὸν*, ut hic capiendum, vel *ἐκείσιον*, ut sumendum in Apollon. Rh. I. 1141. cujus Schol. describens Etym. M. p. 111. l. 50. addit: *Διογένης*, *ἐκείσιος*. ubi *Diogenes* vel *Diogenianus* est Hesychius. Vide Praef. nostram ad Hesych. *Θεοὺς* interpunctione a sequentibus separavimus.

Vs. 9. *Κωκυτὸν τ' ἀθέμιστον*] Semper in voce *ἀθέμιστον* offendor. Legendam: *Κωκυτὸν τ' ἀπόθεστον ὑπ'* (287) *ὄφρ' οὐσι μειδήσαντα*. Hesychius: *Ἀπόθεστος*. *οὐκ ἐπιζήτητος*. ubi verbi vim praeclare explanavit Hemsterhusius. Idem est *αἰνήθεστος*, quod Hesychius explicat *οὐκ ἐνλιπένετος*, et *πανάθεστος*, quod πάντα ἀπαράτητος. Pro eo pessime scribitur *παναίθετος*. Vulgatum *ἐπ' ὄφρ' οὐσι* in *ὑπ' ὄφρ' οὐσι* mutavi. Apollon. Rhod. III. 1023. *Ἰμερὸν γαυδῆσιν ὑπ' ὄφρ' οὐσι μειδιόντες*.

Ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωαμένου, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα.

Σκληρὸν, τριστοιχοῖς δαῖμα φέρον κεφαλαῖς.

Ἐνθεν αἰοδιᾶων μεγάλους ἀνέπεισεν ἀνακτας,

Ἀγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βίотου,

Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς Μῆνης, ἀγέραςτον ἔσθηκεν. 15

Μουσαῖος, Χαρίτων ἥρανος, Ἀντιόπην.

Ἦτε πολυμνήστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν

Εὐσομῶν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων,

Vs. 11. Ἐν πυρὶ μὲν φωνήν] Sic pro vulgato φωνῇ scripsimus cum Lennepio. Θοοῦσθαι φωνήν est incitata voce latrare: θοοῦσθαι ὄμμα; oculos acriter intendere. Nicander Theriac. 227. αὐτὰρ ἐνωπῆς Γλήνεα φοινίσσει τεθωαμένους. Oppian. Halieut. II. 525. Σεύονται λύσση τεθωαμένοι. Nonnus XLVII. p. 1238. Μὴ σε πάλιν μανίῃ τεθωαμένον ὄψε νοήσω. Sic pro τεθωαμένον scribendum, non τεθολωμένον, ut conjecit Falkenburgius. Pro φέρων, quod vulgo editur, corrigo φέρον, idque ad ὄμμα refer. Totus locus sic construendus est: Ὅρφευς ὑπέμεινε βλέμμα κυνός, ἐν πυρὶ μὲν τεθωαμένου· φωνήν, ἐν πυρὶ δὲ τεθωαμένου ὄμμα σκληρὸν, φέρον δαῖμα κεφαλαῖς τριστοιχοῖς. Haec Propertius sic expressit, III. 16. 23. Exoranda canis tria sunt latrantia colla. IV. 7. 52. Tergeminusque canis sic mihi molle sonet.

Vs. 13. Ἐνθεν αἰοδιᾶων] Ἐνθεν pro ἔνθα etiam est vs. 24. Pro αἰοδιᾶων MS. Venet. mendose λυδιᾶων. Rarior forma αἰοδιᾶω bis reperitur apud Homerum Od. E. 61, K. 227.

Vs. 16. Ἀντιόπην] De hac Antiopa nihil mihi constat. Dalechampius ad h. l. et P. Burmannus Secundus ad Propert. II. 21. 51. eam confundunt cum Antiope, Nyctei filia.

Vs. 17. Ἦτε πολυμνήστησιν] Totus hic locus de Musaei amoribus tot tam foedis maculis contaminatus est, nullam ut inde sententiam elicias. Vulgo editur: Ὅστε πολυμν. Sed Codices Mediceus et Venetus pro ὅστε habent ἦτε, ex quo, accentu mutato, ἦτε feci. Nam femininum genus postulat verbum διαποιπνύουσα, quod sequitur. Itaque omnia, quae deinceps dicuntur, non de Musaeo, sed de Antiopa, Cereris, ut videtur, sacerdote, intelligenda sunt.

Vs. 18. Εὐσομῶν κρυφίων] Quāntivis pretii lectionem aebet Codex Venetus: Εὐασμῶν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων.

Ῥάριον ἄρχιων ἀντίμα διαπομπνύσας
Δήμητρα γνῶστί δ' ἐστὶ καὶ αἰα αἰδῶ. 20
Φημί δὲ καὶ Βωωτόν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον
Ἡσιόδον, πάσης ἤρανον ἱστορίας,
Ἀσκραῖον εἰσεσθαι, ἔχονθ' Ἐλικωνίδα κόμην.
Ἐνθεν ὃχ' Ἡοίην μνώμενος Ἀσκραίην,
Πόλλ' ἐπαθεν, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράφατο βίβλους, 25
Ἵμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀναρχόμενος.

Εὐασμός est laetus clamor mulierum in sacris Cereris, sive ὀλολυγή, ut ab aliis vocatur. Plutarchus *Ἀθησ.* p. 951. *Α. ἀκουσθῆναι καὶ βοήν ὄχλου μετὰ εὐασμῶν καὶ πηδήσεων Σατυρικῶν.* Onomasticum vetus: *Ουατίδ, εὐάστη, πεζὸς θρίαμβος.* Scribe, *εὐασμός*, vel *εὐασμα.* Vide Valckenarium Epist. ad Röyer. p. 79. Hac lectione recepta, etiam *ἔξφορος* nomen, quod regat, habet.

Vs. 19. *Ῥάριον ὀρχίων*] Quocunque modo hic versus corrigatur, certum videtur, *Ῥάριον* cum *Δήμητρα* conjungendum esse, ut *Ceres Rharia* intelligatur; de qua, vide, quae diximus ad Homerum H. in Cerer. 450. MS. Venet. male, *διαπομπνύσα.* Apollon. Rh. IV. 1113. *Ἀμφίπολος δέσποινα ἐὼν μεταπομπνύουσα.*

Vs. 20. *Γνωστί δ' ἐστὶ*] Sensus est: Antiope etiam mortua vivit Musaei carminibus. Hoc ad *οὐκ ἀγέραςτον* vs. 15. referendum. Diocles in *Analect.* Brunck. T. II. p. 183. *οἶδέ με κείν αἰδῶ.* Theocr. Eid. XVI. 30. *Ὅρα καὶ αἰνᾶν αἶδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, Μηδ' ἀλκιῆς μύρηαι ἐκ ψυχρῷ Ἀχέροντος.*

Vs. 23. *Ἐχονθ' Ἐλικωνίδα*] MS. Venetus, *ἔχων Ἐλικωνίδα.* Lennepius, in ceteris non audiendus, bene scribit: *ἔχειν θ' Ἐλικωνίδα κόμην.*

Vs. 25. *Πόλλ' ἐπαθεν*] Hunc locum aliquando, post Casaubonum, Petitum ad Leg. Att. p. 560. et alios, meis (289) quoque conjecturis vexavi. Nunc, omnibus iterum perpensis, non emendandum eum arbitror, sed explicandum. *Hermesianax* per lusus jocumque fingit, Hesiodum captum amore *Ascraeae* puellae; *Eoeae*, ut durum ejus animum flecteret, *Ἡοίας μεγάλας*, sive *Κατάλογον γυναικῶν*, cujus quartus liber *Ἡοίας* comprehendebat, scripsisse, et, instituta puellae cum antiquis heroinis comparatione, singularum heroinarum, quas recenseret, hymnum ab amicae nomine *Ἡοίη* vel *Ἡ*

Αὐτὸς δ' οὗτος ἀοιδὸς, ἐν ἐν Διὸς αἴσῃ φυλάσσει,
 Ἡδιστον πάντων δαίμονα μόνυπόλων,
 Ἀπτήν γ' εἰς Ἰθάκην ἐνετείνετο θεὸς Ὀμηρος
 Ὀδῶσιν, πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης. 30

οῖη incepisse. Sunt igitur βιβλοι λόγων nihil aliud, nisi Κατάλογος γυναικῶν. Nam ut λέγειν interdum dicitur pro καταλέγειν, recensere, sic λόγος pro κατάλογος, recensio. Huius sententiae interpunctionem accommodavi, distinguens post βιβλους, et ὕμνων referens ad ἀναρχόμενος. Sic enim pro ἀναρχόμενος recte scripsit Gu. Canterus Nov. Lect. IV. 3. Grammaticus in Vita Arati, nuper editus ab Iriarte Bibl. Matrit. p. 202. καθάπερ γὰρ ὁ Ἡρόδοτος ἔργων καὶ ἡμερῶν ἀρχόμενος, τῶν ὕμνων ἀπὸ Διὸς ἤρξατο. Quod autem Ἡοίας partem Καταλόγου γυναικῶν dixi, id non obscure colligere licet, ex veteri Grammatico, ejus Scholion pereruditum Aldi diligentia ad Hesiodi Aspidem prodidit, sed D. Heinsii concordia neglexit. Idemque confirmat Hesychius: Ἡοίας ὁ Κατάλογος Ἡοίδου. Quid? ex ipso Hermesianacte satis clare intelligitur, Ἡοίας a Κατάλογῳ non diversas fuisse.

Vs. 28. Ἡδιστον πάντων] Cum Homerus non tam suavitate carminis, quam granditate, censeatur, vix dubitari potest, quin vere conjecerim: Κυδιστον πάντων δαίμονα μόνυπόλων. Apollon. Rhod. II. 721. κυδιστην τότε δαίμονα πορσαίοντες. Non alienum fuerit, quam vocem hic restitui, Nicandro Theriac. 3. eximere: Φιλ' Ἐρμησιάνῃ, πολίων κυδίστατε πάνων. Legendum: Φιλ' Ἐρμησιάνῃ, πολίων κηδίστατε πάνων. Nam Scholiastes docet, non clarum poetam, Hermesianactem, intelligi, sed ejusdem nominis nescio quem, (290) Nicandro per affinitatem conjunctum. Idem Scholiastes hunc versum ita exponens, ὡς τῶν πολλῶν συγγενῶν ἐνδοξοτάτῃ καὶ προσφιλέστατῃ Ἐρμησιάνῃ, significat, se inter utramque lectionem fluctuasse. Nam ἐνδοξοτάτῃ pertinet ad κυδίστατε, προσφιλέστατῃ ad κηδίστατε. Nicander imitatur Homerum Od. K. 225. Ὃς μοι κηδέστος ἐτέρων ἦν, κεδνόςτατός τε. Eadem voces confusae sunt in incerti poetae Epigrammate Anthol. III. 12. p. 337. Μὴ με θοῶς κυδίστε παρέρχο τυμβὸν ὀδῖτα. Corrige: Μὴ με θοῶς κηδέστε παρέρχο τυμβὸν ὀδῖτα. Hesychius: Κηδιστοί, φιλάτοι, φροντιστικώτατοι, ἀναγκασιώτατοι. Ceterum ad hunc de Homero, et alterum de Antimacho locum respexit Propertius II. 25. 45. Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero. item I. 7. 3. Atque, ita sim felix, primo (κυδίστῳ) contendis Homero.

Vs. 29. Ἀπτήν γ' εἰς Ἰθάκην] MSS. Venet. et Medic.

Ἦν διὰ πολλὰ παθῶν, ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον,
 Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.
 Ἐκλαiven δ' Ἰκάρου τε γένος, καὶ δῆμον Ἀμύκλον,
 Καὶ Σπάρτην, ἰδίῳν ἀπτόμενος παθέων.
 Μίμνερμος δὲ τὸν ἦδ' ὅς εὔρετο, πολλὸν ἀνατλάς, 36
 Ἦχον, καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,
 Καίειτο μὲν Ναννοῦς· πολὺ δ' ἐπὶ πολλὰ κινώτω
 Κνημῳθεὶς κόμους αἶχε συνδραμῇ.

Ἀπτήν δ' εἰς Ἰθ. Sed γ' melius est. Post ᾠδῆσιν minor distinctio ponenda, ut ad ἀνεγείναιτο referatur. Homerus cum carminibus suis in Ithacam contendit, ut Penelopæ placeret.

Vs. 31. Ἦν διὰ πολλὰ παθῶν] Expressit Propertius II. 7. 23. Omnia formosam propter Briseida passus.

Vs. 33. Ἰκάρου τε γένος] Ἰκάρου γένος est Penelope: δῆμος Ἀμύκλον, καὶ Σπάρτη, Helena cum Lacedaemoniis. Ἰκάρου vocat, quem Homerus Ἰκάριον. Sic alii quoque in hoc nomine variant. Vide Muncker. ad Hygin. F. 130.

Vs. 34. Ἰδίῳν ἀπτόμενος παθέων] Hanc mirè venustam exquisitamque sententiam duxit ab Homero II. T. 301. Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Πάρακλον πρόφρασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κῆδε ἑκάστη.

Vs. 35. Εὔρετο πολλὸν ἀνατλάς] Philetas in Stobaeo Grotii p. 343. Ἀλλ' ἐπέων εἰδὼς κόσμον, καὶ πολλὰ μογήσας Μῦθων παντοίων οἶμόν ἐπιστάμενος. Hic tamen πολλὸν (291) ἀνατλάς non eam εὔρετο, sed paulo duriore traiectione cum καίειτο Ναννοῦς conjungendum videtur.

Vs. 36. Μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου] Lennepius eleganter scribit: μαλακοῦ πνεῦμα τὸ πενταμέτρου. Bis Propertius hunc locum ob oculos habuit, I. 7. 19. Et frustra cupies mollem componere versum. I. 9. 11. Plus in amore valet Mimnermi versus Homero. Mimnermo etiam elegiae inventionem tribuunt Mar. Victorinus Art. Gramm. III. p. 2555. et alii, quos laudavi ad Callimachi Fragm. p. 439.

Vs. 37. Καίειτο μὲν Ναννοῦς] Mimnermus et tibicen et poeta tibicinam Nanno amavit. Posidippus in Anal. Brunck. T. II. p. 48. Ναννοῦς καὶ Αὐδης ἐπὶ χεῖρ δύο, καὶ φέρε ἰσοστών, Μίμνερμον, καὶ τοῦ σάφρονος Ἀντιμάχου. Vide Strabon. XIV. p. 962, et Athenaeum XIII. p. 597. A. Eandem carmine, quod Ναννοῦ inscriptum erat, cantavit. Ex quo Strabo XIV. p. 940. Athenaeus XI. p. 470. A. et Stobaeus Tit. 115. p. 592. plusculos versus conservarunt. Locutionem καίειτο

Ἦχθεε δ' Ἑρμόβιον τὸν αἰεὶ βαρὺν, ἡδὲ Φερέκλῃν
Ἐχθρὸν μισήσας, τοιάδ' ἐπεμψεν ἔπη. 40
Αὐθῆς δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος ἐκ μὲν ἔρωτος
Πληγείς, Παντῶλου ρεύμ' ἐπέβη ποταμοῦ.
Δαρδάνην δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν

*Nanno*s adversus Casaubonum egregie vindicat T. Hemsterhusius Obs. Misc. Vpl. VII. T. I. p. 302.

Ibid. Πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰ κινῶτω] Casaubonus legebat: *Καλεῖτο μὲν Ναννοῦς, ὑπὸ τῷ δ' ἐπὶ πολλὰς μόχθῳ Κνημῶθεις, κώμους ἐστίχεν ἀδρανῆ.* Nobis quoque aliquando placebat: *πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰς μόχθῳ.* ut in Phanias Epigrammate apud Kusterum ad Suid. T. II. p. 319. *πολιῶ γὰρ δεθεῖς καμάτων.* Sed aliud quid latere, haec Codicis Veneti lectio ostendit: *πολλιῶ δ' ἐπὶ πολλὰς λῶτω Κνημῶθεις, σίγῃ συνεξαμύη.* In *συνεξαμύη* cum Veneto Medicus consentit. *Λῶτός* quidem, sive tibia, apta est Minnerno tibicini. Sed reliqua cum hac lectione minus bene coeunt. Forte scribebendum: *πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰς κῶλω Κνημῶθεις κώμους στεῖχε σὺν . . .*

Vs. 39. *Ἦχθεε δ' Ἑρμόβιον*] MS. Venet. male, *Ἦδ' ἤχθεε.*

(293) Ibid. *Ἦδὲ Φερέκλῃν*] Vulgatum οὐδὲ Casaubonus recte in ἡδὲ mutavit. Sed *Φερέκλον* quare pro *Φερέκλῃν* scriberet, nihil causae erat. Vide quae diximus ad Homer. H. in Cerer. 153.

Vs. 40. *Τοιάδ' ἐπεμψεν ἔπη*] MS. Venet. *τοῖαν.* Pro *ἐπεμψαν*, cave, *ἐμελψεν* scribas. Epigramma apud Gruter. p. 655. 2. οὐ λοῖδορα ῥήματα πέμψας.

Vs. 41. *Αὐθῆς δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος*] *Χρυσήϊδος* est patronymicum a *Χρύσης*, ut apud Homer. II. M. 111. Sed Codices Medicus et Venetus praebent *Λυσηῖδος*, ex quo libenter facerem *Λυδηῖδος*, si gentilis formae *Λυδῆος* et *Λυδῆς* exempla in promptu haberem. Fuit enim Antimachi sive uxor, sive amica, et nomina, et gente Lyda. Asclepiades in Anal. Brunck. T. I. p. 219. *Αὐθῆ καὶ ἄνθος εἰμι καὶ οὐνομαι· τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου Σεμνοτέρη πασῶν εἰμι δι' Ἀντίμαχον.* *Τίς γάρ ἐμ' οὐκ ἤυσε; τίς οὐκ ἀνέλεξατο Αὐθῆν, τὸ ἔνδον Μονασῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;*

Vs. 43. *Δαρδάνην δὲ θανοῦσαν*] MS. Venetus, *Δαρδάνη.* Suspicio, ab Hermesianacte scriptum esse: *Δάρνακι γινὲ δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν.* Homer. II. M. 795. *Ὅστις χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες. Ἄψα δ' αἶρ' ἐς κοίλῃν καπετον θέσαν.* Anthol. III. 11. p. 337. *Νικόπολιν Μαρά-*

Καλλίον ἔξαιον δ' ἦλθεν ἀπαπρολιπών
Ἄκραν ἐς Κολοφῶνα γόων δ' ἀνεπλήσατο βίβλους 45
ἱράς, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.
Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο κόμους,
Σαπφῶνς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον,
Γιγνώσκεις ὁ δ' αἰοιδὸς ἀηδόνας ἠράσαθ', ὕμνων
Τήϊον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίη. 50
Καὶ γὰρ τήν ὁ μελιχρὸς ἐφομίλησ' Ἀνακρείων
Στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσι.
Φοῖτα δ', ἄλλοτε μὲν προλιπὼν Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτήν
Οἰνηρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα,

θῶν ἐνεθήκατο τῇδ' ἐνὶ πέτρῃ, Ὀμβρίσας δακρύοις λάρνακα μαρμαρέην.

Vs. 44. *Καλλίον ἔξαιον*] Codex Medicus: *Καλλίον vulgasse διήλθεν*. Venetus: *Καλλίονα ἔξαιον διήλθεν*. His confirmatur Casauboni correctio, *δ' ἦλθεν*, quam recepi. Reliqua non minus monstrose depravata sunt, quam quae vulgantur.

Vs. 45. *Ἄκραν ἐς Κολ.]* MS. Ven. *Ἄκρον, ἐνεπλήσατο, et ἱράς.*

Vs. 46. *Ἐκ παντὸς παυσάμενος]* Vix sine lectorum damno omitti potest locus Plutarchi Consol. ad Apollon. p. 106. B. *ἐχρήσατο δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος (293) ὁ ποιητὴς ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λυδῆς, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγίαν τὴν καλουμένην Λυδὴν, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἡρωϊκὰς συμφορας, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λυπὴν.*

Vs. 49. *Ἀηδόνας ἠράσαθ']* Post *ἠράσαθ'* interpretamur, ut *ὕμνων* cum *πολυφραδίῃ* jungatur. Sensus est: Alcaeus Sapphonem deperibat, et carminum suorum venustate rivalem Anacreontem nrebat, veritum, ne Alcaeus hac dote primas teneret apud Sapphonem.

Vs. 53. *Προλιπὼν Σάμον]* MS. Venet. *λείπων Σάμον.* quod placebat Valckenario.

Vs. 54. *Δουρὶ κεκλιμένην]* Sic Casaubonus pulcre rescripsit pro vulgato, *Δουρὶν κεκλιμένην*. Antipater Anthol. III. 23. p. 380. *Οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλιμένα.* De Teo, per Harpagum capta, vide Herodotum I. 168.

Vs. 55. *Τὸ δὲ δὴ φίλον εἶσιδε Λέκτον]* Nihil verina

Λέσβον ἐς εὐσυνόν· τὸ δὲ δὴ ρίον εἶσιδε Λέκτρον 55

Πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας·

Ἀτθίς δι' οἷα μέλισσα πολυπρήωνα κολώνη

Λείπουσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις.

Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἀγείραι θ' ἀρειδὸς

..... Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

60

Φημί δὲ κἀκείνῳ τὸν υἱὲ πεφυλαγμένον ἄνδρα,

est felici emendatione Casanboni, quam recepimus. Vulgo edidit: τὸ δὲ μυρίον εἶσιδε λέκτρον.

Vs. 57. Ἀτθίς θ' οἷα μέλισσα] Sic de certa conjectura scripsimus. Vulgo legitur: Ἀτθίς θ' οἷα μέλισσα. Scholiast. Sophocl. ad Ajac. 1218. ἡδίστος ὢν ὁ Σοφοκλῆς. (294) πάλιν ἐπὶ τὸ ἴδιον ἡθος ἐκλινεν· ὅθεν καὶ μέλιτα ἐκλήθη. Suidas x. Σοφοκλῆς· προσηγορεύθη δὲ μέλιτα, διὰ τὸ γλυκύ. Recepimus etiam Lennepii correctionem, quae cuius in mentem veniat, πολυπρήωνα Κολωνόν, vel potius κολώνην. Poëta alludit ad pagum Atticum, Κολωνόν, unde Sophocles oriundus erat. In vulgatis libris est: πολυπρήωνα κολώνην. In οἷα ex vs. 41. assumendum γινώσκεις, ut vs. 85. et 89.

Vs. 59. Ἀγείραι θ' ἀρειδὸς] Codices Venetus et Mediceus: ἀγείραι θειαρειδὸς. quod forsitan aliis profuerit ad veram lectionem eruendam. Prior versus pars sic corrigenda: Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα γεραίραι . . . . . Homerus H. in Mercur. 428. Μνημασύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγείραρον αἰοιδῇ. Cel. Valckenarius Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα cum ἡδε, deleta distinctione, conjungebat, ut Sophocles in canticis choricis Bacchum et Cupidinem cecinisse dicatur, sicut Venerem cecinit in echoro Antigoniae 796. Res eodem reddit. Sententiam illustrat Athenaeus XIII. p. 601. A. Σοφοκλῆς ἤγεν εἰς τὰ θεάτρα διὰ τῶν τραγωδιῶν τοὺς ἔρωτας. — τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον.

Vs. 60. Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ] Post hunc versum mihi lacunam deprehendisse videor. Nam cum Hermesianax omnium et poetarum et philosophorum, quos recenset, amicos nominarit, quid est, quare unius Sophoclis amicam retineat? Nec ignorare poterat, eum Theoridis et Archippae amore irretitum fuisse, cum id multis seculis post cognitum habuerit Athenaeus XIII. p. 592. A. Nisi forte cum Lennepio suspiceris, in corrupto θειαρειδὸς nomen θεωρὶς latere. Quod mihi parum probabile videtur.

Καὶ πάντων μῖσος πτόμενον ἐν συνοχῶν
 Πάσας ἀμφὶ γυναικας, ὑπὸ σκολίου τυπέντα.
 Τόξον, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας.
 Ἀλλὰ Μακεδονίης πάσας κατενίσσατο λαύρας, 65
 Αἰγείων μέθεπεν δ' Ἀρχέλειω ταμίην,
 Εἰσόκε τοι δαίμων Εὐριπίδην εὔρεν ὀλεθρον,
 Ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.
 Ἄνδρα δὲ τὸν Κυθήρηθεν ἀνεδρέψαντο τιτῆνας,
 Βάνχου καὶ Ἰωτοῦ πιστότατον ταμίην, 70
 Μοῦσαι παιδευθέντα Φιλόξενον· οἷα τιναχθεῖς
 Ὠρυγῇ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως,
 Γινώσκεις, αἶουσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατεΐης
 Αὐτοῖς μηλείοις θήκαδ' ὑπὸ προγόνοις.

Vs. 62. *Ἐν συνοχῶν*] Casaubonus coniecit, *ἐκ δακρύων*. Sed nec δάκρυος pro δηγμῶς dicitur, nec satis accedit ad vi-tiosae lectionis vestigia.

Vs. 66. *Αἰγείων*] Casaubonus scribit, *Ἀργείων*; quod (295) nomen proprium est apud Theocrit. Eid. XVII. 53. et Apollodor. I. 9. p. 46. Certe contextus nomen amicus postulat.

Vs. 67. *Εἰσόκε τοι δαίμων*] In MS. Veneto *τοι* deest. Idem *εὔρετ'* pro *εὔρεν* habet. Ceterum hanc de Euripidis morte narrationem refellit Addæus Anthol. III. 25. p. 396. *Οὐ σὲ κυνῶν γένος εἶλ', Εὐριπίδην, οὐδὲ γυναικὸς Οἰστρός, τὸν σκοτίνης κυρωδὸς ἀλλότριον, Ἀλλ' Αἰδὴς καὶ γῆρας· ὑπαὶ Μανίῃ δ' Ἀρεθούσῃ Κεῖσαι ἑταιρείῃ τίμιος Ἀρχέλειω.*

Vs. 72. *Ὠρυγῇ*] Adr. Heringa Observ. cap. 31. p. 284. vertit *oestro*. Sed *ὦρυγή* ab Hesychio explicatur *φωνή, θόρυβος*. κυρίως δὲ, *ἡ τῶν κυνῶν φωνή*. Vereor, ne poeta aliud scripserit. ταύτης πτόλεως intellige Colophonem.

Vs. 73. *Γινώσκεις, αἶουσα μέγαν πόθον*] Hunc locum unius literae mutatione sanavimus. Vulgo editur: *Γινώσκει καλοῦσα μέγαν π.* MS. Venetus pejus: *Γινώσκειν καὶ οὔσαν μέγαν π.*

Vs. 74. *Αὐτοῖς μηλείοις θήκαδ' ὑπὸ προγόνοις*] Pro absurda lectione *Μηλίοις* Heringa l. c. verissime rescripsit *μηλείοις*. Quamquam durior est interpretatio, quam addit:

Οἶσθα δὲ καὶ τὸν αἰδοῦν, ὃν Εὐρυπύλου πόλιτ' ἔαλ 7.

Κῶοι χάλκειον θῆκαν, ὑπὸ πλατάνῳ

Βιττίδα μολπάζοντα θοῶν· περὶ πάντα Φιλητᾶν.

amorem, quem Philoxenus primogenitae onium foetibus, sive agnis Galateas, inesse finxit. Vide, an loco subobscuro lucis aliquid afferatur ex Athenaeo l. p. 6. F. ἐπεὶ δὲ Φελοξένος τὴν ἐρωμένην Γαλατείαν ἐφωράθη διαφθεῖρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη, ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα, συνέθηκε τῷ μύθῳ εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γεγόμενον πάθος, τὸν μὲν Διογύσιον, Κύκλωπα ὑποστήσασκεν· τὴν δ' αὐλητρίδα, Γαλατείαν· ξαυτὸν δ' Ὀδυσσεύα.

(296) Vs. 75. Εὐρυπύλου πόλιτ' ἔαλ] Homerus II. B. 677. Καὶ Κῶν Εὐρυπύλου πόλιν. Propert. IV. 5. 23. Eurypylisque placet Coae textura Minervae.

Vs. 76. Θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ] Vocēs ὑπὸ πλατάνῳ distinctione a θῆκαν separavi, ut cum μολπάζοντα conjungantur. Nam poetae umbram sectantur.

Vs. 77. Βιττίδα] Battidem Philetas amicam vocat Ovidius Trist. I. 6. 2. Nee tantum Coa Battis amata suo est. III. ex P. 1. 58, quo non Inferius Coa Battide nomen habes. Quem secutus Scaliger ad Propert. III. 7. 44. Βιττίδα in Hermesianaote legit. Βίττις tamen, Βιττω, et Βίττιον usitata mulierum nomina sunt, e. g. apud Antipatrum Anthol. III. 12. p. 331.

Ibid. Φιλητᾶν] Philetas nomen saepe librariorum errore in Philemonis, Philonis, aut simile abiit. Plutarchus Pericle p. 153. Α. οὐδ' Ἀνακρίων, ἢ Φιλήμων, ἢ Ἀρχιλόχος. Lege, Φιλητᾶς. Scholiastes Apollon. Rhod. III. 118. Ἐπιώωντο, ἀντὶ τοῦ ἐπαίον. — Φίλων δὲ, ἀντὶ τοῦ φίλων παρὰ τὸ ἔπος. Scribe, Φιλητᾶς. Respicit ejus ἀτάκτους γλώσσας, quas laudat ad IV. 989. Nam Philo Grammaticus, quem Etymologus M. saepe commemorat, recentior est, quam ut ab hoc Scholiaste laudari potuerit. Tzetzes ad Lycophr. 633. Φιλητᾶς δὲ ἐν τρίτῳ Ναξιακῶν, Βαλιαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ἀνομασθῆναι. Corrige, Φιλητᾶς. Hic enim Ναξιακὰ scripsit, ut Eudocia p. 424. et Eustath. ad Od. T. p. 1885. testantur. Etymol. M. p. 135. l. 28. Ἐφ' ὁρῶν δὲ καὶ Φιλίας Ἀργανθωνιον λέγουσι διὰ τοῦ ι. Sylburgius Φιλίας malit. Sed scribendum, Φιλητᾶς. Apud Aelianum V. H. X. 6. Philetas ποιητὴς ἑξαμέτρων dicitur. Immo πενταμέτρων.

Ibid. Περὶ πάντα Φιλητᾶν Πήματα] Sic Scaliger ad Propert. l. c. legit. Quod a MSS. Veneto et Mediceo confirmatur. Vulgo pro Πήματα scribitur Πήματα.

Ῥήματα, καὶ πᾶσαν ἑνόμενον λαλήν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὅποσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο 80
 Ἀνθρώπων, σκολιὴν μαϊόμενοι σοφίην,
 Οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίξετο μῆτις,
 Καὶ δεινὴ μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετῇ,
 Οὐδ' οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν
 Φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον. 85
 Οἷη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς
 Πυθαγόρην, ἐλίκων κομπὰ γεωμετρίης
 Εὐράμενον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθῆρ,
 Βαίῃ τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον.
 Οἷω δ' ἐχλίηνεν, ὃν ἐχρῆν ἔεχον εἶναι

Vs. 78. Πᾶσαν ἑνόμενον λαλήν.] *Λαλήν* in bonam partem pro *σωμυλίᾳ* sumitur. Leonides Anthol. III. 6. p. 312. (297) Ἰθύναι κοινὴν εὐκύλικην λαλήν. Epigramma apud Gruter. p. 607. 4. Ἡ λαλή φαιδρὴ τε χελιδονίς. Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 27. ὅτι τὰς φιλέρωτος Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλλίου στόματος. Vide hanc Epistolam p. 135.

Vs. 79. Ὅποσοι σκληρὸν] Constructio est: ὅποσοι ἀνθρώπων ἐστήσαντο βίον σκληρὸν, μαϊόμενοι etc. In vulgatis hic locus male interpungitur. Ceterum hinc colorem duxit Propertius, de philosophis et ipse loquens, II. 25. 23. *Sed nunquam vitae fallit me ruga severae. Omnes jam norunt, quam sit amare bonum.* et mox: *Quid tua Socraticis tibi nunc sapientia libris Proderit?*

Vs. 82. Μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετῇ] MS. Venet. male, κῆδος. Theognis vs. 900. Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιέουσιν ἔχει.

Vs. 83. Οὐδ' οἱ δεινὸν] MS. Venetus: Οὐδ' οἶδεν ὅν ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν. Ex his ἀπεστρέψαντο pro vulgato ἀπειρέψαντο recepi.

Vs. 84. Δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.] Simili sententia Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 13. τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κείνο φρύγμα Σκηπτροφόρον σοφίας ἡνίδε ποσσὶ πατῶ.

Vs. 85. Θεανοῦς] Vide Bentlejum c. Boyl. p. 37.

Vs. 88. Βαίῃ τ' ἐν σφαίρῃ] MS. Venet. *Βλῆς ἐν σφαίρῃ.* Hemsterhusius malebat: Βαίῃ τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀπομασσόμενον. Idque, ut magis accommodatum sententiae, etiam Wyttenbachio placebat.

Vs. 89. Οἷω δ' ἐχλίηνεν] Recepimus verissimam emendationem Homer. Hymn.

Πολλῶν ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίᾳ, 90
 Κύπρις μηνιούσα πυρὸς μένει· ἐκ δὲ βαθείης
 Ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεπώνησ' ἀνίας,
 Οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος· οὐδὲ τι τέκμαρ
 Εὖρε, λόγων πολλὰς εὐράμενος διόδους.
 Ἄνδρα Κυρηναῖον δ' εἶσω πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ 95
 Λεινός, ὅτ' ἀπιδανῆς Λαῖδος ἠράσατο.

tionem Adr. Heringae Observ. cap. 31. p. 281. nisi quod de judicio doctissimi Santenii vocum ἐχρῆν et ἔσχον sedes permutavimus, ut versus lenius caderet. Vulgata scriptura haec est: Οἷον δ' ἐγλειψμένον ἔσχον ἐχρῆν . . . εἶναι. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίᾳ. In Codice Veneto εἶναι ex suo loco ante Σωκράτη ingravavit. Πολλοὶ ἀνθρώποι sunt *vulgi*, qui saepe etiam οἱ πολλοὶ dicuntur. Plato Polit. IV. p. 448. Α, οἷονται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν. Aeschines Socratic. Dial. III. 6. φροντιστὴς ὢν, καὶ ὑπὲρ ἡμῶς τοὺς πολλοὺς τῷ νῶ διαφέρων. Vide Heringam l. c. et Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 159.

Vs. 92. Κουφοτέρας ἐξεπώνησ' ἀνίας,] Praeclare Codices Venetus et Mediceus κουφοτέρας pro vulgato κουροτέρας. Κουφοτέρας ἀνίας vocat sollicitudines, quibus amantes agitantur. Theocritus Eid. XVII. 52. μαλακοὺς μὲν ἔρωτας Προσπνέει, κούφας δὲ διδοὶ ποθέοντι μερίμνας. Quod, vereor, ut amicissimus Toupius recte œperit. Theocritum, vel Hermesianactem imitatur Propertius II. 9. 4. Et levibus curis magna perire bona. Sed quid est ἐξεπώνησε? Lege: ἐκ δὲ βαθείης Ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεφόρησ' ἀνίας. Hoc certe intelligi potest.

Vs. 93. Οὐδέ τι τέκμαρ] Propert. II. 12. 29. Errat, qui finem versani quaerit amoris. Verus amor nullum novit habere modum.

Vs. 94. Λόγων πολλὰς] Vulgatur λόγων. Sed Heringa Observ. cap. 31. p. 281. bene rescripsit λόγων.

Vs. 95. Πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ Λεινός] Sic correxi vulgatum, πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ Λεινόν. In Veneto deest δ'.

Vs. 96. Ὅτι ἀπιδανῆς Λαῖδος ἠράσατο.] MS. Venetus, ἀπ' ἰδανῆς. Ἰδανῆ ab Hesychio exponitur τρυφερά, εὐπρεπής. H. Stephanus Indice Thes. v. Ἀπιδανεῖς sic scribit: Ἀπιδανός pro Peloponnesio accepit Mimnermus (Hermesianax) ap. Athen. canens, Ἀπιδανῆς Λαῖδος ἠράσατο. Erat enim Laïs Corintho oriunda: quae urbs est Peloponnesi. Hactenus ille. Sed omnino legendum: ὅτ' εὐπιδανῆς Λαῖδος ἠράσατο. Aesclepiades Ana-

Ὅς Ἀρίστιππος πάσας δ' ἠγήνατο λέσχας
 Φεύγων οὐδαμένον ἐξεφόρησε βίω.

lect. Brunck. T. I. p. 214. Ἐρμιόνη ποτ' ἐγὼ πιθανῇ συνέπαι-
 ζον. Dioscorides ibid. p. 494. Ἡ πιθανή μ' ἐρωσεν Ἀριστο-
 νόη. Post ἠράσατο majorem distinctionem posuimus. Solet
 enim poeta noster cujusque amatoris descriptionem praemit-
 tere, et tum demum nomen subjicere.

Vs. 97. Ἡγήνατο λέσχας] Haec est scriptura MSS. Veneti et
 Medicei. Vulgo, ἠήσατο. Particulam δ' abesse malim. Λέσχαι
 sunt *disputationes philosophicae*. Φεύγων junge cum ἠγήνατο.
 Oppianus Cyneg. III. 375. Εἰ δέ κ' ἀνηναμένη φεύγῃ φιλο-
 τήσιον εὐνήν. Reliquis alii medicinam faciant.

Huic Elegiae, temperare mihi non possum, quin illam Pha-
 noclis apud Stobaeum Tit. 62. p. 399. adjungam, praesertim
 cum et ipsa in Orphei amoribus, quamvis minus honestis, ce-
 lebrandis versetur. De hac autem sic statuo, nihil hujus ge-
 neris, quod omnibus numeris perfectius sit, ex tota antiqui-
 tate ad nos pervenisse. Talis in culta oratione simplicitas est,
 tam nativa venustas. Numerorum quidem lenitate ipsam Her-
 mesianacteam, si quid ego judico, superare videtur. Phano-
 cles quando vixerit, incertum est. Post Demosthenem flo-
 ruisse, et Elegos suos Ἐρωτες, ἢ Καλοὶ inscripsisse, ex Cle-
 mente Alex. Strom. VI. p. 750. intelligitur; Δημόσθένους εἰ-
 πόντος, Πᾶσι γὰρ ἡμῖν ὁ θάνατος ὀφείλεται, καὶ τὰ ἐξῆς, ὁ
 Φανοκλῆς ἐν Ἐρωσιν, ἢ Καλοῖς γράφει. Ἀλλὰ τοι μοιράων νῆμ'
 ἄλλυτον, οὐδέ πη ἐστὶν Ἐκφυγίεν, ὅπόσοι γῆν ἐπιπερβόμεθα.
 Idem Protrept. p. 32. Φανοκλῆς δὲ ἐν Ἐρωσι, ἢ Καλοῖς ἱστορεῖ,
 Ἀγαμέμνονα τῶν Ἑλλήνων βασιλέα, Ἀργύννου νεῶν Ἀφροδι-
 τῆς ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύννῳ τῷ ἐρωμένῳ. Quem locum adscripsi
 ex certa correctione P. Leopardi Emend. IV. 4. et Jo. Jonsii de
 Scriptor. Hist. Philos. II. 15. p. 194. quanquam Jonsius Ἐρω-
 τας, ἢ Καλοὺς per errorem drama vocat. Auctor argu-
 menti IV. in Ovidii Metam. II. Cynis, Stenelei filius, materno
 genere Phaëthonti proximus; cum Liguriam incoletet, et in
 ripa Eridani amnis cum vidisset corpus Phaëthontis a sororibus
 ejus ablui, pari calamitate est concussus. Plus enim justo de-
 flendo propinqui interitum, deorum voluntate in volucrem cygnum
 abiit, qui perosus caelestem ignem, paludes ac flumina, qui-
 bus insensesceret, est secutus. Phanocles in Cupidinibus auctor.
 Ex hoc opere non solum Elegia apud Stobaeum, sed reliquae
 etiam, quae ex Phanocle laudantur, sumta videntur. Plutarchus

Sympos. IV. 5. p. 671. B. οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ Διονυσίου Ἀδωνιν
γεγονέναι. Καὶ Φανοκλῆς, ἐρωτικὸς ἀνὴρ, ὡς πῶς πεπολιχεν·
Εἰδὼς θεῖον Ἀδωνιν ὀρειφοῖτης Διώνυσος Ἠρπασεν, ἡγαθήν
κνυρὴν ἐποιχόμενος. Hieronymus Chronico p. 17. *Ob raptum
Ganymedis Troi, patri Ganymedis, et Tantalō bellum exortum
est, ut scribit Phanocles poeta.* ubi vide Jos. Scaligerum. Hie-
ronymum descripsit Orosius l. 12. Quorum uterque festinan-
ter inspectus est a N. Heinsio ad Ovid. Met. X. 83. His paucis
locis, quae Scaligeri etiam diligentia collegit, Phanocles com-
memoratur. Nunc ejus Elegiam de Orpheo audiamus.

Ἡ ὥς Οἰάγροιο παῖς Θρηϊκὸς Ὀρφεὺς
Ἐκ θυμοῦ Κάλαιν στέρξε Βορηϊάδην.
Πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἔξετ' αἰεῖδων
Ὅν πόθον οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ
Ἀλλ' αἰεὶ μιν ἄγρυπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶνες 5
Ἐτρυχον, θαλερὸν δερκόμενον Κάλαιν.
Τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι
Ἐκτανον, εὐήκη φάσγανα θηξάμεναι,
Οὕνεκα πρῶτον ἔδειξεν ἐνὶ Θρήκεσσιν ἔρωτας

Vs. 1. *Θρηϊκὸς Ὀρφεὺς*] Hoc ex Cod. Parisino recepi de ju-
dicio Cel. Valckenarii Diatr. in Euripid. cap. 19. p. 199. Apol-
lon. Rhod. IV. 903. *Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο παῖς Θρηϊκὸς Ὀρφεὺς.*
Vulgatae Editiones, *Θρηϊκίου Ὀρφεὺς.*

Vs. 4. *Οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς*] Imitatur Homerum Od. T. 23. *Τῷ
δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληνῖα.*

Vs. 5. *Μελεδῶνες Ἐτρυχον*] MSS. Parisin. et Leidensis, *με-
λεδῶναι.* Sed alterum est Hesiodi *Ἐ. καὶ Ἑμ.* 66. et Apollo-
(301) nii Rhod. III. 812. Leidensis praeterea habet *δερκόμενον*,
quod, tanquam elegantius, vulgato *δερκόμενον* non injuria prae-
fert Valckenarius l. c. Constructio est: *μελεδῶνες δερκόμενον
Κάλαιν αἰεὶ αὐτὸν ἐτρυχον.*

Vs. 8. *Εὐήκη φάσγανα*] Trincavellus et Gesnerus *εὐμήκη* edi-
derant. At alii libri, in his Leidensis, rectius *εὐήκη* praebent.
Quam lectionem sequuntur Leopardus Emend. IV. 4. et Valcke-
narius l. c. Homerus II. K. 256. *Φάσγανον ἀμφηκες.*

Vs. 9. *Πρῶτον ἔδειξεν*] *Πρῶτος* malit Brunckius Anal. Gr.
T. III. p. 95. quod melius est. Haec autem Santenius noster

* Ἀρφενας, οὐδὲ πῶθους ἤνεσε θηλυτέρων. 10
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῇ χαλκῷ τάρμῳ, αὐτίκα δ' αὐτὴν
 Εἰς, ἀλλὰ Θρηκίην εἶψαν ὁμοῦ χέλυν,
 * Ἦλ' καρτύνασαι, ἢ ἐμφθροέοντο θαλάσση-
 * Ἀμφω ἄμω, γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥοθίοις.
 Τὰς δ' ἱερῇ Λέσβῳ πολὴν ἐπέκελσε θάλασσα. 15
 * Ἠχὴ δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπέσχε λύρης,
 Νήσους τε, αἰγιαλούς δ' ἀλιμυρέας, ἐνθα λίγειαν
 * Ἀνέρες Ὀρφεὴν ἐκτέρισαν κεφαλήν.
 * Ἐν δὲ χέλυν τῷβω λιγυρὴν θέσαν, ἣ καὶ ἀναύδους
 Πέτρας, καὶ Φόρκου στυγνὸν ἐπειθεν ὕδωρ. 20
 * Ἐκ κείνου μολπαί τε καὶ ἱμερτὴ καθαριστὺς

expressa putabat ab Ovidio Met. X. 83. *Ille etiam Thracum populis fuit auctor, amorem In teneros transferre mares: citra- que juventam Aetatis breve per, et primos carpere flores.* Ovidium sequuntur Hyginus Astron. I. 7. et Philargyr. ad Virgil. Georg. IV. 520.

Vs. 11. *Αὐτίκα δ' αὐτὴν*] Trincavelliana et reliquae Editiones, item MS. Leid. vitiose, *αὐτίκα δ' ὑπὴν*. Sed Gesnerus bene correxit, *αὐτίκα δ' αὐτὴν*. Quod in MS. Paris. reperit Grotius.
 Vs. 15. *Τὰς δ' ἱερῇ Λέσβῳ*] Ovidius Met. IX. 50. *caput, Hebre, lyramque Excipis; et, mirum, medio dum labitur amne, Flebile nescio quid queritur lyra, flebile lingua Murmurat ex- animis: respondent flebile ripae — Et Methymnaeae potius-* (302) *tur litore Lesbi.* Caput Lyrnessum delatum esse, scribit Philostratus Heroic. 10. p. 713. ubi Olearius notula sua prodit, se Phanoclis Elegiam nunquam legisse.

Vs. 17. *Νήσους τε*] Intellige Lesbum, Chium, Samum, et alias insulas circa Lesbum sitas. Quod moneo, ne quis cum Brunckio l. c. *νήσον* scribat.

Vs. 20. *Φόρκου στυγνὸν*] Editio Trincavell. mendose, *φόρ- τον στυγνὸν ἐπειθεν*. quod e libris suis Gesnerus correxit. MS. Leid. *Φ. πικρὸν ἐπ. ὕδωρ*. sicut alius apud Gesnerum. Est tamen *στυγνὸν* in Leidensis margine. Bene Grotius *Φόρκου ὕδωρ* mare exponit. Phorcum enim vel Phorcynem Homerus Od. A. 72. *ἄλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντα* vocat. Eandem rem sic expressit Antipater epigrammate in Orpheum, Anthol. III. 25. p. 388. *οὐκ ἐτι πέτρας ἄξεις — οὐκ ἐτι κοιμώσεις ἐνέμων βρό- μον, οὐχὶ χάλαζαν, οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγεῦσαν ἄλα.*

Νῆσον ἔχει πασέων τ' ἐστὶν ἀριδυστάτη.
 Θρηῆες δ' ὡς ἐδάησαν ἀρήϊοι ἔργα γυναικῶν
 Ἄγρια, καὶ πάντας δεινὸν ἐσῆλθεν ἄχος,
 Ἄς ἀλόχους ἔστιζον, ἵν' ἐν χροῖ σήματ' ἔχουσαι 25
 Κυνέα, στυγεροῦ μὴ λελάθοιντο φόνου.
 Ποινὰς δ' Ὀρφεῖ κταμένῳ τίνοισι γυναῖκες
 Εἰσέτι νῦν, κείνης εἵνεκεν ἀμπλακίης.

Vs. 23. *Ἀρήϊοι ἔργα γυναικῶν*] Sic optime legit Leopardus
 Emend. IV. 4. Idque Codex Leidensis et alius apud Gesnerum
 confirmant. Vulgo editur: ἀρήϊα ἔργα γυναικῶν.

Vs. 24. *Καὶ πάντας δεινὸν*] Minus bene Leopardus l. c.
 scripsit: καὶ πάντων δεινὸν etc. Homer. Od. Σ. 347. ὄφρ' ἔτε
 μάλλον Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.

Vs. 26. *Λελάθοιντο φόνου*] MS. Paris. male, πόνου.

Vs. 27. *Ποινὰς δ' Ὀρφεῖ*] In omnibus scriptis editisque
 libris, insolenti genere loquendi, legitur: Ποινὰς δ' Ὀρφεῖ
 (303) κταμένῳ στίζουσι γυναῖκας. Quod, erit fortasse, qui de-
 fendat e Plutarcho de S. N. V. p. 52. ed. Wyttenb. Οὐδέ γὰρ
 Θρηῆας ἐπαινοῦμεν ὅτι στίζουσιν ἄχρῃ νῦν, τιμωροῦντες τῷ
 Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. At vero, quod nos de conje-
 ctura in textu reposuimus, talem a simplicitate commenda-
 tionem habet, ut vel morosissimo iudici placitum speremus.
 Ceterum si veram, non fabulosam, qualem Phanocles tradit,
 stigmatum originem cognoscere velis, adeundus est Herodo-
 tus V. 6. et ibi Wesselingius.

INDEX AUCTORUM,

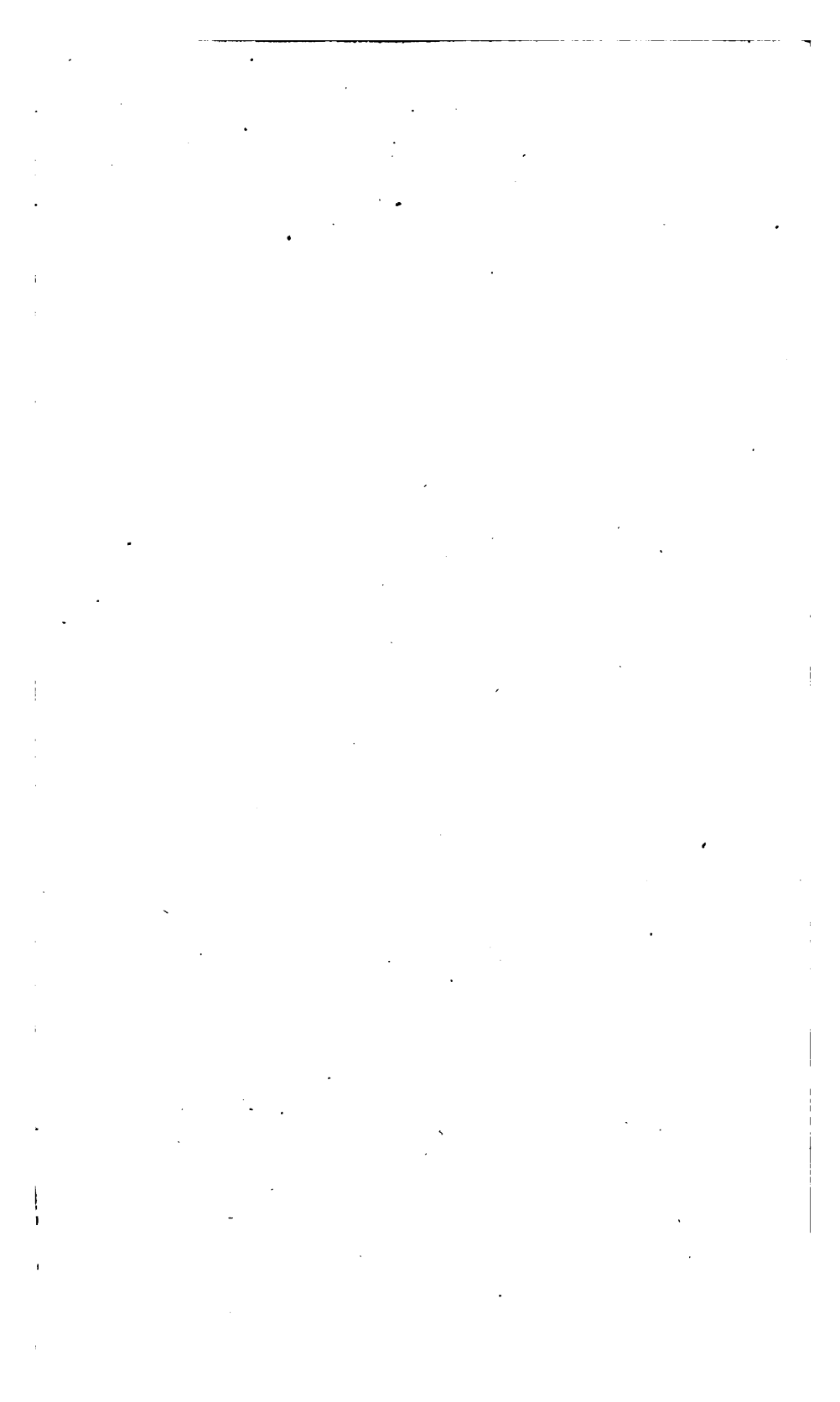
Qui emendantur et explicantur.

H. significat Hymni paginas, E. Epistolarum.

Aeliamus.	E. 296.
Alciphron.	E. 113. 215.
Alcman.	H. 37.
Anthologia Gr.	E. 77. 214. 290. 117. sqq.
Apollodorus.	E. 144.
Apollonius Lex. Homer.	E. 207.
Apollonius Rhod.	E. 9. 54. et passim.
Appulejus.	E. 189.
Aristaenetus.	E. 219.
Aristoteles.	E. 37. 194.
Athenaeus.	E. 115.
Ausonius.	E. 112.
Callimachus.	E. 99. et passim.
Catullus.	H. 8.
Claudianus.	E. 183.
Dionysius Periegeta.	E. 205.
Epigramma Musei Veron.	E. 206.
Etymologus M.	E. 26. 51. 86. 87. 89. 105 106. 107. 135. 210.
Eunapius.	E. 215.
Euphorion apud Eustath.	E. 260.
Euripides.	E. 34. 138. 170. 208. 224.
Fragmentum MS. περί Μενοειν.	E. 222.
Galenus.	E. 100.
Glossae veteres.	E. 70. 288.
Heraclides Ponticus.	E. 209.
Hermesianax ap. Athenaeum.	E. 283.
Hesiodus.	H. 2. E. passim.
Hesychius.	E. multis locis.
Homerus.	H. 56. 221.
Homericus Hymni.	H. 14. E. multis locis.
Horatius.	H. 27.
Inscriptiones.	H. 19. E. 24. 83.
Julianus.	E. 81.
Juvenalis.	E. 183.
Lexicon MS. Bibl. Reg.	E. 213.
— — Rhetoricum.	H. 28.
Livius.	E. 8.
Lucretius.	E. 63. 189.

INDEX AUCTORUM.

Lysias.	H. 46.
Manilius.	E. 196.
Menander Rhetor.	E. 90.
Menophilus apud Stobaeum.	E. 108.
Nicander.	E. 8, 205, 289.
Nonnus.	129. 144. 164. 179. 189. 287.
Orpheus.	H. 3. 6. E. multis locis.
Ovidius.	E. 63. 64. 72. 112. 182. 185. 187. 216. 217. 301.
Parthenius.	E. 135. 184.
Pausanias.	H. 19. 21. E. 129.
Phanocles apud Stobaeum.	E. 300.
Phocylides.	E. 89.
Pindarus.	H. 74.
Plutarchus.	E. 296.
Polyaenus.	E. 136. 262.
Probus ad Virgil.	E. 198. 204. 209. 210.
Proclus ad Hesiod.	E. 179.
Propertius.	E. 175. 196. 203. 286. seqq.
Scholiastes Homeri.	E. 105. 111.
— — — Apollonii Rhodii.	H. 3. 10. E. 7. 106. 109. 296.
— — — Aristidis.	H. 67.
— — — Hesiodi.	E. 91.
— — — Nicandri.	H. 30. 34.
— — — Pindari.	E. 221.
Scylax.	E. 262.
Servius.	H. 67.
Sidonius Apollinaris.	E. 299.
Sophocles.	E. 34. 286.
Stephanus Byz.	H. 24. E. 211. 260.
Suidas.	E. multis locis.
Symmachus.	E. 199.
Synesius.	E. 89.
Theocritus.	E. 65. 70. 147. 297.
Theognis.	E. 194. 215.
Theon.	E. 106.
Theophrastus.	E. 209.
Thucydides.	E. 8.
Tzetzes ad Lycophr.	E. 203. 221. 296.
Valerius Flaccus.	E. 196.
Virgilius.	E. 195. 216. 219. 227.
Xenophon.	E. 180.

INDEX AUCTORUM.

Lysias.	H. 46.
Manilius.	E. 196.
Menander Rhetor.	E. 90.
Menophilus apud Stobaeum.	E. 108.
Nicander.	E. 8. 205. 289.
Nonnus.	129. 144. 164. 179. 189. 287.
Orpheus.	H. 3. 6. E. multis locis.
Ovidius.	E. 63. 64. 72. 112. 182. 186. 187. 216. 217. 301.
Parthenius.	E. 135. 284.
Pausanias.	H. 19. 21. E. 129.
Phanocles apud Stobaeum.	E. 300.
Phocylides.	E. 89.
Pindarus.	H. 74.
Plutarchus.	E. 296.
Polyaenus.	E. 136. 262.
Probus ad Virgil.	E. 198. 204. 209. 210.
Proclus ad Hesiod.	E. 179.
Propertius.	E. 175. 196. 203. 286. seqq.
Scholiastes Homeri.	E. 105. 111.
— — — Apollonii Rhodii.	H. 3. 10. E. 7. 106. 109. 296.
— — — Aristidis.	H. 67.
— — — Hesiodi.	E. 91.
— — — Nicandri.	H. 30. 34.
— — — Pindari.	E. 221.
Scylax.	E. 262.
Servius.	H. 67.
Sidonius Apollinaris.	E. 299.
Sophocles.	E. 34. 286.
Stephanus Byz.	H. 24. E. 211. 260.
Suidas.	E. multis locis.
Symmachus.	E. 199.
Synesius.	E. 89.
Theocritus.	E. 65. 70. 147. 297.
Theognis.	E. 194. 215.
Theon.	E. 106.
Theophrastus.	E. 209.
Thucydides.	E. 8.
Tzetzes ad Lycophr.	E. 203. 221. 296.
Valerius Flaccus.	E. 196.
Virgilius.	E. 195. 216. 219. 227.
Xenophon.	E. 180.

